

Giới thiệu Hoàng Cung Cẩm Tú

Truyện Hoàng Cung Cẩm Tú, chuyện nói về một cô gái trong số tất cả các chị em thì cô là người tài giỏi và thông minh nhất nhưng cô không kiêu ngạo không cần phải chứng minh cho người khác xem.

Nàng vốn cho rằng cứ mặc theo dòng đời mới là thượng sách để bản thân không cần tranh giành với đời, nhưng lại bị Tể Dương Vương dùng sự vinh nhục của nhà họ Phó uy hiếp, bắt nàng tham dự vào những tranh đấu quyền mưu.

Ai mới là chủ mưu thật sự phía sau và khi cô quay lưng đi thì anh lại phát hiện mình đã có tình cảm với con cờ này. Một tay không thể nắm hai thuyền anh phải lựa chọn sao đây.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Cung Cẩm Tú* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: CẨM TÚ

Khi Phó Cẩm Hòa bước chân xuống xe, số trời đã định nàng không còn đường quay lại, hoặc giả, từ hôm mở cánh cửa bằng trúc kia ra, nàng đã chẳng còn đường lui nữa.

Đêm mùa thu, trời cao sương dày, một vành trăng lặng lẽ treo trên phía tây nam bầu trời, vắng vặc giữa đêm khuya, sáng trong mà xa xôi.

Vốn là lúc mọi người đang ngon giấc, nhưng a hoàn Vân Nhận ở chái tây phủ nhà họ Phó lại vội vã vào phòng Phó Cẩm Hòa, hoảng hốt: “Tứ tiểu thư, nhị tiểu thư làm loạn trong phòng, lại ho ra máu rồi...”

Phó Cẩm Hòa lập tức bật dậy, khoác chiếc áo ngoài mà Vân Nhận đưa cho, lúc bước ra ngoài lại nghe thấy Vân Nhận khẽ nói: “Nhị tiểu thư còn nói, nếu nhất định muốn tiểu thư lấy người đó, tiểu thư thà chết còn hơn...”

Phó Cẩm Hòa dường như không nghe thấy những lời đó của Vân Nhận, lẩm bẩm: “Trời thu sương dày, đã sớm dặn tỷ ấy phải giữ gìn sức khỏe, a hoàn phòng tỷ ấy hầu hạ kiểu gì vậy? Sao lại để cho tỷ ấy làm loạn lên thế?”

Khi đến gần phòng nhị tiểu thư Phó Tắc Kỳ, Phó Cẩm Hòa liền nghe thấy tiếng khóc nức nở từ bên trong vọng ra. Phó Tắc Kỳ lúc này đang gào lên: “Ai chẳng biết Phó gia có bốn người con gái là Cẩm Kỳ, Thư Hòa, thế mà lại bắt ta gả cho tên ác nhân đó, chẳng phải là vì thấy ta ốm yếu hay sao? Cho dù có gả đi cũng chẳng được mấy năm rồi chết, các người được món hời, lại còn muốn ta phải đền mạng...”

Phó Cẩm Hòa đẩy cửa bước vào, thấy phụ thân Phó Thần Đồ chau mày đứng đó, còn Phó Tắc Kỳ đang ngồi ôm chân, giọng the thé: “Cha, sao cha lại nói hấn không phải kẻ ác? Cho dù hấn được phong vương phong hầu thì đã sao, vẫn chỉ là bàng chi của hoàng thân quốc thích. Phó gia chúng ta trăm năm nay cũng có một vị hoàng hậu, hai vị hoàng quý phi, kẻ ra cũng chẳng kém gì gia thế nhà Chung Hoa Ly hấn cả, con không hiểu vì sao cha lại sợ hấn đến thế...”

Phó Thần Đồ không nén được cơn giận, quát lên: “Câm miệng! Tắc Kỳ, ta thấy con từ nhỏ thân thể yếu ớt, mọi chuyện đều bao dung hơn với con, nhưng con càng ngày càng không biết chừng mực gì hết. Hôn lễ đã định vào ba tháng sau, đến lúc đó gả hay không gả không phải do con quyết định.”

Phó Tắc Kỳ thấy Phó Thần Đồ hoàn toàn không chút nể tình, lập tức khóc òa lên, Phó Cẩm Hòa đang định tiến lên khuyên giải thì bị Phó Thần Đồ quát ngăn lại: “Để cho nó khóc, ta muốn xem xem nó khóc được đến bao giờ! Ban đầu khi phụ thân muốn làm mối hứa gả Tổ Cẩm cho Tể Dương vương, là ai suốt ngày khóc lóc đòi Tổ Cẩm nhường chức vị vương phi cho mình? Giờ nghe nói Chung Hoa Ly kia là một kẻ ác nhân giết người không chớp mắt, lại nói trằng giang đại hải thế này, chẳng lẽ con muốn khiến cho Phó gia trên dưới đều phải vì con mà xấu mặt hay sao?”

Phó Thần Đồ dứt lời, Phó Tắc Kỳ bỗng nhiên dừng hẳn tiếng khóc, rồi loạng choạng bước xuống giường, kéo tay áo Phó Thần Đồ, dịu giọng: “Cha, Tắc Kỳ biết lỗi rồi, cha đừng lại thiệp ghi sinh thân đi, vị trí vương phi vốn là của đại tỷ, muốn gả thì gả tỷ ấy...”

Phó Thần Đồ nghe lời khẩn cầu của Phó Tắc Kỳ cũng cảm thấy không nỡ nặng lời thêm, đành nhẹ nhàng: “Tắc Kỳ, sự tình đã đến nước này, chỉ e phụ thân không thể làm gì được...”

Phó Thần Đồ chẳng còn cách nào, nhìn Phó Cẩm Hòa nói: “Con khuyên nhị tỷ của con đi. Người dân Tuyên Thành ai chẳng biết Tể Dương vương sắp cưới nhị tiểu thư nhà họ Phó? Cho dù bây giờ muốn gả Tổ Cẩm đi, e rằng nó cũng không bằng lòng.” Nói đoạn ông liền phẩy tay áo bỏ đi.

Trong phòng giờ chỉ còn lại Phó Tắc Kỳ và Phó Cẩm Hòa, Phó Tắc Kỳ ủ rũ không khóc nữa, lạnh lùng nhìn Phó Cẩm Hòa, giọng mỉa mai: “Muội còn đứng đây làm gì? Đại tỷ và muội vốn cùng một mẹ sinh ra, nhưng đại tỷ chỉ chơi thân với tam muội, hơn nữa trong các chị em chỉ có muội là một mình đơn độc, chẳng lẽ muội thấy ta sắp sửa ngồi lên vị trí Tể Dương vương phi, cho nên muốn đến để bợ đỡ ta?”

Phó Cẩm Hòa nghe Phó Tắc Kỳ khiêu khích nhưng không hề để bụng, thấy tâm trạng Phó Tắc Kỳ vẫn còn tốt, chỉ khuyên nhủ nàng ta vài câu rồi rời đi, lúc đi ra còn nghe thấy tiếng nhạo báng vọng theo sau cánh cửa, “Đúng là loại người ngu xuẩn, sớm muộn cũng có ngày phải chịu khổ thôi!”

Bầu trời phía xa lúc này đã hiện màu trắng bạc, Phó gia trải qua một trận não loạn của Phó Tắc Kỳ, ai nấy đều đã dậy từ rất sớm. Phó Cẩm Họa về đến Họa Trai thì quyết định không ngủ tiếp nữa, để Ván Nhận hầu hạ nàng rửa mặt chải đầu. Phó Cẩm Họa thấy thần sắc Ván Nhận có phần khác lạ, phải thôi thúc mấy lần Ván Nhận mới bạo gan nói: “Tứ tiểu thư, thực ra Ván Nhận cảm thấy nhị tiểu thư nói không sai. Phó gia trên dưới đều biết đại tiểu thư và tam tiểu thư thân với nhau, nhưng đối với người chị em ruột là tiểu thư thì lại...”

Phó Cẩm Họa mở hộp trang sức, chọn lấy một chiếc trâm ngọc kiểu dáng đơn giản cài lên đầu, như không hề để bụng điều mà Ván Nhận vừa nói, chỉ từ tốn mà đáp lại: “Ván Nhận, uống cho em ở bên cạnh ta bao năm thực chẳng có chút nhân lực nào, em nghĩ tin tức Tế Dương vương anh minh thần võ mà nhị tỷ nghe được ngày trước, là do ai tung truyền?”

Ván Nhận chợt hiểu ra, dè dặt nói với vẻ không thể tin được: “Tứ tiểu thư, cô muốn nói là do đại tiểu thư làm ư?”

Phó Cẩm Họa lạnh nhạt đáp: “Đương nhiên là tỷ ấy! Chuyện này cũng chỉ lừa được nhị tỷ quanh năm nằm trong khuê phòng không biết gì mà thôi, nếu không nhị tỷ sao lại như thể phát điên mà nhất định đòi cha hứa hôn cho tỷ ấy với Tế Dương vương được?”

“Không ngờ tâm cơ của đại tiểu thư lại sâu sắc như vậy, thế là vừa có thể gạt sạch liên quan, lại vừa tránh được một kiếp nạn. Nhưng nói đi cũng phải nói lại, Tế Dương vương có thực sự tàn bạo như trong lời đồn đại hay không, tiểu thư?” Ván Nhận hồ nghi hỏi.

Phó Cẩm Họa đứng dậy, nhìn ra ngoài cửa sổ, những chiếc lá rụng đầy sân đang xoay vòng trong gió, lặng lẽ nói: “Lời đồn trước sau vẫn chỉ là lời đồn, ba phần thật, bảy phần giả. Hơn nữa, đây chính là lời đồn do Tế Dương vương tự mình tung ra cũng không biết chừng. Ngài ấy muốn đứng vững ở Tuyên Thành, nhất định phải khiến kẻ khác sợ hãi, nếu đã không thể động một cái là giết ngàn tên địch, vậy thì giết vài cơ thiếp trong phủ chính là biện pháp đơn giản mà hiệu quả.”

Ván Nhận nghe thế liền phụ họa theo: “Cũng phải, dù sao thì chỉ cần không phải là tiểu thư, chuyện chẳng liên quan đến mình, Ván Nhận cũng chẳng cần nghe cần hỏi.”

Dùng cơm xong, Phó Cẩm Họa liền dẫn theo Ván Nhận đi thỉnh an cha mẹ.

Phó Thần Đồ sắc mặt không vui, trông thấy Phó Cẩm Họa bước vào thỉnh an cũng chỉ khẽ gật đầu, còn đại phu nhân thì thân thiết gọi Phó Cẩm Họa đến bên cạnh mà hỏi han.

“Hôm qua Thanh Âm am đưa thiếp tới, muốn con đến ở vài ngày. Ta đã ra lệnh cho người hầu chuẩn bị xong xe ngựa, lát nữa con bảo Ván Nhận chuẩn bị vài bộ quần áo rồi đi đi, khỏi phải ở nhà nghe nhị tỷ của con khóc lóc bức mình.”

Phó Cẩm Họa thấy đại phu nhân nói thế, cười nhạt đáp lời, Ván Nhận nghe vậy thì cũng lập tức đi thu dọn quần áo.

Lúc này, Phó Thần Đồ lại lấp lửng nói: “Họa nhi, con nhớ khi đến Thanh Âm am, lời nói cứ chỉ đều phải vạn phần thỏa đáng, Thanh Âm am so với những nơi khác không...”

Đại phu nhân mỉm cười liếc nhìn Phó Thần Đồ, trấn an: “Lần nào Họa nhi đến Thanh Âm am ông cũng đều lo lắng như vậy, nhưng nếu một thời gian Thanh Âm am không gửi thiếp, ông lại ăn ngủ không yên. Thực không biết rốt cuộc ông nghĩ thế nào nữa.”

Phó Thần Đồ nhìn Phó Cẩm Họa đang trầm tĩnh như nước trước mặt, qua ánh mắt không thể đoán biết được nàng đã hiểu rõ hay chưa, chỉ nghe thấy đáp: “Phụ thân, cha cứ yên tâm, con biết phải làm thế nào.”

Trên đường, xe ngựa đi chậm chậm, Phó Cẩm Họa ngồi trong xe trầm tư suy nghĩ, nàng sao lại không biết nên làm thế nào cơ? Một năm nay, điều mà nàng nghĩ ngợi nhiều nhất chính là chuyện này.

Thanh Âm am ở trên núi Thạch Cảnh, người đi thỉnh cầu và lễ tạ phần lớn đều là quan lại quý tộc, hiếm thấy có bách tính ghé thăm. Đồn rằng trong Thanh Âm am có một vị công chúa đến từ trong cung, đau khổ vì tình nên xuống tóc quy y, thế nên nơi này càng thêm vài phần thần bí.

Một năm trước, khi đại phu nhân dẫn Phó Cẩm Họa đến Thanh Âm am, Phó Cẩm Họa và Thanh Hoan chân nhân trong am mới gặp mà như thể đã quen biết từ lâu. Sau khi Phó Cẩm Họa quay về Phó gia, Thanh Hoan chân nhân lại đưa thiếp nhiệt tình mời Phó Cẩm Họa đến ở trong Thanh Âm am vài ngày. Chính là lần đó, nàng đã gặp người mà cả đời nàng chẳng thể nào thoát khỏi được...

Thanh Âm am được xây dựng tinh tế mà sang trọng, tựa như một cung điện nhỏ, hương khách vãng lai phần nhiều vung tay hào phóng, chỉ tiêu trong am cũng khác với những ngôi chùa bình thường, cho nên, Thanh Âm am là nơi thanh tu tuyệt vời, an tĩnh mà không hề sơ sài.

Phía sau Thanh Âm am trồng rất nhiều hoa hải đường, khắp núi đều là hải đường tứ quý. Hôm đó, Phó Cẩm Họa cùng Thanh Hoan chân nhân đi dạo sau núi, mới được một lúc, Thanh Hoan chân nhân bị người khác trong am gọi đi, trước khi đi còn cẩn thận dặn dò Phó Cẩm Họa đừng đi quá xa...

Đáng tiếc, Phó Cẩm Họa không lĩnh hội được ý tứ của Thanh Hoan chân nhân, để đến nỗi rốt cuộc đi bao xa, nàng cũng không hề biết. Sau khi Phó Cẩm Họa đi xuyên qua đám hoa hải đường, liền trông thấy phía xa có một rừng mai, thấp thoáng lại trông thấy một căn nhà trúc thanh nhã. Phó Cẩm Họa đến trước căn nhà trúc nhìn quanh bốn phía, khi thấy có vẻ nơi này không có ai, liền không do dự đẩy cửa đi vào bên trong...

Phó Cẩm Họa như lạc trong hồi ức, càng lúc toàn thân càng cảm thấy lạnh, ôm chặt lấy tấm áo khoác, liền nghe thấy Ván Nhận vui vẻ nói bên cạnh: “Tứ tiểu thư, chúng ta đến Thanh Âm am rồi...”

Khi Phó Cẩm Họa bước xuống xe, số trời đã định nàng không còn đường quay lại, hoặc giả, từ hôm đó, khi mở cánh cửa bằng trúc kia ra, nàng đã chẳng còn đường lui nữa.

Giống như bình thường, sau khi đi qua cổng núi, Phó Cẩm Họa liền lấy cớ Thanh Hoan chân nhàn thích thanh tịnh, không thích nàng dẫn theo a hoàn vào thiền viện của mình, để Văn Nhai đến thiền phòng nghỉ ngơi. Phó Cẩm Họa thấy Văn Nhai đi xa rồi mới vòng qua thiền viện, xuyên qua đám hoa hải đường, vượt qua rừng mai, đến trước căn nhà trúc.

Chỉ một khoảnh khắc hoảng hốt, nàng đã nghe thấy từ bên trong vang lên giọng nói trầm thấp mà ung dung, “Đã đến đây rồi, còn do dự gì nữa? Hoa hải đường khắp núi, lẽ nào nàng còn chưa ngắm đủ hay sao?”

Phó Cẩm Họa thở dài một tiếng, đẩy cửa bước vào, trông thấy một người đàn ông thân hình cao lớn đang đứng trước cửa sổ, một thân áo trắng ngà, bên góc thêu hoa văn lưu vân phú quý, mặt như đúc bằng ngọc, ánh mắt tựa hàn tinh, nhưng giữa lông mày lại mang theo chút vẻ ngang ngược hung bạo, khiến người khác sinh lòng kính sợ.

Phó Cẩm Họa cúi đầu, không nhìn thẳng vào người đàn ông trước mặt, chàng liền bước tới nâng cằm Phó Cẩm Họa lên một cách đầy ý tứ sâu xa, nhìn nàng không chút kiêng dè, nói: “Bản vương nghỉ trước mặt người khác, nàng nhất định là người con gái trầm tính như nước, thông minh xuất chúng, nhưng tại sao trước mặt bản vương lại thành ra bộ dạng khổ sở yếu đuối thế này? Hay là nàng cho rằng bản vương không thích những cô gái yếu đuối, rồi sẽ sinh lòng từ bi mà tha cho nàng?”

Trong mắt Phó Cẩm Họa lóe lên một tia sầu muộn, móng tay cắm sâu vào lòng bàn tay, cúi hàng mi nhất định không chịu nhìn chàng, nhưng đột nhiên cảm thấy bàn tay nắm lấy cằm mình đã tăng thêm vài phần lực đạo, Phó Cẩm Họa đau đớn, khẽ cắn đôi môi hồng, gắng chịu đựng mà không kêu thành tiếng.

Bên tai liền vang lên tiếng quát khê của chàng, “Chết tiệt! Nàng nên biết, nàng càng như thế, bản vương càng có hứng thú chơi tiếp với nàng. Bản vương muốn người dân Tuyền Thành biết rằng, người con gái thông minh nhất trên đời đang ở trong tay bản vương...”

Đúng thế, chàng chính là Tế Dương vương.

Chàng chính là Tế Dương vương, người khiến cho bách tính Tuyền Thành tránh xa như rắn rết, đồn rằng chàng ngược đãi và giết hại cơ thiếp trong Tế Dương vương phủ, và vì quen thói giết người, chàng chưa từng ôn hòa nhã nhặn với ai, nắm giữ ba mươi vạn tinh binh, độc chiếm đại quyền, trong triều đình không ngớt lời dị nghị, nhưng đương kim thánh thượng chưa lên tiếng, Tế Dương vương cũng không bị giáng chức.

Phó Cẩm Họa loạng choạng lùi lại một bước, trốn tránh sự khống chế của chàng: “Vương gia, ngài làm thiếp bị đau rồi...”

Tế Dương vương cười lớn, ánh mắt nhìn Phó Cẩm Họa vô cùng sắc bén: “Nàng là người thông minh, chắc biết bản vương muốn có được thứ gì...”

Phó Cẩm Họa nhẹ chớp mắt, bàn tay bất giác chạm về phía cánh cửa trúc, nói: “Thiếp không biết! Thiếp chỉ biết vương gia hằng tháng gọi thiếp đến Thanh Âm am, chẳng qua chỉ là đàm đạo cảm kỳ thư họa, hơn nữa, ngoài những thứ đó ra thiếp chẳng có tài cán gì khác.”

Tế Dương vương thấy Phó Cẩm Họa cố tình né tránh, lông mày khẽ chau lại, chế giễu nói: “Nàng cần gì phải cự tuyệt ta như thế? Đừng quên bản vương còn có một thân phận nữa, chính là anh rể của nàng...”

Thân hình Phó Cẩm Họa thoáng run, khi quay người lại đã nở nụ cười duyên dáng, lạnh nhạt đáp: “Ba tháng sau là đến lễ thành hôn, đến lúc đó thiếp gọi vương gia một tiếng anh rể là được.”

Lời của Phó Cẩm Họa hiển nhiên đã chọc giận Tế Dương vương, vẻ hung bạo lập tức hiện ra trên khuôn mặt, Tế Dương vương nói: “Phó Cẩm Họa, rõ ràng nàng biết chỉ cần mở lời là có thể ngồi vào vị trí vương phi, nhưng nàng vẫn không chịu nói ra với bản vương, nàng đang miệt thị bản vương phải không?”

Phó Cẩm Họa thấy lần này Tế Dương vương tỏ ra gay gắt, ép mình không còn đường lui, liền không thu mình lại nữa, rành rọt đáp: “Ai chẳng biết Tế Dương vương độc chiếm đại quyền, thống lĩnh triều cương, còn phụ thân thiếp tuy ở chức trung thừa, nhưng bất cứ lúc nào cũng phải đối mặt với nguy hiểm. Muốn giữ cho vinh hoa của Phó gia được ổn định vững chắc thì phải tìm một mối hôn nhân có lợi, ngoại trừ tiến cung làm phi, Tế Dương vương chính là sự lựa chọn tốt nhất. Ngài nói xem, thiếp sao có thể miệt thị vương gia ngài được?”

“Nàng cũng nhìn rõ mọi chuyện đấy! Tâm tư của phụ thân nàng Phó Thần Đồ bản vương đương nhiên là hiểu...”

“Nếu vương gia đã nhìn thấu, tất phải biết phụ thân thiếp chẳng qua chỉ là núp cánh phượng mong được bay cao, vậy thì ông ấy việc gì phải quan tâm xem đứa con gái nào được gả cho Tế Dương vương? Đối với thiếp mà nói, gập sao hay vậy chính là thượng sách...” Phó Cẩm Họa lạnh lùng ngắt lời Tế Dương vương.

Quanh người Tế Dương vương toát ra sự nguy hiểm, bước lại gần Phó Cẩm Họa, nói: “Điều làm bản vương thích chính là sự thông minh này của nàng, nếu đã không cần che giấu, thì nàng nói ra bản vương muốn thứ gì cũng có sao đâu?”

Phó Cẩm Họa lùi lại một bước, va vào cánh cửa trúc, lưng nhói đau, nàng khẽ chau mày, nhưng vẫn nói ra một câu khiến người khác phải kinh tâm động phách, “Thứ mà vương gia muốn là thiên hạ...”

“Nói tiếp đi!” Sắc mặt Tế Dương vương không hề thay đổi, lạnh lẽo chờ những lời tiếp theo của Phó Cẩm Họa.

“Đương kim thánh thượng muốn nạp hồng nhan vào hậu cung, còn vương gia muốn cài cắm một nhân vật đặc lực trong đó, để có thể thêm dầu vào lửa khi cần thiết, khiến cho giang sơn đổi chủ, triều đại đổi thay.” Phó Cẩm Họa nói có vẻ nhẹ nhàng như gió thoảng mây trời, nhưng kì thực lòng bàn tay nàng đã toát đầy mồ hôi, nàng đang đánh cược Tế Dương vương sẽ không vì xấu hổ và tức giận mà ra chưởng đánh chết mình, dẫu sao thì một năm nay, nàng tin mình cũng hiểu chàng được vài phần.

Tế Dương vương cười lớn, vẻ sầm sì trên mặt tựa như vừa được quét sạch, “Nếu nàng không thông minh như thế, nếu nàng ngu ngốc đi một chút, thì chắc chắn bản vương sẽ giữ nàng lại bên mình...”

Phó Cẩm Họa nghiêng đầu nhìn rừng mai ngoài cửa sổ, ánh mắt trống rỗng mà bi thương: “Ồ lại cũng được, vào cung cũng thế, đều không tránh khỏi nỗi khổ như nhau, hai sự lựa chọn khác nhau nhưng lại đưa đến cùng một số phận.”

Thấy Phó Cẩm Họa vô tình để lộ ra vẻ yếu đuối, trong lòng Tế Dương vương bỗng nảy sinh rung động, không thể phủ nhận, người con gái này đã chạm đến trái tim mình, có điều, cũng chỉ là trong một khoảnh khắc mà thôi...

“Một năm nay, nàng có từng nghĩ, vì sao bản vương lại một mực chọn nàng không?” Xem thái độ, Tế Dương vương nhất định phải nói rõ với Phó Cẩm Họa, khiến nàng không còn đường trốn tránh.

Nếu đã nhất định phải xé tan tấm rèm bằng sa mỏng đó, Phó Cẩm Họa nàng cũng quyết không còn úy kỵ gì nữa, dùng cánh tay đẩy thân hình đang dần ép tới của Tế Dương vương ra, ngẩng đầu nhìn chàng, hậm hực đáp: “Câu này vạ hội hay lắm! Nếu thiếp không nói rõ duyên cớ bên trong ra, chỉ e vương gia cứ tưởng thiếp còn đang ở đây mà dương dương tự đắc.”

Khóe môi Tế Dương vương nở một nụ cười như có như không, lặng lẽ đợi Phó Cẩm Họa nói hết: “Bởi vì Phó gia có bốn người con gái, mỗi người đều lấy tài nghệ trong tên mình làm sở trường, đứng đầu Tuyên Thành, vào cung hầu hạ quân vương không thiếu ân sủng vinh hoa. Vương gia cưới một người trong số đó là có thể uy hiếp những người còn lại, thử hỏi trong Tuyên Thành còn có gia tộc nào sánh được với Phó gia?”

Tế Dương vương nghe vậy liền vỗ tay tán thưởng, nói: “Được, càng lúc càng hợp với tâm ý của bản vương. Bản vương biết, chọn nàng vào cung là đúng, vậy nàng có biết vì sao bản vương lại chỉ chọn mình nàng vào cung không?”

Bàn tay cầm chén trà của Phó Cẩm Họa khẽ run, gắng sức vớt chén trà lên bàn, lại nói: “Thiếp không muốn biết, cũng không cần phải biết, chẳng phải thiếp nên như vậy sao?”

Chung Hoa Ly cúi người về phía Phó Cẩm Họa, trong ánh mắt lóe lên một tia nhìn tán thưởng, rồi chột hạ giọng: “Bản vương cảm thấy thích nàng vài phần rồi, làm thế nào bây giờ?”

Phó Cẩm Họa giật mình, khi ngẩng đầu lên đã không còn bình thân được nữa, đáp: “Thiếp tự biết thân biết phận, so với bá nghiệp đế vương mà vương gia muốn giành được, chẳng qua chỉ là hạt bụi trong gió, phút giây động lòng trong chốc lát sao sánh với việc nắm được cả giang sơn, chẳng phải vậy sao?”

Hai người nhất thời chìm trong im lặng, ngoài cửa sổ dường như đang nổi gió, cảnh mai khẽ rung, vang lên một tràng tiếng xào xạc, ở bên ngoài căn nhà trúc đan xen tiếng gió rít, cánh cửa trúc bị gió thổi khẽ đưa, Phó Cẩm Họa ôm chặt tấm áo khoác trên người, lại cảm thấy một luồng giá lạnh không tên xộc tới.

“Chơi một ván cờ với bản vương đi!”

Phó Cẩm Họa nghe thấy thế liền vào phòng trong mang một bộ cờ ra, Tế Dương vương Chung Hoa Ly lại nói: “Nàng tên là Cẩm Họa, vậy mực tả tình, đứng nhất Tuyên Thành, ai có thể ngờ, nàng cầm kỳ thư họa thứ gì cũng đều vô cùng điêu luyện, tinh thông. Chỉ riêng đánh cờ, bản vương năm xưa từng được cao nhân chỉ điểm, ở Tuyên Thành hiếm gặp địch thủ, nhưng trước mặt nàng bản vương cũng thấy xấu hổ không bằng.”

Ngón tay thon của Phó Cẩm Họa kẹp lấy một quân cờ nhẹ đặt xuống bàn cờ, lạnh nhạt đáp: “Nhiệt tỳ của thiếp mới là người giỏi đánh cờ nhất, sau này tỷ ấy vào Tế Dương vương phủ, hai người thiếu gì cơ hội so tài.”

Tế Dương vương Chung Hoa Ly lạnh lùng “hừ” một tiếng, ánh mắt lộ vẻ bức bối, nói: “Nàng muốn nói đến cô ả ốm yếu lúc nào cũng ho ra máu đó ư? Sáng sớm nay chẳng phải cô ta đòi sống đòi chết không muốn lấy bản vương nữa hay sao?”

Phó Cẩm Họa thoáng sững người, nàng biết mọi chuyện trong nhà họ Phó lúc này đều đã nằm trong sự khống chế của Tế Dương vương, nếu không chàng làm sao có thể biết nàng ngoài việc nghiên cứu tập vẽ, cầm kỳ thư cũng đều là sở trường, thậm chí còn biết đến vở kịch làm loạn của nhị tỷ sáng sớm nay trong nhà họ Phó?

“Đòi người giống như cuộc cờ, đen trắng giao nhau, Phó Cẩm Họa, đây là lần đầu tiên nàng thua bản vương...” Tế Dương vương Chung Hoa Ly giờ tay đề lên bàn cờ, mặc cho quân cờ hỗn loạn rơi xuống đất.

Phó Cẩm Họa cúi người, nhặt những quân cờ trắng đen lộn xộn lên, lạnh nhạt nói: “Ngay cả thiên hạ còn sắp thuộc về vương gia, thiếp thua vương gia một ván cờ thì có đáng gì?”

Tế Dương vương Chung Hoa Ly vươn tay nắm lấy cổ tay Phó Cẩm Họa, ngữ khí quyết liệt: “Qua mười ngày nữa là yến tiệc chọn mỹ nhân của Tuyên Thành, bản vương muốn nàng đoạt ngôi vị hoa khôi trong bữa tiệc đó...”

Phó Cẩm Họa đẩy tay Chung Hoa Ly ra, khẽ nói: “Thiếp biết rồi.”

Không lâu sau, Thanh Hoan chân nhân đến, từ một năm trước sau khi gặp Tế Dương vương ở đây, Thanh Hoan chân nhân và Phó Cẩm Họa ngằm hiểu ý nhau, hai người chưa từng bàn luận chuyện này. Mỗi lần đều là Thanh Hoan chân nhân gửi thiệp mời, Phó Cẩm Họa đến Thanh Âm am liền vào thẳng gian nhà trúc này, không hề chậm trễ. Ánh mắt Thanh Hoan chân nhân phức tạp mà bi ai, Phó Cẩm Họa lại trầm tĩnh như nước, khi đến khi đi đều rất nhẹ nhàng.

Thanh Hoan chân nhân đặt hộp thức ăn trong tay lên bàn, nhưng lời lẽ đối với Tế Dương vương Chung Hoa Ly lại vô cùng thân mật: “Hoa Ly, mau lại đây, hôm nay thứ phi của Khánh Tuyên vương đến thỉnh nguyện, ta thấy trong lý của cô ta có vài vò rượu, biết đệ rượu gì cũng thích, liền lấy một vò đem đến cho đệ đây.”

Tế Dương vương Chung Hoa Ly thấy Thanh Hoan chân nhân, trong mắt liền dâng lên vẻ ấm áp hiếm thấy, nhưng ngữ khí vẫn lạnh lùng: “Trong phủ của Khánh Tuyên vương thì có rượu gì ngon chứ? Mấy ngày trước hần bị hoàng thượng quở trách, rượu này cứ để cho hần mượn mà giải sầu thì hơn.”

Thanh Hoan chân nhân khẽ lắc đầu, cười bất lực nói: “Đệ và Khánh Tuyên vương từ nhỏ thân thiết, lớn lên rồi ai nấy được phong vương, lại thành ra xa cách thế. Trong lòng đệ ấy buồn, chẳng lẽ đệ lại có thể cười trên nỗi đau của người khác hay sao?”

Tế Dương vương Chung Hoa Ly không cho là vậy, lại lạnh lùng “hừ” một tiếng rồi đáp: “Ai bảo đại ca hần vong ân phụ nghĩa...”

“Hoa Ly, đừng nói nữa...” Thanh Hoan chân nhân nghe thấy lời của Chung Hoa Ly, lập tức biến sắc, quát Chung Hoa Ly yên lặng, không cho chàng nói tiếp, kẻ đó liền quay người bỏ đi.

Đây là lần đầu tiên Phó Cẩm Họa thấy Thanh Hoan chân nhân nổi giận, đi đến trước cánh cửa trúc, Thanh Hoan chân nhân lại thờ dài một tiếng, nói: “Huynh ấy đã chết rồi, đệ còn nhắc đến những chuyện này làm gì nữa, hãy quên đi.”

Phó Cẩm Họa nhìn theo dáng hình gầy gò của Thanh Hoan chân nhân qua khung cửa sổ, trầm ngâm nói: “Tỷ ấy đến đây, chính là để xa lánh trần thế, cũng là muốn bảo vệ sự tồn tại của bản thân, nhưng vương gia cứ nhất định phải vì tỷ ấy mà tránh xa Khánh Tuyên vương, trong lòng tỷ ấy chẳng phải càng thêm buồn sao.”

Tế Dương vương Chung Hoa Ly chau mày, nói: “Nàng có biết năm đó từng xảy ra chuyện gì không?”

“Ai chẳng biết năm xưa Lâm Tuyên công chúa chung tình với ca ca của Khánh Tuyên vương là Khánh Triết vương? Nhưng sau cùng hoa rơi hữu ý mà nước chảy vô tình, Khánh Triết vương bất mãn với việc hoàng thượng chỉ hôn, cùng người con gái mình yêu tự tử vì tình, chuyện này nhất thời dấy lên một làn sóng lớn. Hơn nữa, nghe đồn Lâm Tuyên công chúa từ đó không rõ tung tích, có người nói nàng được gả sang nước khác, có người nói nàng xuất gia làm ni cô...” Phó Cẩm Họa nhẹ nói, thanh âm cảm khái vô ngần.

Chung Hoa Ly thoáng sững người, nhìn Phó Cẩm Họa trầm tư bên song cửa sổ, bỗng nhiên trong lòng nổi giận một cách vô cớ, ném vò rượu trên bàn xuống đất khiến cho mảnh vỡ tung tóe bắn khắp nơi, cả phòng sức lên mùi rượu...

Phó Cẩm Họa hơi chau mày, trong lòng có phần lo lắng khi thấy Chung Hoa Ly mừng giận thất thường như vậy, liền tiến lên cúi chào: “Vương gia, nếu không còn chuyện gì khác, thiếp xin cáo lui.”

Chung Hoa Ly nhướng mày, liếc mắt qua, đáp: “Chưa được bản vương cho phép, xưa nay nàng đều không dám tự tiện rời khỏi, sao lần này lại dám xin cáo lui với bản vương?”

Phó Cẩm Họa cười khẩy, cẩn thận tránh xa những mảnh sứ vỡ dưới đất, đáp: “Vương gia, ngày trước là ngày trước, từ giờ phút này trở đi phải nói rõ, giữa ngài và thiếp chẳng qua chỉ là quan hệ lợi dụng lẫn nhau, thứ mà ngài muốn là thiên hạ, thứ mà thiếp muốn là Phó gia được bình an vô sự, và còn cả cuộc đời nhưng gấm của thiếp nữa...” Nói đoạn, nàng nhanh chân bỏ đi.

Trên đường về Phó gia, Phó Cẩm Họa liên tục dằn dò xa phu đánh xe ngựa thật nhanh, dường như sợ ai đó đuổi theo vậy. Nàng biết rõ, nếu không tỏ ra yếu đuối trước Tế Dương vương, không để cho Tế Dương vương nắm thóp, vậy thì Tế Dương vương chắc chắn sẽ đề phòng nàng thêm vài phần. Nói mình tham lam phú quý, ít ra còn có thể khiến Tế Dương vương tin vào động cơ để nàng quyết ý vào cung.

Nhưng Phó Cẩm Họa đâu biết Tế Dương vương trong căn nhà trúc đang nhếch môi nở nụ cười thấu hiểu, trong lòng chàng thầm nghĩ, Phó Cẩm Họa, nàng thông minh mà lại bị sự thông minh đó làm hại, nàng tưởng nàng nói bản thân ham hư vinh thì bản vương sẽ coi thường nàng sao? Bản vương đoạt thiên hạ rồi, nữ nhân trong hoàng cung còn có thể có cuộc đời nhưng gấm gì chứ?

Phó Cẩm Họa về đến Phó gia, vừa bước vào cửa liền bị phụ thân Phó Thần Đồ gọi đến thư phòng. Phó Thần Đồ lo lắng tựa như muốn hỏi điều gì, nhưng lại do dự chưa biết phải mở lời ra sao, Phó Cẩm Họa ngồi trên ghế cảm thấy có phần vô vị, thấy trên bàn đặt một bức tranh chữ, nàng lặng lẽ quan sát kỹ rồi nói: “Chữ của tam tỷ ngày càng có lực, nét bút tựa mây trôi...”

Chưa đợi Phó Cẩm Họa nói hết, Phó Thần Đồ đã ngắt lời nàng, hỏi: “Họa nhi, từ trước đến giờ con đến Thanh Âm am lúc nào cũng phải mất hai ba ngày, lần này sao chỉ nội trong một ngày đã về rồi, chẳng lẽ...”

Phó Cẩm Họa thấy ánh mắt Phó Thần Đồ thoáng ẩn hiện nét bồn chồn, trong lòng không tránh khỏi chua xót, bèn cố tỏ vẻ thoải mái, nói: “Cha, cha yên tâm đi, những chuyện cha muốn con làm, con đều sẽ cố gắng hết sức.”

Khoảnh khắc đó, thần sắc Phó Thần Đồ có phần chán nản, lo lắng: “Cha hiện giờ chỉ lo cho nhị tỷ của con, nơi nó sắp gả tới là Tế Dương vương phủ, từ nhỏ nó nóng nảy ngang ngược quen rồi, gả đến đó nếu không biết thu mình một chút, chỉ e khó tránh khỏi phải chịu khổ.”

Khi Phó Cẩm Họa ra khỏi thư phòng, một nỗi buồn không thể diễn tả cứ len lỏi trong tim nàng. Phó Thần Đồ rõ ràng biết Tế Dương vương muốn gì, nhưng vẫn đem nhị tỷ Phó Tắc Kỳ gả vào Tế Dương vương phủ, xem ra trong lòng phụ thân, tình thân không thể bằng quyền quý vinh hoa được.

Trên đường Phó Cẩm Họa về đến phòng riêng, đi ngang qua Kỳ Trai của Phó Tắc Kỳ, nàng trông thấy đại tỷ Phó Tố Cẩm đang ở bên trong dịu dàng đưa lời khuyên nhủ, còn Phó Tắc Kỳ liên hồi bóng gió đòi Phó Tố Cẩm thay mình xuất giá, Phó Tố Cẩm cười ôn hòa, trước sau vẫn không chịu nhận lời.

Phó Tắc Kỳ vừa xấu hổ vừa phẫn nộ, vội vã nói: “Tỷ đừng tưởng muội không biết tỷ đang tính toán những gì, tỷ không lấy tên Tế Dương vương trời đánh đó, là vì trong lòng tỷ còn nhớ nhưng một tên đàn ông khác.”

Phó Tố Cẩm không đáp, đi đến trước bàn, dùng tay bưng bát thuốc đã sắc xong đưa lại cho Phó Tắc Kỳ, chậm rãi cất lời: “Tắc Kỳ, thuốc có thể uống lung tung, nhưng lời không thể nói lung tung được...”

“Tỷ tính uy hiếp muội ư?”

Phó Tố Cẩm làm vẻ ngạc nhiên, đáp: “Tắc Kỳ, muội nói ta uy hiếp muội? Muội là em gái tốt của ta, sao ta có thể uy hiếp muội được chứ?”

“Tỷ...” Phó Tắc Kỳ tức đến mức không nói được tiếng nào, cứ gập người không ngừng ho rũ rượi.

Phó Cẩm Họa có lòng định tiến vào khuyên giải, nhưng nghĩ đến việc có lẽ chỉ khiến Phó Tắc Kỳ càng thêm tức tối, còn Phó Tố Cẩm lại thêm phòng bị, nàng đành quyết ý làm ngơ. Nàng tin rằng Tố Cẩm là người thông minh, sẽ không để xảy ra những chuyện lỗ mắng sơ xuất.

Về đến Họa Trai, Vãn Nạn vẫn luôn theo sau nàng, hiển nhiên cũng nghe thấy những lời của Phó Tắc Kỳ, nói: “Tứ tiểu thư, thực ra chuyện mà nhị tiểu thư nói, Vãn Nạn cũng biết đôi chút. Năm xưa đại tiểu thư vì chuyện Khánh Tuyên vương cưới thứ phi, đã ở trong Cẩm Trai đánh đàn ba ngày ba đêm liên tục không ngủ...”

Phó Cẩm Họa lập tức ngắt lời Vãn Nạn: “Được rồi, Vãn Nạn, dù sao đó cũng là chuyện khiến đại tỷ khó xử, chúng ta cần gì phải nhắc lại nữa?”

Vãn Nạn cúi đầu “ạ” một tiếng, đang định lui ra ngoài cửa đứng hầu thì Phó Cẩm Họa bỗng gọi cô bé lại, thoáng do dự rồi nói: “Vãn Nạn, em đi nói với a hoàn sắc thuốc cho nhị tỷ, bảo cô ta khi sắc thuốc chú ý trông chừng, đừng có đi lại lung tung...”

Vãn Nạn thoáng sững người, kể đó hiểu được nỗi lo của Phó Cẩm Họa, liền đáp lời rồi nhanh chóng lui đi.

Đợi đến chiều muộn, Phó Cẩm Họa dẫn Vãn Nạn đến phòng đại phu nhân dùng cơm. Đại tỷ Phó Tố Cẩm đã ở đó từ lâu, dựa vào bên cạnh đại phu nhân, trong tay còn cầm một chiếc khăn gấm: “Mẹ, đây là thứ gần đây con sưu được, mẹ xem...”

Đại phu nhân thấy Phó Cẩm Họa đi đến liền gọi nàng ngồi xuống bên cạnh, cười nói: “Mau lại đây xem tác phẩm của Đại tỷ con mới sưu này, ta thấy so với mấy ngày trước tay nghề đã thành thực hơn nhiều...”

Phó Tố Cẩm khẽ cười, tựa như làm nũng, nói: “Trước mắt mẹ, hai chị em chúng con làm gì có chỗ nào kém? Mẹ xem tứ muội đó, ngày thường không chịu sưu thừa, nhưng nếu làm thật, chắc mẹ cũng sẽ khen ngợi muội ấy không ngớt cho mà xem.”

Vãn Nạn đứng một bên nghe ra ẩn ý trong lời nói của Phó Tố Cẩm, rõ ràng là đang chê Phó Cẩm Họa không biết sưu thừa, liền thấy không cam lòng, vội nói: “Thực ra không phải tứ tiểu thư không biết sưu thừa, chỉ là xưa nay tiểu thư con không chịu thể hiện trước mặt mọi người thôi...”

Phó Cẩm Họa khẽ ho vài tiếng, quay đầu lườm Vãn Nạn một cái, còn chưa kịp nói gì đã nghe thấy Phó Tố Cẩm kéo tay đại phu nhân, căng thẳng nói: “Mẹ, con không có ý chê tứ muội không tốt...”

Đại phu nhân lại không hề để bụng, nhìn Phó Tố Cẩm, lại nhìn sang Phó Cẩm Họa, cười nói: “Bốn chị em trong nhà, chỉ có con là tính tình tốt nhất, con sao có thể có ý bôi bác Họa nhi được?”

Đại phu nhân nói xong, lại tiếp lời: “Huống nữa, các con là chị em ruột, khác với những đứa con do người khác sinh ra. Cả đời ta, chỉ cần trông thấy tỷ muội các con cùng tìm được người chồng tốt, thì ta có chết cũng yên lòng.”

Phó Tố Cẩm nghe đến đây, dường như vô ý thốt lên mấy câu: “Mẹ, sắp đến yến tiệc tuyển chọn mỹ nhân Tuyên Thành rồi, đến lúc đó trang điểm cho tứ muội thật đẹp, bảo tứ muội đoạt ngôi vị hoa khôi rồi tiến cung, Phó gia chúng ta coi như cũng có chỗ dựa.”

Phó Cẩm Họa nghe thấy thế khẽ nhìn Phó Tố Cẩm một cái, Phó Tố Cẩm nhẹ chớp mắt, khuôn mặt đầy vẻ hiền lành vô tội, thấy vậy Phó Cẩm Họa thậm chí cười nhạt, trong lòng dấy lên vài phản cảm.

Đại phu nhân cũng thờ dãi, nói: “Tắc Kỳ đã hứa hôn với Tế Dương vương, không cần nhắc đến nữa, lão gia muốn hai đứa các con và Nhan Thư đều có thể nhân cơ hội này mà bộc lộ tài năng, mẹ đương nhiên mong ngôi hoa khôi thuộc về một trong hai đứa con gái của mẹ. Tố Cẩm cũng được, Cẩm Họa cũng tốt, mẹ đều thấy mừng lòng.”

Phó Tố Cẩm và Phó Cẩm Họa vội nói vài câu, an ủi đại phu nhân, rồi ai nấy đem những chuyện thú vị mình nghe được kể ra mua vui với đại phu nhân, đợi dùng xong cơm tối mới quay về.

Chương 2: VÁY ÁO NHƯ MÂY

Tựa như đặng vân giả vũ, không cách nào phân biệt được phương hướng, đợi đến khi thân hình nhẹ nhàng tiếp đất, Phó Cẩm Họa mới phát hiện mình đã ở trong tiểu viện của một ngôi nhà trọ, trong sân có một cây ngô đồng, lá roi đầy mặt đất, lộ rõ vẻ thô lương.

Về đến Họa Trai, Vãn Nạp quan sát thần sắc của Phó Cẩm Họa một lượt rồi mới cẩn thận cất tiếng: “Tứ tiểu thư, thực ra yến tiệc tuyển chọn mỹ nhân Tuyền Thành cũng chẳng có gì hay ho, nếu tiểu thư thực sự không muốn xen vào, đến khi đó ăn mặc xấu một chút cho qua chuyện là được. Dù sao đã có đại tiểu thư, tam tiểu thư, sau này lão gia biết được cũng sẽ không trách tội tiểu thư đâu.”

Phó Cẩm Họa khẽ cười, nói: “Vãn Nạp, ai bảo ta sẽ không tranh giành ngôi vị hoa khôi lần này? Chẳng những ta sẽ tranh, mà còn nhất định phải giành được mới thôi!”

Vãn Nạp vô cùng kinh ngạc, dù có thế nào cô bé cũng không ngờ Phó Cẩm Họa lại nói ra những lời như thế, đợi đến khi tỉnh ra được liền vội vã gạt đầu theo, vui vẻ nói: “Hay quá, hay quá, cuối cùng tiểu thư cũng chịu trở tài rồi. Trên yến tiệc tuyển chọn mỹ nhân toàn là vương hầu khanh tướng, cho dù không được làm hoa khôi nhập cung, bất kì chàng trai nào cũng có thể là chàng rể tốt hiếm có.”

Phó Cẩm Họa cười ngất, không nói gì, thấy Vãn Nạp càng nói càng chọc cười mình, liền bảo cô bé lui xuống đi nghỉ trước.

Hôm sau, Phó Cẩm Họa dẫn Vãn Nạp ra khỏi phủ, Vãn Nạp kinh ngạc hỏi: “Tứ tiểu thư, trước giờ khó khăn lắm tiểu thư mới chịu ra khỏi cửa, hôm nay không có chuyện gì sao lại nghĩ đến việc ra ngoài chơi thế này?”

Phó Cẩm Họa khẽ cười, đáp: “Đồ ngốc, tiểu thư nhà em là ta muốn đoạt ngôi vị hoa khôi, không chuẩn bị mấy bộ váy áo đẹp mắt sao được? Em cũng biết thợ may trong phủ rồi đây, lần nào cũng chỉ đưa đến cùng một mẫu hoa văn, ta nhìn thôi đã chán ngấy rồi.”

Phó Cẩm Họa dẫn Vãn Nạp đến tiệm vải Tài Văn là tiệm lớn nhất Tuyền Thành, chương quý vừa thấy liền đón nàng vào gian nhà trong, vừa dâng trà, vừa mời Phó Cẩm Họa hãy tự mình chọn lấy mấy tấm vải hợp ý, Phó Cẩm Họa nhanh chóng chỉ cho chương quý vài tấm. Nhân lúc chương quý đi cắt vải, Vãn Nạp vội nói: “Tứ tiểu thư, Vãn Nạp nghe tiểu thư nói muốn đoạt ngôi vị hoa khôi, lại chê thợ may ở nhà đưa lên những thứ vải hoa văn đơn điệu, còn cứ tưởng cô định chọn loại vải phú quý lóa mắt thế nào! Mấy tấm vừa rồi cô chọn đơn giản quá...”

Phó Cẩm Họa nhìn bộ dạng căng thẳng của Vãn Nạp, bật cười nhẹ giọng: “Vãn Nạp, chẳng lẽ em tưởng đeo vàng dát bạc lên người là có thể đoạt ngôi vị hoa khôi hay sao? Hoàng cung kia thứ kì trân dị bảo gì mà chẳng có? Hoàng thượng xem tài sắc, chứ không phải xem quần áo...”

Phó Cẩm Họa vừa nói, vừa vô tình nhìn vào trong phòng, liền trông thấy một tấm bình phong, đằng sau bình phong còn có tiếng kéo vải vang lên. Nàng đánh mắt sang Vãn Nạp, Vãn Nạp nhanh chân tiến lên đẩy bình phong sang một bên, Phó Cẩm Họa vừa hay trông thấy một người con gái ngồi đó, tay cầm kim chỉ, thần sắc thoảng chút hoang mang. Phó Cẩm Họa thấy bên cạnh cô ta toàn là đồ thêu, thì biết cô ta là thợ thêu ở tiệm vải Tài Văn này.

Phó Cẩm Họa thấy vậy vốn chẳng để tâm, tiện tay cầm một bức thêu lên, bỗng cảm thấy có gì đó không đúng, nhìn kỹ lại, thì đột nhiên phát hiện ra, bức thêu hôm qua Phó Tô Cẩm đưa cho đại phu nhân xem, nhất định là do cô thợ thêu này làm ra.

Lúc này, chương quý bước vào, thấy tình thế trước mặt liền nói: “Đã quấy rầy tứ tiểu thư rồi, Vân Nương, còn không mau lui ra?”

“Khoan đã!”

“Tứ tiểu thư còn có gì cần dặn?” Chương quý thấy Phó Cẩm Họa lên tiếng ngăn cản, còn tưởng Phó Cẩm Họa định giờ thôi ngang ngược làm khó người khác, không giấu được vẻ căng thẳng trên khuôn mặt.

Phó Cẩm Họa nhìn Vân Nương vài lượt, khá thích thú trước vẻ trầm tĩnh của cô ta, bèn hỏi: “Vân Nương là thợ thêu ở chỗ ông phải không? Ngày thường cô ấy thêu thùa cho ai?”

Chương quý thờ ra một hơi, đang định nói gì đó thì Vân Nương đã tranh lên trước vái chào, đáp: “Hai năm trước Vân Nương lưu lạc đến đây, không chịu nhuộm bản phong trần, may mà còn có ngón nghề, chương quý lại tốt bụng nhận tôi vào tiệm vải Tài Văn làm việc.”

Phó Cẩm Họa liếc nhìn chương quý, thì thấy chương quý đang gạt đầu phụ họa: “Đúng, đúng thế, Vân Nương nói không sai. Tay nghề cô ấy rất cao, đến tiệm vải Tài Văn chúng tôi đã gây dựng danh tiếng không nhỏ. Hiện giờ, rất nhiều tiểu thư nhà giàu đều gọi Vân Nương đến làm đồ thêu cho.”

Phó Cẩm Họa thoảng trầm ngâm, trong lòng đã có chủ ý, bèn gọi Vãn Nạp đem vải tới rồi nói cho Vân Nương biết những thứ mà mình muốn làm. Vân Nương nghe xong gạt đầu đáp rồi lui xuống, đồng thời đồng ý đến hôm trước ngày diễn ra yến tiệc chọn mỹ nhân nhất định sẽ thêu xong, đưa đến cho Phó Cẩm Họa.

Ra khỏi tiệm vải Tài Văn, Vấn Nạn có phần thất vọng: “Tứ tiểu thư, Văn Nương là thợ thêu ở tiệm vải Tài Văn, chúng ta có thể tìm cô ta thêu, người khác cũng có thể, đều một tay nghề như nhau, cũng chẳng có gì đặc sắc cả.”

Phó Cẩm Hòa cười nhạt, đáp: “Ngày trước em chưa từng nghe nói đến những chuyện tai tiếng trong yến tiệc chọn mỹ nhân sao? Vì muốn đoạt ngôi vị hoa khôi, con gái nhà ai chẳng dùng trăm phương nghìn kế khiến cho quần áo của kẻ khác bị hủy. Cứ chờ đấy, sẽ có kẻ giờ trò với bộ quần áo này cho mà xem.”

Vấn Nạn cả kinh: “Tứ tiểu thư, tiểu thư muốn nói là vừa rồi đi đặt may quần áo, cô hoàn toàn không hề nghĩ tới việc sẽ mặc chúng ư? Chỉ là để che mắt kẻ khác thôi sao?”

Phó Cẩm Hòa liếc nhìn cô bé, vờ tức giận cất tiếng: “Bây giờ em mới biết à, lại còn hét âm lên giữa phố nữa?”

Vấn Nạn vội bịt miệng, nghẹn ngào lè lưỡi: “Đó là vì Vấn Nạn bỗng nhiên cảm thấy tiểu thư như biến thành người khác vậy. Ngày trước chưa từng thấy tiểu thư tranh giành với người khác bao giờ, sao lần này lại nhất định phải đoạt ngôi vị hoa khôi như thế?”

Hai người nói chuyện, hoàn toàn không hề để ý thấy sau lưng không xa có người đã nghe rất rõ những lời bọn họ vừa nói. Đi một đoạn, Vấn Nạn chỉ vào Ngân Lâu ở đằng xa, nói: “Tiểu thư, trang sức cài đầu của cô phần nhiều kiểu dáng đơn giản, chúng ta đi đặt vài món kiểu cách tinh xảo đi, đến lúc đó trang điểm lên cũng có thể thêm vài phần nhan sắc.”

Phó Cẩm Hòa gật đầu, để mặc cho Vấn Nạn kéo mình đi về phía Ngân Lâu, mới đi được thêm vài bước hai người liền bị ngăn lại, Phó Cẩm Hòa ngẩng đầu nhìn, trước mắt là một nam tử bịt mặt thân hình khôi ngô, ánh mắt sáng rực, ra tay nhanh như chớp điểm huyết Vấn Nạn ngã lăn ra. Phó Cẩm Hòa thấy vậy cả sợ, còn chưa kịp kêu lên thành tiếng đã bị nam tử bịt mặt kia dùng vải chụp lên đầu, ôm lấy nàng phi thân bỏ đi.

Tựa như đang vờn gió vũ, không phân biệt được phương hướng, đợi đến khi thân hình nhẹ nhàng tiếp đất, Phó Cẩm Hòa mới phát hiện ra bản thân đã ở trong tiểu viện của một ngôi nhà trọ trọ, trong sân có một cây ngô đồng, lá rơi đầy mặt đất, lộ rõ vẻ thê lương.

Phó Cẩm Hòa thấy trong sân có chiếc ghế, liền đi qua đó ngồi xuống, nhìn người đã bắt cóc mình đến đây, bình tĩnh như không.

Trong mắt người bịt mặt lóe lên vẻ nghi hoặc, hỏi: “Phó Cẩm Hòa, chẳng lẽ nàng không biết sợ sao?”

Phó Cẩm Hòa tỏ vẻ ung dung, đáp: “Có gì đáng sợ đâu? Nếu đến để cướp tiền, người có thể cướp ngay trong ngõ, nếu là để cướp sắc, những cô gái xinh đẹp trong Tuyền Thành nhiều vô kể. Nếu người đã gọi được tên Phó Cẩm Hòa của ta, thì chắc cũng biết ta chẳng qua chỉ có dung mạo bạc trung không thể gọi là tuyệt sắc.”

Đôi mắt để lộ ra của người bịt mặt thoáng ẩn hiện nét cười, nói: “Nàng cũng có vài phần thú vị đấy, chẳng trách...”

Nam tử bịt mặt nói đến đây lập tức ngừng lại, không nói tiếp nữa. Phó Cẩm Hòa quay đầu không nhìn hắn, cất giọng hỏi: “Nói, người đưa ta đến đây là vì thứ gì?”

Nam tử bịt mặt không trả lời, ngược lại còn làm một việc khiến Phó Cẩm Hòa không thể ngờ tới, hắn đi ra góc sân cầm lấy một cây chổi, bắt đầu quét những chiếc lá khô trên mặt đất...

Vừa quét, miệng nam tử bịt mặt còn lầm nhảm hát vài câu gì đó, Phó Cẩm Hòa ngạc nhiên, định bụng chọc giận hắn, liền mở miệng nói: “Đạo xử thế của quân tử quang minh lỗi lạc, người hành sự như thế, chẳng lẽ không thấy bản thân mất phong độ lắm sao?”

Nam tử bịt mặt cẩn thận quét sạch lá rụng trong sân, sau khi cất chổi về chỗ cũ mới phui tay, khẳng khái đáp: “Đáng tiếc, ta không dám sánh ngang với quân tử, bởi vì ta không làm về đạo mạo nghiêm trang được...”

Lời của gã bịt mặt vang lên khiến Phó Cẩm Hòa không khỏi bật cười, nếu không phải cố nhịn, chi e nàng sẽ cười thành tiếng. Nàng đứng dậy, nói: “Xem ra bắt cóc người khác cũng như quét lá cây rụng vậy, đều là những việc mà bọn công tử rồi hơi đến cực điểm mới thích làm. Nếu đã không có chuyện gì, vậy ta về trước đây.”

Gã bịt mặt giơ tay ngăn cản, nói: “Thế thì không được, e rằng Phó tứ tiểu thư phải lưu lại trong tiểu viện của ta một đêm rồi.” Nói đoạn, bèn ra tay điểm vào huyệt ngủ của Phó Cẩm Hòa, trước khi nhắm mắt nàng chỉ kịp trông thấy gã bịt mặt lông mày lười lười, đôi mắt sáng ngời, trong mắt toát lên nụ cười đắc ý vì đã thực hiện được âm mưu...

Đợi đến khi Phó Cẩm Hòa tỉnh lại, đầu óc vô cùng choáng váng, nàng miễn cưỡng ngồi dậy, nhìn khắp bốn bên, nơi nàng đang ở vẫn là phòng riêng của nàng ở Họa Trai trong Phó gia.

Phó Cẩm Hòa vừa định xuống giường liền thấy Vấn Nạn vội vã từ bên ngoài chạy vào, vẻ mặt căng thẳng khác thường, trong lòng Phó Cẩm Hòa ngầm run lên nhưng vẫn cố giữ cho được vẻ ngoài bình tĩnh, chậm rãi hỏi: “Vấn Nạn, ta về đây từ bao giờ?”

“Sáng sớm nay tứ tiểu thư mới được người ta đưa về đây, khi đó tứ tiểu thư vẫn còn hôn mê bất tỉnh...” Vấn Nạn định nói rồi lại thôi, qua một lát không nhìn được, cuối cùng vẫn phải thốt lên, “Khi đó quần áo của tứ tiểu thư xộc xệch... Mọi người nói... nói tứ tiểu thư mất tích cả một đêm, lúc quay về lại trong bộ dạng như thế... nên, nên họ đều nói tứ tiểu thư đã bị...”

Hóa ra, hôm qua sau khi Vấn Nạn tỉnh lại, về đến Phó gia, Phó Thần Đồ khi hay tin Phó Cẩm Hòa bị bắt cóc vô cùng kinh hoàng, còn đại phu nhân gần như ngất lịm.

Phó Thần Đồ nghiêm lệnh Phó gia trên dưới không được tiết lộ chuyện này, lại sai người bí mật điều tra, nhưng hết cả đêm vẫn không tìm thấy, chính vào lúc Phó Thần Đồ và đại phu nhân lòng như lửa đốt, người gác cửa bỗng phát hiện ra Phó Cẩm Họa được đưa về đến cổng phủ. Phó Thần Đồ trông thấy Phó Cẩm Họa áo quần xộc xệch, lập tức cởi áo choàng của mình đắp cho nàng, nhanh chóng sai người đưa nàng về Họa Trai.

Vấn Nạn vừa nói xong, Phó Cẩm Họa còn chưa kịp đáp lời đã thấy đại tỷ Phó Tố Cẩm và tam tỷ Phó Nhan Thư bước vào, Phó Tố Cẩm cười nói: “Tứ muội, muội tỉnh rồi à? Đêm qua không thấy bóng dáng muội đâu, muội khiến chúng ta lo chết đi được...”

Phó Cẩm Họa nghe vậy cười nhạt, đáp: “Đã để mọi người phải lo lắng rồi, đúng là lỗi của muội.”

Phó Nhan Thư tính tình đanh đá, mẫu thân nàng ta là tam phu nhân nhà họ Phó, ở trong phủ suốt ngày chỉ chuyên đi bói móc thị phi, khiến mọi người rất căm ghét, còn Phó Nhan Thư tuy không tệ hại như mẹ đẻ, nhưng cái miệng cũng chưa từng tha cho bất kỳ ai bao giờ: “Tứ muội, sau khi cha biết chuyện, đã hạ lệnh không cho kẻ nào để lộ tin tức ra ngoài, nhưng chỉ mỗi một đêm người trong Tuyền Thành không ai không biết, thậm chí còn bàn tán xôn xao, nói toàn những lời khó nghe. Thực ra theo ta, muốn trách thì phải trách tên dê tiện đã làm nhục muội...”

Khi Phó Cẩm Họa xuống giường, cảm thấy ngoại trừ mệt mỏi, thân thể mình không có gì khác lạ, hơn nữa nàng biết kẻ có đôi mắt sắc bén thông tuệ ở trong tiểu viện kia sao có thể làm những chuyện bí ối như vậy được?

Phó Cẩm Họa gần như tin tưởng hẳn một cách vô điều kiện, giờ nghe những lời châm chọc của Phó Nhan Thư, nàng bình thần như không, thung thảng đáp: “Tam tỷ, sao tỷ dám khẳng định là muội đã bị làm nhục? Chẳng phải muội vẫn lành lặn đứng trước mặt tỷ đây sao?”

Phó Nhan Thư sững người, không ngờ Phó Cẩm Họa lại nói như vậy, lập tức lớn tiếng: “Tứ muội, muội nói thế là có ý gì? Ta cũng đâu có nói điều gì quá đáng, là muội chưa nghe thấy những người ngoài kia nói thế nào đó thôi! Bọn họ nói muội đã mất tâm thần trong trắng, nhất định không còn mặt mũi nào sống tiếp trên đời này nữa, ta và đại tỷ lo muội nghĩ quẩn nên mới đến đây xem thế nào, thế mà muội lại còn không biết tốt xấu?”

Phó Tố Cẩm đứng dậy, kéo tay áo Phó Nhan Thư, cắt lời khuyên nhủ: “Được rồi, Nhan Thư, Cẩm Họa cũng thật đáng thương, gặp phải kiếp nạn thế này, muội bớt nói vài câu đi. Cẩm Họa, muội chịu khó nghỉ ngơi, sau này tỷ lại tới thăm muội.”

Phó Cẩm Họa chẳng tỏ thái độ gì, chỉ nghe thấy Phó Tố Cẩm trước khi đi còn dặn dò Vấn Nạn, nhất định phải trông chừng nàng cho tốt, dứt khoát không được để sơ sẩy chút nào, Vấn Nạn hoảng sợ dạ vâng, lát sau bước vào trong phòng, ánh mắt nhìn nàng cực kỳ căng thẳng, lặng lẽ theo dõi nhất cử nhất động của nàng, như thể thực sự sợ xảy ra chuyện gì với nàng.

Phó Cẩm Họa thấy thế quả có chút dờ khóc dờ cười, nói: “Vấn Nạn, em không cần lo lắng đến thế đâu, tiểu thư nhà em là ta đây vốn dĩ chẳng hề bị ai sàm sỡ cả, sao có thể nghĩ quẩn rồi tự sát được cơ chứ? Hơn nữa, quần áo chắc chắn là do em thay cho ta, em tự mình nói xem, có phải ta vẫn rất bình thường không?”

Vấn Nạn cắn môi, đang nước mắt lưng tròng liền cười thành tiếng: “Vấn Nạn hồ đồ rồi, chỉ biết nghe người khác nói lung tung...”, dứt lời lại cuống quýt lau nước mắt, nói với Phó Cẩm Họa, “Vấn Nạn đi bẩm với lão gia và phu nhân ngay, tiểu thư vẫn còn tâm thần nguyên vẹn, bảo đảm người kia ần nói cho đàng hoàng một chút...”

“Khoan đã, Vấn Nạn, tạm thời đừng vội nói ra, ta đoán chuyện này không đơn giản như thế...” Phó Cẩm Họa gọi Vấn Nạn lại, lắc lắc đầu, khề nói.

Vấn Nạn sững người, trong mắt bỗng hiện ra vẻ lo lắng: “Chẳng lẽ lại có kẻ cố tình bôi nhọ thanh danh của tiểu thư? Nếu không vì sao lão gia đã hạ lệnh không cho phép người của Phó gia nói chuyện này ra ngoài, vậy mà chỉ trong một đêm đã truyền khắp hang cùng ngõ hẻm?”

Phó Cẩm Họa cười lạnh đáp: “Yến tiệc tuyển chọn mỹ nhân sắp bắt đầu, không ngờ lại có người quan tâm tới Phó Cẩm Họa ta như thế, nhất định phải đưa ta lên đầu sóng ngọn gió mới được hay sao?”

“Tứ tiểu thư, hay là, hay là yến tiệc năm nay, đừng tham gia nữa.” Vấn Nạn e dè khề nói.

“Không, ta đã nói ta chẳng những phải tham gia, mà nhất định còn phải đoạt ngôi vị hoa khôi...” Phó Cẩm Họa giờ tay day nhẹ hai bên huyệt thái dương, đầu vẫn còn chút choáng váng nhưng nàng biết mình đã không còn đường lui. Vào cung là con đường duy nhất để nàng có thể chu toàn cho nhà họ Phó, cho dù con đường đó trải đầy chông gai, nàng cũng phải bước qua...

Mặc dù Phó Cẩm Họa thể hiện sự tự tin và hăng hái xưa nay chưa từng thấy, nhưng Vấn Nạn vẫn có phần lo lắng không yên, tứ tiểu thư lúc này trong mắt cô bé quá khác so với trước đây, sự khác biệt đó khiến cô bé cảm thấy có phần xa lạ.

Ngày thường cô bé cũng thường thâm oán thán, tiểu thư mà mình hầu hạ tính tình nhu nhược, ở trong phủ chẳng tranh giành được chút thể diện nào, kéo theo cả cô cũng chẳng được lợi lộc gì. Bây giờ biết Phó Cẩm Họa muốn tranh ngôi vị hoa khôi, lại còn tranh cao thấp với người ta giữa những lời bàn tán dị nghị, điều đó khiến cô vừa căng thẳng lo lắng, lại vừa ngấm cảm thấy hưng phấn trong lòng...

Phó Cẩm Họa vẫn còn đang suy nghĩ, Vấn Nạn đã chuẩn bị xong nước nóng cho nàng đi tắm, Vấn Nạn vốn định ở một bên hầu hạ liền bị Phó Cẩm Họa cho lui, nàng cần phải bình tĩnh suy nghĩ xem những lời mà kẻ bịt mặt trong tiểu viện kia nói, rốt cuộc có để lộ chút tin tức gì không.

Chiếc thùng bằng gỗ tuyết tùng rất nặng nề nhưng thớ gỗ mịn màng, trong nước rắc vài cánh hoa khô, cánh hoa từ từ ngấm nước, xòe ra giống như lấy lại được sức sống, hơi nước mật mù quyện với hương hoa, nhẹ nhàng dâng lên...

Phó Cẩm Họa nhẹ nhàng tựa nghiêng người bên thùng nước, nhắm mắt trầm tư suy nghĩ. Xem ra gã bịt mặt kia giọng điệu bốn cột, nhưng không hề để lộ

ra chút dấu vết, điều duy nhất có thể khẳng định là, đây không phải ý đồ của hắn mà nhất định được kẻ khác sai khiến.

Rốt cuộc là ai nhất định phải khiến nàng thân bại danh liệt trước khi diễn ra yến tiệc chọn mỹ nhân?

Nếu nói người đó đơn thuần chỉ là sợ nàng đoạt ngôi vị hoa khôi trên yến tiệc, vậy cũng không hoàn toàn, nên biết rằng bốn người con gái của Phó gia, ngoại trừ Phó Tắc Kỳ đã hứa gả cho Tế Dương vương, còn có Phó Tổ Cẩm và Phó Nhan Thư, luận về dung mạo còn xinh đẹp hơn Phó Cẩm Hòa một bậc, thế nên những chuyện tầm thường như thế này chưa chắc đã rơi xuống đầu nàng.

Phó Cẩm Hòa dội nước lên người, làn da ngọc ngà tỏa ngát hương thơm. Bỗng nhiên, nàng phát hiện thấy cánh tay trái của mình có chút khác thường, nàng vội nhấc tay trái lên nhìn kỹ, càng nhìn càng kinh ngạc, thì ra, thì ra...

Ngoài cửa vọng vào tiếng của Vãn Nhạn: “Tứ tiểu thư, a hoàn ở phòng đại phu nhân đến chuyển lời, nói tối nay muốn tiểu thư cùng dùng cơm, để trấn an cho tiểu thư.”

Phó gia ba đời đơn truyền, đến đời Phó Thần Đồ, nập hai người thiếp, nhưng cũng chỉ sinh được bốn chị em Cẩm Kỳ Thư Hòa. Đại phu nhân sinh được hai người con gái, chính là Phó Tổ Cẩm, Phó Cẩm Hòa, còn mẫu thân của Phó Tắc Kỳ là Nhị phu nhân đã lâm bệnh qua đời từ lâu, Phó Thần Đồ thương nàng ta mất mẹ từ nhỏ, nên có phần sủng ái. Con gái của tam phu nhân là Phó Nhan Thư, tuy giỏi tập văn viết chữ nhưng cũng rất thượng võ, thích múa đao thương côn gậy.

Chỉ có Phó Cẩm Hòa tuy là con gái nhỏ trong nhà nhưng vì tính tình trầm tĩnh, ít khi qua lại với người khác, nên ở trong phủ chẳng có mấy người thân thiết.

Lần này gia đình mở tiệc tẩy trần trấn an cho mình, nàng đến dự chưa chắc đã dễ chịu. Lúc đó đại tỷ Phó Tổ Cẩm khẩu phật tâm xà, Phó Tắc Kỳ lạnh lùng giễu cợt, Phó Nhan Thư nói năng đốp chát, lại còn tam phu nhân đầy nghiêng chua cay, nàng sẽ phải phải lần lượt tiếp chiêu.

Phó Cẩm Hòa tắm rửa xong, Vãn Nhạn vào hầu hạ nàng mặc quần áo, rầu rĩ nói: “Tứ tiểu thư, hay là tiểu thư đừng đi nữa. Đừng nói đến ba vị tiểu thư kia bóng gió giễu cợt nghe mà khó chịu, cho dù chỉ có một mình tam phu nhân, chúng ta cũng chẳng làm sao mà nuốt nổi cơm.”

Nhưng Phó Cẩm Hòa sao có thể không đi được? Không vì người khác, cũng phải nể mặt mẫu thân, chẳng phải thế sao?

Tối, Phó Cẩm Hòa đến chỗ đại phu nhân, ba vị tỷ muội kia đều đã có mặt, ngay cả tam phu nhân cũng đã ngồi ở đó, trông thấy Phó Cẩm Hòa bước vào, lập tức cao giọng: “Tứ tiểu thư à, là thằng chết băm chết vằm nào gây ra nghiệp chướng thế, nếu con còn nhớ bộ dạng kẻ đã làm nhục mình, thì nói với lão gia, để lão gia băm vằm nó ra.”

Đại phu nhân nghe vậy liền sầm mặt, khẽ ho một tiếng, lườm tam phu nhân với vẻ không vui, tam phu nhân thấy vậy hậm hực quay đầu không nói thêm gì nữa.

Đại phu nhân đứng dậy vồn vã kéo tay Phó Cẩm Hòa, dịu giọng: “Hòa nhi, mau lại đây ngồi xuống...”

Sau đó đại phu nhân sai a hoàn dâng một bát canh gà đen đương quy lên cho Phó Cẩm Hòa. Phó Cẩm Hòa xưa nay không quen mùi đương quy, từ chối không chịu uống nhưng đại phu nhân không đồng ý, dịu giọng khuyên dỗ nàng. Thấy nàng cuối cùng cũng nhắm mắt cố gắng uống vài ngụm mới thở phào một hơi, lập tức nghiêm mặt nói với mọi người: “Chuyện của Hòa nhi, mấy người các người nếu còn dám nhắc lại, cẩn thận ta nói với lão gia xử theo gia pháp đó!”

Mọi người không đáp lời, đều đưa mắt nhìn nhau, bĩu môi không nói gì nữa.

Phó Cẩm Hòa uống canh xong có phần khó chịu, thấy mọi người lại có thái độ như thế, nhìn mà bức mình, bèn ngồi thêm một lát rồi cáo từ quay về Hòa Trai, đại phu nhân cũng không ngăn cản, bảo a hoàn xuống nhà bếp chuẩn bị vài món ăn thanh đạm đưa đến cho nàng.

Phó Cẩm Hòa về đến Hòa Trai thì a hoàn Vọng Mai theo hầu đại phu nhân cũng vừa đưa cơm canh đến, nàng chỉ ăn vài miếng rồi buông đũa không chịu ăn thêm nữa.

Lát sau, Vãn Nhạn tiến vào hỏi: “Tứ tiểu thư, lão gia sai người đến chuyển lời, mời cô qua thư phòng một lát.”

Phó Cẩm Hòa vội đứng dậy, bảo Vãn Nhạn sửa sang quần áo đầu tóc, rồi đến thư phòng của Phó Thần Đồ. Khi Phó Cẩm Hòa bước vào, không ngờ lại trông thấy Phó Thần Đồ đang cầm một vỏ rượu, ngồi trên ghế chán nản, hai mắt đỏ hoe, nói: “Hòa nhi, con ngồi xuống.”

Phó Cẩm Hòa ngồi trên chiếc ghế đối diện, trong lòng bỗng nhiên dấy lên cảm giác bất an, đây là lần đầu tiên nàng thấy bộ dạng cha mình như thế, tựa như gặp phải một sự đã kích rất lớn. Phó Thần Đồ trầm ngâm hồi lâu, dường như rất khó nói, do dự một lúc lâu mới khó nhọc mở lời: “Hòa nhi, yến tiệc chọn mỹ nhân năm nay, con đừng tham gia nữa...”

Phó Cẩm Hòa nghe như sét đánh ngang tai, nàng ngẩng đầu, vẫn giữ nguyên nụ cười trên môi, khẽ nói: “Cha, cha sợ Hòa nhi hiện giờ thanh danh không tốt, nếu tham gia yến tiệc chọn mỹ nhân sẽ làm ảnh hưởng đến danh dự nhà họ Phó, càng làm liên lụy khiến đại tỷ, tam tỷ không thể ngẩng đầu, không đoạt được ngôi vị hoa khôi, có phải không?”

Bàn tay cầm vỏ rượu của Phó Thần Đồ khẽ run lên, giọng sầm trầm: “Hòa nhi, cha cũng không còn cách nào khác...”

Phó Cẩm Hòa đứng dậy, cao giọng đáp: “Nhưng mà, cha, nếu cha đối xử với con như vậy, thì việc cha giương mắt nhìn con nỗ lực tới Thanh Âm am

suốt một năm qua, chẳng phải là phí công vô ích hay sao?”

Phó Thần Đồ nghe thấy những lời ngầm mỉa mai của Phó Cẩm Họa lập tức sững người, đang định mở miệng nói gì đó đã thấy Phó Cẩm Họa nhanh chân bước ra khỏi cửa, chẳng hề có ý ngoái đầu nhìn lại.

Về đến Họa Trai, Phó Cẩm Họa đưa lời dặn dò Vần Nạn, “Vần Nạn, em đến tiệm vải Tài Vân, căn dặn Vân Nương đừng thuê tiếp quần áo cho ta nữa, ngoài ra...”

Phó Cẩm Họa ghé sát bên tai Vần Nạn khẽ căn dặn vài câu, trong mắt Vần Nạn lóe lên vẻ mừng rỡ, đón lấy tờ ngân phiếu trong tay Phó Cẩm Họa, đáp lời rồi đi ra.

Chẳng mấy chốc, Phó Tắc Kỳ tới, nàng ta khề ho vài tiếng, ngồi trên ghế, ung dung nhìn khắp quanh phòng một lượt: “Tứ muội, phòng muội còn đơn giản hơn cả phòng ta, nếu là người không hiểu chuyện còn tưởng muội mới là con vợ lẽ kia đây! Nhưng ông trời cũng xem như có mắt, coi như công bằng, ta tuy bị cha ép gả cho tên ác nhân kia, nhưng muội cũng bị kẻ khác làm nhục... kể ra kết cục của muội chưa chắc đã hơn được ta...”

Phó Cẩm Họa lạnh lùng nhìn Phó Tắc Kỳ, cô ả này chỉ biết giờ mấy trò khôn vặt, từ nhỏ mất mẫu thân, đại phu nhân đối với cô ta cũng không tệ nhưng cô ta luôn giả vờ đáng thương trước mặt Phó Thần Đồ. Để khiến Phó Thần Đồ chú ý đến mình nhiều hơn, cô ta bèn nghĩ đủ mọi cách khiến mình lúc nào cũng ốm yếu, cuối cùng mới sinh ra chứng hơi gặp ngày gió sương là ho ra máu như bây giờ.

Phó Cẩm Họa lạnh nhạt: “Nhị tỷ, tỷ nên thấy may mắn là mình được gả cho Tế Dương vương, bởi vì theo lời đồn đại ngài ấy chỉ ngược đãi giết hại cơ thiếp thôi, chứ chưa từng ngược đãi giết hại chính phi bao giờ...”

Lời vừa nói ra, Phó Tắc Kỳ lập tức biến sắc mặt, lớn giọng quát tháo: “Phó Cẩm Họa, người trong phủ đều nói muội ngoan ngoãn, xưa nay chưa từng sinh sự, ta còn cứ tưởng muội giống như những gì người ta nói, ai ngờ muội nỏm mép lạnh lợi, lại còn lòng dạ cay nghiệt. Muội mong ta không có kết cục tốt đẹp ư, nhưng đâu có thể nào thì người ta lấy cũng là một vương gia đây! Phó Cẩm Họa muội từng bị làm nhục, cho dù chỉ làm thiếp thôi cũng chẳng bước vào nổi một gia đình từ tế đâu...”

Phó Tắc Kỳ lớn tiếng nói, tựa như muốn trút con giận dữ, nhưng thấy Phó Cẩm Họa chỉ dùng ánh mắt sắc bén nhìn lại mình mà không nói gì càng khiến sắc mặt Phó Tắc Kỳ lộ ra vài phần hoảng loạn, trong lúc vội vã đứng dậy bỏ đi lại va đổ chén trà trên bàn, nước bắn đầy người trông thật thảm hại.

Đúng vào lúc Phó Tắc Kỳ ra đến cửa, thấy Vần Nạn ôm mấy bộ quần áo về, Phó Tắc Kỳ ngăn Vần Nạn lại, Vần Nạn thấy vậy liền nói: “Đây là những tấm vải mà hôm qua tứ tiểu thư thấy vừa ý ở tiệm vải Tài Vân, bèn sai thợ cắt may ngay trong buổi tối...”

Phó Tắc Kỳ thò tay nhắc mấy bộ quần áo lên, thấy màu sắc đơn giản, không có gì bắt mắt, liền thôi không làm khó mà hậm hực bỏ về.

Còn Vần Nạn, sau khi thấy Phó Tắc Kỳ đi xa liền đóng cửa lại, ôm quần áo đến trước mặt Phó Cẩm Họa. Phó Cẩm Họa cười nhạt, nhắc ra một bộ xoàng xỉ nhất, bỗng chậm rãi rút từ trong ra một cuộn gấm đoạn, màu sắc tựa như cầu vồng phản chiếu...

Vần Nạn lúc này khẽ nói: “Tiểu thư, Vân Nương đã được Vần Nạn sắp xếp đến chỗ khác rồi, cuộn gấm đoạn này là cô ấy bảo em đưa cho tiểu thư, còn nói thứ gấm này có thể thuê hai mặt...”

“Được rồi, ta biết rồi, em đi thưa với mẫu thân, cứ bảo là ta không được khỏe, mấy ngày tới không qua thỉnh an người được.” Dứt lời Phó Cẩm Họa đặt cuộn gấm đoạn xuống, lấy hộp kim chỉ ra sửa soạn.

Vần Nạn lại nói: “Vâng, mấy ngày tới Vần Nạn sẽ canh cửa thật kỹ, không cho kẻ nào phát hiện ra tứ tiểu thư đang làm gì là được.”

Cứ thế qua bảy ngày, ngày diễn ra yến tiệc tuyển chọn mỹ nhân mỗi lúc một gần, Phó gia trên dưới bàn tán xôn xao, ai nấy đều đang dự đoán xem hoa khôi năm nay sẽ là Phó Tố Cẩm hay Phó Nhan Thư. Còn Vần Nạn thì thoảng đem những chuyện nghe được từ chỗ khác về kể cho Phó Cẩm Họa nghe.

“Tứ tiểu thư, nghe nói đại tiểu thư và tam tiểu thư đã không còn thân thiết như trước nữa, hai người vì một câu nói của lão gia mà chau mày lạnh lùng với nhau ngay trên bàn tiệc. Lần này Nhị tiểu thư đắc ý rồi, nói xa nói gần cũng không ngoài chuyện Tế Dương vương phủ ra sao, ái chà...”

Phó Cẩm Họa nghe xong, trong lòng rầu rĩ, nói: “Bốn thứ tài nghệ cầm kỳ thư họa của con gái Phó gia, chẳng qua chỉ là thứ vũ khí để một bước lên mây, nói trắng ra chẳng qua chỉ là thứ đồ chơi trong tay lũ đàn ông mà thôi! Em nói xem, bọn họ tranh qua tranh lại, đến bao giờ mới có thể nhận rõ sự thực này đây?”

Vần Nạn nghe những lời của Phó Cẩm Họa, buột miệng hỏi: “Tứ tiểu thư, nhưng chẳng phải cô vẫn nhất định đòi đi tranh giành đó sao?” Nói xong cảm thấy lỗ lòi, cô bé vội bịt miệng lại, hoang mang đứng sang một bên không dám ngẩng đầu lên nữa.

Phó Cẩm Họa cười lạnh lùng liếc nhìn Vần Nạn, nói: “Vần Nạn, em nghe thấy vừa rồi ta nói thế, trong lòng nhất định rất coi thường ta, có phải vậy không?”

Vần Nạn cuống quýt nuốt roi nước mắt, vội vã giải thích: “Tứ tiểu thư, Vần Nạn không dám...”

“Em không cần giải thích, trong lòng em nghĩ như thế, ta không trách em, đợi đến sau này em sẽ biết lý do thôi...” Phó Cẩm Họa thờ dãi một tiếng, tựa vào cửa sổ nhìn ra bên ngoài. Ngoài Họa Trai có một người bước vào, bóng hình thấp thoáng, chưa đợi Phó Cẩm Họa nhìn rõ là ai, cánh cửa đã bị đóng ra.

Thì ra là Phó Tô Cầm, sau khi tiến vào nàng ta khẽ cười, nói: “Tứ muội, mấy ngày nay không thấy muội ra ngoài, mẹ nói trong người muội khó chịu, ta không yên tâm, nên đến đây thăm muội.”

Phó Cẩm Họa bỗng nhiên cảm thấy ấm áp trong lòng, đầu sao cũng là chị em ruột, thân sơ chung quy vẫn có sự khác biệt, lúc đáp chuyện thần thái cũng ôn hòa hơn nhiều, nàng nói: “Đại tỷ, phiền tỷ lo lắng rồi, muội vẫn khỏe, chỉ là hôm đó sau khi tham dự gia yến về bị lạnh, người lúc nào cũng sốt, không đáng ngại đâu, tình huống vài ngày là sẽ khỏe thôi.”

Phó Tô Cầm nghe xong liền tỏ vẻ kinh ngạc, kêu lên một tiếng “A” đầy khoa trương, vốn dĩ nói: “Chẳng lẽ, chẳng lẽ là do bát canh gà đen đương quy hôm đó của mẹ...”

Phó Cẩm Họa rung mình, không biết Phó Tô Cầm lại mượn cớ khai ra chuyện gì, nhưng tối hôm đó sau khi nàng uống bát canh gà đen đương quy xong quả thực cảm thấy khó chịu, lại thêm thái độ của đại phu nhân sốt sắng như vậy, chẳng lẽ trong canh có bỏ thứ gì?

Phó Tô Cầm tiến lên, cầm tay Phó Cẩm Họa, Phó Cẩm Họa cảm nhận rất rõ đôi tay lạnh giá, không có chút hơi ấm nào, chỉ nghe Phó Tô Cầm nói: “Tứ muội, ta nghe nói, trong bát canh gà đen đương quy đó, mẹ đã sai người bỏ thuốc vào...”

Cũng không biết qua bao lâu sau, đầu óc Phó Cẩm Họa vẫn hoàn toàn choáng váng, bên tai vẫn còn vọng lại những lời của Phó Tô Cầm nói trước khi đi: “Mẹ sợ muội có thai sinh ra nghiệt chủng làm mất mặt nhà họ Phó...”

“Tứ tiểu thư, Tứ tiểu thư,” Phó Cẩm Họa ngẩn ngơ ngẩng đầu nhìn Ván Nhạn, lại nghe thấy Ván Nhạn sốt sắng nói: “Tứ tiểu thư, đại phu nhân sai người chuyển lời, nói tiểu thư qua đó một chuyến, người có chuyện muốn nói với tiểu thư.”

Phó Cẩm Họa khẽ “ừ” một tiếng, đứng dậy mà cảm thấy toàn thân tê dại, vừa bước ra cửa, liền bị một cơn gió lạnh thổi tới khiến cô giật mình, nàng lập tức tỉnh táo trở lại...

Phó Cẩm Họa biết đại phu nhân cũng là vì muốn tốt cho nàng, đại phu nhân không rõ nội tình bên trong, thế nên khó tránh khỏi có những suy nghĩ lung tung. Nhưng nếu lại xảy ra chuyện, đại phu nhân nhất định sẽ ra mặt bảo vệ chu toàn cho nàng, không để nàng phải chịu thêm chút ách ức nào nữa.

Nghĩ đến đây, Phó Cẩm Họa cũng thấy nhẹ nhõm phần nào, nàng rào bước về phía phòng đại phu nhân, trước mặt liền trông thấy Phó Nhan Thư cười sáng khoải bước đến: “Chúc mừng muội, tứ muội, ngày vui của muội sắp tới rồi...”

Phó Cẩm Họa mù mờ không hiểu, đợi đến khi định hỏi cho rõ thì thấy Phó Nhan Thư đã vừa khẽ hát vừa đi ra xa rồi.

Khi bước vào phòng, đại phu nhân đang cầm một tấm vải gấm màu đỏ. Thấy Phó Cẩm Họa bước vào, bà liền ướm tấm vải lên người Phó Cẩm Họa liền hỏi ngẩn ngía: “Họa nhi, con nhìn xem, tấm này dùng để may hỷ phục cho con, nhất định sẽ rất đẹp.”

Phó Cẩm Họa kinh ngạc hỏi: “Mẹ, mẹ làm gì thế? Hỷ phục gì? Con không hiểu gì cả?”

Đại phu nhân đặt tấm vải gấm sang một bên, lại sai a hoàn đem hết những gấm đoạn khác đi, rồi mới kéo Phó Cẩm Họa đến ngồi trước mặt mình: “Họa nhi, cha con đã tìm được cho con một đám, là nhà Dương ngự sử ở Tuyên Thành...”

Phó Cẩm Họa nghe vậy cả kinh, run giọng nói: “Mẹ...”

Đại phu nhân không đợi Phó Cẩm Họa nói hết câu, dịu dàng vỗ lên mu bàn tay nàng, nghiêm trang cất tiếng: “Họa nhi, mẹ biết con ách ức trong lòng. Công tử nhà họ Dương kia tuy tiếng tăm không nhiều, nhưng nhà họ Dương ở Tuyên Thành cũng là gia đình danh gia vọng tộc, hơn nữa cha con đã nhờ tể tướng Thạch Trình làm mối, mới đem con gả được cho Dương công tử về làm thiếp...”

Phó Cẩm Họa giằng tay ra khỏi tay đại phu nhân, đang sắp sửa vén tay áo mình lên để đại phu nhân nhìn cho rõ thì đã thấy đại phu nhân sụt sùi: “Họa nhi, con gặp phải chuyện bề mặt như thế, còn có gia đình tốt nào chịu cưới con đây? Cha con vốn định để con tự mình kết liễu, bảo toàn danh dự nhà họ Phó, là mẹ khổ sở cầu xin mới khiến cha con giữ lại tính mạng cho con đó...”

Phó Cẩm Họa chỉ thấy như bị sét đánh bên tai, toàn thân khẽ run lên, lắp bắp nói: “Mẹ, có phải mẹ cũng cảm thấy con đáng chết không?”

Đại phu nhân lúc này mắt đã đầm lệ: “Con là con gái của mẹ, mẹ là người đầu đón hơn bất kỳ ai, nhưng nữ nhân chúng ta sống vì danh dự, không còn trinh tiết, sẽ không được người ta coi trọng...”

Về đến thư phòng, Phó Cẩm Họa đã quên mất mình làm thế nào mà ra được khỏi phòng đại phu nhân, Ván Nhạn ngoài cửa trông thấy sắc mặt xám như tro của Phó Cẩm Họa vội vã dìu nàng về Họa Trai.

Ván Nhạn rót một chén trà nóng đưa lại cho nàng: “Tứ tiểu thư, vì sao cô không nói rõ với đại phu nhân? Rõ ràng cô vẫn còn tấm thân nguyên vẹn, sao phải chịu ách ức như thế?”

Phó Cẩm Họa đón lấy chén trà nóng từ tay Ván Nhạn, uống trong vô thức, nóng rát cả lưỡi, nàng mới bàng hoàng tỉnh lại.

Phó Cẩm Họa cười đau khổ. Nàng hối hận rồi, nếu ngay từ hôm bị kẻ bịt mắt đưa về nhà họ Phó, nàng nói với mẫu thân, mình chưa hề bị xâm phạm, thì nàng đã không phải chịu sự chế giễu của các chị em, uống thứ thuốc mẫu thân chuẩn bị, thậm chí cũng không bị phụ thân tìm ra trăm phương ngàn kế đem nàng gả vào nhà họ Dương làm thiếp...

Thế nhưng, bây giờ mới nói, liệu mọi thứ đều đã quá muộn chưa?

Gả vào nhà họ Dương khét tiếng ác độc kia ư? Dương gia công tử là kẻ chuyên đi ức hiếp con gái nhà lành, thậm chí còn chẳng chút ngại ngần tìm mọi cách cưỡng đoạt. Phụ thân hẳn giữ chức Ngự sử lại chuyên môn bao che, vốn dĩ Phó Thân Đồ vô cùng căm phẫn bọn họ, không ngờ hôm nay ông lại đem con gái mình là nàng gả vào nhà họ Dương làm thiếp!

Phó Cẩm Họa trầm nghĩ, vậy một năm nay, mỗi khi nàng đến Thanh Âm am, vì sao phụ thân phải tỏ vẻ lo lắng không yên và căng thẳng tột độ như thế? Chẳng phải vì sớm đã biết Phó Cẩm Họa đến Thanh Âm am hoàn toàn không phải để gặp Thanh Hoan chân nhân, mà là để gặp Tế Dương vương?

Ông hứa gả một đứa con gái cho Tế Dương vương, lại giương mắt nhìn một đứa con gái khác của mình hằng tháng đi gặp Tế Dương vương, chẳng qua chỉ để giữ chức quan và duy trì vinh hoa cho nhà họ Phó?

Con gái là quân cờ, mà ông có hẳn bốn quân cờ...

Đêm hôm đó, Phó Cẩm Họa không ngủ, nàng ngồi thâu đêm may cho mình bộ váy thêu thủy mặc, liên tục bảy ngày nay, nàng đều lấy cớ không được khỏe ở trong phòng chính là để may cho xong bộ váy này. Trước tiên Phó Cẩm Họa dùng bút vẽ tranh trên tấm vải gấm, non nước phản chiếu hòa cùng sắc cầu vồng nhàn nhạt, đẹp không tả xiết, sau đó, nàng lại dùng chỉ kim tuyến màu trắng thêu một vòm sáng đầy bên ngoài bức tranh sơn thủy, khiến bộ váy càng thêm nổi bật...

Vấn Nạn vừa giúp Phó Cẩm Họa khâu kim, vừa nói: “Từ hôm tứ tiểu thư bảo Vấn Nạn lấy vải mà chúng ta đã chọn ở chỗ Vân Nương trong tiệm vải Tài Vân về, người ngoài đều nói tiểu thư sẽ không tham gia yến tiệc tuyển chọn mỹ nhân nữa, lần này chúng ta ra chiêu bất ngờ, thế nào bọn họ cũng phải giật mình...”

Phó Cẩm Họa cười sàu khỏ, nhìn Vấn Nạn khẽ lắc đầu. Ban đầu nàng quyết ý tham gia yến tiệc tuyển chọn mỹ nhân để vào cung làm phi, là do Tế Dương vương dùng sự sống chết của nhà họ Phó để bức bách, nàng bất đắc dĩ nên mới phải đồng ý, nhưng hiện giờ nàng lại là vì bản thân, để không bị gả vào nhà họ Dương hang hùm miệng cọp làm thiếp...

Hôm sau, lúc Vấn Nạn hầu hạ Phó Cẩm Họa rửa mặt chải đầu, lại thì thầm nói với nàng một tin chấn động, “Tứ tiểu thư, phải làm thế nào bây giờ? Vấn Nạn nghe nói, lão gia định ngày nạp thiếp cho tiểu thư đúng vào hôm diễn ra yến tiệc tuyển chọn mỹ nhân...”

Phó Cẩm Họa vừa kinh ngạc vừa tức giận, cười lạnh lùng nói: “Vấn Nạn, xem ra nếu ta bước sai bước này, về sau sẽ không thể quay đầu lại được.”

“Tứ tiểu thư, cô...” Vấn Nạn có phần không hiểu, nhất thời không biết phải làm sao.

Phó Cẩm Họa đến trước bàn sách, múa bút viết nhanh, đưa một phong thư cho Vấn Nạn, nói: “Vấn Nạn, em đem phong thư này chuyển gấp trong đêm đến Thanh Âm am, giao cho Thanh Hoan chân nhân...”

Vấn Nạn sửng ngờ, kể đó cầm thư nhanh nhẹn bước ra cửa.

Thế nhưng, nằm ngoài tầm dự đoán của Phó Cẩm Họa, chẳng bao lâu sau Vấn Nạn đã vội vã quay về: “Tứ tiểu thư, làm thế nào bây giờ? Vấn Nạn vừa định ra khỏi Họa Trai liền bị người ta ngăn lại, nói rằng lão gia hạ lệnh, trước khi tứ tiểu thư thành thân, người của Họa Trai không được phép tùy tiện ra vào.”

Phó Cẩm Họa nghe vậy lão đảo ngồi xuống sập, nhìn bộ váy thêu thủy mặc sắp sửa hoàn thành, phần nộ kêu lên: “Cha cấm ta ra ngoài, nhưng chưa từng cấm ta tự vẫn, xem ra cha chẳng tha để ta chết, cũng không chịu cho ta ra khỏi cửa.”

“Tứ tiểu thư, hay là chúng ta đem sự tình kể thật cho lão gia đi, còn hai ngày nữa mới đến yến tiệc tuyển chọn mỹ nhân, để muộn e rằng không kịp đâu...”

Phó Cẩm Họa cười lạnh lùng đáp: “Đừng vội, ta nhất định phải đánh cược đến phút cuối cùng mới được. Ban đầu ai sắp đặt chuyện này, chắc không lâu nữa nhất định sẽ lộ diện thôi.”

Chiều muộn, đại phu nhân sai a hoàn Vọng Mai đưa mũ phượng khăn quàng đến cho Phó Cẩm Họa: “Vấn Nạn, cô nhớ phải hầu hạ tứ tiểu thư thay quần áo, ngày mai mà có sai sót gì, đại phu nhân sẽ không tha cho cô đâu.”

Nói đoạn, Vọng Mai vô tình liếc mắt về phía Phó Cẩm Họa, chỉ thấy trong mắt Phó Cẩm Họa tràn ngập sự lạnh lẽo, bỗng sinh lòng kinh sợ, liền không dám ra oai thêm nữa, vội vã quay về.

Phó Cẩm Họa chìm trong im lặng, nàng sai Vấn Nạn đóng cửa, rồi lại vội vã làm việc, rốt cuộc bộ váy cũng được làm xong vào lúc trời rạng sáng.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Cung Cẩm Tú* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: CÁNH NHẠC THUỐT THA

Về xong, nàng lấy bức tranh sơn thủy trên cánh tay xuống đặt lên đài, nhưng Phó Cẩm Họa biết, ánh mắt của hoàng thượng vẫn dán vào cánh tay trái của nàng, ở đó có một dấu thù cung sa đỏ chói...

Thấy Vãn Nhạn cứ mãi ngập ngừng, Phó Cẩm Họa hiểu trong đầu cô bé đang nghĩ gì. Nàng biết, nhất định là cô bé đang lo lắng việc mình không chịu đội mũ phượng khăn trùm, nếu để đại phu nhân biết, Vãn Nhạn sẽ bị trách phạt, nhưng lúc này, nàng cũng không nói gì.

Vừa hay lúc đó, có người đẩy cửa bước vào, chẳng đợi Vãn Nhạn kịp phản ứng đã điểm huyết cô bé ngắt đi, đến khi Phó Cẩm Họa nhìn rõ là ai, nàng cả kinh, hóa ra chính là Tế Dương vương, người luôn biệt vô âm tín kể từ sau lần từ biệt ở Thanh Âm am.

Phó Cẩm Họa kinh sợ, hỏi: “Đây là nhà họ Phó, sao ngài có thể tùy tiện vào thế được? Hơn nữa lại còn đến Họa Trai của thiếp?”

Đôi mắt Tế Dương vương mang vài phần dò xét, nhìn bộ váy thêu thủy mặc trên giường, bước qua cầm lên tay, nói: “Quả nhiên tay nghề nữ công rất giỏi.” Nói đoạn, chàng kéo Phó Cẩm Họa lại, ngã xuống giường, đè thân mình lên trên.

Phó Cẩm Họa bị đau, chau mày nói: “Đường đường Tế Dương vương, đừng nên làm ra những chuyện tổn hại đến thân phận thi hon.” Dứt lời, nàng nhướng mày, tựa như dò xét, tiếp tục nói, “Ngài đừng quên, thân phận hiện giờ của thiếp, là tần nương sắp cưới của nhà họ Dương.”

Bàn tay Tế Dương vương đặt trên eo Phó Cẩm Họa nhẹ vuốt ve, thân hình Phó Cẩm Họa tức thì cứng đờ, đang định giăng ra, liền nghe thấy Tế Dương vương chậm rãi nói bên tai: “Tên phá gia chi tử nhà họ Dương đó đã bị ta giết chết rồi...”

Phó Cẩm Họa sửng người, kể đó liền cảm thấy bàn tay Tế Dương vương từ bên eo lần ra phía sau, ấn vào từng đốt sống lưng của nàng. Phó Cẩm Họa run lên, lại nghe thấy Tế Dương vương dùng giọng ung dung mà đầy uy lực, nói: “Đó chẳng lẽ không phải điều nàng hy vọng hay sao? Lẽ nào nàng thực sự muốn được gả cho tên lăng tử đó?”

Phó Cẩm Họa gợn tay ngăn bàn tay còn lại của Tế Dương vương chuẩn bị đặt tới trước ngực mình, lạnh lùng đáp: “Thì ra, người sai kẻ bịt mắt bắt cóc thiếp, đem chuyện này rêu rao khắp toàn thành chính là vương gia...”

Tế Dương vương nắm lấy bàn tay của Phó Cẩm Họa đang ngăn cản tay mình, cúi xuống khẽ hôn lên tai nàng, hạ giọng nói: “Nàng muốn học cách quyến rũ người khác, như thế này chẳng phải là rất tốt sao? Vì sao nàng đối với bản vương luôn vừa kính sợ vừa xa cách thế?”

Phó Cẩm Họa nghiêng đầu qua một bên, đáp: “Vương gia, một năm qua chúng ta bao lần gặp nhau ở Thanh Âm am, thế nhưng đều chưa từng giờ trò nam nữ, là bởi thiếp từng nói một câu, hiện giờ ngài lại muốn thiếp phải nhắc lại câu đó lần nữa hay sao?”

Tế Dương vương thấy Phó Cẩm Họa nói ra câu đó, có phần mất hứng, trầm giọng: “Bản vương chỉ muốn nàng cam tâm tình nguyện làm việc. Để nàng nhìn rõ bộ mặt thật của đám người kia như thế thì nàng mới có thể không chịu sự ràng buộc của tình thân...”

“Nhưng ngài cũng đừng quên, ban đầu ngài đã dùng chính chiêu bài tình thân để uy hiếp thiếp, hiện giờ lại muốn thiếp từ bỏ nó, vậy ngài có thể lấy gì để ràng buộc thiếp đây?” Phó Cẩm Họa thừa cơ Tế Dương vương không phòng bị, đẩy chàng qua một bên, nhanh chóng đứng dậy.

Tế Dương vương có chút ngẩn người, kể đó cất tiếng cười lớn, Phó Cẩm Họa thấy vậy, sợ có người nghe được, vội tiến lên bịt miệng chàng lại, Tế Dương vương gợn tay nắm lấy tay nàng, khẽ nói: “Không ngờ nàng cũng có chỗ nằm ngoài sức tưởng tượng của bản vương, lại còn biết mấy chiêu võ công ư?”

“Chẳng qua chỉ là khoa chân múa tay, chẳng có tác dụng gì...”

Tế Dương vương nhìn Phó Cẩm Họa, trong lòng thầm khen ngợi sự thành thực của nàng, dựa vào vài phần sức lực vừa rồi quả thực không giống như người có căn cơ võ công, vừa lúc đang định nói gì đó thì nghe thấy tiếng bước chân vội vã từ bên ngoài vọng vào.

Phó Cẩm Họa kinh hãi, ấn Tế Dương vương lên giường, dùng ánh mắt ra hiệu cho chàng yên lặng, rồi tiến lên bỏ màn che trước giường xuống, vừa hay Phó Thần Đồ xông vào, vội vàng hỏi: “Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ? Dương gia công tử tối qua bị giết chết rồi...”

Dù Phó Cẩm Họa đã nghe được tin này từ chính miệng Tế Dương vương nói ra, nhưng lúc này vẫn không nén được sự kinh ngạc, nàng cố nói một cách bình thường nhưng chất giọng mĩa mai lại không hề che giấu: “Cha, làm sao bây giờ? Mối nhân duyên cha vất vả tìm, lại thành ra xôi hồng bông không rồi sao? Thế có khác gì ép con phải chết?”

Phó Thần Đồ nghe Phó Cẩm Họa nói thế thì hơi trờng mắt lên, vừa đưa mắt liếc qua liền trông thấy Vãn Nhạn đang nằm sõng soài dưới đất, ông cả kinh, đang định hỏi, lại nhìn lên giường Phó Cẩm Họa, thần sắc càng thêm phần sợ hãi, hỏi: “Họa nhi, con định làm thế nào?”

Phó Cẩm Họa thần sắc lạnh lùng, hạ giọng nói: “Con muốn tham gia yến tiệc tuyển chọn mỹ nhân...”

Phó Thần Đồ ai oán đáp: “Con cứ nhất định phải tham gia yến tiệc tuyển chọn mỹ nhân kia, để người trong khắp thiên hạ này biết chuyện bề mặt của con sao? Cho dù cha không cần giữ thể diện cho cái thân già này, thì ba vị tỷ tỷ của con biết phải làm thế nào? Chẳng lẽ Tế Dương vương, sau chuyện này vẫn chịu lấy Nhị tỷ của con ư?”

Phó Cẩm Họa nghe những lời của Phó Thần Đồ tựa như vạn tiễn xuyên tâm, nàng thấy rõ, khi nói chuyện Phó Thần Đồ liếc mắt nhìn lên giường mình, nhưng Phó Cẩm Họa không dám quay đầu nhìn lại, bởi nếu làm thế chẳng khác gì nàng đang khai thật mọi chuyện với phụ thân.

Phó Cẩm Họa ưỡn thẳng lưng, ánh mắt hiện rõ nét lạnh lùng, tựa như không còn cảm xúc gì nữa, nói: “Phụ thân, điều cha mong muốn là được thăng quan tiến chức, còn điều con muốn là được sống trong ấm áp nhung lụa. Nhà họ Dương như hang hùm miệng cọp, cha vẫn nỗ lực đem con gả vào đó, nhưng hiện giờ công tử nhà họ Dương đã chết, chẳng lẽ cha không cho phép con xoay chuyển vận mệnh của mình sao?”

Phó Thần Đồ đang định nói điều gì, do dự nhìn lên giường thêm một lần, giẫm chân quát: “Họa nhi, nhà họ Dương có xấu xa đến thế nào, thì cũng là lối thoát cha tìm cho con, con cứ một mực làm cản, sau này chớ mua dây buộc mình...” Nói đoạn liền đẩy cửa bỏ đi.

Còn Phó Cẩm Họa tựa như sợi dây đàn bị kéo căng đứt đoạn, lùi về phía sau hai bước và phải bàn ghế, đau đến tỉnh cả người, khi nhìn lên giường, mới phát hiện bên ngoài tấm rèm lộ rõ một chiếc giày thêu kim tuyến nằm trên châu Nam Hải...

Phó Cẩm Họa kéo mạnh tấm màn ra, thấy Tế Dương vương đang thân nhiên rung chân, nói: “Một trường đấu chí giữa phụ thân và con gái mới hay làm sao! Nếu không phải bản vương trốn trên giường trong khuê các, làm sao nghe thấy được?”

Lúc này Phó Cẩm Họa mới hiểu, Phó Thần Đồ nhìn thấy Vãn Nạp nằm dưới đất, lại thêm chiếc giày lộ ra bên ngoài màn, nên mới có phần úy kỵ mà đồng ý với “thỉnh cầu” tham dự yến tiệc tuyển chọn mỹ nhân vừa nảy của nàng.

“Ngài mau đi đi, thiếp còn phải chải đầu trang điểm thay quần áo, e rằng không thể giữ ngài lại được...” Phó Cẩm Họa quay người không nhìn Tế Dương vương thêm nữa.

Nhưng Tế Dương vương đi thẳng đến trước mặt nàng, nâng cằm nàng lên, không hề do dự đặt xuống một nụ hôn, ngang ngược mà bá đạo, không một chút dịu dàng, Phó Cẩm Họa thấy hơi đau, khẽ rên thành tiếng, liền cảm thấy thân thể Tế Dương vương cứng đờ...

Lúc Tế Dương vương rời đi, Phó Cẩm Họa khẽ gọi sau lưng chàng: “Kìa, vương gia...”

Phó Cẩm Họa thấy thần sắc Tế Dương vương khi quay lại nhìn nàng có phần ám muội, hiển nhiên là đã hiểu lầm điều gì đó, bèn vội nói: “Thiếp muốn nói là, Vãn Nạp...”

Phó Cẩm Họa vừa chỉ về phía Vãn Nạp, liền thấy Tế Dương vương lưu lại một câu, rồi nhanh chóng phi thân đi mất, “Qua nửa canh giờ nữa cô ta sẽ tự tỉnh lại...”

Phó Cẩm Họa ngồi trước bàn trang điểm vuốt nhẹ đôi môi vẫn còn hơi đau, trong lòng bồn chồn, nhìn vào gương thấy trên má vẫn còn ửng đỏ, trong lòng ngấm dăng lên cảm giác bức bối ảo não.

Phó Cẩm Họa thay xong chiếc váy thêu thủy mặc thì thấy Vãn Nạp dưới đất dần tỉnh lại, nàng liền bước tới dịu dàng đỡ cô bé dậy. Vãn Nạp sững sờ mất một lúc nhưng hoàn toàn không hỏi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, chỉ xoa đầu, chẳng nói chẳng rằng bắt tay vào giúp Phó Cẩm Họa chải đầu trang điểm.

Lại qua gần nửa canh giờ, Vọng Mai từ phòng đại phu nhân qua giục Phó Cẩm Họa, nói là ba chiếc kiệu mềm đã chuẩn bị xong, đại tiểu thư, tam tiểu thư đều đã biết tin và qua đó rồi, hiện giờ chỉ còn đợi nàng nữa là lên đường.

Phó Cẩm Họa dẫn theo Vãn Nạp đi ra ngoài phủ, Phó Tổ Cẩm và Phó Nhan Thư đều đã đứng trước kiệu từ lâu, đại phu nhân và tam phu nhân đứng cạnh nhau, lúc trông thấy Phó Cẩm Họa bước ra, lòng này ai nấy đều chau sít lại. Đại phu nhân tiến lên kéo tay Phó Cẩm Họa, véo hết lần này đến lần khác, lời đưa đến miệng mà không thốt ra được.

Phó Cẩm Họa lặng lẽ rút tay từ tay đại phu nhân về, lạnh nhạt nói: “Mẹ, nếu mẹ định khuyên Họa nhi quay về, thì đừng nên nói nữa là hơn.”

Phó Tổ Cẩm và Phó Nhan Thư đưa mắt nhìn nhau, phẩy tay áo, chỉ nghe thấy Phó Nhan Thư nói: “Từ muội, ngày trước sao ta không nhận ra muội to gan đến thế nhỉ? Tấm thân đã bị người ta chà đạp rồi mà còn dám đi tham dự yến tiệc tuyển chọn mỹ nhân, tỷ muội chúng ta đành coi như muội khẳng khái muốn tỏ vẻ uy phong, cũng đành chiều theo ý muội. Bây giờ muội còn chưa gả đi mà đã khắc chết phu quân, chẳng lẽ muội không sợ sẽ chết ngập trong nước bọt của bách tính Tuyền Thành hay sao?”

Phó Tổ Cẩm cười khẩy, khi nhìn thấy bộ váy thêu thủy mặc của Phó Cẩm Họa, ánh mắt cực kỳ thâm độc, nói nửa nạc nửa mỡ: “Từ muội, chẳng trách tỷ muội chúng ta đến tiệm vải Tài Văn tìm Vân Nương thêu thùa mà không thấy, hóa ra mấy ngày nay cô ta bận làm việc cho muội à? Từ muội quả thực là suy tính chu toàn...”

Phó Cẩm Họa khẽ cười, nhẹ giọng: “Đại tỷ, tam tỷ, muội đi chẳng qua chỉ để làm nể, quan trọng vẫn là xem hai tỷ đoạt ngôi vị hoa khôi mà thôi.”

Phó Cẩm Họa vừa dứt lời, sắc mặt Phó Tổ Cẩm và Phó Nhan Thư tức thì thay đổi, đưa mắt nhìn nhau, rồi ai nấy vênh mặt lạnh lùng “hừ” một tiếng, nhanh chóng bước lên kiệu của mình.

Lúc yến tiệc tuyển chọn mỹ nhân gần diễn ra Phó Cẩm Họa mới biết, yến tiệc năm nay được tổ chức trong phủ Tế Dương vương, con cháu hoàng tộc, hoàng thân quốc thích, quan lại quý nhân, còn cả các thiên kim tiểu thư đều tham gia yến tiệc tuyển chọn mỹ nhân này.

Vừa theo Phó Tổ Cẩm, Phó Nhan Thư bước vào phủ Tế Dương vương, Phó Cẩm Họa liền thấy mọi người xung quanh không ngừng chỉ trỏ, lại thêm những lời khó nghe về nàng, “Cô ta vẫn còn dám đến tham gia yến tiệc tuyển chọn mỹ nhân ư?”, “Nghe nói tối qua Dương gia công tử chết rồi, chính là

bị cô ta khắc chết đó...”

Phó Cẩm Họa cảm nhận rất rõ ràng, từng ánh mắt như đâm xuyên sau lưng, hoặc là khinh bỉ, hoặc là coi thường, hoặc là căm ghét...

Cùng lúc đó Phó Tổ Cẩm, Phó Nhan Thư quay đầu nhìn nàng một cái, sau đó chau mày, vội vã đi tách lên trên, Phó Cẩm Họa biết bọn họ sợ bị tai tiếng của nàng làm cho liên lụy, thế nên trong lòng không nén nổi một nỗi bi thương.

Trên đài cao, mấy vị áo gấm xa hoa đang ngồi, Phó Cẩm Họa đứng từ xa nhìn lại, trông thấy Tế Dương vương đang cùng một nam tử tuổi trẻ ngồi đó, Phó Cẩm Họa biết nam tử trẻ tuổi đó chắc chắn là hoàng thượng, có điều vì ở khoảng cách xa quá, nàng không thể trông rõ dung mạo.

Trong lòng Phó Cẩm Họa cảm thấy rất lạ, nếu đã không trông rõ tôn nhan của hoàng thượng, thì vì sao nàng lại có thể nhìn rõ Tế Dương vương đến thế? Chẳng lẽ bởi vì từ lâu nàng đã ghi nhớ bóng hình chàng?

Phó Cẩm Họa theo các tiểu thư tham dự cuộc tuyển chọn đến đứng sau tấm bình phong dưới đài, tìm vị trí khuất nhất ngồi xuống, lúc này nàng mới phát giác ra lòng bàn tay mình đã toát đầy mồ hôi, nàng cảm thấy sợ. Làm sao nàng có thể không sợ được chứ?

Mang theo tai tiếng tham gia yến tiệc tuyển chọn mỹ nhân, chính là dẫn thân vào nguy hiểm, mà nàng lại không có đường lui...

Những cô gái tham gia yến tiệc tuyển chọn mỹ nhân lần này tổng cộng có ba mươi sáu người, ngoại trừ ba cô con gái nhà họ Phó còn có con gái của tể tướng Thạch Trình là Thạch Vận Tú, con gái Ngu tướng quân Ngu Hồng Ngạc, mỗi người ngồi một góc. Thạch Vận Tú thần sắc cao ngạo, còn Ngu Hồng Ngạc cười mở rộng rãi, thỉnh thoảng lại nhìn sang Phó Cẩm Họa, dường như không hề có ác ý.

Chẳng mấy chốc, quân sự trong phủ Tế Dương vương đến sắp xếp cho mọi người rút thăm quyết định thứ tự biểu diễn, ai cũng muốn rút trước để được may mắn, bèn chen nhau xô lên, chỉ có Phó Cẩm Họa còn chưa kịp tiến lên đã bị mọi người đẩy qua một góc. Ngu Hồng Ngạc ở bên cạnh đỡ lấy nàng, Phó Cẩm Họa nghiêng người cảm tạ, chờ đến khi cùng Ngu Hồng Ngạc rút thăm, mới phát hiện ra trong ống chỉ còn hai tấm thẻ.

Ngu Hồng Ngạc khẽ cười nói: “Cô rút trước đi, bữa tiệc tuyển chọn mỹ nhân này tôi vốn chỉ đến cho có mặt, không sao đâu.”

Nhưng Phó Cẩm Họa thần sắc nghiêm túc, tiến lên rút đồng thời cả hai chiếc thẻ trong ống, nhìn qua một lượt, rồi đưa một trong hai tấm cho Ngu Hồng Ngạc, lúc quay về đến chỗ ngồi của mình trong lòng vẫn còn vang lên những lời Ngu Hồng Ngạc vừa nói. Xem ra cô nàng Ngu Hồng Ngạc này hoàn toàn không muốn vào cung.

Vấn Nạn ở bên cạnh Phó Cẩm Họa, nhìn con số nàng rút được viết trên thẻ rõ ràng là ba mươi sáu, là người cuối cùng biểu diễn, lo lắng hỏi: “Tiểu thư, cô đưa cho cô ta số bao nhiêu?”

“Số một.”

“Tiểu thư...” Vấn Nạn chép miệng, phải biết rằng trong những yến tiệc tuyển chọn mỹ nhân từ trước đến nay, chưa có một ai không lấy làm vinh dự vì rút trúng số một. Bởi lẽ trong số bảy yến tiệc, đế vương đã chọn đến năm vị mỹ nhân rút được số một, vừa rồi các cô gái tranh nhau lên trước rút thăm, cũng là vì hi vọng mình có cơ hội chọn trúng số một cũng là vì lẽ đó.

Thế nhưng, Phó Cẩm Họa lại cam tâm đưa thẻ số một nhường cho Ngu Hồng Ngạc, Vấn Nạn làm sao có thể không kinh ngạc?

“Tiểu thư, chẳng phải cô đã hạ quyết tâm muốn đoạt ngôi vị hoa khôi sao? Hơn nữa cho dù cô không muốn có được thẻ số một thì cũng có thể đổi với đại tiểu thư và tam tiểu thư mà...”

Phó Cẩm Họa ngẩng đầu nhìn về phía Phó Tổ Cẩm và Phó Nhan Thư, chỉ thấy ánh mắt hai người bọn họ tràn trề tức giận, dường như hận không thể ăn tươi nuốt sống được nàng. Phó Cẩm Họa cười, quay đầu nhìn Ngu Hồng Ngạc đang cất bước lên đài, dáng điệu khoáng đạt, trong tay cầm một thanh kiếm truy phong sắc bén.

Màn múa kiếm của Ngu Hồng Ngạc được hoan nghênh nhiệt liệt, Phó Cẩm Họa nhìn hoàng thượng ở trên đài phía xa hình như đang mỉm cười, bắt giác nắm chặt bộ váy trên người. Phó Cẩm Họa đột nhiên đứng dậy, nói với Vấn Nạn: “Vấn Nạn, ta ra hậu viện đi dạo một lát, em ở đây xem đi...”

Phó Cẩm Họa nhân lúc mọi người đều chú ý tới điệu múa kiếm của Ngu Hồng Ngạc thì thông thả đi ra hậu viện, nàng dựa vào cành mai, thở dài một tiếng.

Lát sau nàng nghe thấy tiếng sáo vang lên trong nội viện, hiểu rằng Ngu Hồng Ngạc đã đi xuống, lại có một vị tiểu thư khác lên biểu diễn tài năng. Nàng lại nhếch miệng cười, bị gió lạnh thổi tới, nàng đang định ho khẽ bỗng thấy sau lưng có người, lúc quay đầu lại càng nghẹn họng, vô cùng khó chịu.

Phó Cẩm Họa vừa dùng tay áo che miệng ho khẽ sở, vừa cảm phần lờm Tế Dương vương thâm trầm mà uy nghiêm đang đứng ở một bên, trong mắt Tế Dương vương lóe lên nụ cười, vừa nở ra đã vụt biến mất, chàng trầm giọng hỏi: “Nàng nắm chắc mấy phần có thể đoạt ngôi vị hoa khôi?”

Mất một hồi lâu Phó Cẩm Họa mới điều hòa được hơi thở, ngẩng đầu lạnh giọng đáp, “Vương gia vất vả đẩy thiếp lên đầu sóng ngọn gió như thế, chẳng lẽ còn không rõ liệu thiếp có đoạt được ngôi vị hoa khôi hay không sao?”

Tế Dương vương chấp tay sau lưng, một thân áo gấm màu xanh ngọc, bên eo thắt chiếc thắt lưng kim tuyến rỗng cuộn cừu châu, anh vũ bất phàm, khoe miệng chàng nở một nụ cười sâu xa khó đoán, nói: “Được, bản vương đợi xem nàng thể hiện thế nào...”

Đúng vào lúc đó lại nghe thấy đằng xa lại có tiếng bước chân vang lên, còn chưa đến gần đã nghe thấy tiếng ồn ào: “Hoa Ly, hoàng thượng thấy huynh mãi chưa quay về liền sai người đi tìm, đệ bèn tranh đi, biết ngay thế nào cũng trông thấy cảnh trăng hoa mà...”

Phó Cẩm Họa ngẩng đầu nhìn, thì ra là một nam tử chừng hai mươi tuổi, khoanh tay đứng đằng xa, nụ cười không hề che giấu vẻ ngông cuồng, Tế Dương vương thấy thế khẽ chau mày, nhìn Phó Cẩm Họa thật lâu rồi mới rảo bước rồi đi.

Tế Dương vương lại gần nam tử kia, vỗ vỗ lên vai hắn, trầm giọng nói: “Tầm Trạch, lát nữa nếu bản vương nghe thấy đệ ăn nói lung tung, bản vương nhất định sẽ chặt tay cơ thiếp trong phủ của đệ đó...”

Chung Tầm Trạch cười lớn, quay đầu nhìn Phó Cẩm Họa, đôi mắt ẩn giấu nụ cười, nói: “Nếu huynh muốn chặt, chi bằng chặt tay của người trước mặt này xuống thì hơn, phải biết trên tay nàng ấy còn có...”

Phó Cẩm Họa nghe thế không tránh khỏi giật mình, liền đưa ánh mắt sắc bén lờm Chung Tầm Trạch, sau đó nhanh chóng bỏ đi, nhưng sau lưng tiếng cười cuồng ngạo đó vẫn vang lên không dứt, nghe mà chỉ thấy lòng càng thêm rối loạn.

Khi Phó Cẩm Họa quay về nội viện, Vãn Nhạn đang lo lắng nhìn quanh tứ phía, thấy nàng quay lại mới thở hắt ra. Phó Cẩm Họa nở nụ cười an: “Vãn Nhạn, chẳng lẽ em sợ ta chưa lâm trận đã bỏ trốn sao?”

“Tiểu thư nói thế nào ấy chứ? Vãn Nhạn thấy đại tiểu thư sắp lên đài rồi mà cô không có mặt, sau này nhắc lại không khéo đại tiểu thư lại trách cô.” Vãn Nhạn vội vàng giải thích.

Quản sự trên đài vừa hay cất tiếng: “Phó gia đại tiểu thư Phó Tố Cẩm...”

Phó Cẩm Họa đang định tiến lên cổ vũ Phó Tố Cẩm, liền thấy Phó Tố Cẩm đưa ánh mắt ra chỗ khác, thấy vậy nàng đành cười gượng rồi lại ngồi xuống.

Phó Cẩm Họa cúi đầu, cảm nhận rõ rệt khuôn mặt mình đang đỏ bừng, cảm giác xấu hổ pha lẫn phần nộ vô cùng. Lúc này nàng chợt hiểu ra một điều, nàng có thể đương đầu với sự sỉ nhục của người trong thiên hạ, nhưng không thể chịu đựng nổi sự khinh bỉ của người thân...

Cổ kim giọt nước mắt, Phó Cẩm Họa ngẩng đầu, nhìn lên trên đài xa xa, rõ ràng Tế Dương vương cũng đang nhìn về phía nàng, Phó Cẩm Họa nhẹ mím cười, thầm nghĩ, Chung Hoa Ly, giây phút này thiếp và ngài là đồng minh, chỉ ít chúng ta cũng đang cùng đứng về một phía. Thế nên ngài sẽ không coi thường thiếp, phải vậy không?

Khi cúi đầu xuống lần nữa, nước mắt Phó Cẩm Họa đã trào ra, rơi xuống bộ váy được thêu thủy mặc công phu bằng bút mực, lập tức có hai vết nhòe chảy xuống. Vừa hay bên cạnh có người đưa qua một chiếc khăn gấm, Phó Cẩm Họa đón lấy lau nước mắt rồi mới ngẩng đầu nhìn lên, hóa ra là Ngu Hồng Ngạc...

“Cô đã đến đây thì nên liệu trước mọi chuyện, nay mọi thứ đều nằm trong tầm kiểm soát của Tế Dương vương, cô còn sợ gì?”

Phó Cẩm Họa thoáng giật mình, cô nàng Ngu Hồng Ngạc này xem ra không hề đơn giản, có vẻ cô ta biết rất rõ mọi chuyện, nàng đang định mở miệng hỏi, liền nghe thấy Ngu Hồng Ngạc cười nhạt nói tiếp: “Cô không cần phải đoán làm sao tôi biết được, chẳng qua là vừa rồi tôi ra sau hậu viện, tình cờ nghe thấy mà thôi...”

Phó Cẩm Họa không nói thêm gì, chỉ khẽ “ồ” lên một tiếng, lặng lẽ đợi Ngu Hồng Ngạc nói thêm, bởi lẽ nàng biết nếu Ngu Hồng Ngạc không có điều gì cần cầu xin thì nhất định sẽ không gọi chuyện này ra, giờ cô ta đã mở lời, nhưng giọng điệu chẳng khác nào đang uy hiếp nàng.

Quả nhiên, Ngu Hồng Ngạc tiếp tục khẽ nói bên tai nàng: “Tôi sẽ giúp cô đoạt ngôi vị hoa khôi, sau khi xong việc, tôi chỉ cần Tế Dương vương thả ca ca của tôi từ biên cương trở về.”

Phó Cẩm Họa hơi sững người, nhớ lại việc nàng từng nghe Phó Thần Đồ nói, trưởng tử nhà họ Ngu là Ngu Tấn Thanh suy nghĩ sâu xa, nói năng khôn khéo, mấy năm trước bị Tế Dương vương điều đến biên cương đại mặc, tính đến nay đã được năm năm rồi.

“Vi sao cô không trực tiếp cầu xin Tế Dương vương?”

Ngu Hồng Ngạc đứng nguyên chỗ cũ, trả lời có phần tự chế giễu: “Nếu chỉ đơn giản như vậy mà có thể khiến Tế Dương vương đồng ý thả ca ca của tôi về, thì Ngu Hồng Ngạc tôi đã vào Tế Dương vương phủ từ lâu rồi...”

Ngu Hồng Ngạc nói đoạn, thấy Tế Dương vương trên đài dường như nhìn về phía mình, đoán đo buông một câu, rồi quay người bỏ đi: “Đợi đến khi cô lên biểu diễn, rồi chờ xem”

Phó Cẩm Họa nghe vậy có phần ngạc nhiên, khi ngẩng đầu nhìn về phía đài xa, tam tỷ Phó Nhan Thư đang dụng bút viết chữ, nét chữ như nước chảy mây trôi, chính tề đẹp đẽ, rất nhiều người ngồi phía dưới đều không khỏi trầm trồ thán phục.

Vãn Nhạn ở một bên kéo tay áo Phó Cẩm Họa, hạ giọng hỏi: “Tứ tiểu thư, ngôi vị hoa khôi chắc sẽ không bị tam tiểu thư đoạt mất chứ?”

Phó Cẩm Họa cười nhạt, đáp: “Nếu quả thực như thế, thì âu cũng là ý trời. Nhưng em đừng vội, cứ đợi xem tiếp đi, chữ của tam tỷ đẹp thì đẹp thật, nhưng còn thiếu...”

Lời Phó Cẩm Họa còn chưa dứt, đã thấy một người ngồi phía dưới cất cao giọng nói: “Chữ của tam tiểu thư đẹp thì đẹp thật, nhưng còn thiếu về khỏe

khoán, mạnh mẽ. Nhìn chữ này giống như một mỹ nhân, chỉ có dung mạo xinh đẹp mà không có xương cốt...”

Phó Nhan Thư mặt hơi biến sắc, cất giọng cao ngạo đáp: “Nếu các hạ đã chỉ ra được chỗ thiếu sót trong chữ viết của ta, vậy thì nhất định là một cao thủ rồi! Nếu đã như vậy, chỉ bằng lên đài cho ta được thỉnh giáo một phen?”

Tuy người vừa cất tiếng chưa lên đài, nhưng Phó Cẩm Họa đã đoán ra được, nhất định đó không phải là ai khác ngoài tên Chung Tầm Trạch ban này nàng vừa gặp ở hậu viện. Quả nhiên, lại nghe một tràng cười bá đạo ngông cuồng, rồi một bóng hình tuấn tú khôi ngô xuất hiện trên đài, chính là Chung Tầm Trạch.

Chung Tầm Trạch giờ tay định đón lấy cây bút từ tay Phó Nhan Thư nhưng đợi đến khi Chung Tầm Trạch cầm vào bút rồi Phó Nhan Thư lại chau mày không hề có ý định buông tay, ngược lại càng nắm chặt lấy bút, vênh mặt nhìn Chung Tầm Trạch đầy thách thức.

Chung Tầm Trạch cầm đầu kia của cây bút, khẽ kéo một cái đã suýt chút thì lòi cả Phó Nhan Thư lại gần vài bước. Liền đó chàng nhẹ cười nói: “Xem ra tam tiểu thư có vẻ tiếc cây bút trong tay...”

Dưới đài đã có lác đác tiếng cười, nhìn từ xa lại thấy hoàng thượng đang nói điều gì đó với Tế Dương vương, xem ra không hề lưu tâm đến sự việc xảy ra ở trên đài.

Phó Nhan Thư đỏ mặt, phần nộ lườm Chung Tầm Trạch một cái, khẽ quát: “Người ức hiếp người quá đáng rồi đấy...” Nói đoạn liền đi thẳng xuống dưới đài trong tiếng cười ngang ngược của Chung Tầm Trạch.

Lúc Phó Cẩm Họa nghe thấy tiếng cười của hắn lần nữa, trong lòng nàng chợt động, dường như có cảm giác vô cùng quen thuộc, định nhìn lại cho kỹ thì lại nhận ra hắn đã quay về bên cạnh Tế Dương vương từ lúc nào thậm chí còn không ngừng cười nói hăng say, Phó Cẩm Họa đành bỏ qua.

Mười cô gái trình diễn tiếp sau, chẳng ai có điểm nào xuất sắc, chỉ duy con gái của tể tướng Thạch Trình là Thạch Vận Tú có chút nổi bật hơn cả, một khúc “Quảng Hàn cung” đã sánh ngang với khúc đàn của Phó Tổ Cẩm.

“Phó gia tứ tiểu thư Phó Cẩm Họa...”

Cuối cùng, khi quân sự phủ Tế Dương vương lên đài gọi tên Phó Cẩm Họa, mọi người ngồi dưới liền nhất loạt không ngừng chỉ trỏ bàn tán. Phó Cẩm Họa còn chưa lên đài đã cảm nhận rõ ràng có ánh mắt như ngọn lửa rọi về phía mình.

Phó Cẩm Họa mặc váy thêu thủy mặc, vốn đã hút đến bảy phần ánh mắt, nay lại thêm lời bàn tán của mọi người, đương nhiên sẽ thu hút cái nhìn của tất cả những ai có mặt, chỉ thấy nàng thong thả bước đi, dáng người yếu điệu, nhất thời khí độ vô song.

Vấn Nạn vội theo Phó Cẩm Họa lên đài giúp bố trí bút mực, tay chân không ngừng run lên, Phó Cẩm Họa thấy vậy liền bảo Vấn Nạn lui xuống, tự mình trải giấy tuyên, nhẹ đưa cánh tay thon mai mực...

Lúc này, liền nghe thấy có người ngồi dưới quát vọng lên: “Phó gia tứ tiểu thư Phó Cẩm Họa đã không còn tâm thần trong trắng, thế nên không có tư cách lên đài biểu diễn tài năng...”

Phó Cẩm Họa hơi giật mình, nhưng lại ngẫm thờ phào, Ngu Hồng Ngạc quả nhiên là người thông minh, cô ta biết chọn rất đúng thời điểm để hành động, gọi chuyện đó ra lúc này ngay đến hoàng thượng cũng chẳng thể không để tâm.

Quả nhiên, mọi người lại được một phen xì xào, chẳng ai ngờ, Ngu Hồng Ngạc lại tính vạch trần chuyện này trước mặt hoàng thượng, liền đem cả Ngu Hồng Ngạc ra xâm xỉ bàn tán. Thậm chí Phó Cẩm Họa còn nghe thấy có người nói Ngu Hồng Ngạc vì sợ mình không được tuyển nên mới gọi chuyện này ra để thu hút sự chú ý của hoàng thượng.

Phó Cẩm Họa cười khỏ, đúng là Ngu Hồng Ngạc đã thu hút được sự chú ý của hoàng thượng thật, có điều chẳng ai biết Ngu Hồng Ngạc làm như thế lại chính vì nàng.

Phó Cẩm Họa vẫn trầm tĩnh như nước, một tay giữ tay áo, bàn tay cầm bút ung dung đưa đẩy, chẳng qua chỉ là gửi chút tình vào non nước, nhưng khí độ thoát tục, cảnh giới cao thâm...

Ngu Hồng Ngạc hiển nhiên chưa chịu thôi, tiếp tục cao giọng nói: “Hoàng thượng, Phó Cẩm Họa kia đã không còn tâm thần trong trắng, nhưng vẫn tham gia yến tiệc tuyển chọn mỹ nhân hồng lư lấy ân sủng của thánh thượng, nhà họ Phó như vậy là khi quân phạm thượng, đáng chém toàn gia!”

Lời vừa thốt ra, mọi người ai nấy đều cả kinh, xôn xao khắp chốn.

Cả Phó Tổ Cẩm và Phó Nhan Thư nhanh chóng đưa mắt nhìn nhau, rồi nhất loạt lên đài, hướng về phía hoàng thượng quỳ nói: “Hoàng thượng, mọi chuyện đều do một mình tứ muội to gan làm càn, không liên quan gì đến những người còn lại trong phủ, xin hoàng thượng minh xét.”

Phó Tổ Cẩm vừa nói, vừa kéo nhẹ chân váy Phó Cẩm Họa, nói: “Tứ muội, muội mau đến trước mặt hoàng thượng xin được nhận tội chết đi, đừng đứng đó làm liên lụy đến những người vô tội khác.”

Lúc này, hoàng thượng đứng trên đài cùng Chung Hoa Ly đã đi xuống dưới đài, tiến về phía Phó Cẩm Họa, ánh mắt ngài trước sau chỉ tập trung vào bức tranh sơn thủy Phó Cẩm Họa vừa mới vẽ, còn nàng cũng liền đó giả vờ đánh rơi cây bút còn đắm mực lên bức tranh...

“Đáng tiếc cho bức tranh này quá...” Tựa như tiếng rỗng than thở, hoàng thượng vừa mở lời, bốn phía ồn ào bỗng chìm trong im lặng.

Phó Cẩm Họa duyên dáng cúi đầu, mấy giây sau đã trông thấy hai đôi giày thêu kim tuyến tiến sát lại mình. Nàng còn chưa kịp nghĩ gì, đã nghe thấy Tế Dương vương lớn tiếng nói: “Hoàng thượng, thần thấy bức tranh này kẻ cũng có vài phần căn cơ của đế sư Ngũ Huy Tuyền, người xem chỗ dùng mực chấm bút này, vung lên mạnh mẽ có lực mà lại không mất đi vẻ nhẹ nhàng phiêu dạt...”

“Bức tranh rất đẹp, nhưng lại có tí vết ở...” Hoàng thượng liếc nhìn Phó Cẩm Họa đang quỳ dưới đất, nói vói về chẳng thèm quan tâm, hẳn là hoàng thượng vừa bị lời của Ngu Hồng Ngạc lung lay, đối với Phó Cẩm Họa đang quỳ dưới đất cũng có chút coi thường không ít.

Tế Dương vương hơi động đôi mày, tiến lên nói: “Hoàng thượng, nếu nàng ấy có thể thêu hoa trên gấm thì sao?”

Phó Cẩm Họa nghe đến đây liền hiểu rằng Tế Dương vương đang lệnh cho nàng sửa tranh, bèn đứng dậy dưới sự ngầm cho phép của hoàng thượng. Chỉ liếc nhẹ một cái nàng đã trông rõ mặt rồng, mi mực như bức tranh được dụng công vẽ bằng những đường nét tỉ mỉ. Khác với khí chất có phần hung bạo của Tế Dương vương, trên người hoàng thượng toát ra vẻ rất đỗi ôn hòa.

Phó Cẩm Họa nhìn quanh bốn phía, phát hiện ra mọi người đều đã đứng dậy khỏi chỗ ngồi, đưa nhau nhìn về phía mình, còn Ngu Hồng Ngạc đứng ở đằng xa, ánh mắt trong veo mang theo vẻ mong ngóng, tựa như đang chờ đợi khoảnh khắc Phó Cẩm Họa lật ngược thế cờ.

Phó Cẩm Họa vén tay áo bên trái lên, để lộ ra cánh tay như ngọc sen, khiến mọi người tức thì rơi vào trạng thái sững sờ...

Phó Cẩm Họa cầm bức tranh sơn thủy lên, đặt chỗ vừa bị lem mực lên cánh tay, chấm bút vào mực, vẽ thêm lên đó một con thuyền nhỏ, dáng vẻ phiêu dạt giữa biển trời xa đến vô biên vô tận...

Vẽ xong, nàng đặt bức tranh lên án, nhưng Phó Cẩm Họa biết, ánh mắt của hoàng thượng vẫn dán vào cánh tay trái của mình, ở đó có một dấu thủ cung sa đỏ chói...

Hôm đó Tế Dương vương ra lệnh cho kẻ bịt mắt bắt cóc Phó Cẩm Họa, nhốt nàng một đêm, dùng máu thạch sùng và chu sa điểm thủ cung sa cho nàng, sau khi tung tin khắp toàn thành rằng nàng bị làm nhục. Hôm nay lại dùng chính dấu thủ cung sa này để người trong thiên hạ thấy, nàng vẫn còn tấm thân bằng thanh ngọc khiết.

Dấu thủ cung sa này chính là đòn chí mạng để Phó Cẩm Họa lật ngược thế cờ. Thử hỏi còn có thứ gì khiến người ta chú ý hơn, sinh lòng thương xót hơn việc một người con gái vốn mang danh ô nhục, bỗng chốc hóa ra bản thân vẫn còn nguyên vẹn?

Đương kim thánh thượng Chung Ngân Hoàng đăng cơ từ khi còn nhỏ, lên nắm việc triều chính vào năm mười bốn tuổi, bản thân hiểu sâu đạo đế vương, trọng dụng hiền thần, chăm lo việc nước, thế nên rất được bách tính ủng hộ, chỉ có duy nhất một điểm khiến người khác e sợ, đó là Chung Ngân Hoàng nghiêm cấm hậu cung không được can dự vào chính sự.

Phó Cẩm Họa nhớ Phó Thần Đồ từng nói, Dung phi được Chung Ngân Hoàng sủng ái, từng vì đắc sủng mà sinh lòng kiêu căng, quên đi lệnh cấm của Chung Ngân Hoàng, thậm chí còn có ý đồ can thiệp vào chính sự. Sau khi Chung Ngân Hoàng biết được, người đập vỡ một chiếc chén ngọc cừu long, viện cớ hậu cung muốn làm loạn triều chính, lập tức ban cho Dung phi cái chết. Từ đó về sau hậu cung không còn ai dám luận bàn chính sự.

Thế nên yến tiệc tuyển chọn mỹ nhân tổ chức hằng năm chẳng qua chỉ là màn kịch để Chung Ngân Hoàng chọn lựa hồng nhan, lấp đầy chỗ trống trong hậu cung mà thôi, người sủng ái ai, tự khắc sẽ cất nhắc cha anh của người đó, hoặc giả cũng sẽ vì căm ghét cha anh của một người mà đẩy người đó vào lãnh cung.

Biết nguyên nhân sâu xa của buổi yến tiệc tuyển chọn mỹ nhân nhưng vẫn khiến cho người trong thiên hạ đổ xô tới, tranh nhau đưa con gái mình vào hậu cung, cầu mong đoạt được chút vinh hoa phú quý, cho dù ngàn ngui.

“Ngẩng đầu lên!”

Phó Cẩm Họa run rẩy, nhẹ ngẩng đầu, vẫn không dám nhìn thẳng vào Chung Ngân Hoàng, thì bất ngờ người đã vươn tay, nâng cằm nàng lên. Ánh mắt không hèn mà tiếp xúc với ánh mắt hoàng thượng, Phó Cẩm Họa hoảng sợ cúi mắt xuống, hàng mi dài đỏ bóng như vàng trắng khuyết trên khuôn mặt trắng như bạch ngọc, chỉ trong một khoảnh khắc, Phó Cẩm Họa đã nhận ra trong mắt Chung Ngân Hoàng lóe lên một tia kinh ngạc. Thế là đủ!

Tế Dương vương đứng một bên, từ về không hề xao động ban đầu đã biến thành khí huyết sục sôi, cố gắng kìm nén sự tức tối trong lòng, rồi bất ngờ trút giận lên Ngu Hồng Ngạc, lớn tiếng quát: “Ngu Hồng Ngạc, ngươi vu khống nhà họ Phó khi quân phạm thượng, nay sự việc đã rõ ràng, ngươi định ăn nói thế nào với hoàng thượng, với nhà họ Phó đây?”

Ngu Hồng Ngạc không hề sợ hãi, lạnh lùng cười nói: “Vương gia, Hồng Ngạc tuy ăn nói ngông cuồng, nhưng lại thành ra may áo cưới cho người ta[1], điều này cho dù Hồng Ngạc không nói, tất vương gia cũng hiểu rõ vô cùng.”

Ngu Hồng Ngạc nói đoạn, thấy Tế Dương vương mặt hơi biến sắc, không dám chọc tức chàng nữa, lại chỉ về phía Phó Cẩm Họa nói: “Hồng Ngạc chỉ mong vương gia làm chứng, Phó Cẩm Họa phải thề sẽ thực hiện lời hứa với Hồng Ngạc. Nếu vậy Hồng Ngạc bằng lòng lập tức tự vẫn trước mặt thánh thượng...”

Tế Dương vương quay người nhìn về phía Phó Cẩm Họa, chỉ thấy Phó Cẩm Họa tránh ánh mắt của mình, bước đến trước mặt Ngu Hồng Ngạc, nói: “Tôi không cần phải thề, cô cũng không cần tự vẫn, tôi hứa với cô là được. Hơn nữa, trước đó cô không hề biết rõ sự tình mà lại dám dùng cảm nói chuyện này ra trước mặt hoàng thượng, lòng trung đáng quý, hoàng thượng sao có thể trách phạt cô? Ban thưởng còn không kịp nữa là!”

Chung Ngân Hoàng cười lớn, nói: “Thú vị lắm, thú vị lắm! Yến tiệc tuyển chọn mỹ nhân năm nay thú vị hơn năm ngoái nhiều...” Ngừng một lát, ngài nhìn Tế Dương vương, nghiêng răng dần từng tiếng: “Tế Dương vương, đệ nhọc lòng rồi...”

Chung Ngân Hoàng khen yến tiệc tuyển chọn mỹ nhân năm nay thú vị, vốn đã khiến Phó Cẩm Họa thờ phào một hơi, nhưng khi nghe đến câu sau của người nàng lại giật thót mình, không khỏi toàn thân căng cứng, liếc mắt nhìn về phía Tế Dương vương, chỉ thấy chàng chậm rãi nói: “Thần hoảng sợ...”

May thay, Chung Ngân Hoàng không nói thêm gì về việc này nữa, lại đưa mắt nhìn sang Phó Cẩm Họa, dường như quan sát, dường như dò xét, sau chốc lát liền lớn tiếng nói muốn hồi cung.

Mọi người tức thì kinh sợ, lũ lượt quỳ xuống tiễn Chung Ngân Hoàng khỏi giá hồi cung, Chung Ngân Hoàng vừa lên xe rồng, tất cả đều không nhìn được xôn xao bàn tán, mọi năm đều tuyển đọc con gái nhà ai đoạt ngôi vị hoa khôi ngay tại chỗ, vì sao năm nay chẳng buồn nhắc tới đã đi rồi?

Chung Ngân Hoàng vừa đi, mọi người đều lập tức thờ phào nhẹ nhõm, vài kẻ phong lưu chẳng hề kiêng nể đưa mắt nhìn ngắm các vị tiểu thư, có kẻ ngông cuồng còn buông lời dâm dăng chòng ghẹo, không ngờ bị Tế Dương vương nghe được, lập tức nổi giận lôi đình, nếu không phải có người xin tha, Tế Dương vương đã hạ lệnh chém những kẻ đó ngay tại chỗ.

Mọi người lần lượt ra về, riêng Phó Cẩm Họa bị Tế Dương vương lấy cớ thi thố tài nghệ vẽ tranh để giữ lại.

Trong thư phòng, Phó Cẩm Họa nhìn Tế Dương vương đập vỡ mấy bình hoa xong, cất giọng với vài phần chế giễu: “Sao hoàng thượng càng hài lòng vương gia lại càng tức giận thế? Chẳng lẽ việc hoàng thượng thích thiếp, không phải là điều mà ban đầu vương gia ngài dụng tâm khổ sở muốn đạt được hay sao?”

Tế Dương vương giận xanh mặt, tiến lên tóm lấy cổ tay Phó Cẩm Họa, hạ giọng quát: “Phó Cẩm Họa, ta cảnh cáo nàng, đừng thử khiêu khích sự nhẫn nại của bản vương, bản vương đã nhẫn nhịn với nàng lắm rồi...”

“Chẳng lẽ vương gia không muốn biết, rốt cuộc vì chuyện gì mà Ngu Hồng Ngạc lại mạo hiểm nói ra những lời đó sao?”

Quả nhiên, Tế Dương vương tức thì hứng thú với chủ đề này.

Phó Cẩm Họa ngẩn người, liền nhận thấy cổ tay đã được thả ra, thân hình không có chỗ dựa ngã ngồi xuống ghế. Nàng xoa cổ tay có phần đau đớn, liền thấy Tế Dương vương cất tiếng hỏi: “Ngu Hồng Ngạc muốn nàng hứa với cô ta chuyện gì?”

Chưa đợi Phó Cẩm Họa trả lời, Tế Dương vương đã tức thì hiểu ra: “Chẳng lẽ vẫn là vì chuyện ca ca Ngu Tấn Thanh của cô ta?”

“Nếu vương gia đã biết, thì hẳn cũng biết bản thân nên làm thế nào, thiếp không tiện ở lâu trong vương phủ, xin cáo lui.” Kỳ thực, Phó Cẩm Họa không dám chắc Tế Dương vương sẽ đồng ý chuyện này, nhưng nàng buộc phải đánh cược một phen, nếu đã muốn khuynh đảo triều đình Thương Ly, chỉ hãy bằng để bản thân khuấy động mặt hồ tĩnh lặng này lên trước đã...

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Cung Cẩm Tú* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: HỒNG TRẦN

Hồng trần cuộn, gió tây thê lương, nhìn tóc mây rối bời, nước mắt chứa chan, cùng nhau trở về cát bụi.

Phó Cẩm Họa chưa kịp quay người đã lại nghe thấy Tế Dương vương khẽ quát: “Ngu Tấn Thanh không thể về triều được! Nhà họ Ngu của hắn tự cho mình là bề tôi trung lương, lúc nào cũng muốn chống đối bản vương...”

Phó Cẩm Họa khẽ cười, nhưng ngữ khí không kìm được đã thêm vài phần gay gắt: “Không ngờ đường đường Tế Dương vương cũng có người khiến ngài phải úy kỵ. Thế nhưng Ngu Tấn Thanh kia ở biên cương đã được năm năm, cho dù từng là con rồng trong đầm nước, bây giờ chắc cũng chẳng thể nào tạo nên con sóng lớn được đâu.”

Nằm ngoài dự tính của Phó Cẩm Họa, Tế Dương vương nghe nàng nói xong không hề tức giận, mà nét mặt lại u ám: “Nếu có cơ hội gặp hắn, nàng sẽ biết bản vương vì sao lại coi trọng hắn đến thế.”

Lời nói đó của Tế Dương vương tức thì khiến Phó Cẩm Họa nảy sinh mấy phần hiếu kỳ đối với Ngu Tấn Thanh, chẳng lẽ hắn quả thực linh kiệt bất phàm giống như lời đồn đại?

Chìm trong im lặng một hồi lâu, Tế Dương vương bỗng đưa cho Phó Cẩm Họa một chiếc bình ngọc nhỏ: “Cầm lấy, nếu có thể dùng đến, phải hành động cho dứt khoát...”

Phó Cẩm Họa lập tức hiểu ra, trong chiếc bình ngọc này nhất định có chứa thuốc kịch độc, ngón tay đón lấy chiếc bình khẽ run, thờ dài một hơi mới bình ổn được tâm trạng, lại qua một lát, nàng bèn cáo từ lui ra, quay về nhà họ Phó.

Phó Cẩm Họa dẫn theo Vần Nạn vừa bước vào nhà họ Phó liền trông thấy đại a hoàn Vọng Mai ở phòng đại phu nhân đang đứng đợi một bên, trông thấy nàng bèn tiến lên nói: “Tứ tiểu thư, lão gia và phu nhân ở gian trước chờ cô.”

Phó Cẩm Họa bảo Vần Nạn đem giấy nghiên bút mực về Họa Trai cất trước rồi quay lại theo hầu sau, còn nàng theo Vọng Mai tiến vào gian nhà trước, trông thấy Phó Thần Đồ và đại phu nhân, tam phu nhân, cả Phó Tắc Kỳ đã ở đó, trong khi Phó Tổ Cẩm và Phó Nhan Thư không biết đi đâu.

Phó Cẩm Họa vừa bước vào, đã nghe thấy tam phu nhân the thé cất giọng: “Ồi chao, đại công thần nhà họ Phó chúng ta trở về rồi đấy à? Phen này thì chẳng còn ai ở sau lưng chỉ trở mắng nhiếc nữa rồi. Tứ tiểu thư, ta thật không ngờ con lại giờ thủ đoạn này! Đừng nói chúng ta trợn mắt há mồm, ngay đến Tuyền Thành e rằng lúc này ai nấy cũng đều đang bàn tán xôn xao đó.”

Phó Thần Đồ nghe vậy lườm tam phu nhân một cái, kể đó quay sang Phó Cẩm Họa: “Họa nhi, lúc Ngũ Hồng Ngạc lên đài thốt ra những lời đó, cha cũng toát mồ hôi lo lắng cho con. Không ngờ, không ngờ...”

“Không ngờ Tứ muội lại dựng hẳn một màn kịch như thế, khiến người trong nhà là chúng ta còn bị mắc lừa. Trước tiên là khiến danh dự của bản thân rơi xuống đất, sau đó lại hạ một chiêu không chế kẻ địch, tứ muội, muội trở thành một người có tâm cơ sâu sắc như vậy từ bao giờ thế?” Phó Tắc Kỳ khẽ ho, tiếp lời Phó Thần Đồ, giọng điệu cay nghiệt.

Phó Cẩm Họa nhếch miệng cười, nàng nào có dựng màn kịch nào đâu? Chẳng phải chính nàng cũng là người trong cuộc bị hại đó sao?

Hoặc giả kiếp này luôn phải nằm trong sự khống chế của người khác, nghĩ đến đây, Phó Cẩm Họa càng siết chặt thêm chiếc bình ngọc trong tay. Tề Dương vương giao nàng chiếc bình này thực ra còn một tầng nghĩa khác, đó là nếu mọi chuyện thất bại, chất kịch độc trong chiếc bình này chính là dành cho Phó Cẩm Họa nàng tự uống...

Phó Cẩm Họa nói: “Mọi người đang trách vì sao con không nói rõ sự thật với cả nhà phải không?”

“Họa nhi, dù có thế nào thì con cũng nên nói rõ cho cha mẹ biết chứ...”

Đại phu nhân tiến lên, nắm tay Phó Cẩm Họa, định kéo nàng ngồi xuống cạnh bên, ai ngờ Phó Cẩm Họa tức thì tránh ra xa, ngồi xuống phía bên kia chiếc bàn. Đại phu nhân thoáng sững người, sắc mặt có phần gượng gạo.

Phó Cẩm Họa lại nói: “Có phải sau khi con nói rõ sự thật thì mọi người sẽ không cần phải tốn công mời tể tướng Thạch Trình đến nhà họ Dương làm mối cho con nữa? Có thể tìm được một gia đình như nhà họ Dương, xem ra mọi người đã tốn không ít công sức...”

Sắc mặt đại phu nhân có phần khó coi, hạ giọng ngắt lời “Họa nhi, con nói năng kiểu gì vậy?”

Nhưng Phó Cẩm Họa không thể bình tĩnh hơn được nữa, nàng tiếp tục cất lời, càng nói càng bùng bùng phần nộ: “Các người nói dễ nghe thật! Lúc tôi mang tiếng là tấm thân không còn trong trắng, các người đã vội hứa gả tôi cho nhà họ Dương làm thiếp, người không hiểu rõ chuyện còn tưởng các người thương con gái lắm, thực ra, động cơ để các người đem gả tôi cho nhà họ Dương làm thiếp, chẳng qua là vì...”

Vốn dĩ, nhà họ Dương và tể tướng Thạch Trình quan hệ thân thiết, mà Thạch Trình và Phó Thần Đồ xưa nay thù ghét lẫn nhau, thậm chí còn ngầm ngầm đầu đá suốt bao năm. Lần này Phó Cẩm Họa bị hiểu nhầm là tấm thân không còn trong trắng, cũng coi như đồng thời mất đi chỗ dựa là Tề Dương vương, cho nên Phó Thần Đồ mới không còn cách nào khác phải cúi đầu trước tể tướng Thạch Trình, đồng thời đem Phó Cẩm Họa hứa gả cho Dương gia công tử làm thiếp.

Hơn nữa, một khi Phó Thần Đồ đắc thế, công khai đối đầu với tể tướng Thạch Trình, thì hi sinh một đứa con gái đã không còn giá trị lợi dụng cũng chẳng tổn thất gì cho lắm.

“Câm miệng! Họa nhi, con khiến cha quá thất vọng! Nhà họ Phó chúng ta vốn là một trong những gia tộc có danh vọng nhất của bản triều, hiện giờ bị gả tể tướng Thạch Trình kia giẫm dưới chân, cha sao có thể cam tâm được? Con thân là con gái nhà họ Phó, thì nên làm tròn bổn phận mà dốc sức vì gia tộc nhà họ Phó này!” Sắc mặt Phó Thần Đồ lúc này đã đỏ gay, bị kích động khiến khóe môi run lên, bỗng nhiên ông ôm ngực thở dốc. Đại phu nhân, tam phu nhân thấy vậy thất thanh đổ xô lại, Phó Cẩm Họa nhắm mắt thờ dài một tiếng, rồi nhẹ bước ra khỏi cửa phòng.

Phó Cẩm Họa nhanh chóng sai người đi mời đại phu, đứng đợi ngoài hành lang, đến khi trông thấy bóng đại phu đi tới nàng mới quay người rời đi.

Về đến Họa Trai, Vần Nạn lưỡng lự một hồi cuối cùng không chịu được phải nói ra những lời gan ruột, “Tiểu thư, cô vẫn nên như ngày trước thì hơn, cứ tiếp tục thế này, chỉ e...”

Phó Cẩm Họa đón lấy chén trà Vần Nạn đưa cho, khẽ nhấp một ngụm, nói: “Vần Nạn, em sợ ta nói năng quá khích, cãi nhau với người trong nhà đến mức trở mặt thành thù ư?” Nói đoạn, nàng đặt chén trà trong tay lên bàn, khẽ nói, “Nếu quả thực có thể làm đến mức như vậy, đối với ta, đối với nhà họ Phó, chưa biết chừng sẽ là một chuyện may mắn. Chỉ e cả đời này ta cũng không có cách nào thoát khỏi gông cùm nhà họ Phó thôi...”

Vần Nạn im lặng đứng một bên, trong mắt không giấu được vẻ rầu rĩ mơ hồ, Phó Cẩm Họa thấy thế có phần không nỡ, ân cần cất tiếng: “Vần Nạn, từ nhỏ em đã sống cùng ta, ta đối với em xưa nay cũng cảm thấy thân hơn vài phần so với các chị em ruột của mình. Nếu em có tâm sự, cứ yên tâm kể cho ta nghe...”

Vấn Nhận nghe thấy Phó Cẩm Họa nói thế, ánh mắt thoáng trở nên lấp lánh, quay đầu khẽ nói: “Tiểu thư, Vấn Nhận không sao...”

Đang nói, liền nghe thấy cửa phòng bỗng nhiên bị đẩy mạnh ra, Phó Tổ Cẩm dáng vẻ say sưa, sắc mặt đỏ bừng xông vào, chỉ tay vào Phó Cẩm Họa vừa như cười vừa như khóc: “Tứ muội, tứ muội, tứ muội tốt của ta, muội muốn đại tỷ của muội bị người ta chê cười, không sống nổi trên đời này nữa có phải không?”

Phó Cẩm Họa kinh ngạc, vội giục Vấn Nhận đi rót một chén trà đặc cho Phó Tổ Cẩm, tự mình dìu Phó Tổ Cẩm lên giường ngồi xuống, liền nghe thấy giọng nói oán hận của Phó Tổ Cẩm tiếp tục vang lên, “Muội biết rõ ràng trước đây ta vì Khánh Tuyên vương... đã từng bị người ta chê nhạo. Lần này ta muốn đoạt ngôi vị hoa khôi để rửa mối nhục ngày trước, nhưng muội lại thể hiện tài năng, khiến hoàng thượng không thể nào quên...”

Phó Tổ Cẩm nắm lấy cổ tay Phó Cẩm Họa, lực đạo mạnh mẽ khiến nàng thất kinh. Phó Cẩm Họa chau mày, lại thấy Phó Tổ Cẩm đôi mắt nhắm nghiền say mơ hồ nói: “Trong số bốn chị em chúng ta, chẳng phải muội tài giỏi nhất sao?” Nói đoạn, thân hình nghiêng ngã, nằm lên giường ngủ thiếp đi.

Phó Cẩm Họa thở ra một hơi, kéo chăn đắp cho nàng ta, nhìn khỏe mắt Phó Tổ Cẩm vẫn còn ướt, cũng còn vài phần tức giận. Nàng nghĩ bụng, Phó Tổ Cẩm, ngày trước khi tỷ tâm cao khí ngạo, một lòng tâm niệm muốn lấy Khánh Tuyên vương, có từng đến Họa Trai của muội nữa chưa? Bây giờ lại chạy đến đây hỏi tội, chẳng lẽ tỷ tưởng muội muốn bước vào chốn hậu cung khắp nơi đều là xương trắng lờm chớm đỏ sao?

Bỗng nhiên, Vấn Nhận từ bên ngoài vội vã chạy vào, gấp gấp nói: “Tiểu thư, Văn Nương sai người gửi thư đến, nói không tiện ở lại trong tiểu viện nữa, hỏi cô cần đồ thêu thế nào, để cô ấy làm cho xong...”

Vấn Nhận đang nói, trông thấy Phó Cẩm Họa khẽ chau mày ra hiệu bằng mắt với mình, lập tức khẽ cắn môi im lặng. Phó Cẩm Họa quay đầu nhìn Phó Tổ Cẩm, chỉ thấy nàng ta dường như đã ngủ say, thở ra một hơi, bèn kéo Vấn Nhận ra khỏi cửa phòng, nói nhỏ: “Văn Nhận, em đi đưa thêm ít bạc cho Văn Nương, bảo cô ấy cứ yên tâm chờ đợi...”

Vấn Nhận đầy vẻ nghi hoặc, nói: “Tiểu thư, cái cô Văn Nương đó chẳng qua chỉ là có chút tài thêu thùa, nhưng cũng chẳng hơn cô là bao, cho dù cô muốn nhờ cô ta làm đồ thêu, cũng chỉ cần giữ cô ta ở tiệm vải Tài Vân, lúc nào đến tìm cũng được. Bây giờ sắp xếp cô ta ở trong tiểu viện, thế là vì sao?”

Giọng lại nổi lên, thời tiết cuối thu lạnh lẽo sương dày, Phó Cẩm Họa không khỏi run người, nàng cắn răng nói thêm: “Đến lúc đó rồi em sẽ biết...”

Vấn Nhận đang định đi ra thì Phó Cẩm Họa lại gọi cô bé lại, dặn dò: “Văn Nhận, em đến nhà buôn chọn lấy hai a hoàn lạnh lợi, cho nhà bọn họ nhiều bạc một chút cũng không sao, nhưng phải nhớ, nhất định người nhà bọn họ phải ở trong Tuyên Thành.”

“Tiểu thư, tìm hai a hoàn đến, nhất thời phải sắp xếp thế nào?”

“Cứ tạm cho hai người đó đến chỗ Văn Nương, còn về việc sau này sắp xếp thế nào, chờ nghe tin tức của ta.” Phó Cẩm Họa giục Vấn Nhận đi mau, lại dặn dò Vấn Nhận mang theo đủ ngân phiếu.

Vấn Nhận trong bụng còn có điều muốn hỏi, miệng đã mở ra nhưng rốt cuộc không cất lên thành tiếng, đành y lời ra đi.

Phó Cẩm Họa quay người vào trong nhà, thấy Phó Tổ Cẩm vẫn đang ngủ say thì không chút nghi ngờ nàng ta đã nghe thấy gì, lấy một tấm chăn mỏng khác ngồi ôm trên giường, trong lòng vẫn băn khoăn về chuyện Văn Nương và hai a hoàn kia.

Nếu nàng phải vào cung, vậy thì bên cạnh nhất định phải có vài cung nữ thân cận, Vấn Nhận rất đáng tin, tiếc là tính tình thật thà, cuộc sống lừa gạt lẫn nhau trong cung sẽ chỉ khiến cô bé mệt mỏi vì tìm cách ứng phó. Cho nên, Phó Cẩm Họa mới muốn mua chuộc thêm vài người, lặng lẽ đưa vào trong cung, đến khi đó sau khi nàng vào cung lại từ từ đưa những người này về bên cạnh mình sử dụng.

Cứ suy tính như thế, mơ hồ đến rạng sáng mới chợp mắt được một lúc.

Vấn Nhận từ bên ngoài quay về liền vào thẳng trong phòng, mang theo hơi lạnh, hắt hơi một cái liền khiến Phó Cẩm Họa tỉnh giấc, Phó Cẩm Họa lập tức không ham ngủ nữa, đi xuống khỏi giường.

Phó Cẩm Họa chỉ lo động tĩnh trong phòng lại làm Phó Tổ Cẩm tỉnh dậy, bèn buông rèm trên giường xuống, hạ giọng sai Vấn Nhận hầu hạ mình rửa mặt chải đầu. Đến lúc ngồi trước bàn trang điểm, Vấn Nhận khẽ nói: “Tiểu thư, Văn Nhận đã đưa hai a hoàn đó đến chỗ Văn Nương, hai người đó một là Đông Tinh, một là Thu Lộ, đều khá lạnh lợi, mặt mũi cũng dễ coi...”

Phó Cẩm Họa nhất thời không ngờ rằng Văn Nhận lại hành động nhanh nhẹn đến thế, chưa báo trước cho Văn Nương đã đưa người tới, rốt cuộc có thỏa đáng hay không nàng còn chưa rõ, bèn hỏi: “Văn Nương thấy bọn họ, có nói gì không?”

Vấn Nhận vừa chải tóc cho Phó Cẩm Họa vừa nói: “Văn Nương không nói gì cả, nhưng Văn Nhận xem bộ dạng của cô ta thì dường như trong lòng cô ta hiểu rõ, như thể biết được tiểu thư định làm gì rồi. Tiểu thư, Văn Nhận thấy cái cô Văn Nương đó chẳng giống một thợ thêu bình thường chút nào! Cô ta quá thông minh.”

Phó Cẩm Họa khẽ “ồ” một tiếng, nhưng không tiếp lời, thông minh có cái lợi của thông minh, ít ra thì cô ta biết nhìn nhận thời thế, sẽ không làm những chuyện ngu ngốc. Nàng không biết liệu Văn Nương có thân thế cao sang gì hay không, nhưng nàng biết ngày trước đưa Văn Nương ra khỏi tiệm vải Tài Vân hoàn toàn là một hành động sáng suốt.

Vấn Nạn giúp Phó Cẩm Hòa chải đầu trang điểm xong liền đi xuống bếp. Chẳng mấy chốc, Phó Tổ Cẩm từ từ tỉnh lại, ngồi dậy xuống giường, nhìn Phó Cẩm Hòa cười nhạt, nhưng lập tức khiến Phó Cẩm Hòa cảm thấy lạnh lẽo.

“Tứ muội, muội bảo Vấn Nạn chọn hai a hoàn, cha mẹ đều ở trong Tuyên Thành phải không?”

Phó Cẩm Hòa nghe thấy thế giật mình, sắc mặt lập tức thay đổi, ánh mắt nhìn Phó Tổ Cẩm cũng thêm vài phần phòng bị, chỉ nghe thấy Phó Tổ Cẩm trầm trầm nói: “Tứ muội, thật không ngờ muội còn có tâm cơ như thế! Người nhà của Đông Tinh và Thu Lộ đều ở trong Tuyên Thành, cũng chính là bị khống chế trong lòng bàn tay muội, bọn họ lo sợ điều đó, sau này sao dám làm ra những chuyện phản bội muội, phải không?”

“Đại tỷ, có những lời trong lòng tỷ hiểu rõ thì thôi, hình như tỷ từng nói với nhị tỷ thế này, thuốc có thể uống lung tung, nhưng lời không thể nói nhiều được...” Sắc mặt Phó Cẩm Hòa như không, điềm tĩnh nói trọn vẹn câu liền thấy Phó Tổ Cẩm lườm nâng cằm phần, nhanh chân đi ra, suýt thì va vào Vấn Nạn đang bung com canh đi vào.

Vấn Nạn bày xong thức ăn cho Phó Cẩm Hòa, do dự hỏi: “Tứ tiểu thư, đại tiểu thư sẽ không đi nói lung tung khắp nơi chứ?”

“Tỷ ấy cũng là người thông minh, sẽ không đến nỗi không hiểu chuyện đâu...”

“Tiểu thư nói cũng phải, đại tiểu thư không có hy vọng vào cung, sau này còn phải dựa vào ân sủng của tứ tiểu thư ở trong cung để tìm một mối hôn sự tử tế. Chà, nếu có thể hứa gả đại tiểu thư cho Khánh Tuyên vương, chưa biết chừng đại tiểu thư có khi còn cảm kích tiểu thư cả đời đó.”

Phó Cẩm Hòa nhìn Vấn Nạn ngây thơ mà cười có phần chua chát: “Thế sự sao có thể như ý đến vậy? Ngày trước là Khánh Tuyên vương không thích đại tỷ, cho dù sau này đại tỷ được gả về đó cũng sẽ không hạnh phúc. Nếu tỷ ấy thực sự muốn tìm một người đáp lại tình cảm, thì nói thế nào ta cũng giúp cho tỷ ấy được toại nguyện.”

Phó Cẩm Hòa chỉ dùng mấy iếng cháo thanh đạm rồi không chịu ăn thêm nữa, Vấn Nạn đang định nài ép thêm thì thấy Vọng Mai ở phòng đại phu nhân vội vã xông vào, khuôn mặt đầy vẻ mừng rỡ lẫn lo lắng, nói: “Tứ tiểu thư, thánh chỉ đến rồi, lão gia phu nhân gọi cô qua nhà trước tiếp chỉ...”

Gian nhà trước nhà họ Phó.

Bốn vị tiểu thư Cẩm Kỳ Thư Hòa của nhà họ Phó có mặt đầy đủ, Phó Thần Đồ đứng đầu, đại phu nhân, tam phu nhân đứng hai bên cùng tiếp chỉ. Phó Nhan Thư đứng cạnh Phó Cẩm Hòa, khẽ nói bên tai nàng: “Tứ muội, đừng tưởng ta không nhận ra chuyện này là do Tề Dương vương đứng sau lưng sai khiến...”

Phó Cẩm Hòa thấy đầu óc “ù” lên một tiếng, thánh chỉ nói gì nàng đều không nghe thấy, có điều sau khi sứ thần đi rồi mọi người nhất loạt dồn ánh mắt nhìn về phía nàng. Đại phu nhân vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ, tiến lên nắm lấy tay Phó Cẩm Hòa, nói: “Hòa nhi, đây là phúc phận của nhà họ Phó chúng ta, con xứng đáng có được điềm phúc này...” Vừa nói, đại phu nhân vừa rơi nước mắt.

Mỗi người mang một vẻ mặt khác nhau, ai nấy đều nhìn Phó Cẩm Hòa, Phó Cẩm Hòa miễn cưỡng mỉm cười rồi nhanh chân bỏ đi.

Hôm sau, chính vào lúc nàng sắp sửa bước chân ra khỏi nhà họ Phó, thực không biết, nếu nàng biết được từ nay vận mệnh giống như một vãn thơ bi thảm, một bức họa đẫm máu và nước mắt, thì liệu nàng còn có thể cất bước được hay không?

Đêm đã khuya, Phó Thần Đồ đi đi lại lại bên ngoài Hòa Trai, không hề biết rằng Vấn Nạn đã báo cho Phó Cẩm Hòa từ lâu nhưng Phó Cẩm Hòa không muốn ra cửa gặp ông. Gặp rồi biết phải nói gì, Phó Thần Đồ chắc cũng chỉ định nói những lời như kiểu như phạm việc gì đều phải lấy nhà họ Phó làm trọng là cùng, Phó Cẩm Hòa hiểu.

Trước đó đại phu nhân, tam phu nhân đều đã đến. Đại phu nhân khóc lóc quyến luyến, còn tam phu nhân giữ vài phần ý tứ cẩn thận, còn nói bóng nói gió nhắc tới Phó Nhan Thư, hi vọng sau này Phó Cẩm Hòa có thể chiều cô tới nàng ta.

Phó Cẩm Hòa đồng ý mọi chuyện, nhưng trong lòng không khỏi sinh niềm cay đắng. Hoàng cung kia vốn đã ba ngàn giai lệ, Phó Cẩm Hòa nàng vào hậu cung rồi cuộc có thể đoạt được thánh sủng hay không, nào ai biết được? Hơn nữa hôm đó gặp mặt, Phó Cẩm Hòa cũng nhận ra Chung Ngân Hoàng tuyệt đối không phải một vị hôn quân.

Vấn Nạn ở một bên thu dọn đồ đạc, vô ý nói: “Không ngờ lần này hoàng thượng lại đồng thời sắc phong ba phi tử, Vận phi, Ngu phi, còn cả Hòa phi là tiểu thư nữa. Nếu cô vào cung rồi, Vấn Nạn cảm thấy có thể thân cận với Ngu phi hơn một chút, còn về Vận phi kia, cô đừng nên dây vào là hơn.”

Phó Cẩm Hòa sững người, nàng không nghe rõ nội dung thánh chỉ, cho nên không hề hay biết hoàng thượng đã sắc phong ba vị phi tử, vậy thì, yến tiệc tuyển chọn mỹ nhân năm nay đã phá lệ, không chọn ra hoa khôi ư?

“Không sao, chuyện gì phải đến rồi sẽ đến, trước sau chúng ta cũng không tránh được...”

Phó Cẩm Hòa gỡ cây trâm ngọc trên đầu xuống, để cho mái tóc xõa trên tà áo trắng, nằm trên giường, khẽ nói: “Vấn Nạn, ta mệt rồi, cần nghỉ ngơi một lát, em đi nói với bọn họ, sáng sớm mai ta không muốn gặp ai hết, bảo kịu vào thẳng Hòa Trai đón ta ra khỏi nhà họ Phó.”

Đến khi trời tờ mờ sáng, trống nhạc đàn sáo, tiếng người cười nói ồn ào, Phó Cẩm Hòa đã bước ra khỏi Hòa Trai trong không khí náo nhiệt như thế. Quay đầu nhìn lại, đụn tuyết trong Hòa Trai còn chưa tan hết, chuyển đi này cửa cung sâu như biển, thôi cũng đành, thôi cũng đành, đừng quay đầu lại nữa, chỉ còn tiếc hận mà thôi.

Phó Cẩm Họa ngồi trong kiệu vàng, thoáng nghe thấy đại phu nhân nén tiếng khóc và phía xa vọng lại mấy tiếng cười lạnh lùng, nàng nhắm mắt thở dài, người khác thấy nhà họ Phó vang danh thiên hạ, đâu biết rằng đó chẳng qua chỉ là cái vỏ bọc che đậy sự xấu xa bên trong mà thôi.

Vấn Nhận nhắm mắt theo sau, thỉnh thoảng lại vén rèm kiệu lên kể cho Cẩm Họa nghe mọi chuyện bên ngoài. Phó Cẩm Họa có phần mất kiên nhẫn, trong lòng vẫn rối bời, khi nghe thấy Vấn Nhận nói vừa rồi đi qua phủ Tế Dương vương lại càng thêm u uất trong lòng.

Bỗng nhiên, Phó Cẩm Họa ở trong kiệu nghe thấy đằng xa có tiếng đao kiếm, còn cả tiếng kêu chói tai của Vấn Nhận. Phó Cẩm Họa đang định quát hỏi, không ngờ đỉnh kiệu bị một thanh trường kiếm chém xuống, trong lúc thất kinh hồn phách nàng bị một người phi ngựa tới tóm lấy, phóng đi mất dạng.

Những người có mặt ở đó, không ai có thể ngờ lại xảy ra biến cố như vậy, đợi đến khi tỉnh táo lại, người bắt cóc Phó Cẩm Họa đã cười ngựa đi mất tăm mất tích, chỉ còn lại một nhóm tử sĩ đoạn hậu đang không ngừng chém giết.

Có lẽ do không chịu nổi đường xóc, Phó Cẩm Họa nằm trên lưng ngựa tóm chặt lấy cánh tay kẻ đó, ruột gan đảo lộn chỉ thấy buồn nôn, nghe thấy nam tử cười ngựa khê quát một tiếng “Chết tiệt”, ngựa liền đi chậm lại.

Nam tử cười ngựa kéo căng dây cương, ngựa dừng lại, Phó Cẩm Họa miễn cưỡng gắng gượng ngẩng đầu lên, liền bị ánh mắt lạnh lùng tà ác của nam tử bịt mắt trước mắt làm cho run sợ. Phó Cẩm Họa bỗng giật mình, buông cánh tay hân ra, không ngờ liền trượt từ trên lưng ngựa xuống, ngã lăn dưới đất, đau đến mức thở dốc một hồi.

Chưa kịp đứng dậy, đã thấy một đám người xông ra từ khoảng rừng xung quanh, đồng loạt cúi chào nam tử trên ngựa, có một đầu lĩnh đứng tuổi tiến lên nói: “Bẩm cáo Sở vương, con đường phía trước đã bị quan viên triều Thương Ly vây chiếm, mà binh mã của Tế tướng quân vẫn ở ngoài ba trăm dặm chờ tiếp chiến, thuộc hạ chỉ e...”

“Sợ cái gì? Trong tay chúng ta vừa có Họa phi, lại có cả thủ dụ của tri phủ thành Tuyên Châu, cái trang thành thương nhân đi đến biên quan cũng không phải khó.”

Phó Cẩm Họa đứng dậy một cách khó khăn, cắn chặt răng không chịu để lộ ra vẻ sợ hãi, tiếng cười lạnh lùng của nam tử trên ngựa không ngờ lại âm hiểm đến vậy, khiến người ta không chỉ lạnh mà phải run lên.

Chuyến này đến biên quan nào phải chỉ cách xa nghìn dặm, người này lại có thể tự tin đến thế, chẳng lẽ ngoại trừ thủ dụ của tri phủ thành Tuyên Châu ra trong tay hắn còn có quân cò nào khác?

Bỗng nhiên, Phó Cẩm Họa trông thấy bên eo của nam tử trên ngựa có giắt một con dao, trên vỏ dao có khắc một con chim ưng hung hiểm tàn ác. Hóa ra hân chính là hoàng tử địch quốc Gia Luật Sở Tế!

Nghe nói hoàng tử triều Nguyên Hy Gia Luật Sở Tế khi mới chào đời đã gặp phải cung biến, mẫu phi bị giết, Gia Luật Sở Tế may được cung nhân bế vào rừng bỏ trốn mới thoát được kiếp nạn, từ nhỏ uống sữa bảo ăn máu hươu mà trưởng thành, sau lại tình cờ gặp cao nhân trong núi, bái được danh sư cho nên võ nghệ phi phàm. Về sau hắn được hoàng đế triều Nguyên Hy đón về cung dạy dỗ thêm.

Còn Tế Dương vương năm đó khi trấn thủ ở biên quan, cũng từng giao chiến với Gia Luật Sở Tế, có điều khi đó Gia Luật Sở Tế còn nhỏ tuổi, không địch nổi Tế Dương vương. Giờ ai có thể ngờ, Gia Luật Sở Tế lại dám lên tới triều Thương Ly bắt cóc Họa phi mà hoàng thượng sắc phong, đây quả thực là hành vi khiến người đời kinh hãi.

Thủ hạ của Gia Luật Sở Tế hành động rất nhanh nhẹn, chẳng mấy chốc đã cái trang thành thương nhân, dùng vải bọc đao kiếm lại chất lên hòm đầy xe ngựa, Gia Luật Sở Tế cũng thay một bộ quần áo bình thường của thương nhân.

Từ đầu đến cuối, Gia Luật Sở Tế luôn cười trên lưng ngựa, thấy Phó Cẩm Họa vẫn đội mũ phượng khăn trùm, thân mặc y phục rực rỡ, hân hơi chau mày, rồi ngựa đến bên cạnh nàng, ôm nàng lên lưng ngựa, dùng áo choàng của mình che lại, người ngoài tự khắc nhìn không rõ quần áo trên người nàng ra sao.

Đội ngũ đi chậm chậm, Gia Luật Sở Tế dường như không sợ quan binh truy đuổi, thân hình ôm lấy Phó Cẩm Họa nắm dây cương chậm rãi vung vẩy trên yên ngựa, hồi lâu mới trầm giọng hỏi: “Chẳng lẽ nàng không sợ sao?”

Phó Cẩm Họa im lặng, trong lòng có phần coi thường, chỉ thấy Gia Luật Sở Tế tựa như cố ý ép chặt cánh tay lại, nàng mới bị ép mà phải nói: “Đến tận bây giờ ngươi vẫn không chịu giết ta, vậy thì ta đương nhiên là người có tác dụng đối với ngươi. Nếu đã là như thế, ta chẳng đưa ra điều kiện gì với ngươi đã là tốt lắm rồi, có gì mà phải sợ kia chứ?”

Có lẽ Gia Luật Sở Tế không ngờ Phó Cẩm Họa lại hiểu biết như vậy, hân hơi sững người một chút rồi sau mới cười lạnh lùng: “Không ngờ một tiểu thư khuê các như nàng mà miệng lưỡi lại sắc bén đến vậy! Đợi đến khi ra khỏi biên quan, bản vương xem nàng còn ngông cuồng được đến đâu!”

“Phen này ra biên quan đường xá xa xôi, hành trình thế này, không hơn một tháng chắc chắn không đến nổi biên quan, chẳng lẽ ngươi tưởng người của triều Thương Ly không bắt nổi ngươi sao?”

Nghe Phó Cẩm Họa đáp lời như thế, Gia Luật Sở Tế càng thêm ngao nghể, lại cất tiếng cười càng chói tai hơn. Phó Cẩm Họa nhíu sâu đôi mày, chỉ nghe thấy hắn nói: “Đừng nói hơn một tháng, chỉ cần có người chịu cho đi qua, cho dù bản vương muốn ăn nấu trong triều Thương Ly này mười năm, cũng chẳng có ai tìm được.”

Phó Cẩm Họa thấy thế liền không lên tiếng nữa, nàng biết Gia Luật Sở Tế có thể lên vào triều Thương Ly, nội tình bên trong chắc chắn còn phức tạp hơn

sự tưởng tượng của nàng, nhưng sau khi cân nhắc nguyên do trước sau, nàng vẫn có phần không hiểu được vì sao mình lại bị bắt cóc.

Đến chiều muộn, cả đoàn tạm nghỉ trong rừng, Gia Luật Sở Tế vút tấm thảm của mình cho Phó Cẩm Họa, Phó Cẩm Họa chưa đưa tay ra đón lấy mà đem nghỉ vẫn trong lòng mình nói ra, “Đương kim thánh thượng phong ba vị phi tử, Vận phi là con gái của Thạch Trình, phụ thân cô ta là đương kim thừa tướng, quyền thế nghiêng ngả triều đình; huynh trưởng của Ngu phi trấn thủ biên quan, là trang tuấn kiệt vạn người không địch nổi, bọn họ đều có thể dựa dẫm vào cha anh. So sánh như thế, người bắt cóc con tin như ta chẳng phải là quá nhẹ rồi hay sao?”

Ánh mắt sắc bén của Gia Luật Sở Tế lướt qua Phó Cẩm Họa, Phó Cẩm Họa chỉ cảm thấy toàn thân như thể rơi vào đầm băng, đợi đến khi hắt đi xa rồi vẫn không thấy ấm áp trở lại, đành ôm chặt lấy tấm thảm hắt để lại cho, vẫn lạnh đến mức răng đánh vào nhau lập cập không thể chịu nổi.

Cứ thế đi được ba ngày, đội ngũ có chậm đến đâu thì cũng đã rời xa thành Tuyền Châu, hơn nữa Phó Cẩm Họa còn quan sát thấy phía trước không có phục binh, sau lưng cũng không có truy binh, vị hoàng tử đích quốc Gia Luật Sở Tế bắt cóc phi tử của đương kim thánh thượng này sao lại có thể thoải mái bước ra khỏi triều Thương Ly như thế?

Phó Cẩm Họa không còn kim nén được như mấy ngày trước nữa, thấy Gia Luật Sở Tế mấy ngày nay vẫn không gỡ khăn bịt mặt xuống, nàng không ngại dùng miệng lưỡi sắc bén của mình đưa lời chế giễu: “Gia Luật hoàng tử cái trang lên đường, chẳng lẽ thực sự thấy mất mặt lắm sao?”

Mắt Gia Luật Sở Tế sáng tựa ngôi sao lạnh giá, nghe Phó Cẩm Họa châm chọc bỗng lóe lên một luồng hàn quang, khiến nàng có phần hối hận đã nói ra những lời này, chỉ nghe thấy hắt tức tức quá quát: “Đừng có giờ trò khôn vặt trước mặt ta! Hãy nhớ lấy, ta không phải là Tế Dương vương, sẽ không chơi mấy trò vờ tha để bắt với nàng đâu!”

Phó Cẩm Họa nghe thấy thế lập tức giật mình ngẩng đầu nhìn, có phần không thể tin nổi, Gia Luật Sở Tế cúi xuống khẽ quát bên tai Phó Cẩm Họa: “Nàng nghĩ bản vương làm thế nào mà có thể tự do tung hoành trong triều Thương Ly?” Nói đoạn, hắt cười lớn đầy vẻ đắc ý.

Phó Cẩm Họa hiểu ngay rằng Gia Luật Sở Tế đang ám chỉ với nàng, đó là do Tế Dương vương tạo điều kiện cho hắt. Bỗng chốc tâm trạng nàng trở nên phấp phỏng, hai tay nắm chặt, móng tay đâm sâu vào lòng bàn tay, tự nói với mình hết lần này đến lần khác rằng không thể thế được, Tế Dương vương chẳng lẽ không phải còn muốn lợi dụng nàng vào hoàng cung, sau này gây dựng bá nghiệp để vương cho ngài ấy sao, sao ngài ấy có thể dễ dàng để cho Gia Luật Sở Tế bắt cóc nàng như thế? Chẳng lẽ, chút động lòng mà nàng nhận ra trong mắt Tế Dương vương chẳng qua chỉ là ảo giác của bản thân nàng mà thôi?

Phó Cẩm Họa cười đau khổ, có phần không thể kiềm chế được. Phó Cẩm Họa ơi là Phó Cẩm Họa, sau khi người bị bắt cóc, chẳng phải người vẫn luôn mong ngóng Tế Dương vương sẽ cầm kiếm xông tới giải cứu cho mình đó sao?

Phó Cẩm Họa hiểu mình cần phải nhận thức rõ một sự thực, đó là đem hi vọng gửi gắm lên vai người khác quả thật là một sai lầm nghiêm trọng.

Có lẽ đã nhận ra ý đồ bỏ trốn của Phó Cẩm Họa, Gia Luật Sở Tế bèn cúi xuống dựa gần vào nàng, nói đầy vẻ ám muội: “Ta vốn có thể cắt gân chân nàng, nhưng nếu làm như thế, hoàng thượng triều Thương Ly e rằng sẽ không muốn một phi tử què quặt nữa đâu nhỉ? Đến khi đó, triều Thương Ly dốc toàn bộ binh lực, không biết muốn lấy đầu ta, hay là cái đầu xinh đẹp của nàng đây?”

So với việc giữ lại một phi tử tàn tật từng làm con tin trong tay kẻ khác, chỉ bằng giết hết cho sạch sẽ, Gia Luật Sở Tế không hổ là người trong hoàng thất, đương nhiên hiểu rõ đạo làm vua.

Gió cuộn hồng trần, gió tây thê lương, nhìn tóc mây rối bời, nước mắt chứa chan, cùng nhau trở về cát bụi.

Qua hơn mười ngày, Phó Cẩm Họa vốn dĩ không chịu nổi bốn ba, sức lực đã cạn kiệt. Gia Luật Sở Tế sai người kiệu xe ngựa, bên trong trải chăn bông dày, rồi lại sai người dìu Phó Cẩm Họa nằm xuống.

Ban đầu cũng coi như tạm ổn không ngờ, Phó Cẩm Họa vừa nghỉ ngơi liền đột nhiên phát sốt, chìm vào hôn mê, Gia Luật Sở Tế sầm mặt, vội vã sai người tìm đại phu chữa bệnh cho nàng, đợi đến sau khi Phó Cẩm Họa hạ sốt tỉnh lại, từ lúc đó về sau Gia Luật Sở Tế không cưỡi ngựa nữa mà cùng ngồi trong xe, hiếm khi nào xuống xe một bước.

Hình như lại nổi gió, thổi rèm xe bay phấp phật, gió cuộn hoa tuyết rót vào trong khoang xe, Phó Cẩm Họa quay đầu lại theo bản năng, chỉ nghe thấy một tiếng cười lạnh lùng của Gia Luật Sở Tế. Phó Cẩm Họa khẽ cắn môi mím, liếc xéo hắt một cái, chỉ chạm vào ánh mắt lạnh như băng, không còn gì khác.

Những ngày qua, Phó Cẩm Họa chưa từng thấy Gia Luật Sở Tế cười, nàng cẩn thận nằm co vào một góc trong khoang xe, hết sức tránh nói chuyện, may mà Gia Luật Sở Tế cả ngày chỉ ngồi ngay ngắn một chỗ, cũng không hề để ý đến nàng.

Chiều hôm đó, người ngựa mệt mỏi, cả đoàn người nghỉ chân dưới núi.

Gia Luật Sở Tế nhắm mắt dưỡng thần không xuống xe, còn Phó Cẩm Họa len lén vén rèm, thấy dưới chân núi có vài lối rẽ, mà thuộc hạ của Gia Luật Sở Tế đều hầu hạ ở đằng xa, bèn táo bạo này ra một ý định.

Phó Cẩm Họa khẽ ho một tiếng, thấy Gia Luật Sở Tế hơi mở mắt ra, khẽ nói: “Gia Luật hoàng tử có thể xuống xe một lát không? Ta... ta muốn thay áo...”

“Nàng hãy nhớ lấy lời ta nói, đừng có giờ trò, nếu không...”

Gia Luật Sở Tế dùng ánh mắt sâu thẳm lạnh lẽo nhìn Phó Cẩm Họa mấy lần, Phó Cẩm Họa nhấp nhòm không yên, đến khi thấy Gia Luật Sở Tế xuống xe đi về phía trước, mới gỡ trầm cài đầu xuống, vén rèm xe lên đâm mạnh vào móng ngựa, ngựa lập tức thất kinh vì bị đau, chạy như điên về phía trước.

Xe ngựa điên đảo, Phó Cẩm Họa một tay tóm chặt lấy thanh ngang trong khoang xe, tay kia xé rèm xe ở bên cạnh, đến khi đi qua ngã rẽ, nàng dồn sức nhảy từ trên xe ngựa xuống, nấp vào sau tảng đá, đợi đến khi tiếng đám người Gia Luật Sở Tế đuổi theo xe ngựa mất hút, nàng mới từ từ đứng dậy, đi sang một lối khác.

Phó Cẩm Họa sợ Gia Luật Sở Tế phát hiện ra trong xe không có ai, lại quay đầu đuổi theo, bèn bỏ đường lớn tìm đường nhỏ mà đi. Váy áo lòa xòa không tiện đi lại, Phó Cẩm Họa bèn xé chỗ quét đất thành một mảnh quần lên tay.

Thế nhưng, dấu sao thì Phó Cẩm Họa cũng không biết đường, sau khi đi được hai canh giờ, nàng đã không còn phân biệt được phương hướng nữa. Tuyết trắng mênh mông phủ đầy mặt đất, phía trước không có dấu khói, phía sau không có đường lui, suốt dọc đường nàng ngã không biết bao lần, Phó Cẩm Họa không dám dừng chân, loạng choạng khổ sở bước đi.

Phó Cẩm Họa vốn sợ lạnh, giờ đi lại giữa trời tuyết, toàn thân từ lâu đã cứng đến mức tay chân tê dại, gần như mất hết cảm giác, cho nên sau khi ngã thêm một lần nữa nàng không tài nào đứng dậy nổi.

Nằm trên mặt tuyết, Phó Cẩm Họa không ngừng cười trong sâu khổ, thật không ngờ nàng lại phải bỏ mạng nơi đây. Nếu đời người coi trọng mệnh duyên, vậy thì Phó Cẩm Họa nàng phải chăng đến sau cùng vẫn không thoát khỏi kiếp số nặng nề?

Gió lại nổi, tuyết rơi mỗi lúc một dày, trong lòng Phó Cẩm Họa hiểu rõ, nếu trước đó Gia Luật Sở Tế còn có thể lần theo dấu chân mà tìm kiếm nàng, thì bây giờ tuyết rơi, dấu chân đã bị che phủ hết, không còn dấu vết gì nữa. Vậy thì, con đường sống duy nhất của nàng cũng đã bị cắt đứt rồi. .

Hoặc giả chìm đắm trong thanh âm của cái chết, hoặc giả sợ hãi trước sự tê buốt của cái lạnh, cuối cùng Phó Cẩm Họa chìm sâu vào giấc ngủ. .

Đến khi tỉnh lại, mở mắt chỉ thấy nền trời u ám, hoa mắt chóng mặt, Phó Cẩm Họa miễn cưỡng ngồi dậy, thấy mình đã nằm trên chần dày trong khoang xe.

Phó Cẩm Họa kinh ngạc, đang định vén rèm xe nhìn ra bên ngoài bỗng có một người ra tay thần tốc, lôi mình từ trong khoang xe ra ném mạnh xuống đất, tiếp sau là tiếng quát giận dữ: “Phó Cẩm Họa, nàng có biết, nếu bản vương đến chậm nửa bước thôi, thì nàng đã bị vùi trong tuyết rồi, nàng sẽ chẳng còn trên thế gian này nữa đâu!”

Thì ra là Tế Dương vương.

Trong một khoảnh khắc, từ trong thâm tâm Phó Cẩm Họa bỗng cảm thấy thật yên tâm, trong ánh mắt nàng ẩn giấu chút dịu dàng, cười khổ chậm rãi nói: “Sao ngài tìm được thiếp? Thôi cũng đành, có lẽ mệnh thiếp chưa tận, còn chưa chịu hết nỗi khổ trên thế gian, ông trời sao có thể bỏ mặc cho thiếp chết đi như vậy được?”

Tế Dương vương cúi người về phía trước, gờ tay nắm lấy cằm nàng, nói hằn học: “Nàng nhớ lấy cho bản vương, chuyện nàng hứa với bản vương còn chưa làm, sao có thể chết như thế được? Bản vương không cho phép nàng chết. . .”

“Thiếp biết rồi. . .”

Phó Cẩm Họa thấy trong lòng chột động, thanh âm càng hạ thấp, có thứ tình cảm quyến luyến không rõ khiến nàng trở nên rối bời, vừa mới ngã dưới đất rất đau, giờ lại bị Tế Dương vương dùng sức nắm lấy cằm càng cảm thấy khó chịu, nàng bèn đẩy tay chàng ra, khi chạm vào tay Tế Dương vương mới nhận ra tay chàng ấm áp, Phó Cẩm Họa bất giác nắm lấy tay chàng, khẽ lắc lắc, ra hiệu cho Tế Dương vương kéo nàng đứng dậy.

Bất luận thế nào, chỉ cần gặp được Tế Dương vương, vậy thì Phó Cẩm Họa nàng có thể bình yên quay về thành Tuyền Châu rồi.

Phó Cẩm Họa đang định lên xe ngựa, thấy Tế Dương vương vẫn không động đây, dùng ánh mắt phức tạp và kìm nén nhìn mình, nàng chau mày, trái tim dường như đã chìm đắm nhưng vẫn có phần tỉnh táo, bèn khẽ cất tiếng hỏi dò la: “Chẳng lẽ Tế Dương vương có ý muốn bảo thiếp đứng về thành Tuyền Châu nữa, mà tiếp tục ở lại làm con tin trong tay Gia Luật Sở Tế?”

Tế Dương vương nhìn nàng hồi lâu, quay người đi không nói năng gì. Phó Cẩm Họa có phần tức giận, không cam lòng, lại hỏi: “Nếu quả thực là như thế, thì Tế Dương vương cần gì phải đuổi theo ngàn dặm, lại cần gì cứu thiếp ra từ trong tuyết?”

Nói xong, Tế Dương vương vẫn không quay lại trả lời, Phó Cẩm Họa đứng sau lưng một lát, cuối cùng không chịu được bức bối bỏ đi.

Nàng chọn một hướng khác, chính là hướng mà Gia Luật Sở Tế đuổi theo.

Chỉ nửa canh giờ sau, nàng liền trông thấy Gia Luật Sở Tế ở bên đường. Nhìn dáng điệu của hắn, hình như đã đứng đợi nàng ở đó từ lâu.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Cung Cẩm Tú* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: TẤN THANH

Phó Cẩm Họa đưa mắt nhìn về phía nam từ áo trắng rời đi, dõi theo bóng dáng khôi ngô mà khoáng đạt của chàng dưới ánh mặt trời ấm áp buổi ban chiều, dần dần khiến nàng có cảm giác yên tâm.

Trong khoang xe, Gia Luật Sở Tế và Phó Cẩm Họa mỗi người tựa vào một góc.

Gia Luật Sở Tế vút cho Phó Cẩm Họa một tấm thảm mỏng rồi nhắm mắt dưỡng thần, nàng đón lấy từ từ đắp lên người, một tay nắm chặt lấy một góc thảm, cất tiếng hỏi: “Có phải ngươi đã sớm dự liệu được rằng ta nhất định sẽ quay lại?”

Gia Luật Sở Tế chỉ lạnh lùng “hừ” một tiếng, không nói năng gì.

Phó Cẩm Họa chưa chịu thôi, tiếp tục hỏi: “Có phải ngươi cũng biết, rốt cuộc là ai đã cứu ta, lại là ai đã ép ta quay lại làm con tin nhục nhã thế này?”

Gia Luật Sở Tế như không hứng thú nghe Phó Cẩm Họa nhắc đến người đó, nhưng lại rất để ý đến câu nói cuối cùng của nàng, khẽ “ồ” lên một tiếng, hỏi lại đầy hào hứng: “Làm con tin của bản vương, có chỗ nào nhục nhã?”

Phó Cẩm Họa thấy Gia Luật Sở Tế tỏ vẻ cố tình bức bách, nàng nhếch miệng cười rồi lạnh lùng nói: “Phi tử của hoàng thượng triều Thương Ly bị kẻ khác bắt cóc, tuyệt thực tự sát, chẳng phải khiến cho quân thần bách tính triều Thương Ly mất hết thể diện hay sao?”

Gia Luật Sở Tế sững người, bỗng ngừng đầu cười ngắt, hồi lâu mới nói như thể chòng ghẹo: “Nhưng cho dù là vậy, chẳng phải nàng cũng chưa từng có ý định tự sát đấy thôi?”

Phó Cẩm Họa lờm hẩn tức tối, thanh âm tuy nhỏ, nhưng ngữ khí lại cực kì kiên quyết, “Ta có chuyện chưa hoàn thành, đương nhiên không thể dễ dàng chết đi được. Hơn nữa, nếu giờ ta chết, ngươi lấy gì ra mà uy hiếp triều Thương Ly?”

Ánh mắt Gia Luật Sở Tế lóe lên, khóe môi nở một nụ cười chế giễu coi thường, nói: “Hắn bảo nàng quay lại đây, là để nàng khua môi múa mép thế này sao?”

“Ngươi quen ngài ấy sao?” Phó Cẩm Họa hỏi dần từng chữ, tựa như nghi vấn nhưng trong lòng đã hiểu rõ vài phần.

Đúng như dự đoán, Gia Luật Sở Tế không trả lời, vẫn nhắm mắt dưỡng thần, như không nghe thấy lời của Phó Cẩm Họa.

Lại qua mấy ngày, đoàn người Gia Luật Sở Tế nghỉ ở bên ngoài một tòa thành trên núi, Tề tướng quân trước kia tiếp ứng ở thành Tuyên Châu vẫn luôn theo hầu bên cạnh Gia Luật Sở Tế, lúc này tiến lên bẩm báo: “Bẩm cáo Sở vương, trước mặt chính là thành An Lăng ở biên giới, do Ngụ tướng quân Ngụ Tấn Thanh trấn giữ. Hắn thông minh trời phú, danh tiếng khắp nơi, tướng sĩ triều Nguyên Hy chúng ta bao năm nay từ thương vô số dưới tay hắn, chỉ e lần này chúng ta chẳng thể dễ dàng đi qua...”

Phó Cẩm Họa vừa nghe thấy tên Ngụ Tấn Thanh thì khắp người mừng thầm, lúc quay đầu nhìn về phía thành An Lăng đã có thêm vài phần mong đợi, nhưng càng như vậy, Phó Cẩm Họa lại càng thích châm chọc, nàng nói: “Tề tướng quân nói sai rồi, Sở vương của các người uy trấn thiên hạ, chỉ cần nói ra danh hiệu, Ngụ Tấn Thanh kia thế nào chẳng mở cổng thành nghênh đón? Đừng nói là thả cho chúng ta đi qua, cho dù các người muốn chiếm luôn tòa thành trì này, chắc cũng chỉ mất vài lời mà thôi.”

Dứt lời nàng ngừng đầu nhìn lên, thấy sắc mặt của Tề tướng quân đã trở nên đỏ ửng, không biết phải trả lời thế nào, còn Gia Luật Sở Tế vẫn chỉ để lộ ánh mắt lạnh lùng nhàm chán, khiến Phó Cẩm Họa cảm thấy có phần hối hận, hiểu rằng không nên đắc ý, mồm miệng sắc bén trên choker thêm vào hẳn.

Quả nhiên, Gia Luật Sở Tế cất giọng lạnh lùng quát: “Tề tướng quân, mời Họa phi lên xe ngựa, không có lệnh của bản vương bất kì ai cũng không được lại gần.”

Phó Cẩm Họa lờm hẩn một cái, đang định nhắc chân bước lên xe bỗng từ trong ngách có một gã ăn mày xông ra, hét lớn: “Cô nương, ngoài thành An Lăng trời đất giá lạnh, xin hãy thưởng vài lượng bạc cho kẻ tiểu nhân này sống qua ngày đi.”

Phó Cẩm Họa thấy gã ăn mày trước mắt áo quần lam lũ, đáng vẻ đáng thương nhưng thần tình khí chất lại khoáng đạt tự tại, không có chút nào túng quẫn, trong lòng ngầm cảm thấy hiếu kỳ.

Tề tướng quân theo sát sau lưng nàng lớn tiếng quát hỏi: “Tên ăn mày ở đâu ra, đây là chỗ cho người tùy tiện ăn xin chắc?” Vừa nói, vừa vút cho gã ăn mày mấy miếng bạc vụn, giục hắn mau mau ra chỗ khác.

Gã ăn mày đón lấy bạc vụn, giả vờ ngã vào bên cạnh Phó Cẩm Họa, đợi đến khi Phó Cẩm Họa đang định giơ tay ra đỡ liền lập tức đứng dậy, trong miệng lầm bầm gì đó, đi về phía thành An Lăng.

Còn Phó Cẩm Họa đứng nguyên tại chỗ dáng vẻ thất thần, đến khi nghe thấy Tề tướng quân giục nàng mới tỉnh lại, quay đầu nhìn sang, Gia Luật Sở Tế dường như không để ý tới chuyện xảy ra ở bên này, nàng ngậm thờ phào một tiếng.

Phó Cẩm Họa lên xe ngựa, lấy vật mà vừa rồi gãi ăn mảy nhét vào trong tay áo mình ra, thì ra là một tờ giấy.

Chính là lúc giả vờ bị ngã, gãi ăn mảy đã nhét tờ giấy này vào trong tay áo của Phó Cẩm Họa. Nàng mở ra xem, chỉ thấy trên đó viết: “An Lăng ngự sinh, bình an quy Thanh Tuyền.”

Phó Cẩm Họa khẽ đọc, phút chốc liền hiểu ra, đây nhất định là bức thư do Ngu Tấn Thanh sai người đưa tới, “ngự sinh” đối ứng với Ngu Tấn Thanh[2], còn “bình an quy Thanh Tuyền” là để chỉ giúp Phó Cẩm Họa bình yên quay về thành Tuyền Châu.

Ban đầu Phó Cẩm Họa vô cùng kinh ngạc, về sau mới từ từ bình tĩnh lại, bần khoản hồi lâu. Gia Luật Sở Tế là người thông minh, Ngu Tấn Thanh muốn cứu nàng từ tay hắc chi e không dễ. Hơn nữa, điều khiến Phó Cẩm Họa lo lắng nhất là hiện giờ nàng vẫn không hiểu, rốt cuộc vì sao Tế Dương vương lại bảo nàng quay về bên cạnh Gia Luật Sở Tế?

Đang lúc Phó Cẩm Họa cúi đầu suy tính, tờ giấy trong tay thỉnh linh bị kẻ khác nhanh chóng ra tay đoạt mất, chẳng ai khác chính là Gia Luật Sở Tế. Chỉ thấy sắc mặt hắc sạm, đến khi đọc xong tờ giấy, liền hỏi nàng với vẻ rất khinh thường: “Rốt cuộc kẻ ngu đần nào tưởng rằng chỉ với một tờ giấy thế này là có thể cứu được nàng?”

Trong lòng Phó Cẩm Họa chợt động, giận dữ đáp trả: “Ngoại trừ Tế Dương vương ra, người cảm thấy còn có thể là ai?”

Khóe môi Gia Luật Sở Tế nở một nụ cười lạnh lùng, nói: “Nếu quả thực là hắc chi, thì mấy ngày trước hắc chi đã không thả nàng quay lại.”

Đội đến tối, đoàn người Gia Luật Sở Tế ở tạm trong một ngôi miếu ngoài thành. Phó Cẩm Họa được sắp xếp trong một căn phòng ở phía trong cùng của hành lang. Sau khi dùng cơm cùng mọi người xong, Phó Cẩm Họa được hộ tống về phòng, nàng đóng kín cửa không ra ngoài, muốn tìm kiếm chút tĩnh lặng.

Nhưng chẳng được bao lâu đã nghe thấy tiếng bước chân nặng nề ồn ào ở bên ngoài, Phó Cẩm Họa nhìn ra ngoài từ cánh cửa khép hờ, thì ra là hai tên thuộc hạ của Gia Luật Sở Tế, đứng hai bên cửa như thể môn thần...

Phó Cẩm Họa thấy vậy đẩy mạnh cửa ra, quát hai tên thuộc hạ: “Gọi Gia Luật Sở Tế đến đây cho ta!”

Lát sau Gia Luật Sở Tế vào phòng, sai hai tên thuộc hạ lui xuống, Phó Cẩm Họa bực bội hỏi: “Gia Luật Sở Tế, người giải thích cho ta, đến tận hôm nay người vẫn cho rằng ta là tù binh của người sao? Đừng quên, ngày trước ta đã từng trốn thoát khỏi gông cùm của người rồi đó.”

Gia Luật Sở Tế lần tràng hạt trong lòng bàn tay, chậm rãi nói: “Trụ trì trong miếu tặng bản vương chuỗi tràng hạt này, ban đầu bản vương cũng chẳng để tâm, bây giờ nhìn kỹ lại thì ra không phải thứ đồ vật tầm thường...”

“Gia Luật Sở Tế, người chẳng qua chỉ là một vương tử bất đắc chí của triều Nguyên Hy, tính tình âm độc lạnh lùng, ai nấy đều nói sau này người chắc chắn không thể ngồi lên được hoàng vị Nguyên Hy, chẳng những thế, cho dù người bằng lòng được phong vương phong hầu đi ra biên cương, bọn họ cũng sẽ không dễ gì mà tha cho người. Sự thực đã là như vậy, người làm ra những chuyện này phỏng có nghĩa lý gì? Chẳng lẽ người vẫn chưa chịu chấp nhận số phận?” Phó Cẩm Họa thấy Gia Luật Sở Tế không thêm để ý đến những lời mình nói, không còn kìm nén được những nghi vấn trong lòng nữa, quyết dùng lời lẽ sắc bén của mình, nhất định muốn dồn Gia Luật Sở Tế vào ngõ cụt mới chịu thôi.

Quả nhiên, Gia Luật Sở Tế không phải không có chút nào kinh động, sắc mặt hắc sạm, nhưng ánh mắt lại vẫn lạnh lùng đầy căm phẫn, chậm rãi tiến lại gần Phó Cẩm Họa, ngang ngược nói: “Vậy thì, nàng nói cho bản vương nghe, bản vương phải chấp nhận số phận thế nào đây? Chẳng lẽ khoanh tay chịu trời, mặc kẻ khác chém giết, chính là chấp nhận số phận? Chẳng lẽ để cho kẻ khác áp bức, cúi đầu tuân theo, chính là chấp nhận số phận?”

Có lẽ lời phản pháo của Gia Luật Sở Tế quá sắc bén, Phó Cẩm Họa sững người, kẻ đó mới chậm rãi nói: “Nói như vậy thì, người nhất định là không hiểu đạo lý sáng suốt giữ mình rồi phải không? Nếu người bằng lòng sống đời tầm thường, có khi còn có thể giữ được tính mạng. Nếu người thế phải so cao với trời, vậy thì chỉ uống phí tính mạng mà thôi. Đừng quên, người bắt cóc ta hoàn toàn chẳng hề thao túng được triều Thương Ly.”

Gia Luật Sở Tế lạnh lùng “hừ” một tiếng, càng thêm coi thường, nói: “Sao nàng có thể khẳng định rằng, ta bắt cóc nàng là vì hoàng đế của triều Thương Ly?”

Phó Cẩm Họa kinh hãi trong lòng, bỗng nhiên hiểu ra, Gia Luật Sở Tế bắt cóc nàng chẳng lẽ là vì Tế Dương vương sao?

“Nàng chẳng qua chỉ là một phi tử chưa vào cung, hơn nữa Chung Ngân Hoàng kia một lần sắc phong những ba vị phi tử, nàng trong lòng hắc chi có đáng kể gì? Thế nhưng, ý nghĩa của nàng đối với Tế Dương vương lại hoàn toàn khác...”

Gia Luật Sở Tế lấp lửng không nói hết lời, Phó Cẩm Họa ngấm ngấm dò đoán xem rốt cuộc hắc chi biết được bao nhiêu. Có điều, nàng đoán, giữa Tế Dương vương và Gia Luật Sở Tế nhất định có mối quan hệ khác thường nào đó, nếu không hắc chi chẳng có lý do gì lại đem nàng ra để uy hiếp Tế Dương vương cả.

“Gia Luật Sở Tế, ta nên khen người thông minh hay chê người ngu đần đây? Người nói bắt cóc ta là để uy hiếp Tế Dương vương, nhưng lại nói ngày hôm đó là Tế Dương vương bảo ta quay lại, những điều đó lẽ nào không mâu thuẫn ư?” Phó Cẩm Họa hơi nheo mắt, chậm rãi nói.

Gia Luật Sở Tế khẽ cười, ngữ khí ngang ngược mà thách thức: “Câu này nên để bản vương nói với nàng mới đúng! Tế Dương vương rốt cuộc coi trọng nàng ở điểm nào cơ chứ? Chiêu dò la kém cỏi này của nàng, ai chẳng nhìn thấu được? Bản vương cảnh cáo nàng, đừng tưởng có thể dễ dàng thăm dò được thứ gì từ chính miệng bản vương...”

Đúng vào lúc đó, bên ngoài lại vang lên tiếng gõ cửa, Phó Cẩm Họa đáp lời, thấy người đẩy cửa vào là một tiểu hòa thượng mặc áo vải nâu sồng, lễ phép nói: “Thí chủ, tiểu tăng đưa trà tới.”

Tiểu hòa thượng đặt ấm trà trong tay lên bàn, chưa vội lui ra ngay mà lại hướng về phía Phó Cẩm Họa, nói: “Nữ thí chủ, vừa rồi phượng trưng trụ trì thấy nàng chau mày ủ rũ, cho nên bảo tiểu tăng đưa mấy quyển kinh thư đến, giúp nữ thí chủ tụng kinh niệm phật, an tâm dưỡng tính.”

Tiểu hòa thượng vừa nói vừa rút từ trong lòng ra mấy quyển kinh thư, cung kính đưa cho Phó Cẩm Họa, miệng vẫn nói không ngớt lời.

Gia Luật Sở Tế nghe có vẻ miễn cưỡng, bèn nhìn Phó Cẩm Họa một cái rồi ra cửa trước.

Phó Cẩm Họa đón lấy kinh thư, chậm rãi gỡ ra, đi đến trước bàn, dùng ngón tay chấm vào nước trà viết: “Là Tế Dương vương hay Ngu Tấn Thanh sai người đến?”

Tiểu hòa thượng đỏ mặt mũi sáng sủa, ánh mắt thông minh, đang định dùng ngón tay viết trả lời Phó Cẩm Họa, liền thấy Gia Luật Sở Tế lại quay trở vào, lập tức đưa ống tay áo lên bàn lau vệt nước, nói: “Nữ thí chủ, xin lỗi, để tiểu tăng đổi ấm trà khác.”

Phó Cẩm Họa cố làm vẻ trấn tĩnh nói: “Không cần đâu, không còn sớm nữa, ta cũng nên nghỉ ngơi thôi.”

Tiểu hòa thượng khẽ đáp lời, lại chấp tay nói “A di đà phật”, rồi nhanh chóng rời đi.

Gia Luật Sở Tế làm như vô tình cầm cuốn kinh thư từ trong tay Phó Cẩm Họa lên giờ xem kỹ càng, Phó Cẩm Họa cũng không lật tẩy hấn, chờ hấn xem kỹ xong mới nói: “Chẳng lẽ cuốn kinh thư này cũng nhuộm bụi trần thế rồi?”

Gia Luật Sở Tế đương nhiên hiểu ý Phó Cẩm Họa, chỉ khẽ cười, nói: “Nàng phải hiểu, bốn chữ “Ám độ Trần Thương”[3] cũng không phải là không thể vận dụng vào việc giữa nữ thí chủ và tiểu hòa thượng đâu.”

Phó Cẩm Họa đứng bật dậy, giọng tức tối: “Gia Luật Sở Tế, ngươi đừng có ức hiếp người quá đáng. Bất kể Tế Dương vương hay Ngu Tấn Thanh, đều là những bậc nam nhi đường đường chính chính của triều Thương Ly, ngươi tưởng một hoàng tử tộc man di như ngươi có thể có kết cục tốt đẹp dưới tay họ sao?”

“Tế Dương vương ư?” Gia Luật Sở Tế nghe thấy thế trong mắt liền lóe lên một tia âm độc mà người khác khó lòng thấy được, trả lời đầy vẻ bất cần: “Nàng có biết hôm đó sau khi nàng bỏ trốn, Tế Dương vương làm thế nào mà tìm được nàng không?”

Phó Cẩm Họa hơi sững người, trước đó nàng cũng từng nghĩ đến việc muốn hỏi Tế Dương vương việc này, nhưng bởi lẽ nàng hậm hực bỏ đi, cho nên đến tận bây giờ vẫn không giải được mối nghi hoặc trong lòng.

Gia Luật Sở Tế dường như tình cờ nhìn vào trước ngực Phó Cẩm Họa, quay người đi, nói: “Trên người nàng có mang Thiên Kim Túy, thứ dịch này có mùi hương khác lạ...”

“Chẳng lẽ hôm đó Tế Dương vương đã dựa vào mùi hương lạ này mà tìm được ta sao?” Phó Cẩm Họa buột miệng, nói xong lại cảm thấy kinh hãi, gã Gia Luật Sở Tế này lại có thể đọc ra được lai lịch của Thiên Kim Túy, vậy thì phải chăng hấn cũng có thể theo dấu mùi hương mà đuổi theo nàng?

Hoặc giả, Gia Luật Sở Tế đoán chắc Tế Dương vương sẽ tìm được nàng, cho nên hôm đó sau khi rẽ sai đường, hấn bèn đợi ở một bên mà không tiếp tục đuổi theo truy tìm nàng nữa.

Có lẽ phát hiện ra vẻ hoảng sợ trong thần thái của Phó Cẩm Họa, Gia Luật Sở Tế lạnh lùng “ừ” một tiếng, quay người ngồi đối diện với nàng, chậm rãi nói: “Mười năm trước, Tế Dương vương và ta bái chung một thầy, khi đó chẳng qua chỉ là sư huynh đệ nhiệt huyết dâng trào, bây giờ lại thành ra người ở hai phía chân trời, ta muốn mượn thế hấn, đoạt lấy vương vị...”

Thì ra là như vậy, Phó Cẩm Họa lập tức hiểu ra, Tế Dương vương và Gia Luật Sở Tế là sư huynh đệ, quen biết nhau từ trước. Chẳng lẽ ngày trước khi Tế Dương vương giao Thiên Kim Túy cho nàng, đã sớm dự liệu rằng Gia Luật Sở Tế nhất định sẽ đến bắt cóc nàng đi?

“Gia Luật Sở Tế, Tế Dương vương tuy thống lĩnh ba mươi vạn tinh binh, nhưng cũng không thể xua quân lên phía bắc quét sạch triều Nguyên Hy được. Hơn nữa, nếu Tế Dương vương công hạ được triều Nguyên Hy, ngươi nghĩ ngài ấy sẽ dâng trả triều Nguyên Hy cho người sao?” Phó Cẩm Họa có phần không hiểu, Gia Luật Sở Tế rốt cuộc dựa vào cái gì mà muốn Tế Dương vương nghe lệnh hấn?

Gia Luật Sở Tế có vẻ thất thần, buột miệng nói: “Trong tay hấn nắm giữ một thứ, có thể khiến triều Nguyên Hy...”

Bỗng nhiên, ngoài cửa vang lên tiếng của Tế tướng quân, Gia Luật Sở Tế đột nhiên bừng tỉnh, ngừng lời không nói nữa, nhìn Phó Cẩm Họa một cái rồi đứng dậy mở cửa đi ra ngoài.

Phó Cẩm Họa thấp thoáng nghe thấy Tế tướng quân nói truy binh của triều Thương Ly đã tới thành An Lăng, đang đuổi đến ngôi miếu này, phải lập tức di chuyển đến nơi kín đáo hơn.

Phó Cẩm Họa nhìn ra ngoài từ cửa sổ phía sau, quả nhiên đằng xa dưới chân núi đèn đuốc từng đốm sáng trưng, đang di nhanh về phía ngôi miếu này. Phó Cẩm Họa không phân biệt được là người do Ngu Tấn Thanh hay Tế Dương vương phái tới, lại thấy cửa sổ phía sau chỉ cách mặt đất vài thước, bèn hạ quyết tâm, tháo rèm trên giường ra buộc vào song cửa sổ, nhảy ra ngoài thuận theo tấm rèm trượt xuống đất.

Thế nhưng, Phó Cẩm Họa không hề đi về phía quan binh triều Thương Ly, mà chạy nhanh theo hướng ngược lại.

May mà lính canh miếu không hề nghiêm ngặt, Phó Cẩm Họa thừa cơ không có ai bèn ra khỏi miếu, chọn đường nhỏ mà đi. Khi Phó Cẩm Họa vào miếu, Gia Luật Sở Tế từng báo Tế tướng quân đưa cho nàng một bộ quần áo đơn giản, cho nên lúc này, dù nàng xuất hiện trong thành An Lăng cũng sẽ không gây sự chú ý.

Thành An Lăng, chuyến này Phó Cẩm Họa nhất định phải đi.

Vốn dĩ Phó Cẩm Họa nghĩ rằng vào thành An Lăng một là có thể dò la thái độ của quân thần triều Thương Ly đối với việc mình bị bắt cóc, hai là phải tùy thời cơ mà tìm cách quay về Tuyên Thành. Còn về Ngu Tấn Thanh ở thành An Lăng, nàng chưa từng nghĩ đến việc đi tìm, một là vì chuyện hôm đó Ngu Hồng Ngạc nhờ cậy nàng vẫn chưa hoàn thành, hai là nàng không biết gì về Ngu Tấn Thanh cả, không rõ tính tình con người này, không dám chắc Ngu Tấn Thanh rốt cuộc có dám ôm đồm chuyện của nàng không.

Đợi đến khi trời mờ sáng, Phó Cẩm Họa mới vào được trong thành An Lăng, nàng không biết đường nên mọi hành động đều vô cùng cẩn thận. Thành An Lăng này nằm ở biên quan, vật chất thiếu thốn, không được phồn hoa cho lắm.

Phó Cẩm Họa lúc này đã rất đói, bèn mạnh bước vào một tửu lầu, gọi vài món ăn, trong lúc đợi đồ ăn được bê ra mới ngẩng đầu quan sát xung quanh bốn phía, chỉ thấy khách khứa trong tửu lầu thưa thớt chẳng được mấy người, một người đàn ông râu quai nón ngồi ở góc đông nam cứ nhìn nàng chăm chăm, ánh mắt dâm tà thật hết sức vô lễ.

Phó Cẩm Họa không khỏi chau mày, lại nhìn về phía bắc, người khách ngồi cạnh cửa sổ là một nam tử đang quay lưng lại với nàng, thân hình gầy gò nhưng cao lớn, trên bàn đặt một vỏ rượu lớn, người đó đang nâng chén uống một mình.

Cơm canh nhanh chóng được đưa lên, Phó Cẩm Họa vội vàng ăn hết, rồi gọi tiểu nhị lên tính tiền. Đợi đến khi tiểu nhị lại gần, Phó Cẩm Họa mới phát hiện ra trong tay mình hoàn toàn không có tiền, trong khi những trang sức còn lại trên người cũng để ở trong miếu.

Tình cảnh ấy dường như bị gã đàn ông râu quai nón trông thấy, hắn cười dâm tà tiến lại, nói: “Cô nương từ đâu đến? Sao trong thành An Lăng chưa từng thấy nhân vật nào có nhan sắc như cô nương nhỉ? Nếu cô nương đã cạn túi, chi bằng theo bản đại gia về phủ, bản đại gia cũng tiện giúp cô nương sắp xếp cho ổn thỏa một phen.”

Phó Cẩm Họa không nói năng gì, hồi lâu mới cười lạnh lùng đáp: “Thứ các hạ uống trên bàn cũng là rượu phải không?”

Gã râu quai nón có phần không hiểu, gật đầu nói: “Chẳng lẽ cô nương cũng muốn uống?”

“Nếu các hạ chưa từng soi gương, thì chi bằng dùng chén rượu này thay gương soi thử xem...” Phó Cẩm Họa chậm rãi nói, cầm chặt chén trà trong tay, chỉ đợi gã râu quai nón kia phát điên là sẽ ném về phía hắn trước.

Gã râu quai nón ngẩn ra một lát, đến khi hiểu ra quả nhiên giận dữ quát: “Rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt, nữ nhân trong thành An Lăng này ai có thể thoát khỏi lòng bàn tay của bản đại gia? Người đã không chịu bằng lòng cho nhanh thì cứ theo bản đại gia về phủ, để bản đại gia dạy dỗ người một lượt cho cẩn thận...”

Phó Cẩm Họa lập tức ném chén trà trong tay qua, gã râu quai nón không ngờ Phó Cẩm Họa lại hành động như vậy nên không tránh kịp bị ném trúng, lập tức trán chảy đầy máu, vừa thẹn vừa giận sai tùy tùng trời Phó Cẩm Họa lại rồi tính tiếp.

Trước mắt thấy không địch lại được đông người, Phó Cẩm Họa bỗng cảm thấy hối hận, hận mình không nên mồm miệng sắc sảo như thế, chọc tức gã râu quai nón này chỉ khiến bản thân rơi vào cảnh cùng quẫn hơn.

Phó Cẩm Họa do dự không quyết, đang nghĩ có nên lộ thân phận của mình ra để đẩy lùi bọn người này hay không thì chính vào lúc đó, nam tử dựa bên cửa sổ ở phía bắc đứng dậy, đi về phía Phó Cẩm Họa.

Phó Cẩm Họa vô tình liếc mắt nhìn về phía nam tử đang đi về phía nàng, chỉ thấy đôi mắt chàng đen nhánh, đầu tóc bóng mượt, mình mặc áo trắng, bên eo thắt một chiếc túi thơm có hoa văn hình đám mây, trong khoảnh khắc, Phó Cẩm Họa hơi thất thần, thấy nam tử áo trắng vô cùng đặc biệt đó tay cầm chiếc quạt ngọc đang rào bước tới.

“Thành An Lăng này vàng thau lẫn lộn, Châu Lục nhà ngươi có là cái thá gì?”

Gã râu quai nón có phần do dự, không biết lai lịch của nam tử áo trắng, nhưng trong nháy mắt lại lên tiếng quát: “Ông đây cảnh cáo người đừng có lo chuyện bao đồng...”

Còn chưa nói hết lời, đã thấy bên ngoài tửu lầu có một nam nhân mặc áo màu xanh sẫm bước vào, phi thân như gió kè đao lên cổ hắn, lực đạo mạnh mẽ, ép hắn phải quỳ xuống đất.

Nam tử áo trắng xoay chiếc quạt ngọc trong tay, thanh âm vang vọng, trầm ấm dịu dàng nhưng lại mang vẻ kiên quyết không cho phép người khác nghi ngờ hay chống lại, kiêu ngạo nói: “Trên thế gian này, chưa có ai dám xưng ‘ông’ trước mặt ta đâu...”

Nam nhân áo xanh tung một cước đá bay gã râu quai nón, quát: “Cút cho xa vào, nếu không Ngũ Cừu ta sẽ cho người biến mất khỏi thành An Lăng kể từ ngày hôm nay đó.”

Gã râu quai nón bị Ngũ Cừu đá trúng ngực, đau đớn phun ra một ngụm máu, đám tùy tùng bên cạnh hắn vội vàng khiêng hắn ra khỏi tử lâu.

Ngũ Cừu ôm đao đứng đó, nhanh chóng liếc nhìn Phó Cẩm Họa, sau đó mới cất giọng: “Gã đó tên là Châu Lục, tổ tiên là ác bá chuyên giết người cướp của, về sau đến thành An Lăng trốn tránh kẻ thù, mấy đời định cư ở đây. Nhưng vì tổ tiên hắn không sửa tính trộm cắp, cho nên ngày thường Châu Lục không biết giữ mình, thường xuyên sinh sự vô lối. Hôm nay hắn gặp phải công tử, lại ăn một cước của Ngũ Cừu ta, đảm bảo ba tháng sau cũng không dám ra đường gây chuyện thị phi nữa đâu.”

Nam tử áo trắng nghe thấy Ngũ Cừu nói thế, không tỏ thái độ gì, mà nhìn Phó Cẩm Họa mỉm cười, hỏi: “Cô nương đến thành An Lăng tìm người thân hay thăm bạn bè? Dọc đường có còn bạn hữu nào không?”

“Tôi từ Tuyên Thành tới, phụ mẫu đều đã mất nên đến thành An Lăng tìm người thân, trên đường gặp cướp, hành lý quần áo đều bị cướp mất, tôi cũng may mắn mới trốn ra được cho nên trên người chẳng còn thứ gì, một xu cũng không có.” Phó Cẩm Họa cúi đầu, hạ giọng nói.

Nam tử áo trắng khẽ “ồ” một tiếng, trầm ngâm một hồi mới nói: “Nếu đã là như vậy, cô nương muốn tìm đến nhà ai, cứ việc bảo Ngũ Cừu đưa tới, nếu không tìm được gia đình đó, chỉ bằng đến phủ ta ở tạm vài ngày rồi tính sau.”

Kể đó, nam tử áo trắng cũng không đợi Phó Cẩm Họa từ chối, dẫn dò Ngũ Cừu vài câu rồi ra khỏi tử lâu, tựa như một cơn gió.

Phó Cẩm Họa đưa mắt nhìn về phía nam tử áo trắng rồi đi, dõi theo bóng dáng khôi ngô mà khoáng đạt của chàng dưới ánh mặt trời ấm áp của buổi ban chiều, dần dần nằng bồng cảm thấy rất yên tâm.

Khi nàng còn đang chìm trong cảm giác hiếm hoi thư thái đó, bỗng thấy vang lên tiếng nói của Ngũ Cừu, “Cô nương, chúng ta mau đi thôi, để lâu Ngũ Cừu e rằng không kịp về bẩm báo với công tử trước khi trời tối.”

Đương nhiên, Phó Cẩm Họa và Ngũ Cừu đi hai canh giờ liền cũng chẳng tìm được gia đình đó.

Thấy trời đã tối, Ngũ Cừu thở dài bỏ cuộc, tỏ rõ vẻ rầu rĩ vì không làm tốt nhiệm vụ được chủ nhân giao.

Sau cùng, Phó Cẩm Họa được Ngũ Cừu dẫn đến một phủ đệ, cất bước tiến vào, trước mắt nàng là tuyết dày ba thước.

Phó Cẩm Họa có phần kinh ngạc, nàng đưa mắt nhìn quanh tứ phía, chỉ thấy trong phủ ngoại trừ bên ngoài hành lang, trên mặt tuyết đều không hề có dấu vết gì, không có lấy một vết chân.

Ngũ Cừu thấy sắc mặt Phó Cẩm Họa như thế thì liền hiểu ngay suy nghĩ của nàng, bèn nói: “Đây là thói quen của công tử, huynh ấy ưa sạch sẽ, người trong phủ chúng tôi cũng đều biết rõ điều ấy cho nên tuyết trong đình viện dần dà không ai dám quét dọn.”

Ngũ Cừu dẫn Phó Cẩm Họa vào nhà giữa ngôi, sai người dâng trà nóng lên, tự mình đi bẩm báo đợi lệnh. Chẳng bao lâu sau, Ngũ Cừu đã từ trong đi ra, nói: “Cô nương, công tử còn đang tiếp khách ở trong, bảo Ngũ Cừu sắp xếp phòng khách cho cô nương nghỉ ngơi trước, đợi ngày mai sẽ tiếp đãi cho tròn bổn phận chủ nhà.”

Ngũ Cừu đưa tay làm dáng mời, tiếp tục nói: “Còn chưa thỉnh giáo phượng danh của cô nương...”

Phó Cẩm Họa đứng dậy, theo Ngũ Cừu đi ra khỏi nhà giữa, còn chưa trả lời đã thấy một bóng hình nhanh nhẹn gầy gò từ xa đi tới, lướt thì đâm vào nàng.

Ngũ Cừu thấy người đó không dừng lại mà chạy thẳng vào nhà giữa, bèn quát với sau lưng: “Thằng ranh con, ta sẽ tính sổ với ngươi sau.”

Phó Cẩm Họa hỏi tựa như vô tình: “Người vừa rồi là thế nào trong phủ?”

“Hắn là Chân Phiến, chẳng qua chỉ là một kẻ được công tử lượm về từ bãi tha ma mà thôi. Ngày thường hắn theo công tử tập võ viết chữ, ý thế công tử thương hắn mà hay tỏ vẻ ngông cuồng. Đợi Ngũ Cừu này nắm chắc cơ hội, nhất định phải chinh cho thằng ranh ấy một trận mới được.” Ngũ Cừu tuy nói năng lời lẽ ghê gớm nhưng ngữ khí lại rất ôn hòa, Phó Cẩm Họa nhìn bộ dạng nổi cáu của Ngũ Cừu, hiểu rằng ngày thường Ngũ Cừu chẳng qua oán trách Chân Phiến quá lắm cũng chỉ bằng mấy câu nói của miệng mà thôi.

Vào đến phòng khách chuẩn bị cho Phó Cẩm Họa, Ngũ Cừu còn huyền thuyên thêm vài câu rồi mới đi ra.

Chẳng mấy chốc đã thấy một tiểu a đầu mắt híp bước vào, bưng nước nóng cho Phó Cẩm Họa, định hầu hạ nàng rửa mặt súc miệng.

Phó Cẩm Họa nhìn kỹ căn phòng từ trong ra ngoài, tiểu a đầu mắt híp áp ứng nói: “Cô nương có chỗ nào không hài lòng? Những thứ này đều do công tử tự tay mình sai người sắp xếp đó.”

Phó Cẩm Họa chợt cảm động, bèn hỏi: “Công tử nhà ngươi đến đây sắp xếp từ bao giờ?”

Tiểu a đầu chau mày về suy nghĩ, nói: “Thanh Bích nhớ là công tử vừa từ ngoài phủ về liền sai người xuống chuẩn bị đồ đạc ngay, rồi tự mình đến đây xem xét, sai người bày biện.”

Phó Cẩm Họa gật đầu không có gì nhưng trong lòng đầy ngạc nhiên, nói như vậy thì nam tử áo trắng kia đã đoán ra từ lâu rằng nàng sẽ không tìm được người thân, nhất định sẽ theo Ngũ Cừu trở về phủ, cho nên mới sai người chuẩn bị sẵn phòng khách ư?

Thanh Bích đứng hầu một bên, Phó Cẩm Họa rửa ráy xong xuôi, bèn bảo cô ta lui xuống nghỉ ngơi.

Đề cả quần áo như cũ lên giường, lòng Phó Cẩm Họa như sóng cuộn dâng.

Nàng đã sớm nhận ra, Chân Phiến chính là người đóng giả làm tiểu ăn mày đưa mẫu giấy cho nàng, cũng là người đóng giả làm tiểu hòa thượng đến đưa kinh thư cho nàng trong miếu tối hôm qua.

Nói như vậy thì, nam tử áo trắng kia hiển nhiên chính là Ngu Tấn Thanh. Ngoại trừ chàng, còn ai có được phong thái như vậy?

Hôm sau khi nàng tỉnh dậy, Thanh Bích đã bung nước nóng đến giúp nàng rửa mặt chải đầu, còn mang theo một bộ quần áo sạch, nói: “Công tử nói cô nương rửa mặt thay đồ xong thì mời đến gian trước cùng dùng cơm.”

Khi Phó Cẩm Họa vào đến gian trước đã thấy Ngu Tấn Thanh đang ngồi ngay ngắn trước bàn, trong tay còn cầm một quyển kinh thư, trên bàn bày một ấm trà cùng mấy món điểm tâm tinh xảo.

Chân Phiến đứng sau lưng Ngu Tấn Thanh, trông thấy Phó Cẩm Họa bèn chớp chớp mắt, cười lạnh lợi.

Ngu Tấn Thanh gạt đầu ra hiệu cho Phó Cẩm Họa ngồi xuống, nàng cũng không đa lễ, gơ tay lấy điểm tâm trên bàn ăn, nhưng chỉ thấy Ngu Tấn Thanh uống một chén trà, không dùng đồ ăn thì cảm thấy có phần kì lạ.

Chân Phiến đứng một bên thấy thế cười nói: “Cô nương đừng lấy làm lạ, công tử nhà tôi buổi sáng xưa nay chỉ uống một chén trà, đọc kinh văn, đợi đến trưa mới ăn đồ mặn, đến tối lại chỉ dùng ít đồ chay, những thứ dính dầu mỡ đều không chịu đựng vào. Bách tính trong thành An Lăng này đều nói công tử nhà tôi thân từ hoa sen mà ra, thanh khiết sáng trong vô cùng.”

Ngu Tấn Thanh lờm Chân Phiến một cái, làm vẻ giận nói: “Nhiều chuyện, những lời như thế mà cũng đem ra nói giong được, để người ta cười cho.”

Phó Cẩm Họa nhất thời không ngờ Ngu Tấn Thanh lại là người điều độ như vậy, vừa ngạc nhiên, lại vừa có phần tán thưởng, bèn nói: “Người ta đều nói, kinh văn có thể siêu độ cho con người thoát khỏi bể khổ, nhưng Phật ngữ cũng dạy rằng, bể khổ vô biên, nói như vậy thì đọc kinh văn rốt cuộc có thể giúp con người thoát khỏi bể khổ hay không?”

Ngu Tấn Thanh sững người, hiển nhiên không ngờ Phó Cẩm Họa lại nói những lời này, trầm ngâm một hồi mới chậm rãi nói: “Từ nhỏ ta đã được cao nhân chỉ điểm, tám tuổi đã bắt đầu đọc kinh văn buổi sáng, cho nên lâu dần thành quen, xưa nay chưa từng nghĩ đến đạo lý này. Nay cô nương nói ra thực khiến ta nhất thời không thể nào giải đáp nổi. Thôi vậy, thôi vậy, sáng nay không đọc kinh văn nữa...”

Nói đoạn, Ngu Tấn Thanh bèn đặt quyển kinh sang một bên, Chân Phiến cẩn thận cầm lấy, đặt vào trong chiếc hộp bằng gỗ đàn hương ở đằng xa, xong đầu gật rồi mới quay lại nói: “Công tử đọc kinh văn buổi sớm vốn là chuyện mười năm không khác một ngày, nay nói phá lệ là phá lệ, nếu lão gia và tiểu thư biết được chuyện này không biết sẽ kinh ngạc đến mức nào đây.”

Phó Cẩm Họa biết người mà Chân Phiến nói nhất định là Ngu Hồng Ngạc, có điều Ngu Hồng Ngạc giờ đã vào cung làm phi, kể ra tuy không thể vinh sủng cả đời nhưng chỉ cần Ngu Tấn Thanh trấn thủ biên quan một giờ, nàng ấy sẽ có thể giữ được bình an phú quý một giờ.

Phó Cẩm Họa còn đang suy nghĩ miên man liền nghe thấy Ngu Tấn Thanh hỏi: “Cô nương, còn chưa thỉnh giáo phương danh.”

Phó Cẩm Họa do dự một hồi, đối diện với ánh mắt trong trẻo của Ngu Tấn Thanh nàng không muốn che giấu nữa bèn hạ giọng hỏi đáp: “Ta họ Phó...”

Còn chưa nói tên, Ngu Tấn Thanh cũng không hỏi tiếp.

Chân Phiến ở bên cạnh cười gờ, nói: “Thì ra là Phó cô nương, rất hân hạnh...”

Phó Cẩm Họa thấy Chân Phiến niềm nở tươi cười, đâm ra phần nộ, bèn làm mặt lạnh lùng, hậm hực nói: “Ngu công tử nếu đã biết thân phận của ta, cần gì phải giả vờ không biết!”

Ngu Tấn Thanh khẽ quát Chân Phiến không được xen vào, bảo Chân Phiến lui xuống, sau đó tự tay rót một chén trà cho Phó Cẩm Họa rồi mới nói: “Chẳng phải nàng cũng tự đoán ra thân phận của ta trước rồi đó sao? Nhưng nàng cũng không hề tiết lộ nửa lời với ta. Nếu nàng đã không muốn nói, ta cần gì phải hỏi?”

Phó Cẩm Họa hơi đỏ mặt, biết Ngu Tấn Thanh muốn ám chỉ hôm qua khi gặp mặt nàng đã sớm trông thấy bên eo chàng đeo một chiếc túi thơm thêu hoa văn hình đám mây, loại vải đó do cung đình ngự chế, Phó Cẩm Họa là con gái trong gia đình quan lại không có lý gì lại không biết vật này.

Thành An Lăng tuy là nơi vàng thau lẫn lộn, nhưng người có thể đeo túi thơm ngự chế hành tẩu, ngoại trừ Ngu Tấn Thanh trấn thủ biên quan thì làm gì còn ai khác?

Chỉ e khi Ngu Tấn Thanh cứu nàng trong tửu lầu cũng đã nhìn rõ thân phận của nàng từ lâu, bảo Ngũ Cừu theo nàng đi tìm người thân, chẳng qua chỉ là cho nàng chỗ lủi để giữ thể diện mà thôi.

Ngu Tấn Thanh, chàng suy nghĩ thật chu đáo.

Phó Cẩm Họa ôm chén trà trong tay, ngưng thần thu mắt nói: “Nếu Ngu công tử đã biết rõ thân phận của ta, vậy thì ta cũng không ngại nói rõ mọi chuyện. Ta muốn biết, sau khi ta bị bắt cóc, thái độ của triều đình rốt cuộc ra sao?”

Ngu Tấn Thanh đưa ánh mắt sâu thẳm của mình nhìn Phó Cẩm Họa một lát rồi lại nhìn ra chỗ khác, hướng về phía tuyết trắng tinh khôi ở trong sân, nói: “Họa phi bị bắt cóc ngay trong ngày nhập cung, long nhan phẫn nộ, hạ lệnh cho Tế Dương vương phải toàn lực đuổi theo, nhất định phải chém đầu kẻ bắt cóc Họa phi trước cửa cung.”

Phó Cẩm Họa sững người, kể đó cười lạnh lùng, sao nàng có thể không nghe ra thâm ý trong lời nói của Ngu Tấn Thanh cơ chứ? Trong chỉ dụ của Chung Ngân Hoàng, ngoại trừ việc hạ lệnh chém đầu kẻ bắt cóc nàng trước cửa cung, hoàn toàn không hề nhắc đến chuyện sống chết của nàng.

Hoặc giả, Chung Ngân Hoàng hoàn toàn không còn cần đến một phi tử đã bị bắt cóc nữa, như thế sẽ tổn hại đến thể diện hoàng gia. Nói như vậy thì, bất luận nàng có còn tâm thần trong trắng hay không đều khó tránh khỏi cái chết, mà bất kể chết theo cách nào đều sẽ chụp cho Phó Cẩm Họa cái mũ là tạt tạt để bảo vệ trinh tiết, rồi an táng theo nghi lễ của Họa phi.

Đến khi đó, Chung Ngân Hoàng sẽ thông cảm cho nỗi đau mất con của Phó Thần Đồ, rồi lại chọn trong số Phó Tố Cẩm và Phó Nhan Thư, đưa một người nữa vào cung, để tiếp tục vinh sủng phú quý cho nhà họ Phó.

Thế nhưng, Phó Cẩm Họa vẫn còn có điều chưa rõ, nàng hỏi: “Quan binh vào miếu lục soát hôm qua, có phải là người của Ngu công tử không?”

Ngu Tấn Thanh trầm ngâm một hồi, cuối cùng cũng nói cặn kẽ đầu đuôi sự việc.

Hóa ra, hôm đó sau khi Phó Cẩm Họa bị Gia Luật Sở Tế bắt cóc, Chung Ngân Hoàng đã hạ chỉ khẩn cấp cho các châu quận trong vòng tám trăm dặm từ Tuyên Thành đến thành An Lăng, Tế Dương vương cũng dẫn ba ngàn tinh binh theo sát đằng sau.

Cho nên, từ rất lâu trước khi Phó Cẩm Họa và đoàn người Gia Luật Sở Tế tiến vào thành An Lăng, Ngu Tấn Thanh đã sớm tiếp được chỉ dụ, bố trí sẵn người ngựa ở bên ngoài thành.

Phó Cẩm Họa vẫn còn vài phần nghi hoặc, hỏi thêm: “Nếu chỉ dụ của hoàng thượng đã đến, công tử cần gì phải quan tâm đến sự sống chết của ta nữa? Lại còn bảo Chân Phiến đưa mẫu giấy cho ta làm gì?”

Sắc mặt Ngu Tấn Thanh sa sầm, đáp: “Bởi vì có người bảo ta cứu mạng nàng...”

Trong phút chốc, Phó Cẩm Họa đột nhiên hiểu ra, nghi hoặc ẩn giấu trong lòng tiêu tan như thể thoát khỏi cơn mây mù. Người mà Ngu Tấn Thanh nói nhất định là Tế Dương vương.

Nói như vậy thì, hôm đó sau khi Tế Dương vương tìm được nàng trong đồng tuyết rồi nhả tâm để nàng quay lại bên cạnh Gia Luật Sở Tế, thực ra cũng là một sự bảo vệ nàng ư? Bởi vì nếu Phó Cẩm Họa quay về triều Thương Ly, Chung Ngân Hoàng chắc chắn sẽ hạ lệnh ban cho nàng cái chết, còn nếu đi theo Gia Luật Sở Tế, ngược lại sẽ bảo toàn được tính mạng.

Tế Dương vương, Tế Dương vương, nhớ đến vẻ mặt u ám lạnh lùng của chàng, trong lòng Phó Cẩm Họa bỗng cảm thấy quận lại, một nỗi đau đớn âm thầm lan tỏa...

Phó Cẩm Họa ngồi trên ghế có phần chán nản, chén trà nóng trên tay đã nguội, dần dần ngay cả đầu ngón tay cũng trở nên lạnh giá.

“Nàng có dự định gì không?”

Phó Cẩm Họa nghe thấy Ngu Tấn Thanh hỏi như vậy, cười khò đáp: “Đời người lắm sự đổi thay, bất luận là xe ngựa thuận gió hay thuyền trôi ngược dòng cũng đều phải thân nhiên đổi mặt.”

Ngu Tấn Thanh thay một chén trà nóng cho Phó Cẩm Họa, khẽ cười nói: “Nghe thấy tin tức như thế nàng không kinh hoàng, cũng không có chút nào lo sợ, chẳng trách Tế Dương vương lại có vài phần coi trọng. Nếu là muội muội Hồng Ngạc của ta, muội ấy cũng sẽ không khóc lóc, nhưng sẽ không thể nào kìm nén được lửa giận, đến lúc đó sẽ gây ra tai họa gì nữa e rằng chẳng ai có thể biết trước được.”

Phó Cẩm Họa thấy vẻ chiều chuộng khi Ngu Tấn Thanh nhắc tới Ngu Hồng Ngạc thì không khỏi thâm ngưỡng mộ, đáng tiếc tỷ muội trong nhà nàng không có được tình cảm ấm áp như thế, nếu không Phó Cẩm Họa nàng cũng không đến nỗi lòng dạ lạnh lùng thế này.

Hai người cứ ngồi như thế, chẳng ai nói gì.

Qua một hồi lâu, Phó Cẩm Họa định thần lại, hỏi: “Tế Dương vương có từng nhắc tới việc bảo huynh sắp xếp cho ta thế nào không?”

Ngu Tấn Thanh dường như sớm đã liệu được Phó Cẩm Họa sẽ hỏi câu này, cũng không hàm hồ, lập tức trả lời: “Đám người Gia Luật Sở Tế còn chưa vào thành, nhưng thành An Lăng vốn đã là một nơi hỗn tạp, khó có thể đảm bảo rằng không có quân tiếp ứng của bọn chúng, chúng ta không thể không đề phòng bọn chúng lại bắt cóc nàng thêm một lần nữa. Hơn nữa, chỉ dụ của hoàng thượng không thể làm trái, nếu chuyện này truyền vào trong cung, để người khác phát hiện ra hành tung của nàng, đối với nàng hay với nhà họ Phó đều vô cùng bất lợi. Cho nên, Tế Dương vương và ta đều không muốn để cho mọi người biết được thân phận của nàng, chỉ đành để nàng chịu thiệt thòi, tạm thời đóng giả làm a hoàn trong phủ của ta, ở bên cạnh ta, cũng tiện cho ta bảo vệ nàng chu toàn bất cứ lúc nào...”

Phó Cẩm Họa thoáng trầm ngâm, hồi sau mới đáp: “Nếu vậy xin cảm ơn Ngu công tử trước. Phiến công tử chuyển lời giúp ta, bất luận thế nào ta cũng

muốn gặp Tế Dương vương một lần. Có những chuyện ta cần ngài ấy chính miệng hứa với ta.”

Ngu Tấn Thanh không đáp, cũng không cự tuyệt ngay, chỉ nhìn Phó Cẩm Họa thật kỹ, ánh mắt sáng mà trong trẻo, tựa như đang dò xét ngữ khí của nàng, xem rốt cuộc nàng kiên quyết đến mức nào.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Cung Cẩm Tú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: GẶP NGUY HIỂM

Phó Cẩm Họa biết rõ, muốn cứu vãn ván cờ đang thua này của mình thì phải khiến cả bàn cờ rối loạn hoàn toàn, mới có thể mong giành thắng lợi ngay trong nguy hiểm. Hoặc dùng nước cờ hiểm làm rối loạn lòng người, hoặc dùng chiêu thức kì diệu phá thế thua...

Phó Cẩm Họa đưa tay ra trước mặt Ngu Tấn Thanh, xòe bàn tay mịn màng như ngọc ra, bên trong là chiếc bình ngọc nhỏ xinh xắn, chỉ nghe thấy nàng nói: “Trong chiếc bình ngọc này có chứa Thiên Kim Túy, Gia Luật Sở Tế có thể dựa vào mùi hương này mà tìm đến đây...”

Ngu Tấn Thanh đón lấy chiếc bình ngọc, lạnh nhạt nói: “Ta biết phải làm thế nào rồi.” Nói đoạn, chàng gọi Chân Phiến vào, nói: “Chân Phiến, ngươi đem chỗ Thiên Kim Túy trong chiếc bình này rắc lên người mấy con ngựa, sau đó sai người cưỡi ngựa đi về những hướng khác nhau, nhất định phải ngày đêm không nghỉ đưa ngựa ra xa khỏi thành An Lăng.”

Phó Cẩm Họa nghe thấy thế liền khẽ cười, ngầm khen một câu “Tuyệt diệu”, như vậy thì Gia Luật Sở Tế kia dù có chấp cánh mà đuổi theo cũng không biết được, rốt cuộc Thiên Kim Túy đã đi đến chỗ nào.

Còn về Tế Dương vương, rồi chàng sẽ có cách tìm được nàng, phải không?

Chẳng bao lâu sau, Phó Cẩm Họa bèn từ gian trước quay về phòng mình. Thanh Bích vẫn đợi trong phòng, thấy Phó Cẩm Họa trở về thì nói với về không hiểu: “Hôm nay sau khi cô nương ra gian trước, công tử liền sai người đưa đến mấy bộ quần áo, Thanh Bích nhìn màu sắc của chúng, đẹp thì đẹp thật, nhưng mà, nhưng mà...”

Phó Cẩm Họa thấy mấy bộ quần áo đó màu sắc bình thường, hoa văn hơi cũ, bèn hiểu ngay trong lòng Thanh Bích nghĩ gì, nhất định nghĩ rằng quần áo mà Ngu Tấn Thanh đưa tới phải là thứ đồ thượng hảo, chứ không thể nào ngờ tới chỗ quần áo này chính là Ngu Tấn Thanh muốn Phó Cẩm Họa mặc để đóng giả làm a hoàn tùy thân.

Phó Cẩm Họa chọn một bộ màu đỏ tía thay cho bộ đang mặc trên người, lại bảo Thanh Bích bôi trầm trên đầu mình thành trầm ngọc đen nạm vàng, trông vừa dịu dàng uyển chuyển lại không mất vẻ nhân nhã.

Đến chiều muộn, Chân Phiến ở bên ngoài gõ vào cửa sổ, cười nói: “Xin cô nương đừng trách, là công tử bảo tôi gọi cô nương đến thư phòng.”

Phó Cẩm Họa ra khỏi cửa phòng, thấy Chân Phiến đứng trước cửa sổ, chỉ cười mà không nói gì, bèn làm vẻ giận dữ lườm cậu ta một cái, đi thẳng đến thư phòng.

Thư phòng của Ngu Tấn Thanh rất đơn giản, ngoại trừ bàn ghế và giá sách ra không có thứ gì khác. Ngu Tấn Thanh đang ngồi trên sập, trong tay vẫn cầm một quyển kinh văn, nghe thấy tiếng bước chân Phó Cẩm Họa vào cửa, chàng không hề ngẩng đầu lên nhìn nàng, trầm giọng nói: “Tế Dương vương vì chuyện Họa phi bị bắt cóc đã vô cùng kinh sợ, cho nên đã diện trình hoàng thượng nguyện lùi ngày đại hôn.”

Phó Cẩm Họa chột động trong lòng, nhưng cũng bỗng nhiên nảy sinh chút phần nộ, chẳng lẽ gã Tế Dương vương này thấy mình đã bị quân vương vứt bỏ, không thể vào cung, cho nên muốn dùng kế hoãn binh, kéo dài hôn sự ra mãi?

Bởi lẽ ngày trước Tế Dương vương chịu lấy con gái nhà họ Phó là vì chàng muốn dùng người nhà họ Phó để ràng buộc nàng, bây giờ nàng đã là quân cờ thí trong ván cờ này, Tế Dương vương lấy con gái nhà họ Phó còn có tác dụng gì?

Ngu Tấn Thanh đứng dậy, thuận tay đặt kinh văn sang một bên, Phó Cẩm Họa nhìn kỹ, đó chính là cuốn “Khuyên Tâm Ngâm” của đề sư Ngũ Huy Tuyền, bèn bắt đầu đọc lên vài câu, “Dài lâu là vậy, vô lượng vô biên, lưu lạc sống chết, rơi vào bể khổ, như đục như trong, động tĩnh có quanh...”

Ánh mắt Ngu Tấn Thanh lập tức lóe lên về kinh ngạc, nói: “Không ngờ nàng lại đọc sách của Ngũ Huy Tuyền ư? Bình sinh ngài ấy sáng tác rất nhiều, nhưng vì tính tình cô độc cố chấp, sau khi viết thành sách lại hủy đi đến tám chín phần, cho nên thế gian không có mấy người được xem kiến thức của ngài ấy. Cả đời ta tự thấy mình bình thân như nước, không hề bắt cứ thứ gì lọt vào tầm mắt, chỉ có cuốn sách được đề sư đề tên gửi tặng này là khiến ta thích thú vô cùng.”

Phó Cẩm Họa cầm cuốn “Khuyên Tâm Ngâm” đó lên, lật tới trang bìa trong, thấy phía trên viết mấy chữ nhỏ, bèn kéo một trang giấy trắng trên bàn ra, cầm bút mô phỏng theo nét chữ đó viết vài chữ. Ngu Tấn Thanh lại gần xem, hai hàng chữ hoàn toàn giống nhau thì chau mày khẽ than, bỗng nhiên lại

hiểu ra, cười khổ nói: “Hóa ra chữ đề trên quyển sách này lại là nét bút của nàng.”

Phó Cẩm Họa đáp: nổi rồi cuộc mình có từng viết ra hàng chữ ấy hay không?” “Năm đó đề sư từng nhắc, nói là thiếu nợ một vị thiếu niên, muốn tặng sách cho người đó, ta nhất thời nghịch ngợm liền giành lấy bút bắt chước nét chữ của ngài ấy tự mình viết. Khi đó đề sư cười khổ không thôi, nói nếu không phải tận mắt trông thấy ta viết, ngay cả ngài ấy cũng chẳng thể phân biệt

“Người tầm thường muốn gặp mặt đề sư một lần đã hiếm có, không ngờ nàng lại có thể học được cái tinh túy trong cách viết chữ của đề sư, lẽ nào...”

Ngu Tấn Thanh có phần không hiểu, cất tiếng hỏi.

“Đề sư và gia phụ quan hệ sâu xa, thế nên bốn chị em Cẩm Kỳ Thư Họa của nhà họ Phó chúng ta đều được ngài ấy chỉ giáo.”

Ngu Tấn Thanh vẫn có phần chưa rõ, hỏi thêm: “Nhưng trong khuê danh của nàng có chữ ‘Họa’, vì sao lại cũng giỏi hành văn thư pháp như vậy?”

Ánh mắt Phó Cẩm Họa tựa như vàng trắng in nơi đáy nước, lấp lánh ánh sáng, tùy tiện nói: “Chỉ vì đề sư thích tính cách của ta, cho nên dạy dỗ nhiều hơn một chút cả về cầm kỳ thư họa...”

“Mỗi người đều có duyên phận của riêng mình, chẳng qua chỉ là duyên nhiều hay ít mà thôi. Mỗi duyên như của nàng với đề sư, dẫu ta có trải ba đời cũng không cầu được.” Ngu Tấn Thanh lúc đó dường như rất cảm khái, không ngần ngại dùng những ngôn từ khấn thiết.

Sau đó vài ngày, Phó Cẩm Họa đều ở bên cạnh Ngu Tấn Thanh, hai người ngâm đọc tác phẩm của đề sư. Phó Cẩm Họa còn viết lại các tác phẩm khác của đề sư Ngũ Huy Tuyền tặng cho Ngu Tấn Thanh, khiến chàng vô cùng thích thú.

Còn ở ngoài thành An Lăng vẫn không hề có động tĩnh gì, thỉnh thoảng có nghe tin Gia Luật Sở Tế vẫn luôn lòng vòng bên ngoài thành, bởi bọn họ tương đối ít người, lại thường xuyên cải trang dị dung, cho nên quan binh thành An Lăng rất khó phát hiện tung tích của họ.

Phó Cẩm Họa có chút hiếu kỳ, mọi người đồn đại Ngu Tấn Thanh gọi trị quân, nhưng mấy ngày ở đây nàng chưa từng thấy Ngu Tấn Thanh ra khỏi phủ nửa bước, luyện binh sa trường bao giờ. Phó Cẩm Họa đem sự băn khoăn ấy hỏi Chân Phiến, Chân Phiến điềm nhiên như không, nói: “Công tử nhà chúng tôi trấn thủ biên quan đã được năm năm, bài binh bố trận phủ dãi ngàn dặm, các tướng sĩ ai mà không phục? Cho dù công tử không ra trước trận tiền, bọn họ cũng vẫn nghe lệnh răm rắp cả thôi.”

Tối hôm đó, Phó Cẩm Họa cho Thanh Bích lui xuống, một mình nằm nghiêng trên giường, mãi mà không ngủ được.

Hiện giờ thời cuộc bất minh, còn nàng thân ở biên quan không thể trở về Tuyên Thành, tương lai phúc họa cũng không thể hay biết. Còn Ngu Tấn Thanh chẳng qua là vì Tế Dương vương nên mới giữ nàng ở lại trong Ngu phủ, nếu Tế Dương vương muốn hoàn toàn vứt bỏ quân cờ thí như nàng, thì Phó Cẩm Họa nàng còn có thể ẩn thân ở nơi nào?

Hơn nữa, Ngu Hồng Ngạc đã vào cung, Ngu Tấn Thanh trấn thủ biên quan, nếu Tế Dương vương dùng Ngu Tấn Thanh để áp chế Ngu Hồng Ngạc, chẳng phải càng hiệu quả hơn sao? Nói về quyền mưu, Ngu Hồng Ngạc xuất thân quyền quý, cũng chưa chắc đã thua kém gì nàng.

Cứ thế suy nghĩ, cả đêm nàng không sao ngủ được.

Phó Cẩm Họa biết rõ, muốn cứu vãn ván cờ đang thua này của mình, thì phải khiến cả bàn cờ rối loạn hoàn toàn, mới có thể mong giành thắng lợi ngay trong nguy hiểm. Hoặc, dùng nước cờ hiểm làm rối loạn lòng người, hoặc dùng chiêu thức kì diệu phá thế thua...

Đến tận sáng hôm sau, khi mặt trời bắt đầu ló rạng, Phó Cẩm Họa mới chớp mắt được một lát.

Khi tỉnh dậy, nàng chỉ thấy Thanh Bích đi đi lại lại bên cạnh, lo lắng vô cùng bèn khẽ cười, hỏi: “Thanh Bích, có chuyện gì mà lo lắng vậy? Chẳng lẽ cô thấy ta dậy muộn, tưởng là ta chết rồi?”

Thanh Bích vội chau mày nói: “Cô nương đừng nói đùa nữa, công tử sai Chân Phiến đến hỏi mấy lượt rồi, hiện giờ vẫn còn đứng đợi ngoài cửa đó.”

Phó Cẩm Họa vội trở dậy, sau khi chải đầu rửa mặt đơn giản xong, mới bảo Thanh Bích gọi Chân Phiến vào.

Chân Phiến đầy vẻ bất lực, nói: “Biên quan trống động sấm rền[4], công tử muốn đưa cô nương đi kiểm tra xem, nghe nói cô nương chưa dậy, nhất định bảo tôi đứng chờ ngoài cửa, không được đánh thức cô nương...”

Phó Cẩm Họa thấy bộ dạng sốt ruột của Chân Phiến, biết chuyện này không thể xem thường, lập tức đón lấy chiếc áo choàng màu xanh sẫm mà Thanh Bích đưa tới, theo Chân Phiến đi gặp Ngu Tấn Thanh.

Trong gian nhà trước, Ngu Tấn Thanh vẫn giữ vẻ bình tĩnh như gió thoảng mây trôi, sau khi Phó Cẩm Họa vội vã bước vào bèn cười xin lỗi, nói: “Ta đến muộn, để huynh phải đợi lâu rồi. Chúng ta mau đi thôi?”

Ngu Tấn Thanh giữ thần sắc thản nhiên, đứng đĩnh nói: “Không sao, đợi nàng dùng xong bữa sáng rồi đi cũng chưa muộn.”

Phó Cẩm Họa hơi ngần ngại, Ngu Tấn Thanh đưa mắt ra hiệu, nàng ngồi xuống bàn cố ăn mấy miếng cháo rồi không chịu ăn thêm nữa, sắc mặt hơi đỏ lên, có vẻ gượng gạo trước mặt Ngu Tấn Thanh.

Còn lúc này, Chân Phiến ở ngoài cửa không ngừng thúc giục, Ngu Tấn Thanh mới dẫn Phó Cẩm Họa ra khỏi phủ.

Phó Cẩm Họa thấy ngoài phủ đã chuẩn bị ngựa xong, người hầu trong Ngu phủ dắt tới cho Phó Cẩm Họa một con ngựa màu táo đỏ. Từ xa, Ngu Tấn Thanh nhìn Phó Cẩm Họa nhanh nhẹn lên ngựa, mới để lộ một nụ cười nhạt.

Thành An Lăng nằm ở nơi biên quan trọng địa của triều Thương Ly, người lai vãng phần đông là thương nhân các nước cho nên khá hỗn tạp và phồn hoa. Ngu phủ ở phía nam thành An Lăng, Ngu Tấn Thanh chuyến này muốn đến đại doanh biên thành, nhất định phải qua cửa thành phía bắc.

Do sợ va chạm với người đi đường nên mấy người đều nắm chặt dây cương, đi chậm. Khi ngang qua một trà lâu, Phó Cẩm Họa vô tình liếc mắt nhìn vào bên trong, dường như trông thấy một bóng hình quen thuộc vụt qua, Phó Cẩm Họa chau mày nhìn kỹ lại, đã không thấy đâu nữa.

Ra khỏi cửa thành phía bắc, còn cách nơi đóng đại doanh hai mươi dặm, ngày thường Ngu Tấn Thanh thường ở trong Ngu phủ, chỉ khi nào có quân tình khẩn cấp, chàng mới quay về doanh trường đại soái.

Ngu Tấn Thanh cho ngựa đi chậm, Phó Cẩm Họa biết chàng sợ mình không theo kịp nên mới giảm tốc độ như thế, thấy Chân Phiến ở một bên sốt ruột than ngắn thở dài, bèn nói: “Chân Phiến, còn hai mươi dặm mới đến đại doanh, hay là người và ta tì thí một phen, xem ai đến trước...”

Nói đoạn, nàng vung cương phóng vụt đi. Chân Phiến theo sát sau lưng, không ngừng hò hét những lời đại loại như đã muốn tì thí thì phải nói trước xem định cá cược thứ gì.

Phó Cẩm Họa từng học cưỡi ngựa nhưng cưỡi không thành thạo, cũng hiếm khi có cơ hội cưỡi ngựa cho nên tốc độ không nhanh, chẳng bao lâu đã bị Chân Phiến bỏ lại xa ở phía sau.

Phó Cẩm Họa nghiêng người nhìn lại, thấy Ngu Tấn Thanh vẫn cưỡi ngựa ung dung đi đằng sau, sắc mặt thản nhiên, thần tình ấy không giống như đang đi xem xét quân tình, mà chỉ như đi du sơn ngoạn thủy mà thôi.

Hai người sóng vai cùng đi, nhìn nhau mỉm cười, Phó Cẩm Họa bỗng nổi lòng ham chơi, vỗ mạnh vào lưng ngựa, lập tức vọt lên trước Ngu Tấn Thanh vài trượng, cười nói: “Không vượt được Chân Phiến, không có nghĩa là không vượt được huynh...”

Đúng lúc đó, bên cạnh đột nhiên có người xông ra, gươm đao chém vào chân ngựa, ngựa thất kinh dồn sức nhảy lên hất Phó Cẩm Họa xuống, chẳng mấy chốc đã nằm dưới đất giãy giụa rồi bất động.

May mà tuyết vẫn phủ dưới đất, Phó Cẩm Họa ngã xuống nhưng không bị thương vào gân cốt, đang định khổ sở đứng lên, liền trông thấy người đó vung đao về phía cổ mình. Phó Cẩm Họa thất kinh, gươm tay trái lên chặn, chỉ thấy lưỡi đao chưa kịp đưa đến trước mặt, thân hình người đó đã sững lại rồi ngã lảo ra đất.

Phó Cẩm Họa vội đứng dậy, thấy sau lưng người đó cầm một con dao tinh xảo, trên cán nổi bật một chữ “Ngu”, mới hay là Ngu Tấn Thanh đã ra tay cứu mình.

Phó Cẩm Họa ngẩng đầu nhìn lên, Ngu Tấn Thanh ngồi trên ngựa, sắc mặt vẫn thản nhiên, gươm tay về phía nàng. Trong giây phút đó, Phó Cẩm Họa không chút do dự, nắm lấy tay Ngu Tấn Thanh rồi được chàng đưa lên lưng ngựa, nàng khẽ ôm lấy eo chàng, hai người phóng đi thật nhanh.

Ngu Tấn Thanh đi lên phía trước hơn mười trượng, lại đột nhiên quay đầu ngựa chạy về phía đông, Phó Cẩm Họa hiểu chàng sợ trước mặt có mai phục, cho nên mới chọn một con đường khác.

Thế nhưng, Phó Cẩm Họa và Ngu Tấn Thanh không ngờ được rằng, thông minh quá lại bị chính sự thông minh ấy của mình làm hại, cạm bẫy được bố trí chính ở phía đông.

Đột nhiên, từ bên cạnh xông ra bảy tám tên quân cầm tử, đâm thịch khách đó không đối chọi với Ngu Tấn Thanh mà chọn thời cơ ra tay với Phó Cẩm Họa. Ngu Tấn Thanh khẽ cười nhạt, gươm tay về phía Phó Cẩm Họa, trầm giọng nói: “Nếu nàng sợ, thì đừng mở mắt ra...”

Phó Cẩm Họa hơi sững người, vẫn không hề do dự mà nắm lấy bàn tay chàng đưa tới, cố gắng đè nén nỗi sợ trong lòng, miễn cưỡng cười nói: “Ta không sợ...”

Ngay lúc đó, có một tên quân cầm tử xông tới gắng sức chém về phía nàng, liền bị Ngu Tấn Thanh dùng kiếm đâm trúng trước ngực, máu tươi lập tức tóe lên, bắn cả vào váy của Phó Cẩm Họa.

Ngu Tấn Thanh kéo Phó Cẩm Họa đến trước mặt mình, đôi mắt dịu dàng nhìn nàng đầy quan tâm, hạ giọng: “Nhắm mắt vào đi, ta không muốn để nàng nhìn thấy đám máu tanh này...”

Cũng không hiểu vì sao ở nơi máu tanh chém giết thế này, lời nói của Ngu Tấn Thanh tựa như những câu niệm cú vọng đến từ chân trời, không chế hoàn toàn tâm thần Phó Cẩm Họa, nàng ngoan ngoãn nhắm mắt lại, không còn muốn nhìn thấy những món nợ oan nghiệt dưới bóng đao ánh kiếm kia nữa.

Chỉ trong khoảnh khắc, kiếm thét nhận kêu, lại có ba bốn tên quân cầm tử ngã xuống đất, hai ba tên còn lại nhìn nhau, lại cùng xông lên tấn công, Phó Cẩm Họa được Ngu Tấn Thanh kéo lùi về phía sau một bước, khi nàng mở mắt ra, tên quân cầm tử cuối cùng đã chết dưới kiếm của Ngu Tấn Thanh, mũi kiếm nhỏ đầy máu tươi...

Phó Cẩm Họa chậm rãi buông tay Ngu Tấn Thanh ra, ánh mắt vẫn chưa rời khỏi thanh kiếm trong tay chàng, hỏi: “Huynh giết hết bọn chúng rồi, không để lại tên nào sống sót cả...”

Ngu Tấn Thanh bình tĩnh trả lời: “Bởi vì bọn chúng đều là quân cảm tử, nếu không hoàn thành nhiệm vụ, cho dù ta không giết, bọn chúng cũng sẽ tự vẫn ngay.”

Đôi mắt Phó Cẩm Họa lạnh lùng, dường như vô tình hỏi: “Vậy thì, huynh làm sao biết được ai muốn lấy tính mạng của ta? Hay là huynh hoàn toàn không muốn để ta biết điều đó?”

Ngu Tấn Thanh tựa như không nghe thấy, quay người ngẩng đầu, khẽ huýt một tiếng vang vọng trời xanh.

Trong giây lát, Chân Phiến và Ngũ Cừu giục ngựa vội vã đi tới.

Ngũ Cừu và Chân Phiến thấy Ngu Tấn Thanh không sao, ai nấy thở phào một hơi, Ngũ Cừu thì lễ với Phó Cẩm Họa xong liền bật cười, nói như thể oán trách Chân Phiến: “Thằng ranh lỗ mưng, lại dám bỏ mặc công tử một mình đi trước, nếu xảy ra chuyện gì, để ta xem ngươi có mấy tính mạng mà đền...”

Chân Phiến đỏ bừng mặt, thỉnh tội với Ngu Tấn Thanh, Ngu Tấn Thanh vẫn giữ sắc mặt thản nhiên, dặn dò Ngũ Cừu chôn cất thi thể những tử sĩ kia cẩn thận, sau đó lại gọi Chân Phiến ra một chỗ, hạ giọng căn dặn vài câu. Chân Phiến nhận lệnh ra đi, trước khi đi còn nháy mắt với Ngũ Cừu, đầy vẻ ngông nghênh há hê, Ngũ Cừu thấy thế thì bực bội lườm Chân Phiến, miệng lầm bầm: “Nếu không phải công tử thương ngươi, hôm nay ta tha cho ngươi mới là lạ đó...”

Phó Cẩm Họa lại gần Ngũ Cừu, hỏi: “Tiếng trống động sấm rền truyền đến thành An Lăng, phải chăng chỉ là lầm lẫn?”

Ngũ Cừu hơi sững người, gật đầu, quay người nhìn về phía Ngu Tấn Thanh có phần không hiểu vì sao Phó Cẩm Họa lại biết những chuyện này.

Phó Cẩm Họa đi đến trước đám quân cảm tử đã mất mạng, xem xét kỹ lưỡng cán đao, cổ tay, sau gáy bọn chúng, Ngu Tấn Thanh lặng im quan sát, hồi lâu mới nói: “Nếu bọn chúng đã dùng trăm phương ngàn kế nguy trang, thì sao có thể để lại những dấu vết rõ ràng được? Đừng phí công phí sức nữa, nằng hãy nghe ta, cứ bình tĩnh chờ đợi, rồi sẽ có chứng cứ đưa đến tận nơi.”

Phó Cẩm Họa không để ý đến những lời nói của Ngu Tấn Thanh, nằng vẫn không nản lòng, Ngũ Cừu theo đó thuận thế đá bồi thêm vào mấy thi thể một cái, rồi nói: “Đều là bọn đàn ông độc ác thói tha, xin cô nương đừng làm bẩn tay, cứ để Ngũ Cừu kéo bọn chúng đi chôn là xong.”

Ai dè, vừa dứt lời, Phó Cẩm Họa đột nhiên phát hiện, sau khi bị Ngũ Cừu đá cho lăn đi, trên thi thể người kia bỗng có một thứ màu tím đen rơi ra, Ngũ Cừu vội vàng cúi xuống nhặt lên, nhìn kỹ mấy lượt, kinh ngạc nói: “Công tử, thứ này, thứ này là tín vật của Tế Dương vương. Chẳng lẽ, chẳng lẽ là Tế Dương vương muốn lấy tính mạng của cô nương?”

Ngu Tấn Thanh không thêm quan tâm tới những suy đoán của Ngũ Cừu, thủng thẳng nói: “Chẳng qua chỉ là trò vu oan giá họa, cũng chỉ có thể lừa được loại người đần độn vô tâm, thiếu suy nghĩ như ngươi mà thôi. Nếu Tế Dương vương thực sự muốn lấy tính mạng của nàng ấy, cần gì phải phí nhiều tâm sức như vậy?”

Ngũ Cừu bán tín bán nghi hỏi lại: “Ý công tử là, có người muốn giết cô nương, lại muốn trốn tội, cho nên cố ý làm ra tín vật này để vu oan cho Tế Dương vương ư?”

Ngu Tấn Thanh khẽ gật đầu, nhưng không ngờ Ngũ Cừu vẫn thẳng ruột ngựa, vội vàng nói: “Nhưng Tế Dương vương có động cơ gì mà muốn giết Cẩm Họa cô nương? Nếu Tế Dương vương không có động cơ, cô nương chắc chắn sẽ không tin là do Tế Dương vương làm, vậy thì người hãm hại Tế Dương vương chẳng phải không khác gì Ngũ Cừu này, đều là những kẻ đần độn hay sao...”

Phó Cẩm Họa nghe hai người chủ tớ bọn họ nói chuyện như vậy, tâm tư nằng như dậy sóng, lặng lẽ sinh nổi bi thương sâu khổ. Lời của Ngu Tấn Thanh thông minh quả đoán, nhưng Ngũ Cừu tâm tư đơn thuần, lời nói thẳng thắn trúng đích, hẳn chưa chắc đã không có lý.

Tế Dương vương, Tế Dương vương, Phó Cẩm Họa nằng nhất định phải gặp chàng, hỏi thẳng cho ra lẽ.

Bởi lẽ Ngũ Cừu vẫn chưa nói hết, câu tiếp theo của hấn nhất định sẽ là “Nếu kẻ đó dám giá họa cho Tế Dương vương, thì phải biết chắc rằng cô nương không tin vào Tế Dương vương, trong lòng cô nương sinh nghi, thì mới càng tin tưởng vào cái gọi là sự thực mà mình trông thấy.”

Phó Cẩm Họa tự hỏi lòng, rốt cuộc mình tin tưởng Tế Dương vương được mấy phần? Tự nằng cũng không rõ, nhưng khi nhìn thấy tín vật màu tím sẫm ấy lần nữa, quả thực sống lưng toát mồ hôi, tựa như mất hết hồn vía không tỉnh lại được.

Phó Cẩm Họa cười khổ không thôi, ngày trước nằng đối với Tế Dương vương mà nói, chẳng qua chỉ là một quân cờ có thể lợi dụng được. Hiện giờ, nằng đã chẳng còn tác dụng, chẳng lẽ còn muốn tin rằng Tế Dương vương sẽ không gạt bỏ nằng như gạt bỏ một quân cờ thí ra khỏi bàn cờ hay sao?

Đầu óc nằng vẫn còn đang chìm trong suy nghĩ, bỗng chốc thấy tiếng ngựa hí, nằng mới giật mình quay người lại, Ngu Tấn Thanh đang ngồi trên lưng ngựa, miệng vẫn giữ nụ cười nhạt, chìa tay ra trước mặt Phó Cẩm Họa, nói: “Bây giờ, nằng đã bị trọng thương, tính mạng rất nguy hiểm, cho nên...”

Phó Cẩm Họa đột nhiên hiểu ra, vừa rồi Ngu Tấn Thanh bảo Chân Phiến đi trước một bước, nhất định là để loan tin nằng đã bị trọng thương, như vậy bất luận nằng đã chết hay chưa, những kẻ có dụng tâm tự khắc sẽ sai người đến điều tra.

Trên đường về thành, gió dường như êm dịu hơn, Phó Cẩm Họa làm vẻ sắp chết dựa vào lòng Ngu Tấn Thanh, thân hình khẽ run, hai người đều không nói gì, lặng lẽ như tờ...

Đội khi sắp sửa đến cổng thành An Lăng, Ngu Tấn Thanh cởi áo choàng của mình ra đắp cho Phó Cẩm Họa, như thể người ngoài không thể nào nhìn ra thương thế của Phó Cẩm Họa ra sao.

Vào trong Ngu phủ, Ngu Tấn Thanh không hề để lỡ thời gian, lập tức đưa Phó Cẩm Họa về phòng, lại gọi mấy đại phu đến hội chẩn, mọi thứ đều cực kì hỗn loạn mà vẫn dẫu vào đấy.

Phó Cẩm Họa nằm trên giường, mắt nhắm, không nói gì, Thanh Bích không rõ đầu đuôi sự việc, sợ đến mức mặt trắng bệch. Ngu Tấn Thanh ở một bên, lệnh cho Thanh Bích đi vò khăn ẩm rửa mặt cho Phó Cẩm Họa.

Đội Thanh Bích bung chậu đồng ra khỏi cửa, Phó Cẩm Họa không nhện được, hỏi: “Vớ kịch này của chúng ta, chẳng lẽ người khác không thể nhìn ra sao?”

Ngu Tấn Thanh bình thần kiểm tra lại góc chẩn cho Phó Cẩm Họa, nói: “Nếu mọi thứ đều là thật, thì làm gì có vớ kịch nào? Nàng yên tâm nghỉ ngơi đi, những chuyện còn lại cứ để ta xử lý.” Nói đoạn, chàng nhìn Phó Cẩm Họa thật lâu, dùng tay che mắt nàng, còn chưa để Phó Cẩm Họa kịp nghĩ ngợi gì đã chìm vào huyết ngủ của nàng.

Trong khoảnh khắc, Thanh Bích bung nước nóng vào, vò khăn lau mặt cho Phó Cẩm Họa, vừa mới kéo tay Phó Cẩm Họa ra liền giật mình, hoảng hốt dưới ánh mắt lạnh lùng của Ngu Tấn Thanh. Thanh Bích cười gượng gạo, sau đó dùng khăn che đi, dường như vô tình khẽ xoa lên mạch môn của Phó Cẩm Họa...

Đúng lúc đó, Chân Phiến vội vã vào cửa, miệng định nói gì đó nhưng thấy Thanh Bích vẫn còn đứng trong phòng bèn ngưng lời. Ngu Tấn Thanh dùng ánh mắt ra hiệu cho Thanh Bích lui xuống, Thanh Bích hơi không được tự nhiên, bung chậu đồng lập tức ra khỏi phòng.

“Công tử, huynh bảo Chân Phiến về trước để điều tra, quả nhiên phát hiện ra chút manh mối. Mọi nơi trong Ngu phủ đều giống hệt như thường, duy Trương Thiên Trung trông coi hậu viện lại không ở trong phủ, chẳng ai biết ông ta đã đi đâu...”

Ngu Tấn Thanh cười lạnh lùng, nói: “Truyền lệnh xuống, điều tra toàn thành An Lăng, tìm Trương Thiên Trung cho ta.”

“Công tử, Trương Thiên Trung ở Ngu phủ đã được nhiều năm, xưa nay chưa từng để xảy ra chuyện thế này. Hơn nữa ông ta không biết võ công, bình thường quân gia cũng chỉ sai bảo ông ta như kẻ làm tạp dịch, chẳng lẽ công tử thực sự nghi ngờ ông ta có liên quan đến vụ hành thích bên ngoài thành sao?” Chân Phiến nói đoạn, lại cố tình hạ giọng do dự nói: “Nếu chuyện này thực sự liên quan đến ông ta, thì Trương Thiên Trung liệu có phải là người của Tế Dương vương không?”

“Hiện giờ nói những điều này đều còn quá sớm, không gặp được ông ta, ta không đoán định được bất cứ điều gì!” Ngu Tấn Thanh nói bằng giọng cương quyết, nhưng lại mang theo vài phần bất lực.

Chân Phiến ngẩn người, lập tức nhận lệnh định quay người ra cửa, vừa đi được mấy bước, lại quay lại, hỏi vói về khó khăn: “Công tử, nếu Trương Thiên Trung không chịu về phủ...”

“Giết!”

Ngoài cửa sổ, dường như gió tuyết lại nổi lên, thoáng có tiếng thét nghẹn ngào vọng đến, khiến người ta run lạnh từng cơn...

Ngu Tấn Thanh lại gần giường Phó Cẩm Họa, dừng lại cách hai bước, nhìn khuôn mặt mịn màng như mỡ đông của nàng, hàng mi đen dày như cánh quạt, chàng tự nói một mình: “Ngu Tấn Thanh ta tuy không phải là vua một nước, cũng chẳng được phong vương, nhưng ta sẽ không để người khác làm tổn thương đến nàng...”

Dứt lời, Ngu Tấn Thanh chậm rãi ra khỏi cửa, thoáng mang theo một tiếng thở dài.

Không lâu sau, Thanh Bích bê hai chiếc lò sưởi vào, lại gần giường Phó Cẩm Họa, gọi như dò thám: “Cô nương...”

Phó Cẩm Họa mở mắt, đột nhiên vùng dậy, ôm chần ngồi đó, nhìn Thanh Bích có phần dè chừng và ngạc nhiên, hỏi: “Người rốt cuộc là ai? Vừa rồi vì sao lại thừa cơ công tử nhà ngươi không chú ý mà giải huyết đạo cho ta?”

Thanh Bích trù trù khó nói, dưới cái nhìn bức bách của Phó Cẩm Họa cuối cùng cũng cất tiếng: “Thanh Bích nghe lệnh của Tế Dương vương...”

Ánh mắt Phó Cẩm Họa lập tức trở nên sắc bén, quát hỏi: “Thanh Bích, đừng lấy những lời này ra để bung bít ta, nếu người quả thực là người của Tế Dương vương, vì sao trước đó không nói cho ta biết?”

“Trước đây Thanh Bích không biết thân phận của cô nương, hơn nữa Thanh Bích phụng lệnh Tế Dương vương trà trộn trong Ngu phủ, không được để lộ ra sơ hở gì, nếu không sẽ phải chết...” Đến đây, Thanh Bích khẽ cắn môi nói một cách khó khăn, “Vừa rồi cô nương bị công tử điểm huyết ngủ, nếu không phải vì sợ xảy ra chuyện gì với cô nương, thì Thanh Bích đã không dám tự tiện ra tay.”

“Giờ người đã biết thân phận của ta, thì cũng nên nói cho ta biết Tế Dương vương đang ở đâu chứ? Ta muốn gặp ngài ấy, gặp ngay lập tức...” Phó Cẩm Họa khoác áo đứng dậy, nắm lấy cánh tay Thanh Bích, bắt giác lực đạo càng mạnh hơn.

Thanh Bích chau mày, khẽ nói: “Thanh Bích không biết hành tung của Tế Dương vương. Hôm qua Thanh Bích mới nhận được một mảnh giấy truyền tin, bảo Thanh Bích bảo vệ cô nương cẩn thận...”

Phó Cẩm Họa chán nản buông tay, quay người đứng trước cửa sổ, ngoài trời tuyết giăng khắp phủ, sương rơi lạnh buốt, gió mạnh thổi tới cuốn tung một làn tuyết trắng, hết xoay tròn rồi lại không ngừng rơi xuống...

Vừa rồi, khi Thanh Bích lau mặt cho Phó Cẩm Họa thì phát hiện ra nàng bị điểm huyết ngủ. Cô ta thừa cơ Ngu Tấn Thanh không để ý, chậm rãi xoa mạch môn của nàng, truyền một luồng chân khí nhỏ vào mới giải khai huyết ngủ cho nàng được. Khi Phó Cẩm Họa mở mắt ra, vừa hay trông thấy Thanh Bích nháy mắt ra hiệu nàng đừng lên tiếng.

Sau khi Thanh Bích bị ép lui ra, Phó Cẩm Họa nhắm mắt nằm trên giường, nghe rất rõ những lời của Chân Phiến và Ngu Tấn Thanh, nàng bèn hỏi: “Thanh Bích, Trương Thiên Trung trong Ngu phủ có phải cũng là người của Tế Dương vương không?”

Thanh Bích cúi đầu nghĩ ngợi, lắc đầu nói: “Thanh Bích có thể khẳng định Trương Thiên Trung không phải là người của vương gia, trong Ngu phủ này thực ra trên dưới không có mấy người do vương gia cài vào...”

Phó Cẩm Họa hơi hiểu ra. Nói như vậy thì ngoại trừ Thanh Bích, trong Ngu phủ vẫn còn những người khác do Tế Dương vương cài vào ư?

Thanh Bích đột nhiên nhận ra mình đã lỡ lời, bèn lái sang chuyện khác: “Sao cô nương lại hỏi đến Trương Thiên Trung? Còn nữa, sáng nay chẳng phải cô nương theo công tử đến đại doanh sao? Sao giữa đường lại quay về, còn đóng giả bị thương nặng, làm Thanh Bích sợ đến toát mồ hôi lạnh?”

Phó Cẩm Họa kể hết mọi chuyện xảy ra bên ngoài thành An Lăng cho Thanh Bích nghe, sắc mặt Thanh Bích thoáng chốc trở nên trắng bệch, than thở nói: “Trương Thiên Trung kia không phải là người của Tế Dương vương, Thanh Bích cũng không đoán ra rốt cuộc là ai sai khiến, nhưng gã Trương Thiên Trung này nếu đã bỏ trốn rồi công tử mới sai người đi tìm thì đâu thể dễ dàng tìm về được?”

Phó Cẩm Họa lắc đầu không cho là vậy, thần tình lạnh lùng, hồ hững nói: “Chưa chắc! Gã Trương Thiên Trung này chẳng những không hề bỏ trốn, hơn nữa nhất định sẽ ở chỗ đông người nào nhiệt chờ công tử sai người đi tìm đó.”

Thanh Bích nhất thời không hiểu, còn định hỏi thêm điều gì thì bỗng nhiên nghe thấy bên ngoài có tiếng bước chân sột soạt đành thôi, vội chạy đến trước cửa sổ ngó ra ngoài xem. Hóa ra trong sân đã có một đội thị vệ, chia nhau đứng trước cửa phòng Phó Cẩm Họa.

“Công tử thật có lòng với cô nương, trong Ngu phủ này chẳng có bao nhiêu thị vệ, thế mà bây giờ đều đã đưa tới đây cả rồi.”

Phó Cẩm Họa vút áo choàng cho Thanh Bích, nằm lại trên giường, giọng bất cần: “Mặc kệ bọn họ muốn làm gì thì làm, lần này ta thực sự mệt rồi...” Phó Cẩm Họa nhắm mắt, không cưỡng lại được cơn buồn ngủ, nhưng vẫn phải trần trọc xoay qua xoay lại một hồi mới từ từ ngủ được.

Khi tỉnh lại, trời đã khuya, Thanh Bích vẫn ở bên cạnh hầu hạ, thấy nàng tỉnh thì vội đi vò cho nàng một chiếc khăn ấm, vừa trao cho nàng vừa mỉm cười nói: “Khi cô nương ngủ say, công tử lại điểm huyết ngủ cho cô nương, vốn là muốn để cho cô nương giả bệnh nhằm che giấu mọi người trong Ngu phủ. Em còn cứ tưởng chẳng ai dám vào phòng cô nương dò xét, nhưng mới hai canh giờ vừa qua, đã có mấy người viện đủ lý do vào hỏi này hỏi nọ, thật phiền phức quá đi mất.”

Phó Cẩm Họa chau mày ngồi dậy, đón lấy chén trà nóng Thanh Bích đưa tới, hỏi lại: “Chẳng lẽ thực sự có người vào phòng? Nhưng rõ ràng ta đang ngủ, bọn họ không nhận ra sao?”

Vừa dứt lời, liền thấy Thanh Bích che miệng bật cười, trong mắt toát lên vẻ thông minh đầy nghịch ngợm.

Phó Cẩm Họa vừa định nổi giận lườm cô ta liền thấy Thanh Bích bưng một chiếc gương từ trên bàn trang điểm tới, Phó Cẩm Họa cúi đầu nhìn, thấy trong gương má mình trắng như tuyết, trên trán còn có chút xanh tím đỏ hồng, trông rất đáng sợ, liền lập tức hiểu ra, nhất định là thừa lúc nàng ngủ say, Thanh Bích đã bày ra trò dị dung này cho nàng để che mắt những kẻ đến dò xét.

Phó Cẩm Họa không nhịn được cười, đang định chỉ vào trán Thanh Bích khen là tinh ranh như quỷ thì bên ngoài lại có tiếng gõ cửa, tiếp đó Ngũ Cửu đẩy cửa bước vào, trông thấy bộ dạng của Phó Cẩm Họa thì tưởng thật, sợ giật nảy mình, miệng lắp bắp: “Sao cô nương lại thành ra thế này? Sáng nay khi gặp cô nương vẫn còn khỏe mạnh kia mà? Thanh Bích, người nói xem người hầu hạ cô nương kiểu gì vậy?”

Đúng lúc đó, Thanh Bích đưa một tấm khăn ấm lên lau mặt cho Phó Cẩm Họa, những son phấn đắp trên mặt liền được rửa hết đi, Thanh Bích liếc xéo Ngũ Cửu, đặc ý nói: “Huynh xem, chẳng phải vẫn nguyên vẹn như cũ đó sao?”

Ngũ Cửu tức thì vỗ ngực bật cười, nói: “Thực chẳng khác gì thằng ranh Chân Phiến, toàn giờ những trò bàng môn tà đạo.”

“Công tử bảo huynh đến mời cô nương đến thư phòng, thế mà huynh chỉ ở đây lăm chuyen mắng nhiếc đệ, cẩn thận đệ mách công tử...” Chân Phiến bỗng dưng từ ngoài cửa thò đầu vào, cười hi hi nói.

Ngũ Cửu trông thấy Chân Phiến, lập tức một tay xách cổ áo Chân Phiến lôi hất vào, trả lời không hề khách khí: “Ranh con, giờ lại còn học cách uy hiếp ta hả? Thế chẳng phải là người ép ta phải đi nói với công tử, người đã lỡ tay đánh vỡ vỡ rượu ngon công tử tích trữ, lại còn lấy trộm bảo kiếm của huynh ấy ra luyện tập...”

Chưa đợi nói hết, Chân Phiến đã vội vã xin tha, vẫn với điệu cười hi hi vốn có: “Công tử vẫn đang đợi cô nương ở thư phòng, huynh và đệ ở đây nói chuyện phiếm, sau này công tử biết được, chẳng phải sẽ cùng nhau chịu tội sao?”

Ngũ Cửu thấy Chân Phiến lại lăm lăm lụy đến mình, càng tức giận, ăn nói càng trở nên vụng về, khuôn mặt đỏ gay vì bức.

Phó Cẩm Họa thấy thế không nhịn được cười, lấy có thay quần áo đuổi hai người ra ngoài. Thanh Bích đưa đến một chiếc áo choàng màu tím sẫm, góc áo thêu mấy đoá hoa mai, Phó Cẩm Họa nhìn đường thêu có phần quen thuộc, liền cầm áo choàng lên xem kỹ, phát hiện ra cách thêu này rõ ràng là của Vân Nương.

Phó Cẩm Họa vội hỏi: “Thanh Bích, tấm áo choàng này ở đâu ra?”

Thanh Bích có phần ngỡ ngàng, rồi thân nhiên nói: “Tấm áo choàng này Thanh Bích tìm được ở phòng bên cạnh, Thanh Bích thấy áo vẫn còn mới, lại không ai mặc, chỉ bằng đem về cho cô nương.” Nói rồi thấy sắc mặt Phó Cẩm Họa có vẻ khác thường, bèn hạ giọng dò hỏi, “Chẳng lẽ cô nương không thích?”

“Phòng bên cạnh từng có ai ở?”

Thấy điệu bộ Thanh Bích ngô nghê Phó Cẩm Họa lắc lắc đầu thờ dãi rồi khoác chiếc áo choàng màu tím sẫm đó đi ra cửa. Nghe giọng điệu của Thanh Bích thì biết cô ta hoàn toàn không rõ đã có ai từng ở trong phòng bên cạnh, chiếc áo choàng này là của ai lại càng chẳng thể nào biết được.

Muốn hỏi rõ ngọn ngành, chỉ có thể hỏi thẳng Ngu Tấn Thanh mà thôi.

Thế nên, khi Phó Cẩm Họa theo Chân Phiến và Ngũ Cừu đến thư phòng, thấy ánh mắt của Ngu Tấn Thanh dừng lại hồi lâu trên chiếc áo choàng nàng đang mặc, nàng bèn nhân cơ hội đó thẳng thắn hỏi: “Chiếc áo choàng này là của ai?”

Ngũ Tấn Thanh quay người, thanh âm vẫn trong trẻo âm vang như mọi khi, “Của một vị cố nhân...”

Phó Cẩm Họa không truy vấn, ngẫm suy đoán thâm ý trong hai chữ “cố nhân” mà Ngu Tấn Thanh vừa nói. Nhưng nàng không dám nói bừa, người đàn ông như Ngu Tấn Thanh, hai chữ “cố nhân” đối với chàng mà nói, chỉ có thể là khúc hát cô độc ở Dương Quan[5], sao có thể là những lời bông đùa nơi tường hoa ngõ liễu?

Chẳng lẽ, Vân Nương quả thực đúng như suy đoán của nàng, không chỉ đơn giản là một thợ thêu?

Đúng lúc đó, Chân Phiến ở ngoài cửa bẩm báo, “Công tử, tìm thấy Trương Thiên Trung rồi, ông ta đánh nhau với người ta ở trà lầu, làm ẩm ỉ cả lên, còn luôn mồm nói mình là người của Ngu phủ, hầu bàn ở trà lầu đó liền đến chỗ chúng ta báo tin, Ngũ Cừu đã qua đó bắt ông ta rồi...”

Phó Cẩm Họa cười lạnh lùng, quả nhiên như nàng dự đoán, gã Trương Thiên Trung kia chẳng qua là cố tình gây sự ở trà lầu, để người của Ngu phủ sớm phát hiện ra hành tung của lão mà thôi.

Bởi lẽ đối với việc lão ta vô cớ mất tích, cần phải có một lý do hợp lý, mà lại có thể xóa sạch mọi nghi ngờ.

Chẳng lâu sau Ngũ Cừu đã dẫn Trương Thiên Trung về. Gã Trương Thiên Trung này tướng mạo không đến nỗi xấu xí, tuổi chừng năm mươi, mặc áo vải thô màu xanh, người sực mùi rượu, xiêu xiêu vẹo vẹo hành lễ với Ngu Tấn Thanh, lại nhanh chóng liếc nhìn sang Phó Cẩm Họa, chốc chốc lại quay người “ợ” một tiếng kiểu như say xỉn.

Ngũ Cừu chau mày quát hỏi: “Trương Thiên Trung, ngày thường ngươi luôn tuân thủ phép tắc, sao hôm nay lại làm trái phép tắc mà bỏ trốn đi uống rượu gây sự, hả?”

“Lão nô hôm qua cuộc tiền với người ta thắng được hai ván, nhất thời lên cơn thèm rượu nên mới lên ra ngoài uống vài chum, sau khi uống say nhất thời không kiềm chế được nên mới rước họa, lão nô biết lỗi rồi...” Trương Thiên Trung say lờ đờ, giọng nói lúc cao lúc thấp.

“Ta lại hỏi ngươi một chuyện nữa, nếu ngươi không nói thật, đừng nói công tử không tha cho ngươi, cho dù là Ngũ Cừu ta cũng sẽ lột da rút gân ngươi.” Ngũ Cừu làm bộ hung dữ, cố ý trợn mắt, giọng nói như đồ chuông, quả thực đáng sợ.

“Ngũ gia xin cứ hỏi, lão nô không dám che giấu.” Trương Thiên Trung làm ra bộ dạng hèn nhát khúm núm nói.

“Ngươi có biết võ công không?”

Trương Thiên Trung vội xua tay, nói: “Ngũ gia, chuyện này không thể nói đùa được, lão nô được công tử cho miếng cơm ăn nên mới ở lại trong Ngu phủ, nếu quả thực biết võ công gì đó, làm sao đến nỗi chỉ làm công việc trông coi hậu viện thế này?”

Ngũ Cừu nghe Trương Thiên Trung nói xong, nhất thời không biết nên hỏi tiếp thế nào, bởi lẽ trong lòng hán Trương Thiên Trung quả thực không thể nào có liên hệ gì với chuyện hành thích ngoài thành được. Ngũ Cừu lúng túng, nhìn sang Ngu Tấn Thanh không biết phải làm sao.

Ngũ Tấn Thanh xoay chiếc quạt ngọc trong tay, từ đầu chưa nói gì, ánh mắt lạnh lùng, nói: “Trương Thiên Trung, ngươi vào Ngu phủ từ bao giờ?”

Trương Thiên Trung chưa kịp trả lời, khi ngược mắt lên đột nhiên trông thấy Phó Cẩm Họa đứng dậy, ra tay thần tốc rút thanh đao Ngũ Cừu đeo bên người ra, chém lên người Ngu Tấn Thanh.

Những người có mặt ở đó, chẳng ai có thể ngờ Phó Cẩm Họa lại hành động như vậy, Ngũ Cừu và Chân Phiến đứng như trời trồng ở đó, nhưng Ngu Tấn Thanh gần như bất động, không hề né tránh. Chính vào lúc đó, Trương Thiên Trung đang ngồi bệt dưới đất đột nhiên bật dậy, phi thân đến trước mặt Phó Cẩm Họa, tay trái kẹp lấy thân đao, tay phải quặp vào yết hầu Phó Cẩm Họa, thân thủ vô cùng nhanh nhẹn...

Còn Ngu Tấn Thanh vẫn ngồi nguyên trên ghế, lúc này ném chiếc quạt ngọc ra, phá giải thế tấn công ở tay phải của Trương Thiên Trung, thuận thế kéo Phó Cẩm Họa ra trước mặt bảo vệ chu toàn, cao ngạo cười lạnh lùng, nhìn Trương Thiên Trung với vẻ ung dung.

Ngũ Cửu và Chân Phiến sững sờ bên cạnh lúc này mới tỉnh ra, cùng nhau xông về phía Trương Thiên Trung, xem bộ dạng nhất định phải chế Trương Thiên Trung thành tám mảnh thì mới chịu.

Phó Cẩm Họa buông giọng buồn bực, nói: “Thôi đi, dù sao gã cũng tận trung với nhà họ Ngu các ngươi, giết đi cũng có nghĩa lý gì?”

Ngũ Cửu ở một bên hỏi: “Cô nương, thế là thế nào?”

Phó Cẩm Họa chán nản ngồi xuống, nhưng ánh mắt lại nhìn về phía Ngu Tấn Thanh, nói: “Vậy thì, ngươi hỏi hắn xem rốt cuộc bị ai sai khiến?”

Chân Phiến và Ngũ Cửu đồng loạt quát hỏi Trương Thiên Trung: “Còn không mau nói đi? Ngươi dám nói dối trước mặt công tử, có phải đã ăn gan báo ròi không?”

Trương Thiên Trung đứng thẳng người, vẻ say trên mặt đã hoàn toàn biến mất, cười điên dại vài tiếng, cố gắng tỏ vẻ dữ dằn, nói: “Đương nhiên là Tế Dương vương...”

Phó Cẩm Họa cười lạnh lùng, nói: “Đến lúc này rồi, ngươi còn muốn giả họa cho Tế Dương vương ư? Tả hữu xung quanh đây đều là người của nhà họ Ngu các ngươi, ngươi cứ nói thật ra, đâu có ai làm gì ngươi? Có giỏi thì ngươi khuyên công tử nhà ngươi giết ta đi, chẳng phải vừa hay đạt được ý nguyện của ngươi sao?”

Trương Thiên Trung không ngờ Phó Cẩm Họa lại ăn nói sắc sảo như thế, không chịu để cho lão đường lui, bèn cứng đầu cứng cổ nói: “Trương Thiên Trung ta chịu ơn trời bể của người đó, chẳng tha hôm nay bỏ mạng ở đây, cũng không thể tiết lộ bất cứ chuyện gì.”

“Nếu ngươi đã không tiện nói, chi bằng để ta nói thay ngươi,” Phó Cẩm Họa chậm rãi cất bước, đi đến trước mặt Trương Thiên Trung, không hề sợ hãi, nói, “Kẻ sai ngươi giết ta, không phải là Tế Dương vương, mà là Ngu gia nhị tiểu thư Ngu Hồng Ngạc...”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Cung Cẩm Tú* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: VẾT RĂNG

Phó Cẩm Họa cố thở một hơi dài, phát hiện ra mình vẫn bị Ngu Tấn Thanh bịt miệng đến mức sắp chết ngạt, bèn không nghĩ ngợi gì mà cắn vào lòng bàn tay Ngu Tấn Thanh, ban đầu nằng nết rất dùng sức, gần như không hề kiêng dè chút nào, nhưng khi ngước mắt lên trông thấy ánh mắt trong trẻo sáng ngời của Ngu Tấn Thanh, nằng nết nhả răng ra, đến khi đôi môi chạm lên trên vết răng, thất thần...

Tất cả mọi người có mặt ở đó, mỗi người đều mang một vẻ mặt khác nhau, Ngũ Cửu và Chân Phiến nhìn nhau, lại cùng nhìn về phía Ngu Tấn Thanh. Còn Ngu Tấn Thanh tựa như đã đoán ra từ lâu là do Ngu Hồng Ngạc, sắc mặt vẫn như thường, chỉ là trong ánh mắt có thêm vài phần bất lực.

Trương Thiên Trung vội dậm chân, nói: “Nếu ngươi đã biết rồi thì Trương Thiên Trung ta không làm tốt việc nhị tiểu thư sai khiến, còn có mặt mũi nào sống trên đời này nữa, chi bằng chết quách cho xong.” Nói đoạn, lão định giờ tay vỗ vào huyệt Thiên Linh Cái trên đầu.

Đúng lúc đó, Ngu Tấn Thanh giờ tay chặn thế của Trương Thiên Trung, thuận thế điểm huyệt lão ta, khiến lão không động đậy gì được, sau đó nhìn Phó Cẩm Họa nói: “Nếu ông ta đã là người của nhà họ Ngu chúng ta, lại nghe lệnh của muội muội ta, ta cũng nên gánh một phần tội lỗi của ông ta...”

Phó Cẩm Họa cười lạnh lùng, như không nghe thấy lời của Ngu Tấn Thanh, tiếp tục chất vấn Trương Thiên Trung: “Ngu Hồng Ngạc bảo ngươi giết ta, là vì có gì?”

Trương Thiên Trung tuy đã bị điểm huyệt, nhưng miệng vẫn nói được, trả lời với vẻ bất cần: “Tiểu thư nói, ngươi là yêu nghiệt họa quốc, giữ ngươi lại trên đời, đừng nói là triều Thương Ly mây vẫn chuyển sắc, cho dù là công tử cũng sẽ theo đó mà gặp tai ương...”

Phó Cẩm Họa hơi sững người, kể đó cười lớn, tiếng cười bi thương mà lạc lõng, hồi lâu sau mới nói được nên lời: “Tiểu như nhà ngươi thực quá coi trọng ta. Hiện giờ cô ta là con chim tước lông vàng ở trong cung, còn ta vẫn chỉ là một cánh nhạn đơn độc, ngươi nói xem, ta làm thế nào mà thành kẻ họa quốc được?”

Trương Thiên Trung ngăn người, nhất thời không biết phải trả lời thế nào, đang định tiếp tục tranh cãi liền bị ánh mắt sắc bén của Ngu Tấn Thanh ngăn lại.

“Thôi đi, ta không trách ngươi, cũng sẽ không bảo công tử nhà ngươi giết ngươi đi, vì dù sao thì ngươi cũng vì tận trung với nhà họ Ngu. Nếu bên cạnh ta có một người trung thành với ta như ngươi thế này thì ta cũng yên tâm, đáng tiếc, ta không có phúc như tiểu thư nhà ngươi. Có điều, ta khuyên ngươi từ

nay về sau đừng nổi lòng muốn giết ta nữa, cho dù ta không gỡ thủ đoạn ra, thì công tử nhà ngươi cũng không cho phép đâu. .”

Phó Cẩm Họa nói những lời này, cuối cùng cũng cho Ngu Tấn Thanh và Trương Thiên Trung một con đường lui, nàng vẫy vẫy tay, như không muốn trông thấy Trương Thiên Trung nữa.

Ngũ Cửu và Chân Phiến thấy thế liền dẫn Trương Thiên Trung lui xuống dưới sự ngầm cho phép của Ngu Tấn Thanh.

Trong phòng, chỉ còn lại hai người Phó Cẩm Họa và Ngu Tấn Thanh. Phó Cẩm Họa đi đến trước lò sưởi, bẻ một miếng trầm hương bên cạnh ném vào, giấy lát sau, khói đã cuộn lên trong phòng, hương trầm tỏa ra thơm ngát. .

“Lần này là Hồng Ngạc quá mạo muội. .”

Phó Cẩm Họa quay người lại, nhìn Ngu Tấn Thanh, ánh mắt chàng vẫn sáng trong như cũ, nhưng đã thêm vài phần bi thương giằng xé đầy bất lực. Có những lúc tình thân lại trở thành một thứ gông cùm, ngày trước chẳng phải chính nàng cũng đã bị Tế Dương vương dựa vào thứ gông cùm này mà uy hiếp đó sao?

“Ta không trách cô ta! Ta chỉ cảm thấy mình có phần đáng thương mà thôi. .”

Phó Cẩm Họa cười khổ, ngày trước nếu không phải Ngu Hồng Ngạc cầu xin nàng điều Ngu Tấn Thanh về Tuyền Thành, phí hết công sức giúp nàng giành được sự chú ý của Chung Ngân Hoàng, thì nàng cũng sẽ không bị Gia Luật Sở Tế bắt cóc nơi đầu sóng ngọn gió, sau đó lưu lạc đến nơi hoang mạc biên quan trong thành An Lăng này.

Phó Cẩm Họa biết, hôm đó Ngu Hồng Ngạc cầu xin nàng là bởi nàng ta hoàn toàn không biết mình cũng có thể được hoàng thượng đề mắt tới rồi vào cung làm phi. Hiện giờ nàng ta đã vào cung, tất sẽ giờ cả trăm ngàn thủ đoạn để tranh sủng, hồng tự mình có thể cầu xin hoàng thượng điều Ngu Tấn Thanh ra khỏi thành An Lăng.

Còn hôm nay, Ngu Hồng Ngạc nổi ý giết chóc, muốn dồn nàng vào chỗ chết chẳng qua là sợ ca ca của cô ta Ngu Tấn Thanh bị cuốn vào vòng thị phi. Cô ta tuy ở trong thâm cung, nhưng chuyện có đắc sủng hay không lại liên quan từ xa với uy vọng của Ngu Tấn Thanh. Anh em vinh sủng cùng chia, cho nên, cô ta chắc chắn không thể giương mắt nhìn Ngu Tấn Thanh rơi xuống vũng bùn.

Hơn nữa, cho dù Phó Cẩm Họa không bị Tế Dương vương coi như quân cờ thí mà vứt bỏ, ngược lại, được trở về hoàng cung thì Ngu Hồng Ngạc cũng sẽ không hi vọng có thêm một đối thủ tranh sủng với mình.

Nghĩ đến đây, Phó Cẩm Họa bỗng nhiên hỏi về Gia Luật Sở Tế, dựa vào phán đoán của nàng thì người này phỏng bị kỹ lưỡng, âm hiểm cay độc, chắc chắn sẽ tìm ra nàng đang ở đâu, vì sao đến bây giờ vẫn chưa hiện thân, cũng là điều khiến người khác khó lòng lý giải.

“Có tin tức gì của Gia Luật Sở Tế không? Hắn loanh quanh ở ngoài thành đã lâu, không thể nào không có động tĩnh gì. Dựa vào tài trí của hắn, đừng nói tìm được ta, cho dù muốn đảo lộn tung cả thành An Lăng này lên, cũng là chuyện vô cùng dễ dàng.”

Ngũ Tấn Thanh lấy cây cỏ cầm trên giá đàn xuống, dùng khăn lau chậm rãi, lạnh nhạt nói: “Hắn chưa đến, đương nhiên là phải có nguyên nhân, nàng không cần phải hỏi nữa. .”

Nói đoạn, chàng cẩn thận điều chỉnh dây đàn, rồi gảy lên một chuỗi thanh âm tuyệt diệu.

Phó Cẩm Họa tức giận, lập tức tiến lên một bước, mạnh tay ấn xuống dây đàn, dây đàn bỗng nhiên bị căng, gảy mạnh một cái, phát ra tiếng kêu chói tai.

“Từ khi ta đến Ngu phủ này, huynh lúc nào cũng che giấu, không chịu cho ta biết chút chân tướng nào. Ta bảo huynh sắp xếp cho ta gặp Tế Dương vương, huynh không chịu, giờ hỏi đến Gia Luật Sở Tế, huynh cũng không nói, rốt cuộc là vì sao? Nếu chỉ là vì sợ Tế Dương vương mà ra tay giúp đỡ ta, vậy thì huynh đừng mong ta sẽ vì thế mà cảm kích huynh. .”

Phó Cẩm Họa nói xong, thấy sắc mặt Ngu Tấn Thanh vẫn như thường, khoe môi thậm chí mím lại thành một nụ cười mà người khác khó lòng nhận ra.

“Ngũ Tấn Thanh, huynh bắt nạt người ta quá lắm. .”

Phó Cẩm Họa nổi giận, lạnh lùng vừa nhìn Ngu Tấn Thanh vừa nói, thấy Ngu Tấn Thanh bỗng nhiên sững người, giờ cánh tay ra ôm nàng vào lòng, nhay vọt một cái đã ra cách giá đàn vài bước.

Trong chớp mắt, có mấy mũi tên từ bên ngoài cửa sổ vun vút bay tới, cắm thẳng vào chỗ vừa rồi Phó Cẩm Họa đang đứng.

Phó Cẩm Họa đang định kêu lên liền thấy Ngu Tấn Thanh dùng tay bịt miệng mình, Phó Cẩm Họa đành nhìn không dám phát ra tiếng kêu. Ngu Tấn Thanh ôm Phó Cẩm Họa, hai người dựa vào góc tường trong phòng, Ngu Tấn Thanh quay lưng ra cửa sổ, bảo vệ Phó Cẩm Họa trong lòng. .

Ngũ Tấn Thanh dùng ánh mắt ra hiệu cho Phó Cẩm Họa đứng lên tiếng, nàng bất giác gật đầu, biết rằng thích khách ở bên ngoài không nhìn được vào trong thư phòng, nhất định là dựa vào âm thanh để xác định vị trí nên mới bắn chuẩn xác mũi tên vào khi Phó Cẩm Họa đang nói chuyện.

Chẳng bao lâu sau, ngoài thư phòng liền vang lên tiếng bước chân dồn dập, Chân Phiến và Ngũ Cửu vừa chạy vừa lớn tiếng quát đuổi theo thích khách.

Phó Cẩm Họa cố thở một hơi dài, phát hiện ra mình vẫn bị Ngu Tấn Thanh bịt miệng đến mức sắp chết ngạt, bèn không nghĩ ngợi gì mà cắn vào lòng bàn

tay Ngu Tấn Thanh, ban đầu nàng rất dùng sức, gần như không hề kiêng dè chút nào, nhưng khi ngược mắt lên trông thấy ánh mắt trong trẻo sáng ngời của Ngu Tấn Thanh, nàng chậm rãi nhả răng ra, đến khi đôi môi chạm lên trên vết răng, thất thần...

Khoảnh khắc đó, có một cảm giác rung động kì lạ trong tim nàng, chẳng thể nào nói rõ...

Phó Cẩm Họa đỏ bừng mặt, đẩy Ngu Tấn Thanh ra, rồi hoảng hốt lùi lại hai bước.

Đúng lúc đó, cửa phòng bị đẩy ra, Phó Cẩm Họa vội lùi thêm mấy bước, cộng thêm Ngũ Cửu và Chân Phiến tranh nhau nói năng lộn xộn, không khí ám muội trong thư phòng mới dường như được hóa giải phần nào.

“Công tử, tên thích khách đó thân thủ nhanh nhẹn, tôi và Chân Phiến còn chưa kịp đuổi hắn đã trốn mất tăm mất tích rồi...” Ngũ Cửu dậm chân sốt sắng nói.

Chân Phiến rút mạnh một mũi tên trong sổ tên ở dưới đất lên, hơi nghi hoặc, nói: “Công tử, mũi tên này thật kì lạ, có phần khác biệt so với tên của triều Thương Ly ta...”

Ngu Tấn Thanh chỉ liếc mắt qua một lượt, lạnh nhạt nói: “Mũi tên này tên là Phượng Vũ, chế tạo từ đồng xanh, có thể bắn ra ngoài ba trăm bước, người nhìn kỹ xem trên lông đuôi mũi tên có phải còn khắc một chữ ‘Tề’ không?”

Phó Cẩm Họa chau mày, lập tức cũng đoán ra là tên của ai, chưa kịp cất lời, đã nghe thấy Ngũ Cửu kinh ngạc thốt lên: “Công tử, huynh muốn nói đây là binh khí của Tề tướng quân, thủ hạ của Gia Luật Sở Tế sao?”

“Chẳng lẽ Gia Luật Sở Tế đã vào thành? Sao các tướng sĩ giữ thành không ngăn bọn chúng lại?” Chân Phiến sốt ruột tranh lời Ngũ Cửu.

Ngu Tấn Thanh không trả lời, nói với Ngũ Cửu và Chân Phiến: “Hai người các người nhanh chóng truyền lệnh của ta, cứ nói Gia Luật Sở Tế đã vào thành, bảo các tướng sĩ trong thành An Lăng cẩn thận hơn nữa, hết sức tránh xung đột với hắn.”

“Công tử, có cần Chân Phiến đến đại doanh điều ba nghìn tinh binh vào thành không? Nếu không gã Gia Luật Sở Tế kia thừa cơ trốn về triều Nguyên Hy, chúng ta muốn bắt hắn sẽ không còn cơ hội tốt thế này đâu.”

Ngu Tấn Thanh thấy Chân Phiến nói thế thì vội và xua xua tay, ánh mắt như thể vô tình liếc qua người Phó Cẩm Họa, nói: “Hắn nhất thời sẽ không rời khỏi thành An Lăng đâu, chuyện hắn muốn làm vẫn chưa xong...”

Lòng Phó Cẩm Họa chột động, nàng đứng thẳng lưng lên, nhưng lại ngẫm sinh nghi, vì sao Tề tướng quân cũng muốn dồn nàng vào chỗ chết?

Đúng lúc đó, Chân Phiến đột nhiên kêu lên: “Công tử, bàn tay huynh sao lại...”

Ngu Tấn Thanh khẽ ho một tiếng, ngắt lời Chân Phiến, Chân Phiến như hiểu ngay ra, quay người nhìn Phó Cẩm Họa cười hi hi. Phó Cẩm Họa hơi đỏ mặt, cố làm vẻ trấn tĩnh nói: “Ta mệt rồi, ta về nghỉ ngơi trước đây.”

Ngu Tấn Thanh ở sau lưng nàng, đang định nói gì đó, thấy Phó Cẩm Họa kiên quyết bỏ đi cũng chỉ đành làm thinh.

Ngoài biên quan xa xôi, gió tuyết đến càng lúc càng mạnh, từ khi Phó Cẩm Họa đến thành An Lăng này trời chưa từng có nắng bao giờ, hôm nay lại càng thêm u ám, mới hoàng hôn thôi mà trời đã tối sầm sì, rất khó để nhìn rõ được phương hướng.

Phó Cẩm Họa về đến phòng, đẩy thẳng cửa ra, thấy Thanh Bích đứng trước cửa sổ, trời tối nên không rõ sắc mặt, chỉ thấy giọng nói căng thẳng, đầy lo lắng: “Cô nương, cô nương, cô về rồi à?”

Phó Cẩm Họa có phần ngạc nhiên, cười hỏi: “Thanh Bích, em làm sao vậy? Sao lại nói năng...”

Chưa đợi Phó Cẩm Họa nói hết đã thấy Thanh Bích từ từ đi từ trước giường lại, bước chân chậm chạp, thân hình nặng nề, Phó Cẩm Họa hiển nhiên nhận ra sau lưng còn có một người, người đó nhất định là đang dùng dao kê vào eo Thanh Bích, uy hiếp cô ta.

Khi Phó Cẩm Họa vào cửa, Thanh Bích đứng trước giường, người kia đứng sau lưng Thanh Bích, dùng rèm che lấy thân mình, lại thêm sắc trời u tối, cho nên Phó Cẩm Họa rất khó phát hiện ra trong phòng đã có thêm một người.

Người đó ra tay nhanh nhẹn, điểm huyết Thanh Bích, thân hình Thanh Bích nhanh chóng mềm nhũn ra, lảo đảo đi.

Phó Cẩm Họa cố gắng trấn tĩnh, từ từ ngồi xuống, nói: “Đã đến thì là khách, ta sẽ không đối đãi với khách như thế đâu, đương nhiên người cũng đừng đối xử với ta hoàn toàn như vậy.”

Người đó tiến lại gần Phó Cẩm Họa, thanh âm lạnh lùng nhưng mang theo vài phần chế giễu, nói: “Trong phủ tướng quân này, nàng chẳng qua là được người ta cho ở nhờ mà thôi, còn nói cái gì mà ‘đã đến thì là khách’? Chẳng lẽ nàng muốn làm người phụ nữ của Ngu Tấn Thanh hay sao? Vậy thì bản vương khuyên nàng, với thân phận hiện nay của nàng, ở lại trong phủ tướng quân cũng chỉ có thể làm một tiểu thiếp không thấy ánh mặt trời mà thôi, nếu không nhà họ Ngu và nhà họ Phó đều không tránh khỏi bị chém toàn gia...”

Kẻ đó không ai khác chính là Gia Luật Sở Tế. Lâu ngày không gặp, khuôn mặt hắn càng hung bạo âm độc, khẩu khí sắc bén: “Chi bằng theo bản vương về triều Nguyên Hy, ở đó chẳng có ai để ý đến thân phận của nàng, cho dù nàng muốn làm vương phi của ta cũng được...”

Phó Cẩm Họa điềm tĩnh, tự tay rót một chén trà nóng, đang cầm chén trà định đưa lên miệng không ngờ bị Gia Luật Sở Tế giằng lấy uống mất, nàng cười, lạnh lùng nói: “Đừng nói với ta là người bất cóc ta chính vì muốn ta làm vương phi của người nhé! Cái cố như thế thật bi ối quá, nếu không vừa rồi sao người lại ra lệnh cho thuộc hạ bắn chết ta?”

Gia Luật Sở Tế sững người, kẻ đó dùng giọng nhẹ nhàng và bất cần nói: “Nói thật nực cười, gã Tề tướng quân kia sợ bản vương có tình cảm với nàng, không nỡ dùng nàng làm mồi câu, hồng mắt đại sự của bản vương cho nên mới một mình xông vào phủ tướng quân giết nàng.” Gia Luật Sở Tế tiến lên nâng cầm Phó Cẩm Họa, khẩu khí oán hận nói, “Bản vương chính vì biết tin, cho nên mới đến xem xem rốt cuộc nàng có được an toàn không, bản vương còn chưa muốn vứt bỏ con mồi tươi ngon như nàng đâu!”

Nói đoạn, hắn bèn hạ giọng cười, tiếng cười tà mị, rõ ràng là đang ngang nhiên chòng ghẹo nàng.

Phó Cẩm Họa đẩy tay hắn ra, thấy trên bàn có một ngọn đèn, liền thuận tay lấy đá lửa, thấp đèn lên. Phó Cẩm Họa không dám kêu lớn, vì nàng không rõ tính tình của Gia Luật Sở Tế, không dám chọc giận hắn.

Phó Cẩm Họa rút trâm trên tóc xuống khêu đèn, chẳng thèm quan tâm đến những lời Gia Luật Sở Tế vừa nói, nhưng lại thừa cơ hắn mất tập trung, cầm đèn ném mạnh vào cửa sổ, lập tức giấy dán cửa bốc cháy bùng bùng.

Chính vì dầu đèn hắt tung, giấy dán và song cửa bén lửa nhanh chóng cháy lan ra, ánh lửa ngút trời, kinh động người trong viện, rất nhanh sau đó đã có tiếng ồn ào hốt hoảng gọi nhau.

Gia Luật Sở Tế khẽ rít lên một tiếng: “Chết tiệt...”

Phó Cẩm Họa lạnh lùng cười, nhìn sắc mặt Gia Luật Sở Tế vì ánh lửa phản chiếu mà càng thêm âm hiểm, nói: “Nếu người sợ, thì bây giờ đi vẫn còn kịp.”

Gia Luật Sở Tế tiến lên bóp cổ Phó Cẩm Họa, lời nàng đến trước mặt, hạ giọng nói bên tai nàng: “Chỉ e không kịp nữa rồi...”

Vừa đúng lúc đó, cánh cửa bị đập ra, Chân Phiến xông vào, theo sát đằng sau là Ngu Tấn Thanh, chàng kéo Chân Phiến đang định xông lên, bảo hắn cứu Thanh Bích đang hôn mê ra ngoài trước.

Chân Phiến cúi xuống giải huyệt cho Thanh Bích, thử cả mấy chỗ huyệt vị đều không được, lập tức cuống quýt vò đầu bứt tai. Ngu Tấn Thanh cầm cây trâm trên bàn lên, ném vào huyệt Quan Nguyên cách rón một tấc, ước lượng khoảng cách rất chuẩn. Thanh Bích tỉnh lại, thấy Phó Cẩm Họa đã bị Gia Luật Sở Tế bắt giữ, vội nói: “Công tử, mau cứu cô nương đi.”

Gia Luật Sở Tế cười lạnh lùng nói: “Cô ta nào phải Phó cô nương gì? Cô ta là Họa phi được Chung Ngân Hoàng chiếu cáo thiên hạ sắc phong vào cung...”

Người đến cứu hòa bên ngoài mỗi lúc một đông, nhưng vì sức gió quá mạnh, ngọn lửa nhất thời không thể khống chế được, lan thẳng lên nóc nhà. Chân Phiến nắm lấy Thanh Bích đẩy ra ngoài, Ngu Tấn Thanh lại đẩy nốt cả Chân Phiến ra khỏi cửa, quay người lại, nhìn chằm chằm vào Gia Luật Sở Tế, nói: “Hoặc là người thả nàng ấy ra, hoặc là cả ba chúng ta cùng bị thiêu chết...”

Gia Luật Sở Tế thoáng run đầu mày, thế nhưng bàn tay nắm trên cổ Phó Cẩm Họa vẫn chưa chịu buông, ngược lại càng tăng thêm lực đạo, nói: “Ngu Tấn Thanh, đừng nói với ta là người không rõ quan hệ láng giềng giữa cô ta và Tề Dương vương. Cô ta là nữ nhân mà Tề Dương vương yêu thích, chẳng lẽ người thực sự bằng lòng chết vì cô ta?”

Ngu Tấn Thanh nhìn Phó Cẩm Họa, ánh mắt trấn tĩnh mà sáng trong, rút tha kiếm bên eo ra, chỉ thẳng vào giữa lòng mày Gia Luật Sở Tế, đồng thanh: “Trong thành An Lăng của ta, ta nói nàng ấy không thể chết, thì nàng ấy tuyệt đối không thể có chút gì sơ sẩy.”

Gia Luật Sở Tế bật cười cuồng ngạo, tiếng cười còn chưa tắt, đã thấy xà nhà bị cháy xám đen, trong khoảnh khắc đổ xuống, Gia Luật Sở Tế không suy nghĩ gì liền đẩy Phó Cẩm Họa về phía Ngu Tấn Thanh, xà ngang rơi xuống đập mạnh lên cánh tay trái của Gia Luật Sở Tế...

Phó Cẩm Họa bị Gia Luật Sở Tế dùng lực đẩy ngã vào lòng Ngu Tấn Thanh, Ngu Tấn Thanh ôm lấy eo nàng, vội vã tung mình lao ra khỏi phòng, trong phút chốc, xà nhà sập hết xuống, tất thấy chôn vùi trong biển lửa.

Phó Cẩm Họa đưa tay ôm chỗ đau ngấm ngầm trên cổ, hơi ấm từ bàn tay Gia Luật Sở Tế vẫn còn, nhớ lại vừa rồi vào lúc nguy hiểm hắn đẩy nàng ra, còn bản thân hắn lại mất mạng trong biển lửa, nàng không khỏi run lên.

Thanh Bích lại dìu Phó Cẩm Họa, còn chưa chạm đến người thì nàng đã mềm nhũn, ngã lả ra khiến Thanh Bích không khỏi sợ hãi: “Công tử, Phó cô nương ngất rồi...”

Ngu Tấn Thanh tiến lên kiểm tra mạch tượng, nói: “Vừa rồi nàng ấy bị sặc khói, lại bị hun trong lửa nóng, bây giờ ra ngoài gặp ngay cái lạnh, thân thể không chịu được, nghỉ ngơi vài ngày là khỏe thôi, không có vấn đề gì.”

Ngu Tấn Thanh nói đoạn liền bế Phó Cẩm Họa lên, đưa vào một căn phòng khác, đồng thời ra lệnh cho Thanh Bích ở bên cạnh hầu hạ, lệnh cho Ngũ Cửu dẫn theo mấy thị vệ thân thủ tốt ngày đêm canh gác ngoài cửa, không cho bất kì ai tiếp cận.

Đến khi Phó Cẩm Họa tỉnh lại đã là trưa ngày hôm sau, nàng vẫn còn chóng mặt, thân thể mệt mỏi, Thanh Bích thấy thế liền tiến lên đỡ nàng ngồi dậy, hạ giọng nói: “Cô nương, có người muốn gặp cô...”

Phó Cẩm Họa chợt động trong lòng, có phần kinh ngạc và nghi ngờ, vẫn hỏi: “Chàng đang ở đâu?”

“Mười trượng bên ngoài Ngu phủ, có một chiếc xe ngựa...”

Nói đến đó bỗng bên ngoài có tiếng Ngũ Cừu cửa gọi: “Công tử...” Phó Cẩm Họa và Thanh Bích đưa mắt nhìn nhau, lập tức Phó Cẩm Họa lại nằm xuống, nhắm mắt giả vờ ngủ.

Ngũ Tấn Thanh đi vào, Thanh Bích vừa tiến lên hành lễ, vừa nói: “Công tử, cô nương vẫn chưa tỉnh, chỉ bằng vài canh giờ nữa công tử lại đến thăm.”

Ngũ Tấn Thanh có phần ngạc nhiên, nói: “Đến giờ vẫn chưa tỉnh, thân thể nàng sao lại yếu đuối đến vậy, chẳng lẽ Gia Luật Sở Tề đã làm gì nàng? Thanh Bích, khi người thay quần áo cho nàng, có thấy trên người nàng có vết thâm tím hay kim châm gì không?”

Phó Cẩm Họa nghe thấy Ngũ Tấn Thanh nói thế, không khỏi đỏ bừng mặt, Ngũ Tấn Thanh thấy vậy đang định tiến lên xem thử, liền thấy Thanh Bích tranh lên trước nói: “Chắc là vừa rồi Thanh Bích đặt mấy cái lò sưởi trong phòng, làm cô nương bị nóng, đợi sau khi công tử đi, Thanh Bích sẽ cởi áo ngoài cho cô nương...”

Nói đến đây, sắc mặt Ngũ Tấn Thanh lại thành ra có phần mất tự nhiên, sau khi nhìn Phó Cẩm Họa thật lâu, chàng quay bước bỏ đi.

Phó Cẩm Họa nghe thấy tiếng bước chân Ngũ Tấn Thanh dần ra xa, mới ngồi dậy, ôm lấy hai má vẫn còn nóng bừng của mình, thờ dãi một hơi mới lấy lại được bình tĩnh.

Lại qua gần nửa canh giờ nữa, Thanh Bích lớn tiếng trong phòng: “Cô nương sắp tỉnh rồi, để em vào bếp bung ít cháo lên...”

Nói đoạn, liền có một người từ trong phòng đi ra, dùng khăn che miệng khề ho, Ngũ Cừu tiện miệng nói: “Thanh Bích, người tận tâm chăm sóc cô nương là tốt, nhưng cũng nên chú ý sức khỏe mới được.”

Thanh Bích không ngừng gật đầu, quay gót nhanh chân ra khỏi đình viện, đi thẳng ra ngoài cửa phủ. Linh gác cổng Ngu phủ biết Thanh Bích, cho nên không ngăn cản cô ta.

Thanh Bích nhanh nhẹn men theo con đường bên ngoài Ngu phủ đi về phía tây vài trượng, quả nhiên trông thấy một cỗ xe ngựa đang dừng ở giữa chợ, trong lúc căng thẳng, đánh rơi cả chiếc khăn trong tay mà cũng không biết, thì ra người đóng giả Thanh Bích ra khỏi phủ chính là Phó Cẩm Họa.

Phó Cẩm Họa chậm rãi đi về phía cỗ xe, con đường mấy trượng này nàng bước đi cực kì gian nan và do dự, không phải không có niềm mong đợi, chỉ có điều trong khoảnh khắc nàng đã tự phủ nhận chính mình.

Phó Cẩm Họa đứng bên ngoài cỗ xe, không thấy người đánh xe đâu, cũng không nhìn được người ngồi trong xe là ai, nàng không dám mở miệng hỏi, nếu người trong xe không phải là Tề Dương vương nàng biết phải làm sao?

Đúng lúc đó, trong xe vang lên một giọng nói trầm trầm, “Sao còn chưa lên xe? Chẳng lẽ cảnh phồn hoa trong thành An Lăng nàng còn chưa ngấm đủ hay sao?”

Vừa nghe thấy thanh âm quen thuộc, trong lòng Phó Cẩm Họa run lên, ánh mắt lập tức dâng lên một màn sương, còn chưa kịp đưa tay lên lau đã được người đó gió tay kéo vào trong khoang xe.

Phó Cẩm Họa và người đó ngồi kề bên nhau, nàng cúi đầu, vừa hay trông thấy đôi gầy của người đó, sạch sẽ chỉnh tề, không thấy đất bùn gió tuyết, Tề Dương vương kẻ cũng thật là tiêu sái tự tại.

Nghĩ đến đây, Phó Cẩm Họa kiêu ngạo ngẩng đầu lên, lờ mờ Tề Dương vương không hề sợ hãi, nói: “Hôm đó vương gia muốn thiếp ở lại làm con tin trong tay Gia Luật Sở Tề, giờ thiếp chẳng may vào tướng quân phủ, vương gia có phần hận gì không?”

Tề Dương vương khoanh tay dựa vào khoang xe, lúc này Phó Cẩm Họa mới phát hiện ra mặt chàng đỏ bừng, trong mắt đầy tia máu, thần sắc mệt mỏi. Do dự một hồi, nàng gió tay đặt lên trán Tề Dương vương, vừa chạm vào liền thấy nóng rực, Phó Cẩm Họa không khỏi cả kinh, ngạc nhiên kêu lên thành tiếng, “Ngài đang sốt...”

Tề Dương vương nắm lấy tay Phó Cẩm Họa, đặt lên trước ngực mình, cũng không vội nói chuyện, lại chau mày nhắm mắt; Phó Cẩm Họa bị ép cúi xuống dựa vào chàng, bàn tay chạm vào ngực chàng, cảm nhận được nhịp tim mạnh mẽ, trầm ổn mà vững chãi.

Phó Cẩm Họa cắn răng, gần như dùng hết sức lực toàn thân, rút tay mình ra, quát: “Chung Hoa Ly, hoặc là ngài đi tìm đại phu, hoặc là ngài thả thiếp về Tuyền Thành đi. Thiếp không muốn giao tính mạng cho một người không biết quý trọng tính mạng của mình...”

Tề Dương vương ung dung cười một hồi, đây dường như là lần đầu tiên Phó Cẩm Họa thấy chàng mang thần thái ung dung không phòng bị thế này, thanh âm của chàng cũng trở nên khề khàng, nói: “Ngay cả bản vương cũng không ngờ, lại có nhiều người muốn lấy mạng nàng đến thế! May mà bản vương biết Ngũ Tấn Thanh sẽ bảo vệ chu toàn cho nàng...”

Phó Cẩm Họa thấy Tề Dương vương nhắc đến Ngũ Tấn Thanh, nhớ đến việc tối hôm qua chàng bình tĩnh giải cứu cho mình trong đám cháy, trong lòng lại tràn đầy cảm khái, nói: “Huynh ấy chịu cứu mạng thiếp, chỉ e là vì ngài cũng dùng thủ đoạn tương tự để uy hiếp huynh ấy phải không? Hiện giờ Gia Luật Sở Tề đã chết, thiếp cũng không cần phải làm con tin gì trong tay hắn nữa...”

“Gia Luật Sở Tế làm sao mà chết được? Chỉ dựa vào một trận cháy nho nhỏ trong phủ tướng quân mà có thể đoạt mạng hắn sao? Nàng xem thường hắn quá đấy!”

“Tôi hôm qua, bọn thiếp suýt nữa chôn thân trong biển lửa, bỏ mạng trong phủ tướng quân, thế mà ngài lại nói chẳng qua chỉ là một trận cháy nhỏ? Trái tim ngài làm bằng sắt đá hay sao? Chẳng lẽ tính mạng của những người bị ngài uy hiếp như bọn thiếp lại rẻ mạt đến thế sao?”

Tể Dương vương hơi sững người, ngược mắt lên, kéo Phó Cẩm Họa đến trước ngực mình, Phó Cẩm Họa đang định vùng vẫy liền bị chàng dùng cánh tay trái kẹp chặt trong lòng. Tế Dương vương dùng tay phải chạm rầy vuốt lên má Phó Cẩm Họa, nói với giọng điệu châm chọc không thể nào tin nổi: “Phó Cẩm Họa, con người thông minh tuyệt đỉnh của nàng khi ở trong Thanh Âm am đi đâu mất rồi? Sao ra khỏi Tuyền Thành, mọi chuyện đều trở nên ngu ngốc vậy?”

Phó Cẩm Họa vốn đã tức giận trong lòng, bị chàng khinh bạc sỉ nhục như thế càng thêm giận dữ, quát lên: “Đừng quên, là ai đã khiến một nữ nhân yếu ớt phải tha hương lưu lạc đến nơi hoang mạc biên quan thế này! Nếu không phải ông trời thương xót, chi e thiếp sớm đã chết đến mấy lần rồi, vậy mà ngài còn nói thiếp ngu ngốc sao? Vậy thì người bày mưu tính kế như ngài thử nói xem, ngài định giúp thiếp sống qua con đen vận bĩ, quay lại Tuyền Thành như thế nào đây?”

“Nàng muốn quay về Tuyền Thành đến thế sao?”

Tể Dương vương tựa như vô tình hỏi, nhưng lại khiến Phó Cẩm Họa hoàn toàn sững sờ, nàng chẳng lẽ thực sự mong muốn quay về Tuyền Thành đến thế? Cho dù bây giờ không về được Tuyền Thành thì đã sao? Chung Ngân Hoàng đã hạ lệnh muốn xử tử nàng, chi e không có Tế Dương vương và Ngu Tấn Thanh tương trợ, nàng làm thế nào về được Tuyền Thành cùng là cả một vấn đề.

Nàng nhất không biết phải trả lời ra sao, ngăn người nhìn Tế Dương vương, vẻ yêu kiều lọt vào mắt Tế Dương vương lại khiến chàng rung động trong lòng, cảm thấy cả thể xác và tâm hồn đều nóng bừng lên.

Chàng thở dài một hơi, cánh tay ôm Phó Cẩm Họa thêm chặt, nhưng không cảm thấy Phó Cẩm Họa vùng vẫy gì, trong lòng còn đang kinh ngạc, liền cảm thấy trước ngực hơi lạnh, kể đó liền cảm nhận được vai nàng hơi run cùng tiếng nấc nghẹn ngào...

“Lần này về Tuyền Thành, bản vương phải tiến hành đại hôn rồi...” Tế Dương vương cũng không biết vì sao lại nói ra câu đó vào lúc này, trực giác chàng muốn biết Phó Cẩm Họa sẽ phản ứng ra sao, nhưng chỉ cảm thấy dường như nàng hơi sững lại một chút, kể đó khẽ đẩy chàng ra rồi ngồi vào vị trí đối diện, lau nước mắt, miễn cưỡng cười nói: “Nếu vương gia cưới nhị tỷ của thiếp thì thiếp nên nói một tiếng chúc mừng, tiếc là thiếp mắc kẹt ở biên thành, không thể trở về dự lễ được.”

Tể Dương vương không nói gì, cứ thế nhìn Phó Cẩm Họa, ánh mắt bình thản, thậm chí mang theo một chút dịu dàng. Phó Cẩm Họa quay đầu không nhìn lại chàng, cuối cùng không nhịn được, lại nói: “Có điều không biết vì sao sau khi thiếp mất đi tác dụng của một quân cờ, vương gia vẫn còn chịu cưới nhị tỷ của thiếp, chẳng lẽ vương gia quả thực có vài phần tình ý với nhị tỷ của thiếp thật sao?”

Câu nói này tựa như chòng ghẹo, nhưng lúc này lại khiến Tế Dương vương có vài phần khó chịu, chàng chau mày, cố kìm nén cơn giận, dần từng tiếng, hỏi: “Trong mắt nàng, bản vương đối với nàng ngoại trừ lợi dụng ra, không có chút gì khác biệt nữa sao?”

Phó Cẩm Họa bất giác cất lên tiếng cười rất lạnh lùng, nói với giọng điệu chế giễu: “Không phải vương gia định nói là ngài có tình cảm sâu nặng với thiếp đấy chứ? Nếu quả có vậy thì Phó Cẩm Họa thiếp không gánh được đâu! Nếu vương gia quả thật có lòng, xin hãy nói cho thiếp biết thiếp phải làm thế nào để thoát được ra khỏi cảnh khó khăn này trước đã thì hơn. Trong phủ tướng quân đã có thể cải người của ngài vào, thì nhất định cũng có người của hoàng thượng, cứ tiếp tục thế này, chẳng lẽ hoàng thượng lại không đoán ra nữ nhân mà Ngu Tấn Thanh giữ lại chính là thiếp hay sao?”

Ánh mắt Tế Dương vương lập tức mang theo vài phần tàn nhẫn tuyệt tình, nói: “Nếu hoàng thượng quả thực đã biết, vậy thì kết cục của nàng chỉ có một chữ ‘chết’ mà thôi...”

Phó Cẩm Họa cả kinh, hoảng hốt lùi lại cả người đập vào thành xe, nàng cố nhịn đau, giữ vẻ cao ngạo nói: “Không hổ là Tế Dương vương, sát phạt quyết đoán không chút lưu tình! Thiếp không hận ngài đối xử với thiếp như thế, thiếp chỉ hận mình không vào nội trong cung, không thao túng được ý của quân vương, không thể khiến gió cuộn mây vần, cần khôn xoay chuyển.”

Ánh mắt Tế Dương vương phức tạp, thanh âm trầm thấp, nói: “Trong lòng nàng, có phải bản vương giống như một con chim ưng hung ác không?”

Phó Cẩm Họa chậm rãi lắc đầu, cười khổ không thôi, đưa chân xuống xe, kiên quyết bỏ đi. Thôi cũng đành, chẳng phải đã biết rõ đáp án rồi sao? Tiền đồ là cái chết, kết cục là cái chết, làm thế nào cũng không thoát khỏi một chữ “chết”.

Nàng sao biết được, chính trong khoảnh khắc nàng bỏ đi, có người muốn gọi nàng lại, chỉ để được lưu luyến nhìn nàng, nói một câu “Phó Cẩm Họa ngày trước đã chết, nhưng nàng vẫn sẽ sống, sẽ sống thật tốt, phải vậy không?”

Chẳng bao lâu sau, có người nhảy lên xe ngựa của Tế Dương vương, đánh xe đi xa vài dặm, ở đó có một đội người ngựa đang đóng giả làm thương nhân đợi trong khách điểm, thấy Tế Dương vương quay lại thì đồng loạt tiến lên, nói: “Vương gia, huynh đệ chúng tôi đợi trong khách điểm sốt ruột vô cùng, chi e có chuyện gì xảy ra với vương gia. Hiện giờ trong thành An Lăng vàng thau lẫn lộn, ngay cả người của Gia Luật Sở Tế cũng ẩn náu ở đây, cho dù là Ngu tướng quân, e rằng cũng khó lòng không chế cục diện.”

Một người khác tiến lên, thận trọng hỏi: “Vương gia, bao giờ chúng ta đến phủ tướng quân? Nếu chúng ta còn không để lộ thân phận, thuộc hạ e rằng...”

Tể Dương vương ngồi trên ghế, uống một ngụm trà nóng, chau mày nói: “Ngươi lo rằng chúng ta không để lộ thân phận thì Ngu Tấn Thanh sẽ liên thủ với Gia Luật Sở Tể trừ bỏ chúng ta sao? Đến khi đó báo lên triều đình, cứ nói là không biết rõ thân phận của chúng ta, cứ tưởng chúng ta là lưu manh thô phi, có phải không?”

Người đó cười trừ, không đáp.

Tể Dương vương lại thờ dài một tiếng, những tia máu trong mắt càng nhiều thêm, nói: “Đừng vội, đêm nay đến phủ tướng quân, có điều các ngươi truyền lệnh xuống, bảo các tướng sĩ không được đi khắp nơi gõ cửa dọa dẫm đòi tiền. Ngu Tấn Thanh không giống như những người khác, hấn trị quân rất nghiêm, hận nhất là các tướng sĩ ngoài mặt nghe lệnh nhưng ngầm chống đối...”

Mấy người gật đầu lia lịa, ai nấy đều coi trọng lệnh của Tể Dương vương.

Còn Phó Cẩm Họa, vừa mới bước vào Ngu phủ vài bước liền bị Chân Phiến ngăn lại, vội vã nói: “Bà cô của tôi ơi, cô chạy đi đâu thế hả?”

Phó Cẩm Họa biết chuyện mình đóng giả Thanh Bích ra khỏi phủ đã bị Ngu Tấn Thanh phát hiện, lập tức thấy khó xử, cười xòa nói: “Ta ở trong phủ có phần bí bức, ra ngoài đi dạo...”

Chân Phiến kéo tay áo Phó Cẩm Họa, nói: “Bà cô của tôi ơi, mau theo tôi quay về đi, công tử nổi giận rồi, bắt Ngũ Cửu tự phạt cho đến khi cô quay về, còn đến chậm nữa, e rằng chân của Ngũ Cửu không giữ được đâu.”

Phó Cẩm Họa cả kinh, lập tức không lẩn tránh thêm nữa, vội vã về phòng, chỉ thấy Ngu Tấn Thanh ngồi trên ghế, tay cầm chén trà nóng, Thanh Bích quỳ một bên lau nước mắt, còn Ngũ Cửu đứng trên một hàng đao nhọn đi đi lại lại, sắc mặt vàng vọt, mồ hôi đã tứa ra, có thể thấy hấn thi triển khinh công không để mũi đao đâm xuyên qua bàn chân rốt cuộc đã phải hao tổn bao nhiêu khí lực...

Chân Phiến thấy thế vội vã giúp Ngũ Cửu một phần lực, dìu Ngũ Cửu xuống khỏi những lưỡi đao, Ngũ Cửu mồ hôi nhễ nhại lập tức ngồi lún ra đất, giọng thều thào: “Cô nương, cuối cùng cô cũng đã về, còn muộn thêm một bước, chân của Ngũ Cửu coi như phải bỏ, không thể thay công tử chạy đi chạy lại được nữa rồi.”

Phó Cẩm Họa thấy vậy hồi hận vô cùng, tiến lên kéo Thanh Bích đứng dậy, lại đỡ Ngũ Cửu, nói: “Chân Phiến, ngươi đưa Ngũ Cửu xuống nghỉ ngơi đi. Thanh Bích, ngươi cũng đi hầu hạ xem, lại xuống bếp bưng mấy bát canh bổ khí huyết qua đó đi.”

Khi Phó Cẩm Họa nói những điều này, không hề nhìn sắc mặt của Ngu Tấn Thanh, Chân Phiến và Ngũ Cửu đứng hầu một bên không dám động dậy, ngay cả Thanh Bích cũng không dám rời đi.

Mãi cho đến khi Ngu Tấn Thanh hạ lệnh một câu “Lui xuống đi”, ba người mới tựa như được lệnh đại xá, nhanh chóng lui ra.

Cửa phòng vừa được đóng lại, Phó Cẩm Họa cười khỏ, nói: “Người ta đều nói Ngu tướng quân biết cách trị quân, không ngờ ngay cả gia tộc theo hầu cũng được huấn luyện kỷ cương như thế.”

Ngu Tấn Thanh lạnh lùng: “Nếu Ngu Tấn Thanh ta quả thực có tài trị quân, sao có thể dung túng cho Ngũ Cửu thả nài đi? Ngu Tấn Thanh ta từ nhỏ tập võ, chẳng lẽ còn không phân biệt được hơi thở của một người ngủ thật và ngủ giả vờ hay sao?”

Mặt Phó Cẩm Họa đỏ bừng, nói có phần mất tự nhiên: “Không phải ta cố ý giấu huynh... nhưng sao huynh không lật tẩy ta ngay lúc đó?”

“Nếu ta lật tẩy nài, chẳng phải nài vẫn sẽ nghĩ cách khác chuồn ra ngoài sao? Nói không chừng sẽ làm ra những chuyện càng quá khích hơn. Thôi đi, nếu người nài muốn gặp đã là ngài ấy, tại sao ta phải ngăn cản?”

Lời nói của Ngu Tấn Thanh đơn giản rõ ràng, nhưng lại bộc lộ một sự thực, chẳng biết người mà nài đi gặp là Tể Dương vương. Phó Cẩm Họa lên tiếng dò la: “Sao huynh biết người ta đi gặp là ngài ấy? Chẳng lẽ huynh đã sớm biết ngài ấy đến thành An Lăng?”

Ngu Tấn Thanh lảng tránh không đáp, đứng dậy, lại gần Phó Cẩm Họa. Đây là lần đầu tiên Ngu Tấn Thanh vô cớ chủ động tiến lại gần nài, hai mắt chàng long lanh, đen láy, lại rất có thần mang theo vài phần lưu luyến: “Tôi nay, bất kể xảy ra chuyện gì, nài hãy nhớ đứng đằng sau lưng ta, như thế sẽ không ai có thể làm tổn thương nài được dù chỉ một ly...”

Phó Cẩm Họa kinh ngạc vô cùng, chẳng lẽ Ngu Tấn Thanh đã biết, Tể Dương vương sẽ dồn nài vào chỗ chết sau khi hoàng thượng biết tin nài vẫn còn sống? Nghĩ đến đây, nài chợt thấy đau lòng, nếu thiếu kiềm chế một chút thì lẽ đã rồi.

“Vì sao huynh lại muốn cứu ta?”

Phó Cẩm Họa sợ hãi hỏi, nài muốn tìm một đáp án, một đáp án có thể khiến nài thấy an tâm.

Ngu Tấn Thanh lăm vờ trầm tư, hồi lâu mới trả lời: “Ta cứu nài, nhưng ta muốn nài đồng ý với ta một điều kiện...”

Lòng Phó Cẩm Họa dần dần chùng xuống, trong tim lan tỏa mùi vị khổ đau, thôi cũng đành, thôi cũng đành, hai bên đều gian nan sinh tử, chỉ bằng thuận theo lẽ tự nhiên.

“Ta muốn nài đồng ý với ta, ở lại thành An Lăng, làm bạn cùng ta trọn đời trọn kiếp...” Thanh âm của Ngu Tấn Thanh tựa như vàng ngọc chạm vào nhau, ánh mắt sáng ngời mà trong trẻo, không ẩn chứa chút tạp niệm nào, nhưng dường như lại mang theo muôn ngàn ma lực, đưa Phó Cẩm Họa xuống

vực sâu vạn trượng, không thể thoát ra...

Phó Cẩm Họa không khỏi chấn động trong lòng, quay người ngồi trên ghế, không dám nhìn Ngu Tấn Thanh nữa, khẽ hỏi: “Vì sao? Vì sao huynh lại muốn ta đồng ý một điều kiện như thế? Điều đó có nghĩa là...”

“Điều đó có nghĩa là đời này nàng chỉ có thể làm người phụ nữ của Ngu Tấn Thanh ta,” Ngu Tấn Thanh đứng trước mặt Phó Cẩm Họa, giờ tay nắm lấy tay nàng, “Ngu Tấn Thanh ta cả đời kiêu ngạo, xưa nay chưa từng vương vào phần son nhĩ nữ, chỉ vì ta hiểu anh hùng thương xót mỹ nhân, hai chữ “hồng nhan” nên tặng cho người con gái như nàng...”

Phó Cẩm Họa muốn rút tay mình ra nhưng Ngu Tấn Thanh chẳng cần dùng sức cũng có thể nắm thật chặt, nàng không giằng ra được đành phải chịu, nói: “Huynh nên biết thân phận hiện giờ của ta, cũng nên biết ta đang ở trong hoàn cảnh thế nào. Phàm có người biết được, hai nhà Phó, Ngu mãi mãi chẳng thể có ngày yên ổn. Tội lỗi sâu nặng như thế, Phó Cẩm Họa ta không gánh nổi...”

“Có ta ở đây, mọi tội lỗi hãy để ta gánh chịu, người phụ nữ của Ngu Tấn Thanh ta làm sao có thể chịu khổ được?”

Phó Cẩm Họa không phải không rung động, có điều nàng vẫn chưa nghĩ thông suốt, mọi thứ đến quá đột ngột, nàng do dự, nàng lo sợ, nàng muốn vùng vẫy trốn tránh, thế nhưng Ngu Tấn Thanh lại đột nhiên đưa tay mình lên trước mắt nàng, trên đó vết răng của nàng như vành trăng vẫn còn lưu lại.

“Nếu không có chút tình ý nào, cần gì phải để lại dấu vết trên bàn tay ta?” Ngu Tấn Thanh không cho phép Phó Cẩm Họa trốn tránh, tiếp tục nói: “Vết răng này còn, thì tình ý của ta vẫn còn...”

“Nhưng vết răng này, rồi sẽ có ngày biến mất.”

“Không, nàng đợi ba ngày sau, ba tháng sau, ba năm sau, ba mươi năm sau xem lại, nó vẫn sẽ còn nguyên...”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Cung Cẩm Tú* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: LAO VÀO CHỖ CHẾT

Lời thề trong tình yêu nam nữ chỉ như làn khói mong manh, vĩnh viễn không thể nào dừng lại ở thời khắc đẹp đẽ nhất, nhưng lời hứa của đại trượng phu thì khác, đâu có thể rơi, nhưng lời hứa không thể không hoàn thành.

Phó Cẩm Họa biết Ngu Tấn Thanh chắc chắn đã dùng thứ thuốc gì đó nên mới để lại vết sẹo lâu dài trên tay, nàng cảm thấy không nổi, bèn khẽ nói: “Cần gì phải khổ như vậy? Huynh và ta không cùng chung một con đường, huynh xa lánh bụi trần, làm bạn cùng quyền kinh chén trà, còn ta rơi vào vòng luân hồi không thể siêu thoát. Con đường này gập ghềnh quá, cũng gian nan quá, ta chẳng tha một mình gánh chịu, cũng không muốn làm liên lụy đến những người khác. Tối nay, sống hay chết ta còn chưa biết được, huynh bảo ta làm sao có thể nói đến chuyện ái tình?”

“Tối nay là đêm sinh tử của ai, nàng không đoán được, nhưng ta đã tính toán xong, nàng đừng lo sợ bất an nữa. Trong mắt ta, nàng không phải là người con gái yếu đuối không nơi nương tựa như thế, nàng mưu lược, gan dạ và hiểu biết...”

Ngu Tấn Thanh nói đến đây, Phó Cẩm Họa ngẩng đầu nhìn chàng không nhận được cười, khóe mắt lấp lánh dòng lệ, vừa tình nghịch vừa khiến người ta thương xót.

“Sao nàng lại cười?” Ngu Tấn Thanh cười có phần bất lực, trong mắt đầy vẻ thương yêu không sao che giấu được.

Phó Cẩm Họa xấu hổ, cuối cùng cũng đành bẽn lèn nói: “Ta cười vì ta đoán được vì sao huynh lại giữ ta lại.” Có lẽ nhận ra Ngu Tấn Thanh đang rất muốn nghe nàng nói tiếp, nàng nhướn mày, tiếp tục nói: “Bởi vì trong thành An Lăng, nữ nhân thích hợp với huynh chẳng có mấy người, mà cho dù là nữ nhân do hoàng thượng chỉ hôn cũng chưa chắc đã bằng lòng đến ở trong phủ tướng quân tại thành An Lăng này. Nhưng ta, vì có bí mật không thể nói ra, nên mới cam tâm lưu lại bên cạnh huynh, cho dù nơi đây là đại mạc hoang sơ, cho dù nơi đây cô độc tuyệt động...”

Ngu Tấn Thanh vỗ tay tán thưởng: “Với sự thông minh nhanh trí của nàng, sau này ở trong thành An Lăng này ta sẽ không còn cảm thấy cô độc hay u sầu nữa.”

Ngu Tấn Thanh cười rất vui, nhưng Phó Cẩm Họa lại vì chàng không phản bác những lời mình nói đằng sau mà cảm thấy không vui, hậm hực nói: “Hóa ra mọi thứ ta nói đều là thật à? Ngu Tấn Thanh, đừng nói bây giờ ta không đồng ý, cho dù sau này có thực sự bị ép ở lại thành An Lăng này cũng không cho phép huynh bắt nạt ta.”

Ngu Tấn Thanh còn chưa dứt nụ cười, đang định nói điều gì đó thì nghe thấy tiếng Chân Phiến ở ngoài cửa thưa vọng vào: “Công tử, cơm trưa đã chuẩn bị xong rồi...”

Ngũ Tấn Thanh định kéo Phó Cẩm Họa đi cùng, Phó Cẩm Họa né tránh bàn tay chàng, làm thế nào cũng không chịu, trên đường ra gian nhà trước, Phó Cẩm Họa hạ giọng hỏi: “Tĩnh ra Ngũ Cừu đã theo huynh bao năm, chẳng qua cũng chỉ là lơ đãng mà phạm một lỗi nhỏ, chẳng lẽ huynh thực sự nhẫn tâm bắt cậu ta đập lên trên mũi dao, đâm rách lòng bàn chân, phé cả hai chân hay sao?”

Ngũ Tấn Thanh trả lời nàng, giọng điệu hết sức thản nhiên: “Uổng cho ta vừa mới khen nàng thông minh! Chẳng lẽ nàng không nhận ra, khi Ngũ Cừu đâm trên mũi dao hẳn đi một đôi giày đặc biệt sao? Đế giày có một lớp tơ tằm vàng, không ngâm nước lửa, cũng không sợ dao đâm...”

Phó Cẩm Họa chợt hiểu ra, lúc này mới nhớ lại việc trước đó khi Ngũ Cừu nhảy xuống khỏi mũi dao, quả thực lại thay về đôi giày cũ của mình, nàng cười nói: “Hóa ra Ngũ công tử cũng là người biết giờ trò giấu diếm, có điều Ngũ Cừu lỡ mãng không đoán ra chỗ tĩnh diệu bên trong, nhưng gã Chân Phiến tinh ranh quỷ quái, chẳng lẽ cũng không đoán ra?”

Ngũ Tấn Thanh cười không đáp, Chân Phiến theo sau liền nhanh chân tiến lên, hạ giọng nói với Phó Cẩm Họa: “Đó là vì, những chủ ý này đều do tôi bày cho công tử...” Nói đoạn, còn cười đầy vẻ đắc ý.

“Ồ,” Phó Cẩm Họa kéo dài giọng, tiếp tục nói, “Hóa ra là thế...”

Chân Phiến thấy khuôn mặt Phó Cẩm Họa đầy vẻ ý tứ sâu xa, liền biến sắc mặt, vội vàng xua xua tay với Phó Cẩm Họa, nói: “Cô nương, xin đừng nói cho Ngũ Cừu biết, nếu không Chân Phiến lại phải chịu khổ mất thôi...”

Phó Cẩm Họa làm vẻ đại lượng, nhưng vẫn không quên kẻ cả: “Muốn ta không nói cho Ngũ Cừu cũng được, nhưng ngươi phải đồng ý với ta một điều kiện.”

Chân Phiến hỏi với vẻ đề phòng: “Điều kiện gì?”

“Đó chính là, sau này, ngươi chỉ được nghe lời một mình ta mà thôi...”

Chân Phiến vò đầu, nhìn sang Ngũ Tấn Thanh, thấy Ngũ Tấn Thanh cười mà không đáp, trong nháy mắt liền hiểu ra, vội trả lời: “Chỉ cần cô nương chịu ở lại trong phủ tướng quân, vậy thì Chân Phiến tôi tự khắc nghe theo cô nương...”

Ban đầu Phó Cẩm Họa không suy nghĩ gì, sau đó mới hiểu ra thâm ý trong lời nói của Chân Phiến, khiến nàng không khỏi không đỏ mặt, nàng lườm Chân Phiến một cái cho đỡ xấu hổ, rồi quay người nói với Ngũ Tấn Thanh: “Ừm, xưa nay nghe nói huynh đối xử công bằng với mọi người, nếu đã có cách trừng trị Ngũ Cừu, vậy chắc hẳn cũng có cách trừng trị Chân Phiến nhỉ?”

Chân Phiến ở một bên vội nói: “Bà cô của tôi ơi, cô tha cho Chân Phiến đi, Chân Phiến chuyện gì cũng nghe theo cô hết là được chứ gì?” Nói đoạn, chưa đợi Ngũ Tấn Thanh ra lệnh, hắn đã nhanh chân chuồn mất dạng.

Phó Cẩm Họa nhìn bộ dạng khi bỏ chạy của Chân Phiến mà cười như nắc nẻ, bất giác nhìn vào mắt Ngũ Tấn Thanh, nàng cúi đầu, nghe thấy Ngũ Tấn Thanh khẽ nói bên tai: “Thực ra, ta cũng có chỗ đối xử với mọi người không được công bằng, ví như đối với nữ nhân...”

Giọng nói của Ngũ Tấn Thanh trong trẻo, Phó Cẩm Họa nghe vào thấy thêm vài phần ấm áp, lại nghe thấy Ngũ Tấn Thanh tiếp tục nói: “Người đời lúc nào cũng nói đến hai chữ ‘công bằng’, nhưng không biết rằng trong tình cảm nam nữ, mãi mãi không có cách gì cầu được hai chữ đó. Ngũ Tấn Thanh ta nay đã đem tình cảm trao cho nàng, thì trong mắt sẽ không thể nào có thêm người con gái khác...”

Phó Cẩm Họa ngẩng đầu, ánh mắt ôn hòa, có lẽ còn cảm động hơn trước, hỏi: “Ngũ Tấn Thanh, đây là lời hứa, hay là lời thề?”

Ngũ Tấn Thanh có phần không hiểu, hỏi: “Hai thứ đó có gì khác nhau?”

“Lời thề trong tình yêu nam nữ chỉ như làn khói mong manh, vĩnh viễn không thể nào dừng lại ở thời khắc đẹp đẽ nhất, nhưng lời hứa của đại trượng phu thì khác, đầu có thể rơi, nhưng lời hứa không thể không hoàn thành.”

“Nói như vậy thì lời hứa còn nặng hơn lời thề, vậy thì, điều Ngũ Tấn Thanh ta nói với nàng không phải lời thề, mà là lời hứa...”

Phó Cẩm Họa nhìn chàng, ánh mắt không còn lảng tránh, Ngũ Tấn Thanh đứng dưới hành lang, tay cầm quạt ngọc, anh tuấn thanh cao tựa vàng trắng, nếu như, nếu như mọi thứ không có gì thay đổi, chắc hẳn chàng chính là mối lương duyên tốt đẹp nhất, không phải vậy sao?

Thanh Bích từ xa bước tới, trông thấy Phó Cẩm Họa và Ngũ Tấn Thanh thần thái si mê như thế, khẽ ho một tiếng, nói: “Công tử, cô nương, còn không qua bên này, cơm canh sắp nguội cả rồi...”

Phó Cẩm Họa bỗng tỉnh lại, sắc mặt xấu hổ vô cùng, Ngũ Tấn Thanh cười nhẹ vài tiếng, đi trước vào nhà, còn Phó Cẩm Họa chuẩn bị dời bước, liền bị Thanh Bích kéo tay áo ra chỗ khác.

Thanh Bích muốn nói rồi lại thôi, cuối cùng khó khăn lắm cũng mở miệng: “Cô nương, cô, cô tuyệt đối không thể có dây mơ rễ má gì với công tử được. Công tử là vàng trắng Côn Luân ở thành An Lăng, còn vương gia lại là Ngọc Giao Long ở Tuyên Thành...”

“Thanh Bích, em sợ vương gia sẽ vì ta mà xung đột với Ngũ Tấn Thanh ư?”

Thanh Bích gật đầu, do dự nói: “Cô nương, dù sao cô cũng là người được vương gia coi trọng, Thanh Bích tuy không sánh được với thân phận của cô nương nhưng cũng biết rõ lợi hại bên trong. Vương gia trông có vẻ tàn bạo nhưng lại cảm hận nhất là những kẻ phản bội mình, thực ra ngài ấy là một

người đáng thương...”

“Vương gia có phải người đáng thương hay không ta không biết, ta chỉ biết hiện giờ ngài ấy muốn giết ta,” Phó Cẩm Họa cười khổ, “Có lẽ ngay trong đêm nay.”

Thanh Bích cả kinh đến trợn mắt há miệng, nhìn Phó Cẩm Họa mà không dám tin, lại lắc đầu quầy quậy, nói: “Thanh Bích không tin, vương gia từng dặn Thanh Bích, nhất định phải đem tính mạng ra để bảo vệ cho cô nương, sao ngài ấy có thể giết cô được? Cô nương, nếu vương gia thực sự muốn, thực sự muốn... Thanh Bích nhất định sẽ thề chết can gián, bảo vệ tính mạng cho cô.”

Nhìn vẻ ngây thơ của Thanh Bích, Phó Cẩm Họa đột nhiên hiểu ra, vì sao người Tế Dương vương sai đến giám sát Ngũ Tấn Thanh lại là Thanh Bích. Bởi lẽ tâm lòng cô ta lương thiện, tuyệt đối sẽ không vì chút tự lợi nào mà gây chia rẽ bên trong, sự thực trong mắt Thanh Bích là khách quan, không hàm chứa bất cứ dục vọng cá nhân nào.

Nghĩ đến đây, Phó Cẩm Họa lại thêm vài phần hảo cảm với Thanh Bích, kéo Thanh Bích lại gần mình, nói: “Thanh Bích, ta nhận tình cảm của em, sẽ ghi nhớ ý tốt của em”

Phó Cẩm Họa sợ lâu không vào gian trước, Ngũ Tấn Thanh lại sai người đi tìm, bèn kéo tay Thanh Bích quay lại, tiếp tục nói: “Trong nhà họ Phó ta cũng có một người tỷ muội tốt, cô ấy tên là Vãn Nạn, giống như em vậy, tâm tư đơn thuần lại rất chu đáo...”

Mãi cho đến khi vào nhà, Phó Cẩm Họa mới ngừng lời, nhìn Thanh Bích mỉm cười bảo cô ta yên tâm, nhưng trong lòng thì cảm động vô cùng. Khi ở nhà họ Phó, Vãn Nạn cũng thường mang lại cho nàng cảm giác như thế, có điều không biết sau khi nàng bị bắt cóc, Vãn Nạn bây giờ ra sao.

Nàng vừa ngồi xuống liền thấy Ngũ Cửu vội vã đi từ bên ngoài vào, không kịp hành lễ, đưa cho Ngũ Tấn Thanh cấp báo biên quan.

Ngũ Tấn Thanh mở ra xem, khẽ đọc: “Ba vạn tinh binh triều Nguyên Hy áp sát biên cương triều Thương Ly ta...”

“Công tử, lần này chỉ e là thật. Vừa rồi khi Ngũ Cửu quay về, nghe người trong phủ quán trà lâu nói, khi bọn họ buôn bán hàng hóa từ triều Nguyên Hy về, từng trông thấy một đoàn binh sĩ lớn đi qua...”

Phó Cẩm Họa có phần không hiểu, hỏi: “Triều ta và triều Nguyên Hy thế như nước với lửa, những nhà buôn kia sao có thể trông thấy quan binh của triều Nguyên Hy mà vẫn bình an vô sự quay về được?”

Chân Phiến có phần đắc ý, nói: “Đó là do công lao của công tử nhà tôi đó. Nhớ lại ngày trước, triều ta và triều Nguyên Hy đều chỉ cần thấy bách tính của đối phương là giết, bách tính trong ngoài biên giới ai nấy lo sợ, buộc phải di tản tứ phía, khổ không nói hết. Công tử thấy vậy, trong lòng thương xót, trong một lần chiến sự đã một mình xông vào trận địch, bắt sống đại tướng của triều Nguyên Hy, ép hoàng đế triều Nguyên Hy phải bằng lòng không được lạm sát người vô tội nữa. Từ đó, bách tính ở biên quan đều có thể tự do buôn bán duy trì sinh kế, những người làm ăn ở chỗ khác không tốt cũng đều dọn đến định cư trong thành An Lăng, thành An Lăng này mới dần dần có được bộ mặt như bây giờ...”

Chân Phiến nói hăng say, đến khi bị Ngũ Tấn Thanh hắng giọng một tiếng buộc dừng lại thì lập tức ỉu xiu, nhìn Phó Cẩm Họa lè lưỡi, đứng sau lưng Ngũ Tấn Thanh không dám nói năng gì nữa.

Ngũ Tấn Thanh nhìn Ngũ Cửu nói: “Bây giờ ngươi quay về đại doanh, làm xong việc ta giao cho ngươi trước đã, ngoài ra sai người theo dõi chặt phương hướng hành động của đại quân triều Nguyên Hy.” Nói đến đây, Ngũ Tấn Thanh lại dường như vô tình nhìn Phó Cẩm Họa, “Muốn nhất là đêm nay, ta sẽ quay về đại doanh...”

Ngũ Cửu đem theo thủ dụ của Ngũ Tấn Thanh tuân lệnh ra đi, lập tức hướng về phía đại doanh.

Dùng xong cơm, Ngũ Tấn Thanh và Phó Cẩm Họa cùng ở trong thư phòng.

Phó Cẩm Họa tay cầm bút, trong khoảng thời gian uống một chén trà đã phác thảo xong một bức trận đồ hai quân đối trận, trong tranh có một vị tướng quân áo trắng, khôi giáp oai hùng cười trên lưng ngựa, còn tướng quân bên địch đối diện mặt mũi nham hiểm hung dữ...

Phó Cẩm Họa dùng bút, có vẻ buồn phiền, không thể vẽ tiếp được nữa, nói: “Trận cháy đó, có phải không đủ để thiêu chết Gia Luật Sở Tế không?”

Ngũ Tấn Thanh đón lấy cây bút của Phó Cẩm Họa, gạch chéo lên người đại tướng quân địch, nói: “Hắn sao có thể chỉ bị một trận cháy nhỏ như thế thiêu chết được? Hắn là Gia Luật Sở Tế, cho dù tướng quân phủ này của ta hóa thành tro bụi, ta tin hắn vẫn sẽ có thể yên lành thoát ra...”

Nói đến đây Phó Cẩm Họa bỗng nhiên nhớ lại, hôm đó sau khi Gia Luật Sở Tế đẩy nàng ra, tay trái bị xà nhà đập mạnh xuống, không biết thương thế ra sao, nàng thờ dài một tiếng, nói: “Ta bị hắn bắt cóc ra khỏi Tuyên Thành, nhưng không ngờ hắn lại vì ta mà bị thương. Ta vốn nên hận hắn, nhưng giờ lại chỉ mong hắn mau chóng rời khỏi thành An Lăng, quay về triều Nguyên Hy. Như thế hắn muốn tranh giành son cũng được, muốn đoạt xã tắc cũng xong, không còn liên quan gì đến ta nữa.”

Ngũ Tấn Thanh không cho là vậy, nói: “Gia Luật Sở Tế đã chịu mạo hiểm vào Tuyên Thành, thì sẽ không dễ dàng từ bỏ mà đi đâu...”

Hoặc giả nhận rõ sự căng thẳng của Phó Cẩm Họa, chàng cười nhạt, nói: “Có ta ở đây, đừng sợ...”

Hai người ngồi trong thư phòng, ai nấy yên lặng, nhất thời nhìn nhau không nói gì, trong tay Phó Cẩm Họa đang cầm quyển sách, nhưng ánh mắt luôn nhìn Ngũ Tấn Thanh không rời.

Ngu Tấn Thanh ở một bên nhanh chóng nhận ra điều đó, nói với ý vị sâu xa: “Nàng và ta còn cả đời làm bạn bên nhau, không cần bây giờ đã phải thâm tình quyến luyến đến thế chứ?”

Phó Cẩm Họa không giận dữ, hồi lâu thở dài, cười khổ nói: “Nếu huynh quả thực hứa hẹn với ta cả đời, để ta ở lại thành An Lăng này chưa chắc đã không được, chỉ e ta không qua nổi đêm nay thôi.”

Ngu Tấn Thanh đi đến trước mặt nàng, dùng tay khẽ vuốt ve mái tóc đen của nàng, ánh mắt trong trẻo, ngữ khí ôn hòa: “Ta từng nói sẽ bảo vệ cho nàng chu toàn, không để nàng chịu tổn thương gì nữa, nhưng nàng phải hứa với ta, bất luận trong tình huống thế nào, nàng đều phải tin ta, đừng nghi ngờ hành động của ta...”

Phó Cẩm Họa hơi ngẩn người, kẻ đó chậm chậm gạt đầu, coi như đồng ý.

Nàng ngẫm cảm thấy bất an, nhất định sẽ xảy ra chuyện gì đó khó lòng dự đoán.

Không lâu sau, Chân Phiến gõ cửa vào thư phòng, nói: “Công tử, Chân Phiến đã bày xong kì môn độn giáp ở cửa bên trái gian giữa, theo lời dặn của huynh, chính là thức thứ ba mươi sáu Nhạn Tự Hồi Thanh trong Sát Phá trận, hơn nữa đã giải tán toàn bộ người hầu trong phủ, để họ ẩn náu dưới các mật đạo trong phủ tướng quân...”

“Người tạm thời lui xuống đi, bọn họ chắc cũng đến rồi, người ra cửa phủ đợi, bảo bọn họ xuống ngựa cách cửa phủ ba trượng, đừng quấy rầy sự thanh tịnh trong phủ tướng quân của ta.”

Phó Cẩm Họa ngẫm đoán xem người đến là ai, nhưng vẫn không dám chắc, nghi hoặc nói: “Bọn họ là ai?”

“Bọn họ là người nên đến...”

“Ngu Tấn Thanh, huynh muốn ta phải tự hiểu ngầm sao?”

“Nàng đã lĩnh ngộ trong lòng, ta cần gì phải nói nữa?” Ngu Tấn Thanh chấp bút, lập tức viết xong vài chữ, gấp giấy lại vài lần, đưa cho Phó Cẩm Họa, nói: “Mảnh giấy này, đợi sau tối nay mới được xem, nàng hãy nhớ cho kĩ.”

Phó Cẩm Họa đón lấy tờ giấy mà không hiểu gì, đặt trong túi hoa sen bên eo, nhưng bỗng nhiên lại hỏi: “Nếu người đến là Tế Dương vương, ngài ấy sao chịu xuống ngựa ngoài tướng quân phủ ba trượng? Ngài ấy xưa nay ngông cuồng, liệu có nghe lời Chân Phiến không?”

Ngu Tấn Thanh tự tin, chậm rãi nói: “Chỉ vì Tế Dương vương biết từ nhỏ ta đã tập luyện kỳ môn độn giáp, một khi đã bày trận, nếu không có Chân Phiến chỉ đường, chưa chắc đã vào được trong phủ, cho dù có cố gắng xông vào cũng phải mất mấy canh giờ...”

“Thế nhưng, khi ngài ấy vào được trong tướng quân phủ, lẽ nào không nổi giận với huynh?”

“Ngài ấy xưa nay là một người thông minh, người thông minh làm việc sao có thể chỉ dựa vào quyền thế uy hiếp mọi người? Tế Dương vương càng biết nhìn người, dùng người hơn tướng tượng của nàng, luôn biết cân nhắc kĩ càng...”

Phó Cẩm Họa cười khổ, nói: “Nói như vậy, thì hai người là anh hùng tương kiến, quý trọng lẫn nhau sao?”

Phó Cẩm Họa nhớ lại hôm đó khi Tế Dương vương nhắc đến Ngu Tấn Thanh, sự cảnh giác của chàng cũng chưa chắc đã không phải là vì yêu mến tài năng.

Không lâu sau, Ngu Tấn Thanh gọi người hầu, dặn nhà bếp phòng theo cách nấu nướng ở thành Tuyên Châu chuẩn bị một bàn tiệc rượu, người hầu đáp lời, vội vã đi làm ngay.

“Người sắp đến có hứng uống rượu ư?” Phó Cẩm Họa lắc đầu cười khổ, vẻ mặt bất lực và bi thương.

Nói đoạn, chàng đi ra ngoài, để một mình Phó Cẩm Họa âu sầu lạc lõng ngồi trong thư phòng, lật giở mấy quyển kinh văn trên bàn, nhưng nàng càng lúc càng thêm bồn chồn lo lắng.

Không biết qua bao lâu sau, vào lúc Phó Cẩm Họa gần như không thể chịu đựng nổi cảm giác bức bách này nữa, liền có người khẽ gõ cửa đi vào, thì ra là Thanh Bích.

Trên tay Thanh Bích là một bộ quần áo, nói: “Cô nương, công tử nói đêm nay... đêm nay có chút khác thường, mời cô nương thay áo mới.”

Phó Cẩm Họa đón lấy bộ quần áo, nhìn kĩ một lượt, thứ đồ tinh xảo thế này nhất định là được làm ở trong cung. Nàng cũng không nhiều lời, lập tức để Thanh Bích giúp mình thay áo.

“Cô nương mặc bộ này lên trông thật là đẹp.” Thanh Bích hơi đỏ mặt, thở dài khen ngợi.

Phó Cẩm Họa bật cười, kéo tay Thanh Bích, nói: “Thanh Bích, đợi ngày em xuất giá, ta nhất định sẽ tặng em quần áo còn đẹp hơn thế này nhiều.”

“Thanh Bích làm gì có phúc như thế, chỉ e khi đó Thanh Bích...” Giọng Thanh Bích chùng xuống, cuối cùng trở nên nghẹn ngào.

Phó Cẩm Họa có phần kinh ngạc, cảm thấy tay Thanh Bích hơi run, đang định hỏi cho kỹ thì nghe thấy Ngu Tấn Thanh bước vào nói với Thanh Bích: “Thanh Bích, người nên biết có những chuyện không được phép nuốt lời...”

Thanh Bích sợ hãi rút tay về, lặng lẽ rơi lệ, nói với Ngu Tấn Thanh mà cũng dường như với chính mình: “Thanh Bích không nuốt lời.” Nói đoạn, cô nhìn Phó Cẩm Họa một cái rồi nhanh chân lui ra.

Từ xa vọng lại tiếng nước nỏ, như có như không khiến người ta khó lòng phán đoán, rốt cuộc là nỗi đau thống thiết tâm can đến mức nào.

“Huynh bắt Thanh Bích nhận lời làm chuyện gì?”

“Làm chuyện cô ta tình nguyện làm.”

“Chẳng lẽ huynh không nhìn ra nỗi tuyệt vọng của một cô gái hay sao? Chẳng lẽ lòng cầu xin được sống ẩn chứa trong mắt cô ấy không lay động nổi huynh ư?” Phó Cẩm Họa đi đến bên cạnh Ngu Tấn Thanh, ép hỏi từng câu cho bằng được.

Nhưng Ngu Tấn Thanh đẩy về thâm tình, ngôn từ cũng không kém phần khản thiết, nói: “Chính vì như thế, chính vì ta đọc được ánh mắt của nàng, đọc được nội tâm của nàng, cho nên mới càng mong nàng có thể sống tiếp. Cẩm Họa, ta chỉ muốn nàng sống tiếp, làm bạn cùng ta, từ nay quyền kinh chén trà, đại mạc cát vàng, cầm kì thư họa, ngắm vàng trắng lạnh ngà về tây...”

Những lời lẽ nhiệt thành và mãnh liệt như thế tựa như dốc bầu tâm sự, càng giống như một sự bức bách, khiến thành lũy trong lòng Phó Cẩm Họa phút chốc bị công phá hoàn toàn, nàng mơ hồ lùi về phía sau hai bước, nhìn ánh mắt trong trẻo và đầy mong đợi của Ngu Tấn Thanh, cảm giác muốn trốn chạy và hoảng loạn dần dần biến mất.

“Ngu Tấn Thanh, thân phận của ta thế nào huynh cũng biết đấy, ta không dám bảo đảm nam nhân có liên quan tới ta liệu có được kết cục tử tế hay không.”

“Nàng chính là người con gái đầu tiên mà Ngu Tấn Thanh ta yêu, ta không tin ông trời lại tàn nhẫn như vậy, không cho ta thời gian để yêu một người, thời gian mà ta cần rất ngắn, chẳng qua chỉ một đời mà thôi... những món nợ của kiếp này, kiếp sau ta sẽ thay nàng trả.”

Ánh mắt Ngu Tấn Thanh sâu thẳm, toát lên vẻ mãnh liệt, chân thành, khiến Phó Cẩm Họa vừa cảm động vừa thêm cay đắng. Phó Cẩm Họa ngẩng đầu nhìn chàng, hồi lâu mới hiểu ra, khoảnh khắc đó, khuôn mặt rạng ngời của chàng đã khắc sâu trong tim nàng, sinh mệnh là cuộc hành trình bốn ba không ngừng nghỉ, còn nàng lưu lạc biên quan lênh đênh không nơi nương tựa luôn muốn giữ gìn sự tôn nghiêm của mình trong cảnh khó khăn, từ lâu đã mệt mỏi vô cùng. Nàng hi vọng biết bao có thể có được một tình cảm thiết tha vững chắc, khiến nàng chìm đắm hoặc hòa mình trong đó, cho dù có là như thiêu thân lao vào đồng lửa...

Hoặc giả chính trong khoảnh khắc đó, nàng đã giấu cất giấu một mối tương tư, có những đoạn ký ức chẳng thể nào quên được, mỗi thâm tình khắc cốt ghi tâm ấy bộc lộ ra sau khi mọi phù hoa đều đã tan theo mây khói.

“Ngu Tấn Thanh thiếp hứa với chàng, nếu thiếp có thể sống qua đêm nay, thiếp sẽ ở lại An Lăng, bầu bạn cùng chàng suốt đời...” Phó Cẩm Họa nói dứt lời, khẽ thở ra một hơi, trong lòng bỗng nhiên nhẹ nhõm rất nhiều.

Ngu Tấn Thanh cười, ôm Phó Cẩm Họa vào lòng, khẽ tựa cằm trên đầu nàng, hạ giọng nói: “Nàng hãy nhớ những điều nàng nói, đừng lãng quên, nếu không cho dù là chân trời góc bể ta cũng sẽ đuổi theo nàng, cho đến khi nàng nhớ lại mới thôi.”

Phó Cẩm Họa do dự hồi lâu mới giơ tay ôm lấy chàng, khoảnh khắc nàng vui mặt vào trước ngực chàng có mùi hương gỗ lê nhàn nhạt, khiến nàng say đắm vô cùng.

Hai người cứ thế lặng lẽ ôm nhau, nếu đây là lúc ngày tháng thanh nhàn chưa chắc đã không phải là một khung cảnh trước hoa dưới nguyệt rung động lòng người, đáng tiếc trong đêm trước cơn giông bão thế này, chỉ càng làm tăng thêm cảm giác bi thương cô quạnh.

Hồi lâu, Ngu Tấn Thanh nắm tay Phó Cẩm Họa, đi đến gian nhà chính, ở đó đã bày sẵn bàn tiệc.

Chân Phiến nghiêm trang, nhanh nhẹn vào thông báo, “Công tử, khâm sai của hoàng thượng đã đến cổng phủ...”

Phó Cẩm Họa kinh ngạc trong lòng, lập tức liền cảm thấy Ngu Tấn Thanh nắm tay mình chặt hơn, dường như ra hiệu bảo nàng yên tâm, chỉ nghe thấy chàng nói: “Cẩm Họa, ta từng nói, bất luận đêm nay xảy ra chuyện gì, nàng đều phải tin ta, không được nghi ngờ mà làm hỏng đại sự...”

“Ngu Tấn Thanh, giờ phút này, thiếp có thể vứt bỏ lý trí, vứt bỏ sự xét đoán mà tin tưởng chàng, nhưng nếu chàng phụ thiếp, thiếp quyết không tha thứ cho chàng đâu.” Lời nói của Phó Cẩm Họa kiên quyết mạnh mẽ, nàng đã không còn đường lui. Ngoại trừ việc tin tưởng Ngu Tấn Thanh, nàng còn có đường lui sao?

Lúc đó, ngoài cửa vang lên một tiếng cười ngang ngược, người đó tựa cửa, vẻ mặt phóng đảng mà chế nhạo, không ai khác chính là Chung Tầm Trạch.

Cho dù Chung Tầm Trạch là ngự sử khâm sai, Ngu Tấn Thanh cũng không hành lễ, miệng vẫn nở nụ cười nhẹ nhàng, tay vẫy mời Chung Tầm Trạch ngồi xuống, miệng nói: “Mấy năm không gặp, đệ vẫn y như ngày trước, tính tình vui buồn mừng giận không hề thay đổi...”

“Mấy năm không gặp, huynh chẳng phải vẫn như trước, ôn hòa nhã nhặn, vẻ hào hoa không hề suy giảm đấy sao?”

Nói đoạn, hai người nhìn nhau cười, kể đó ngồi đối ẩm.

“Tấn Thanh, còn nhớ hôm đó khi huynh phụng thánh lệnh trấn thủ biên quan, đệ từng nói muốn cùng huynh uống say một trận, không say không về, nhưng thời cuộc cấp bách, không ngờ huynh phải đi gấp trong đêm đến thành An Lăng, chẳng thể cùng huynh cáo biệt. Hôm nay gặp lại, đệ đệ xem xem tửu lượng của huynh đã tăng thêm được mấy phần, đệ nhớ rất rõ, tửu lượng của huynh còn chưa bằng bảy phần của đệ đó.” Chung Tầm Trạch lập tức ngồi xuống, cũng không làm khách, giơ tay bắt đầu rót rượu.

“Khi đó ta khắc khổ dụng công, sao sánh được với đệ suốt ngày ham vui, uống rượu thay nước? Nhưng hiện giờ ta ở thành An Lăng này, ngoại trừ ngắm vàng trắng lạnh, chỉ có rượu nóng bầu bạn, chúng ta tỉ thí một phen xem sao. Ngày trước ta chẳng được bảy phần tửu lượng của đệ, hôm nay e rằng đệ chẳng bằng năm phần tửu lượng của ta đâu...”

Phó Cẩm Họa hiểu Ngu Tấn Thanh chắc chắn đã sớm biết Chung Ngân Hoàng phái khâm sai đến An Lăng, mà mục đích của chuyến đi này cũng nhất định là muốn lấy tính mạng của nàng, cho dù Ngu Tấn Thanh đã nói muốn bảo toàn tính mạng cho nàng, chẳng lẽ chàng có thể kháng chỉ hay sao?

Thôi đành, thôi đành, xem ra đêm nay đã tới số rồi.

Phó Cẩm Họa đưa tay nâng chén, sáng khoái nói: “Nếu hai người muốn uống rượu luận anh hùng, sao không tiện thể cho kẻ đau lòng như ta uống chung một chén?”

Ngu Tấn Thanh không tỏ vẻ gì, nhưng Chung Tầm Trạch lại hơi ngần ra, nói: “Nếu Phó cô nương cũng muốn uống rượu góp vui thì Chung Tầm Trạch ta đương nhiên sẽ liều mạng bồi tiếp hồng nhan...”

Vẫn là tiếng cười ngông cuồng nhưng Phó Cẩm Họa lại nhìn hẩn cực kỳ cảm kích, hẩn không gọi nàng là Họa phi, mà chỉ gọi một tiếng “Phó cô nương”, coi như cũng giữ thể diện cho nàng.

Khi men rượu đã ngà say, ngoài cửa vọng lại tiếng bước chân ồn ào, Chân Phiến vội nói: “Công tử, Tể Dương vương đến...”

Phó Cẩm Họa giật mình như vừa nghe thấy chuyện kinh hãi lắm, nàng lập tức đứng dậy vừa hay trông thấy Tể Dương vương bước vào, chỉ thấy chàng mặc cẩm bào sang trọng, bên ngoài khoác một chiếc áo choàng viền mép màu đen, trên khuy áo nạm hai viên trân châu đông hải to bằng ngón tay cái, đáng vẻ đường hoàng đỉnh đạc vô cùng.

“Tầm Trạch, hoàng thượng bảo đệ đến đây là để uống mấy chén rượu này sao?” Tể Dương vương ngữ khí hẩn học nhưng đầy uy thế.

Tể Dương vương cởi áo choàng ra, tiện tay vứt cho tùy tùng, ánh mắt u ám, ngăm đăm xen chút phẫn nộ, nhìn thẳng vào Phó Cẩm Họa không hề dịch chuyển.

Khuôn mặt Phó Cẩm Họa bỗng chốc đỏ bừng, mang vẻ say sưa mê hoặc lòng người, cầm chén rượu lên, tự mình rót một chén, nâng lên đi đến trước mặt Tể Dương vương, cho dù trong lòng nàng giờ đây có biết bao nỗi sợ hãi, thì lúc này cũng đã hóa hết thành oán hận và bi thương.

“Vương gia, chi bằng ngài cũng ném thử một chén rượu đi...”

Phó Cẩm Họa nâng chén rượu đến trước mặt Tể Dương vương, Tể Dương vương không cầm chén, ngược lại nắm lấy cổ tay Phó Cẩm Họa, trong mắt đầy nhưng tia máu, hạ giọng quát: “Bản vương đến đây, chẳng lẽ cũng chỉ vì một chén rượu sao?”

Phó Cẩm Họa cảm nhận được bàn tay Tể Dương vương đang nắm lấy cổ tay mình nóng rực thì kinh ngạc định giằng ra, nhưng nhất thời không được, liền thối vụng vẫy, nói tiếp: “Rượu này được ủ bằng nước trong thành An Lăng, tuy không sánh được với rượu ngon trong phủ vương gia, nhưng ngoài vị ngọt sắc nồng nàn, còn thêm một phần dư vị cay đắng. Nơi đây dầu sao cũng là thành An Lăng ngoài biên quan, nước ở thành An Lăng đắng, tướng sĩ trấn thủ ngoài thành An Lăng càng chịu nhiều cay đắng hơn, nếu vương gia bằng lòng với thỉnh cầu ngày trước của thiếp, hôm nay thiếp nhất định sẽ để vương gia được bình yên như ý quay về.”

Khi nàng ngẩng đầu lên, bất ngờ chạm phải ánh mắt sắc bén lạnh lùng như sương của Tể Dương vương, lực đạo trên cổ tay càng mạnh, cho đến khi Phó Cẩm Họa không chịu nổi phải chau mày kêu lên.

Ngu Tấn Thanh tiến lên mượn cơ đón lấy chén rượu trong tay Phó Cẩm Họa, lướt chân khí qua mạch ôn của Tể Dương vương mới có thể kéo được Phó Cẩm Họa đến trước mặt mình, diu nàng về bên cạnh ngồi xuống, kể đó lại đưa chén rượu trong tay cho Tể Dương vương, nói: “Vương gia đáp tuyệt đến đây, e là đã nhiễm phong hàn, mời uống chén rượu cho ấm người.”

Tể Dương vương lạnh lùng “hừ” một tiếng, đón chén rượu rồi ngồi xuống, nói với tùy tùng sau lưng: “Mấy người các người ra chỗ khác nghỉ ngơi, không có lệnh của bản vương không được tùy tiện đi lại.”

Mọi người đáp lời rồi đi, Chân Phiến cũng đi theo dặn nhà bếp làm thêm cơm rượu đưa tới.

Chung Tầm Trạch nhìn bốn phía, ngạc nhiên nói: “Tấn Thanh, sao trong tướng quân phủ của huynh chẳng có thị thiếp gì cả vậy? Nếu cần, đệ sẽ chọn mấy người đẹp trong phủ của đệ đưa tới đây, nếu vẫn không vừa ý thì bảo vương gia chọn vài người trong phủ đưa tới, để đêm đến huynh khỏi cảm thấy cô đơn...”

Tể Dương vương giận dữ lờm Chung Tầm Trạch, nói: “Chung Tầm Trạch, ngươi câm miệng cho bản vương! Ngươi không sợ bản vương chặt hết cánh

tay của cơ thiếp trong phủ người sao? Bần vương nghe nói, mấy ngày trước trong phủ người không được bình yên cho lắm, cơ thiếp đánh ghen gây ra không ít chuyện.”

Bị nhắc đến chuyện này Chung Tầm Trạch quả nhiên có phần buồn bã, đập bàn nói: “Đàn bà thật là rắc rối, thiếu thi vô vị, nhiều lại phiền lòng...”

Phó Cẩm Họa cười lạnh lùng, nói: “Nếu đã như thế, chi bằng học theo vương gia giết hết đám cơ thiếp đó đi có được không? Bây giờ nghĩ lại, vương gia quả nhiên sáng suốt, biết không thể động lòng với nữ nhân, nếu có chút động lòng, chi bằng giết bay người đó đi, sau khỏi phải rồi ruột.”

Tể Dương vương im lặng không đáp lời Phó Cẩm Họa, ánh mắt phức tạp lướt qua nàng rồi nhìn vào sau tấm bình phong.

Chung Tầm Trạch đứng dậy, định rót rượu cho Tể Dương vương, khi nhắc tay lên liền đánh rơi một vật trong lòng, thì ra chính là chi dụ viết tay của Chung Ngân Hoàng. Chung Tầm Trạch kêu một tiếng khoa trương, cúi xuống nhặt lên, dùng tay đường như vô tình phủi bụi phía trên.

Tể Dương vương cười lạnh lùng nói: “Tầm Trạch, nếu người đã là phụng vương mệnh đến đây, còn cần phải bền lên né tránh gì nữa? Chi bằng cứ đọc thánh chỉ ra, xem chi dụ của hoàng thượng thế nào cho mọi người ở đây được rõ đi. Người vừa muốn làm cho xong công việc hoàng thượng căn dặn, lại vừa không muốn làm tổn thương tình cảm huynh đệ, bần vương hiểu.”

Chung Tầm Trạch bị Tể Dương vương vạch rõ tâm tư, cười hơi mất tự nhiên, còn chưa kịp nói gì, liền thấy Tể Dương vương nhìn Phó Cẩm Họa, nói như chế giễu: “Nhưng nếu người không mau nói ra, bần vương sợ có người nào đó ở đây cảm giác sống không bằng chết đó...”

Không hiểu rốt cuộc là say rượu hay phần nộ, Phó Cẩm Họa đỏ bừng mặt, nhanh chân tiến lên giằng lấy thánh chỉ trong tay Chung Tầm Trạch, thấy bên trên chỉ có vài chữ, đại ý là muốn giết chết Họa phi, bảo Chung Tầm Trạch đem xác về Tuyên Thành, an táng theo nghi thức của phi tần.

Phó Cẩm Họa chỉ thấy đầu óc nóng bừng, mắt cay xè, nàng bật cười ha hả, đưa tay xé chi dụ, nói: “Hoàng thượng ban cho ta rượu độc hay là dải lụa trắng? Thôi đi, thôi đi, ta còn lưu luyến chốn hồng trần này lắm, chi bằng, chi bằng người động thủ kết liễu ta ngay bây giờ đi.”

Ngư Tán Thanh vẫn không tỏ vẻ gì, ngồi một bên lặng lẽ uống rượu, còn Tể Dương vương lại chăm chú nhìn Chung Tầm Trạch, nói: “Tầm Trạch, tuy người cuồng phóng túng, luyện lưu hoa cỏ, nhưng bần vương nghe nói người rất thương hoa tiếc ngọc, chưa từng làm bị thương bất kì nữ nhân nào. Hôm nay hoàng thượng muốn người giết một nữ nhân tươi tắn rung động lòng người thế này, người có hạ thủ được không?”

Chung Tầm Trạch hơi sững người, sắc mặt có phần do dự, nhìn Phó Cẩm Họa rồi lập tức đưa mắt ra chỗ khác, nói: “Muốn Chung Tầm Trạch ta động thủ giết một nữ nhân, hoàng thượng quả thực có phần nhầm lẫn rồi.” Mắt Chung Tầm Trạch đột nhiên sáng bừng, nhìn Tể Dương vương nói: “Đệ tuy không thể ra tay giết nữ nhân, nhưng vương gia thì chưa chắc, chi bằng...”

Tể Dương vương vẫn chưa hạ sốt, lại thêm uống rượu, tia máu trong mắt càng nhiều, mắt gần như đỏ quạch. Uống xong chén rượu, Tể Dương vương lại gần Phó Cẩm Họa, dùng tay khẽ nâng cằm nàng lên, hơi thở ấm nóng phả vào mặt nàng, khí thế mạnh mẽ mà lạnh lùng. Trong mắt chàng tỏa ra vẻ nguy hiểm khiến Phó Cẩm Họa vô tình lùi một bước, được Tể Dương vương đỡ lấy eo, mới không ngã xuống. Chàng hạ giọng nói: “Cả đời bần vương giết người vô số, xưa nay chưa từng vì đối phương là nữ nhân mà run tay bao giờ, nhưng nữ nhân này... bần vương lại không muốn ra tay...”

Phó Cẩm Họa cắn hận lườm chàng, vốn dĩ sau khi bị Gia Luật Sở Tể bắt cóc, niềm mong đợi và gửi gắm duy nhất của nàng chính là Tể Dương vương. Nhưng hiện giờ, chàng muốn loại bỏ quân cờ thí như nàng, nàng không có cách nào phản kháng được.

Đúng lúc đó, đột nhiên vang lên một giọng nói vừa quen thuộc vừa khiến Phó Cẩm Họa không thể tin nổi, “Vậy thì để ta ra tay giết nàng ấy...”

Một câu nói tựa như trời long đất lở, khiến Phó Cẩm Họa không thể tự chủ được nữa, giằng ra khỏi bàn tay Tể Dương vương, quay lại nhìn Ngư Tán Thanh. Vẫn là Ngư Tán Thanh mặt đẹp như ngọc, tuyệt đại phong hoa, tà áo chàng tung bay mang theo vài phần bất lực và nhẫn nhịn, đi về phía Phó Cẩm Họa.

Phó Cẩm Họa gần như tuyệt vọng, lắc đầu, nói: “Chàng từng nói, muốn thiếp phải tin chàng, chàng cũng từng nói, muốn thiếp ở bên chàng suốt đời suốt kiếp, lời nói vẫn còn gần trong gang tấc. Đây chẳng lẽ chính là cái mà chàng gọi là lời hứa đó sao? Đại trượng phu một lời nói đáng giá ngàn vàng, vậy mà trong nháy mắt, chàng lại muốn động thủ giết thiếp, Ngư Tán Thanh, lẽ nào chàng không biết thiếp chẳng tha chàng giống như Tể Dương vương, không ngần ngại không trốn tránh, tận mắt nhìn thiếp chết đi là được sao?”

Sắc mặt Tể Dương vương càng tức giận, cười lạnh lùng nói: “Thì ra Tán Thanh cũng biết động lòng trước nữ nhân à? Đáng tiếc, nữ nhân này không thể giữ lại...”

Phó Cẩm Họa đau khổ vô cùng, cầm chén trà trên bàn ném mạnh một cái, lập tức mặt đất đầy mảnh vỡ, nàng nhặt một mảnh lên, rờn thẳng lưng, chậm rãi đi ra sau bình phong, nói: “Không lưu luyến chốn hồng trần này cũng được...”

Phó Cẩm Họa vạn niệm đều đã chán chường, trong đầu óc giờ đây chỉ còn là một mảng trống rỗng, thấy cuộc đời chẳng còn hi vọng gì nữa, chi bằng về thôi, về thôi...

Vừa ra sau bình phong, liền nghe thấy Tể Dương vương vội vã tiến lên, quát: “Nếu nàng cũng cảm thấy chẳng còn lưu luyến gì cuộc sống, chi bằng để ta cho nàng một chương, giúp nàng kết thúc cho nhanh.”

Tể Dương vương ôm lấy thân hình Phó Cẩm Họa, hôn mạnh lên đôi môi hồng của nàng, Phó Cẩm Họa kinh ngạc tròn trố mắt, vừa hay chạm vào ánh mắt phức tạp của Tể Dương vương, không ngờ lại thấy trong đó lộ ra vài phần lưu luyến đầy thương xót, chưa kịp phản ứng gì nàng đã thấy trên cổ tề dái, không còn cảm giác gì nữa.

Nhiều năm sau, nàng từng nhớ lại tâm trạng khi đó, vì sao lại kiên quyết một lòng muốn chết như vậy? Là tuyệt vọng trước hành động ruồng rẫy của Tế Dương vương, hay giận dữ trước việc Ngu Tấn Thanh phản bội lời hứa, nhưng là gì, cũng đều khiến nàng ngùi lạnh trong lòng, đứt từng khúc ruột.

Mỗi khi Phó Cẩm Họa nhớ lại ánh mắt của Tế Dương vương đều không khỏi nước mắt lưng tròng. Con người khi ở trong nghịch cảnh, cảm nhận được bất kì thứ tình cảm ấm áp nào đều sẽ tự động phóng đại chúng lên, cho đến vô hạn... mà tình cảm ấm áp lộ ra trong mắt Tế Dương vương khi ấy lại là thứ mà Phó Cẩm Họa chưa từng dám mơ sẽ có được, nàng vẫn luôn tự an ủi bản thân, có lẽ đó chẳng qua chỉ là biết mình sắp chết, cho nên tâm thần hoảng hốt, nhìn nhầm mà thôi.

Rêu rã biên thành, biết bao hùng tâm, mấy hồi tan biến. Quỷ núi khóc gào, lân tinh xanh rợn, bóng đèn đấm say. Tơ tình cháy trôi mấy hồi tuổi trẻ, áo gấm phủ hoa trong làn mây khói...

Đợi đến khi Phó Cẩm Họa tỉnh lại, phát hiện ra mình ở trong đại doanh quân trướng, Phó Cẩm Họa khoác áo đứng dậy, khẽ xoa phần trán vẫn còn đau đốn, đi ra ngoài trướng, trong khoảnh khắc, chợt cảm thấy quá khứ đã xa vời.

Chân Phiến đứng hầu một bên nhanh chân tiến lại, vỗ hai tay cười nói: “Tứ cô nương, cuối cùng cô cũng tỉnh lại! Cô hôn mê đã ba ngày nay, công tử ra lệnh cho tôi ban ngày canh gác ngoài trướng không rời một khắc, ngoài này lạnh lẽo đến mức tôi sắp thành người tuyết rồi!”

Phó Cẩm Họa thấy Chân Phiến quả thực không chịu được lạnh, môi giờ đã xanh nhợt, vội bảo cậu ta vào trong trướng, thấy trên bàn bày trà sữa nóng liền rót một chén đưa cho Chân Phiến, tự mình rót một chén uống mấy ngụm, những khó chịu trong bụng dần dần tiêu tan.

Phó Cẩm Họa có cảm giác mơ hồ như đã qua một kiếp, nói năng lộn xộn, hỏi: “Chân Phiến, ta vẫn còn sống sao? Ta chưa chết sao? Chẳng phải Tế Dương vương muốn dùng một chương lấy mạng ta sao? Chung Tầm Trạch đâu? Hắn không đem thi thể ta về, làm sao hồi báo với hoàng thượng được?”

Chân Phiến bật cười, nói: “Những lời này cô đi hỏi công tử nhà tôi thì hơn, huynh ấy nghị sự trong đại doanh chủ soái, lát nữa sẽ đến thăm cô.”

Phó Cẩm Họa vẫn cảm thấy mông lung, nhìn quanh bốn phía, lẩm bẩm hỏi: “Thanh Bích đâu? Sao cô ấy không ở đây hầu hạ ta?”

Phó Cẩm Họa không thấy Thanh Bích, vốn cứ tưởng Tế Dương vương đã đưa cô ta quay về Tuyền Thành, nhưng thấy Chân Phiến hồ hững nói: “Cô ta chết rồi...”

Phó Cẩm Họa bật dậy, kinh ngạc: “Sao Thanh Bích lại chết? Hôm đó cô ấy còn đưa cho ta một bộ quần áo trong cung...”

“Thực ra có hai bộ quần áo như thế...” Chân Phiến do dự một hồi, cuối cùng vẫn nói ra.

Phó Cẩm Họa đột nhiên hiểu ra, khi Thanh Bích đưa quần áo cho nàng, đó mắt khóc không ngừng là bởi vì cô ta biết mình sẽ phải mặc một bộ quần áo giống như thế, thay nàng cống mạng chốn cửu tuyền.

Chân Phiến tựa vào vải trướng, khẽ hát một bài hát nào đó, điệu nhạc cao vút mà trong trẻo, không phù hợp với tâm trạng của Phó Cẩm Họa. Phó Cẩm Họa cảm thấy buồn phiền, khó chịu nói: “Chân Phiến, chẳng lẽ Thanh Bích chết rồi, trong lòng ngươi không buồn chút nào ư?”

Chân Phiến hơi ngần ngại, lập tức đáp: “Tôi không buồn, nếu bây giờ bảo tôi chết thay công tử, tôi cũng sẽ không do dự chút nào. Thanh Bích đã chịu vì Tứ cô nương mà chết, vậy thì trong lòng cô ấy sẽ không nuối tiếc điều gì. Đợi đến bốn mươi chín ngày của cô ấy, tôi sẽ đốt thêm chút tiền giấy, để trên đường xuống suối vàng cô ấy được thuận lợi là xong.”

Lời của Chân Phiến thản nhiên như không, nhưng lại ẩn chứa ít nhiều nỗi cay đắng, cậu ta một lòng trung thành với Ngu Tấn Thanh, nếu không, sao có thể dễ dàng bỏ mặc chuyện sống chết như vậy?

Đợi đến chiều muộn, trong trướng thắp đèn Ngu Tấn Thanh sai người đưa cơm đến, đồng thời chuyển lời nói đêm nay tiếp tục nghị sự, không qua thăm nàng được. Trong lòng Phó Cẩm Họa trống rỗng, giữ Chân Phiến cùng ăn cơm.

“Chân Phiến, Chung Tầm Trạch và Tế Dương vương đều đã đi rồi sao?”

“Tứ cô nương... tối hôm đó, khâm sai đại nhân đem linh cửu khởi hành về Tuyền Thành ngay trong đêm, còn có Tế Dương vương đồng hành.” Chân Phiến trước sau không nói đến chữ “chết”, cậu ta biết, đối với một người vừa chết đi sống lại như nàng, tốt nhất đừng nên phạm húy.

“Chân Phiến, vì sao ngươi lại gọi ta là Tứ cô nương?”

“Công tử nói, từ nay về sau, thế gian này không còn Họa phi nữa, cũng không còn Phó Cẩm Họa, trong đại doanh của chúng ta chỉ có Tứ cô nương...” Chân Phiến vừa nói lại vừa cười hi hi, dường như đang ám chỉ điều gì.

Phó Cẩm Họa cúi đầu, hồi lâu không nói gì, Chân Phiến cảm thấy không ổn, lại nhìn kỹ, lúc này Phó Cẩm Họa mắt đã đỏ hoe, cậu ta cả kinh nói: “Tứ cô nương, đều tại Chân Phiến không tốt, nói năng mạo phạm, đường đột với cô nương...”

Phó Cẩm Họa dùng tay áo vội vả lau mắt, cười nói: “Không trách ngươi, chỉ là ta có chút cảm khái cho quá khứ mà thôi...”

Cứ thế qua vài ngày, trời dần ấm lên, đụn tuyết cũng tan ra.

Phó Cẩm Họa cả ngày ở trong quân trường, vẫn chưa gặp được Ngu Tấn Thanh, Chân Phiến ngày nào cũng đem mấy quyển sách đến, giúp Phó Cẩm Họa giết thời gian. Phó Cẩm Họa mất dần vào những quyển kinh văn đó nhưng tâm trí vẫn không thể nào bình lại, bèn để trên bàn không đọc nữa.

“Tứ cô nương có tâm sự phải không?” Chân Phiến thấy Phó Cẩm Họa bồn chồn không yên, bèn hỏi.

Phó Cẩm Họa lắc đầu, chợt nói: “Chân Phiến, khi ta ở Tuyên Thành, cũng từng nghe nói tới uy danh của công tử nhà ngươi, khi đó chàng còn nhỏ tuổi, sao lại có thể nổi danh xa gần như thế?”

Chân Phiến vốn lém lỏi, lúc này nhắc đến những sự tích ngày trước của Ngu Tấn Thanh bỗng như chạm vào niềm tự hào của mình, không khỏi hũ hờ: “Công tử có tài thiên phú, từ nhỏ đã gặp được danh sư, tính thông văn bút, lại khắc khổ tập luyện ngũ hành bát quái kì môn độn giáp, hơn nữa bản lĩnh đặc ý nhất của công tử không phải văn chương võ nghệ, mà là binh pháp bày mưu tính kế trải ngoài ngàn dặm...”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Cung Cẩm Tú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: HOA BỈ NGẠN

Đêm hôm đó, Phó Cẩm Họa ngồi cẩn thận khâu lại những chỗ rách, cả đêm không ngủ. Đợi đến ngày hôm sau khi Chân Phiến đến xem liền kinh ngạc nhận ra, chỗ rách đó nhìn từ bên ngoài vào đã không còn dấu vết gì, không thể nhận ra chút sơ hở, nhưng nhìn vào bên trong lại thấy thêu một đóa hoa đỏ rực.

Chân Phiến nói liền thoáng, kể hết những sự tích của Ngu Tấn Thanh từ khi còn nhỏ, Phó Cẩm Họa ngồi một bên yên lặng lắng nghe, trong lòng thấy êm dịu đi rất nhiều. Nghe đến đoạn mấy ngày trước Ngu Tấn Thanh cười ngửa, làm rách góc áo choàng ngự ban, trong lòng nàng chợt động, liền bảo Chân Phiến lấy trộm tấm áo choàng đó đưa đến cho nàng, không được làm ồn ã lên.

Đêm hôm đó, Phó Cẩm Họa ngồi cẩn thận khâu lại những chỗ rách, cả đêm không ngủ. Đợi đến ngày hôm sau khi Chân Phiến đến xem liền kinh ngạc nhận ra, chỗ rách đó nhìn từ bên ngoài vào đã không còn dấu vết gì, không thể nhận ra chút sơ hở, nhưng nhìn vào bên trong lại thấy thêu một đóa hoa đỏ rực.

“Tứ cô nương, đây là hoa gì?”

“Đây là hoa bỉ ngạn”

“Hoa này nở ở đâu? Vì sao tôi chưa thấy bao giờ?”

“Bởi vì nó là loài hoa nở trên đường xuống suối vàng, có thể gọi lại những ký ức khi còn sống của người chết...” Phó Cẩm Họa nói đến đây bèn ngừng lời, cười có phần thê lương.

Chân Phiến định đem áo choàng đến cho Ngu Tấn Thanh, trước khi đi Phó Cẩm Họa gọi cậu ta lại, nói: “Hay là, hay là để ta tự mình đem đi...”

Phó Cẩm Họa vắt áo choàng lên tay trái, tay phải đội mũ áo choàng của mình lên, sợ khiến người khác chú ý nên chọn lúc buổi trưa mới đi.

Khi đến doanh trường của Ngu Tấn Thanh, nhịp tim của Phó Cẩm Họa dần đập nhanh hơn, nàng thở dài một hơi, vén rèm vào trong. Ánh mắt của người trong trường rung động đôi chút, vẫn là nụ cười nhẹ nhàng như gió thoảng mây trôi, chàng cũng không hề lên tiếng.

Phó Cẩm Họa đặt áo choàng lên bàn, thấy bên trên sách vở bừa bộn bèn sắp xếp cẩn thận lại, khi dọn đến bức tranh sau cùng, Ngu Tấn Thanh vội gượng tay che đi, không ngờ lại đặt luôn lên tay Phó Cẩm Họa.

“Chẳng qua là nhân rồi không có việc gì nên vẽ lung tung thôi...” Giọng nói của Ngu Tấn Thanh có phần bối rối.

“Vậy sao? Vậy thì lời hứa của chàng đối với thiếp cũng chỉ là nhân rồi không có việc gì nên nói bừa phải không?” Chàng không biết, Phó Cẩm Họa đã nhận ra người trong tranh chính là nàng. Phó Cẩm Họa ngẩng đầu nhìn chàng, hai người gần trong gang tấc, gần đến mức có thể nghe thấy hơi thở của đối phương.

Ngu Tấn Thanh nhẹ nhàng lắc đầu, nói: “Đương nhiên là không phải như vậy, Ngu Tấn Thanh ta chưa từng nói chơi bao giờ.”

Phó Cẩm Họa đau khổ, khế cắn môi, lập tức nói: “Vậy chàng cứu thiếp từ quỷ môn quan trở về, chỉ là để thiếp trốn trong một doanh trường khác đến hết đời hay sao? Chàng, vì sao chàng không đi thăm thiếp?”

Trong mắt Ngu Tấn Thanh lóe lên niềm kinh ngạc mừng rỡ, thuận thế nắm lấy tay Phó Cẩm Họa, nói: “Chuyện tối hôm đó có liên quan đến tính mạng của nàng, ta không kể chi tiết với nàng, sợ nàng hận ta...”

Không đợi Ngu Tấn Thanh nói hết, Phó Cẩm Họa sà vào lòng chàng, ôm lấy eo chàng, khẽ nói: “Chẳng phải chàng đã hứa ở bên thiếp cả đời rồi sao? Chẳng phải chàng nói muốn thiếp ở lại thành An Lăng, trọn đời bên nhau sao? Thế nhưng, thời gian một đời một kiếp thực sự quá ngắn, chúng ta không thể lãng phí được, cho dù chỉ là vài ngày...”

Ngu Tấn Thanh ôm nàng vào lòng, cảm dựa trên đỉnh đầu nàng, có thể ngửi thấy mùi thơm trên tóc nàng, “Ngày tháng sẽ không khoan nhượng cho tuổi trẻ của chúng ta, dung nhan già cỗi sẽ chấm dứt những tháng ngày tươi trẻ, nhưng chúng ta sẽ ở bên nhau, mãi không xa rời...”

Hai người ngồi xuống, ngón tay đan vào nhau, Phó Cẩm Họa tựa vào lòng Ngu Tấn Thanh, nghe chàng kể tỉ mỉ đầu đuôi chuyện tối hôm đó.

Thì ra, Tế Dương vương đã biết tin Chung Tầm Trạch phụng thánh lệnh đến đây từ lâu, bèn sai người đưa tin cho Ngu Tấn Thanh, muốn thương nghị kế sách lưỡng toàn, vừa có thể giữ thể diện cho Chung Ngân Hoàng, vừa bảo vệ tính mạng cho Phó Cẩm Họa. Kết quả bàn bạc của hai người chính là thay xà đối cột, dùng một người chết thay Phó Cẩm Họa.

Thanh Bích chính là người có thể chết thay Phó Cẩm Họa mà không khiến người khác nghi ngờ, bởi lẽ trên tay trái của cô ta cũng có một dấu thủ cung sa.

Ngu Tấn Thanh chuẩn bị hai bộ quần áo trong cung, dặn dò Thanh Bích đưa cho Phó Cẩm Họa một bộ, ra lệnh cho cô ta tự mình mặc bộ còn lại, trốn dưới mật đạo trong gian chính, còn Chân Phiến ở dưới đó quan sát tình hình cho dễ bề kiểm soát.

Khi Phó Cẩm Họa vào sau bình phong, Tế Dương vương khẽ quát rồi đuổi theo, điểm huyết ngù của nàng, kẻ đó Chân Phiến ở dưới mật đạo, kéo Thanh Bích lên, lại đưa Phó Cẩm Họa đi, suốt đêm đem về đại doanh đã có Ngũ Cừu đợi sẵn ở đó để tiếp ứng.

Còn Tế Dương vương quả thực đã đánh ra một chương, chương đó rơi xuống đầu Thanh Bích, đập vỡ đầu cô ta, máu thịt bầy nhầy, khiến người khác không nhận ra được mặt mũi.

Mọi thứ sắp xếp không chút sơ hở, Tế Dương vương và Ngu Tấn Thanh đều tự tin có thể qua mắt được Chung Tầm Trạch.

Chung Tầm Trạch chỉ liếc mắt nhìn thi thể Thanh Bích một lần, không kiểm tra thêm, còn Tế Dương vương mượn cớ đường xa, thi thể dễ thối rữa, bèn thúc giục Chung Tầm Trạch cùng lên đường về Tuyền Thành phục mệnh.

Trước khi đi, Tế Dương vương không hề gặp lại Phó Cẩm Họa, chỉ dùng ý vị sâu xa nói với Ngu Tấn Thanh: “Tấn Thanh, có những người đáng để trân trọng cả đời, cũng đáng để đem tính mạng ra bảo vệ...”

Ngu Tấn Thanh gật đầu, nói: “Tấn Thanh hiểu, cả đời Tấn Thanh chưa từng rung động, mà một khi đã rung động thì sẽ giữ trọn một đời.”

Hoặc giả nhận thấy vẻ kiên quyết không hối hận trong ngữ khí của Ngu Tấn Thanh, Tế Dương vương thở phào một hơi, nhưng ánh mắt lại càng u ám, ẩn giấu một thứ tình cảm khó lòng xua đi được, đó chính là sự ghen tuông.

Trong ba ngày Phó Cẩm Họa hôn mê, Ngu Tấn Thanh dặn dò Chân Phiến ban ngày canh gác ngoài trướng, nhưng ban đêm chàng đều tự mình đến trông nom, thỉnh thoảng lại vào trong trướng nhìn Phó Cẩm Họa một lát, nhưng chàng e sợ sau khi nàng bắt chột tỉnh lại sẽ trách móc và oán hận chàng, cho nên sau khi nghe nói Phó Cẩm Họa tỉnh lại, chàng mừng rỡ như điên mà không dám đến thăm.

Hàn mai đã rụng, dương liễu yêu kiều buông rủ, hạnh đào thấp thoáng tô điểm màu son, dưới ánh tà dương cỏ xanh mon mọn rạp rờn.

Đã hơn một tháng sau “cái chết” của Phó Cẩm Họa, trong khoảng thời gian đó chiến sự tạm hòa hoãn, triều Nguyên Hy đột ngột xảy ra cung biến, đại đội nhân mã không lo ứng chiến được, chỉ đành thâu đêm chạy về triều đô.

Còn triều Thương Ly cũng rất yên bình, Chung Tầm Trạch và Tế Dương vương đưa linh cữu Họa Phi về Tuyền Thành, Chung Ngân Hoàng hạ lệnh an táng theo nghi thức dành cho quý phi, để an ủi cho nhà họ Phó toàn gia trung lương lại chọn trưởng nữ Phó gia là Phó Tố Cẩm vào cung, phong hiệu Cẩm phi.

Điều càng khiến người ta phải suy nghĩ hơn là, hoàng thượng hạ chiếu lệnh, ngày đại hôn giữa Tế Dương vương và Phó gia nhị tiểu thư Phó Tắc Kỳ cũng là ngày Phó Tố Cẩm vào cung. Nhà họ Phó đồng thời đem gả hai người con gái, trưởng nữ vào cung làm phi hầu vua, thứ nữ gả cho Tế Dương vương ở dưới một người mà trên muôn vạn người, thực là vô cùng vinh sùng.

Phó gia nhất thời vinh hoa chưa từng có, mọi người đều đã quên rằng con gái thứ tư nhà họ Phó cách đây ít lâu vừa mới ngọc nát vàng phai, thây vùi trong đất.

Phó Cẩm Họa cùng Ngu Tấn Thanh lại dọn về tướng quân phủ, có điều vì căn phòng ngày trước nàng ở bị cháy nên Ngu Tấn Thanh bèn sắp xếp cho nàng ở cạnh phòng mình.

Phủ tướng quân lại thay một loạt gia nhân mới, chẳng ai biết quá khứ của Phó Cẩm Họa, khi nhắc với người ngoài đều nói là nữ nhân do nhà họ Ngu đưa đến hầu hạ công tử, không hề đề cập đến thân thế lai lịch của nàng.

Ngu Tấn Thanh gọi nàng là “tiểu Tứ”, cho nên những người khác cũng đều khách khí gọi nàng một tiếng “Tứ cô nương”.

Phần lớn thời gian hai người đều ở trong thư phòng, hoặc ngâm thơ vẽ tranh, hoặc nghiên cứu kinh văn, lúc thì Phó Cẩm Họa tấu một khúc đàn, khi thì

Ngũ Tấn Thanh múa vài đường kiếm...

Hôm nay, Phó Cẩm Họa thấy trên cành ngoài cửa sổ chim hót rộn ràng, nhất thời cao hứng, liền cầm bút vẽ tranh, thoáng sau đã hoàn thành một bức cảnh xuân chim hót.

Phó Cẩm Họa đặt bút xuống, cầm bức tranh lên nhìn qua nhìn lại, nói với giọng đặc ý: “Tấn Thanh, chàng mau lại xem này, con chim thiếp vẽ rất có thần, chàng có nhận ra không, giữa những con chim này chỉ có hai con tách xa đàn, ở trên cành cao xây tổ ấm riêng, thật là tiêu dao...”

Phó Cẩm Họa nói hết vẫn chưa thấy Ngũ Tấn Thanh tiếp lời, ngạc nhiên quay người lại, bất ngờ đập vào vai chàng, Ngũ Tấn Thanh giờ tay ôm lấy eo nàng, vùi đầu vào mái tóc nàng, khẽ nói: “Tiểu Tứ, có phải nàng cũng muốn chúng ta giống như hai con chim kia, xa rời trần thế ồn ã này không?”

Phó Cẩm Họa bẽn lẽn khẽ đáp: “Những ngày tháng bình yên thế này đã là điều thiếp mong đợi từ lâu, thiếp chỉ mong những ngày tháng như thế có thể cứ kéo dài mãi mãi...”

Ngũ Tấn Thanh khẽ than: “Có điều ở ngoài biên thành này quả thực có phần khổ sở.”

Phó Cẩm Họa ngẩng đầu, lấy làm lạ hỏi: “Tấn Thanh, khi thiếp ở Tuyên Thành, cũng từng nghe nói đến thanh danh của chàng, mấy ngày trước Chân Phiến còn kể với thiếp chàng tinh thông binh pháp, thiếp vốn cứ tưởng, cứ tưởng...”

“Nàng cứ tưởng ta nhất định là trăm trận trăm thắng, đánh đâu thắng đó, đẩy lùi quân lính triều Nguyên Hy, không chừng ngay cả triều Nguyên Hy cũng có thể công phá, phải không?” Ánh mắt Ngũ Tấn Thanh đầy vẻ vui cười, nhìn Phó Cẩm Họa.

Phó Cẩm Họa hơi đỏ mặt, chỉ nghe thấy Ngũ Tấn Thanh tiếp tục nói: “Nếu ta có thể công hạ triều Nguyên Hy, cho dù ta còn có thể bình yên trấn thủ ở thành An Lăng này, nhưng liệu hoàng thượng có thể dung nạp ta không?”

Phó Cẩm Họa đột nhiên hiểu ra, Ngũ Tấn Thanh thân mang kì tài nhưng xưa nay luôn thu mình, vừa không đánh lui triều Nguyên Hy, cũng không khiến cho ba quân thảm bại, cứ thế giằng co nhau, Chung Ngân Hoàng cũng chỉ có thể để chàng ở đây, không thể rời xa chàng, cũng không vứt bỏ được chàng.

“Chẳng lẽ, chẳng lẽ Tế Dương vương cũng không nhận ra ẩn tình bên trong ư?” Phó Cẩm Họa dò la.

“Ngài ấy là Tế Dương vương, ngài ấy cũng từng thống lĩnh ba quân chinh chiến sa trường, sao lại không nhìn rõ tâm tư của ta? Cho nên, để điều khiển ta, ngài ấy cũng sẽ khấu trừ quân lương, chậm phát bổng lộc, như thế, cho dù đến lúc ta thực sự cần dùng binh cũng không thể tùy tiện phóng tay ngay được.”

“Tấn Thanh, chi bằng chúng ta rời khỏi đây, tìm một nơi non xanh nước biếc, không hỏi đến thế sự...” Phó Cẩm Họa chưa nói hết, trông thấy nụ cười khổ trên mặt Ngũ Tấn Thanh, cõi lòng cũng theo đó mà trở nên buồn bã.

“Tiểu Tứ, phụ mẫu của nàng bất nghĩa, ti muội vô tình, nàng có thể vứt bỏ bọn họ, nhưng cha ta nhân từ, tiểu muội Hồng Ngạc lại vì ta nên mới vào cung, sao ta có thể ích kỉ bỏ đi được?” Ngũ Tấn Thanh bất lực thở dài, một người thông hiểu lý lẽ như chàng vẫn có những nỗi buồn phiền bất lực, “Hồng Ngạc biết tính ta, không muốn mang đến thế gian phiền nhiễu cho nên muội ấy mới nghĩ đủ mọi cách, một lòng muốn giúp ta quay về Tuyên Thành, xa rời mảnh đất chiến sự hoang vu này. Vào cung, thứ muội ấy tranh giành không phải là vinh sủng, mà chẳng qua chỉ là một đạo thánh chỉ điều ta về Tuyên Thành mà thôi. Nhưng Hồng Ngạc thật quá ngây thơ, hoàng thượng sao có thể vì một người con gái mà thay đổi tâm ý được?”

“Chàng sợ hoàng thượng sẽ chụp lên đầu Hồng Ngạc tội danh phi tàn can dự triều chính phải không?”

Ngũ Tấn Thanh lắc đầu, nói: “Chuyện đó chưa chắc. Hồng Ngạc hiện giờ đã mang thai, lại là nữ nhân đầu tiên mang thai trong số những người vào cung năm nay, đang là lúc đắc sủng, hoàng thượng sẽ không đến nỗi làm khó muội ấy. Có điều, ta sợ...”

“Chàng sợ cô ấy sẽ thành mục tiêu công kích của mọi nữ nhân trong cung, không giữ được đứa con trong bụng phải không?”

Ngũ Tấn Thanh im lặng, chuyện đầu đá trong hậu cung xưa nay chẳng kém gì chiến sự ngoài sa trường, nơi đó ẩn chứa vô vàn đồ kị, tham vọng quyền lực còn sâu sắc hơn, tính toán sai trên sa trường chẳng qua chỉ hao binh tổn tướng, chính đồn lại có lẽ vẫn có thể cứu vãn thế thua, nhưng ở trong hậu cung giống như đi trên băng mỏng vậy, bước sai một bước sẽ rơi vào cảnh vạn kiếp không thể siêu sinh.

Người đời đều nói là do số mệnh, kì thực chẳng qua chỉ là gieo nhân nào khi duyên đến, thì sẽ được quả nấy khi duyên đi mà thôi.

Hôm đó, Ngũ Tấn Thanh dẫn Phó Cẩm Họa ra ngoài thành đi dạo trong tiết Thanh Minh, Chân Phiến và Ngũ Cửu cũng theo hầu, thỉnh thoảng lại xen vào trêu chọc mua vui.

“Tiểu Tứ, nàng nhìn chỗ hoa lê đằng trước, đúng lúc nở rộ...”

Mấy người giục ngựa tiến lên, đến gần rừng hoa lê mới xuống ngựa, Phó Cẩm Họa và Ngũ Tấn Thanh đi trước, Ngũ Cửu cũng muốn eo sau liền bị Chân Phiến kéo lại.

“Chúng ta đứng chờ một bên là được rồi, huynh đi theo chẳng phải làm mất hết cả hứng thú sao?”

Ngũ Cửu làm mặt lạnh, trợn mắt lườm Chân Phiến, quát: “Rốt cuộc tính mạng của công tử và Tứ cô nương quan trọng, hay là cái hứng thú gì đó quan

trọng?”

“Tính mạng đương nhiên là quan trọng, nhưng lúc này hứng thú còn quan trọng hơn...”

Hai người cãi nhau, trong nháy mắt bóng hình Phó Cẩm Họa và Ngu Tấn Thanh đã dần xa, Ngũ Cửu chỉ đành hậm hực bỏ qua, kể đó liền bắt đầu cãi cò không ngừng với Chân Phiến.

Rừng hoa lê đang lúc cảnh đẹp, dáng điệu yêu kiều, mùi hương thơm ngát.

Phó Cẩm Họa vô cùng vui vẻ, ngạc nhiên thốt lên: “Bên ngoài Tuyên Thành có rất nhiều rừng hoa đào, thiếp luôn cảm thấy sắc đỏ quá dung tục, chỉ có hoa lê trắng như tuyết đọng trên cây, không vương bụi trần... Tấn Thanh, nếu sau này chúng ta có thể ở bên nhau cả đời trong rừng hoa lê thì tốt biết bao!”

Ngu Tấn Thanh nắm tay Phó Cẩm Họa, tựa lưng dưới gốc một cây lê lớn, nhìn xung quanh bốn bề hoa lê trắng, cõi lòng thông suốt, dáng điệu tiêu dao khoáng đạt.

“Tiểu Tứ, ta hứa với nàng, nếu tương lai có một ngày như thế, ta nhất định sẽ đưa nàng đến một nơi toàn là hoa lê, chẻ trúc dựng nhà, nện bùn làm gốm...”

“Vậy thiếp sẽ đun nước suối trên núi, pha trà hoa lê, ngâm rượu hoa lê, làm bánh hoa lê...”

“Còn ta sẽ trang điểm hoa lê cho nàng...” thanh âm của Ngu Tấn Thanh âm áp ngọt ngào, chàng dùng tay phẩy những cánh hoa lê trên má Phó Cẩm Họa, thuận thế nhẹ nhàng đặt xuống một nụ hôn.

Phó Cẩm Họa nũng nịu đánh chàng, nghe thấy Ngu Tấn Thanh cười nói: “Khuôn mặt nàng vốn chẳng khác gì bông hoa lê, điềm nhiên thanh tịnh, bị ta hôn nhẹ một cái mà đã đỏ ửng cả lên, chẳng khác gì hoa đào quyến rũ...”

“Uổng cho mọi người còn nói Ngu gia công tử nói năng khéo léo chỉ đá thành vàng, bây giờ xem ra cũng chỉ có vậy, chẳng qua là biết lấy lòng nữ nhân mà thôi.” Phó Cẩm Họa lườm chàng, làm vẻ hờn dỗi nói.

“Cái đó gọi là rung động vì tình, tình cảm sâu đậm không thể kìm lòng. Còn về việc nói rằng ta lấy lòng nữ nhân, ta thừa nhận, nhưng cả đời này ta chỉ muốn lấy lòng mình nàng mà thôi...” Ngu Tấn Thanh vuốt mấy sợi tóc đen của Phó Cẩm Họa trong lòng bàn tay, vừa thâm tình vừa nghiêm túc nói.

Phó Cẩm Họa mặt đỏ bừng, tình nghịch gõ lên mũi Ngu Tấn Thanh rồi lập tức bỏ chạy, hai người đùa giỡn đuổi bắt nhau vui vẻ. Đúng lúc Ngu Tấn Thanh đuổi kịp Phó Cẩm Họa rồi ôm nàng vào lòng, từ xa nghe thấy Chân Phiến hét lên: “Công tử, công tử, đại doanh truyền đến cấp báo...”

Ngu Tấn Thanh nắm tay Phó Cẩm Họa, nhanh chân ra khỏi rừng hoa lê, nghe thấy Ngũ Cửu cấp báo: “Công tử, triều Nguyên Hy lại đến tập kích, nghe thám tử hồi báo, lần này người dẫn quân là thái tử triều Nguyên Hy, đích thân thống lĩnh năm vạn đại quân xuất chinh, hơn nữa lương thảo đầy đủ, xem ra lần này bọn chúng muốn đánh một trận lâu dài đây...”

Mấy người nhanh chóng trở về phủ tướng quân, Ngu Tấn Thanh ra lệnh phát tin cấp báo tám trăm dặm về cung trình báo, kể đó dẫn Phó Cẩm Họa quay về đại doanh ở bên ngoài cách thành An Lăng hai mươi dặm.

“Tấn Thanh, đại doanh của chúng ta có bao nhiêu binh mã?”

“Trong thành An Lăng có năm nghìn tinh binh trấn giữ, trong đại doanh ở biên quan có mười vạn tinh binh, nhưng lương thảo không còn nhiều, nếu trong vòng nửa tháng nữa không được chuyển đến, chỉ e mười vạn tinh binh khó lòng chống giữ nổi.”

“Nếu trong vòng nửa tháng nữa lương thảo vẫn chưa đến, chúng ta cũng không thể nào ngồi chờ chết được, phải vậy không? Chi bằng điều động lương thảo từ các châu phủ lân cận tới trước, để đối phó lúc nguy cấp.”

Ngu Tấn Thanh cười khổ, lắc đầu nói: “Tề Dương vương từng hạ lệnh, không có thủ dụ của ngài ấy bất kỳ ai đều không được tự tiện vận chuyển lương thực. Hơn nữa các tướng lĩnh thuộc châu phủ lân cận đều là tâm phúc của ngài ấy, mượn được lương thảo e còn khó hơn lên trời...”

Phó Cẩm Họa hơi sững người, không ngờ Tề Dương vương lại đề phòng Ngu Tấn Thanh đến vậy, chẳng những cái tai mắt trong phủ, hạn chế lương thảo, mà ngay cả các châu phủ lân cận cũng đều đối thành tâm phúc mà mình có thể khống chế được.

Trong doanh trường, Ngu Tấn Thanh nhìn bản đồ bố phòng biên cương, lặng lẽ trầm tư, Phó Cẩm Họa rót một chén trà nóng đưa cho chàng, nói: “Thiếp đoán, khi hoàng thượng nhìn thấy biên quan cấp báo, nhất định sẽ lập tức sai người áp tải lương thực, đến lúc đó chàng yên tâm đánh trận, không còn nỗi lo đằng sau lưng nữa. Dầu sao quân tình cũng là chuyện quốc sự hệ trọng, cho dù có chút ân oán, Tề Dương vương cũng sẽ không đến nỗi không phân biệt rõ ràng đâu.”

“Công tử, theo thám tử hồi báo, thái tử dẫn binh của triều Nguyên Hy là...”

Đúng lúc đó, Chân Phiến vội vã chạy vào trong doanh trường, khuôn mặt lo lắng, sau khi nhìn Phó Cẩm Họa định nói rồi lại thôi.

Phó Cẩm Họa cười lạnh lùng, nhưng trong lòng hiểu rõ, nói: “Chân Phiến, ngươi muốn nói, thái tử dẫn binh của triều Nguyên Hy không phải ai khác, chính là Gia Luật Sở Tề ngày trước từng bắt cóc ta, phải không?”

“Từ cô nương, làm sao cô đoán được là hần?”

“Ngày trước hần bắt cóc ta rời khỏi Tuyền Thành chính là để uy hiếp Tế Dương vương, tạo điều kiện thuận lợi cho triều Nguyên Hy hành sự. Nhưng từ buổi tối hôm đó sau khi hần đột nhập vào phủ tướng quân, bị xà nhà cháy rơi xuống làm bị thương rồi không có tin tức gì nữa. Nếu hần vẫn tiếp tục ở trong thành An Lăng thì đã năm lần bảy lượt đến sinh sự từ lâu rồi, cho nên nhất định là khi có tin đồn triều Nguyên Hy xảy ra cung biến, hần đã theo đại binh của triều Nguyên Hy cùng quay về đô thành.” Phó Cẩm Họa tiếp tục nói, “Khi còn nhỏ hần từng chịu khổ vì cung biến, phải chịu cảnh lưu lạc, cho nên một lòng muốn đoạt quyền đắc thế, hiện giờ có cơ hội được hộ giá, chém giết thỏa thuê, hần sao có thể không đoạt lấy ngôi thái tử?”

“Từ cô nương, cô quả nhiên liệu sự như thần...” Chân Phiến vỗ tay tán thưởng.

Nhưng Ngu Tấn Thanh chỉ cười nhạt, nói: “Chưa chắc, Gia Luật Sở Tế lớn lên nơi rừng núi, là chuyện mà ai nấy đều hay, đám thần tử ở phủ kia sao có thể cam tâm ủng hộ một hoàng tử như thế lên kế thừa đại thống? Nhất định là Gia Luật Sở Tế hiểu rõ điều này, cho nên mới đích thân dẫn binh tấn công triều ta, một là để kiến công lập nghiệp lấy lòng dân, hai là...”

Nghe đến đây, Phó Cẩm Họa cũng hiểu ra, thừa lúc Ngu Tấn Thanh lắc đầu bất lực, cười nói: “Hai là để nắm binh quyền trong tay, cho dù sau này lão hoàng đế hối hận, thần dân phản đối cũng chẳng thể làm gì một Gia Luật Sở Tế trong tay nắm giữ binh quyền.”

Dường như Chân Phiến nghe ra manh mối gì đó, nhưng vẫn có phần không hiểu, ngần ngại hỏi: “Chân Phiến vẫn không hiểu, Gia Luật Sở Tế đi chuyện này rốt cuộc là vì thứ gì?”

Phó Cẩm Họa cầm quyền kinh trên bàn lên, đánh mạnh vào vai Chân Phiến, cười nói: “Hần ấy à, cùng một suy nghĩ với công tử nhà ngươi...” Nói đoạn, nàng nhìn Ngu Tấn Thanh cười, tâm ý tương thông.

Đợi đến đêm khuya, Phó Cẩm Họa một mình nằm trong doanh trướng không sao ngủ được, khi trần trọc tỉnh lại liền nghe thấy ngoài trướng có tiếng thở dài khe khẽ, nàng bèn khoác áo đứng dậy đi ra, người đó đứng dưới ánh trăng bạc, thân hình cao lớn, khí chất nhàn nhả, chính là Ngu Tấn Thanh.

Phó Cẩm Họa tiến lại gần chàng, dùng tay chỉnh lại áo cho chàng, nói như nũng nịu oán trách: “Đêm khuya gió rét, chàng đứng ngoài này cẩn thận bị lạnh đó...”

“Không sao đâu, ta không ngủ được, lại muốn được ở gần nàng một chút cho nên mới đứng ngoài doanh trướng của nàng. Có phải ta làm phiền giấc mộng đẹp của nàng rồi không?” Ngu Tấn Thanh mỉm cười dịu dàng nhìn Phó Cẩm Họa.

Phó Cẩm Họa lắc đầu, đáp: “Thiếp lấy đâu ra mộng đẹp? Chẳng qua là thiếp cũng nghĩ đến chuyện của Gia Luật Sở Tế, tâm thần bất an nên ngủ không được sâu thôi.”

Ngu Tấn Thanh nắm tay nàng, hai người đi về phía gò cao sau doanh trướng, sóng vai ngồi xuống, rồi cởi áo choàng của mình khoác cho Phó Cẩm Họa, nói: “Nàng nói Gia Luật Sở Tế có cùng suy nghĩ với ta ư?”

“Chẳng lẽ không phải vậy sao? Có điều đôi bên đều muốn kéo dài thời gian, lảng tránh mũi nhọn, cho nên chiến sự của triều ta và triều Nguyên Hy sẽ không dễ phân thắng bại, chẳng qua chỉ là “ngươi vừa hát xong ta đã lên đài”[6], thắng thua mỗi bên một nửa, cứ như thế, Tấn Thanh, đối với chàng chẳng phải cũng có lợi hay sao?”

“Dù ở trong triều đường hay ngoài sơn dã, cất cao giọng hay chỉ khẽ ngâm nga, hết cuộc đời này cũng không phụ bản tính kiêu ngạo của bậc nam nhi...” Giọng nói Ngu Tấn Thanh hạ thấp, gọi tên nàng, “Cẩm Họa...”

Sương mù giăng kín, màn đêm dần khuya, từ xa thỉnh thoảng lại truyền đến tiếng bước chân của binh sĩ tuần tra, đưa mắt nhìn ra, trong doanh trướng đèn còn chưa tắt, tựa như những ngọn lửa đang hừng hực cháy.

Phó Cẩm Họa dựa lên vai chàng, nghe chàng khẽ gọi một tiếng “Cẩm Họa”, trong lòng ngạc nhiên, đang định ngẩng đầu lên nhìn chàng lại nghe thấy chàng tiếp tục nói: “Nàng là Phó gia tử tiểu thư Phó Cẩm Họa, nhưng nàng cũng mãi mãi là tiểu tử của ta, phải vậy không?” Phó Cẩm Họa còn chưa kịp đáp lời, Ngu Tấn Thanh lại tranh hỏi trước, “Tiểu tử, nếu có một ngày, nhà họ Phó rơi vào cảnh ngục tù, liệu nàng có dùng thân phận con gái nhà họ Phó để đứng ra giải cứu hay không?”

Phó Cẩm Họa ngẩn người, nàng chưa từng nghĩ đến, hoặc giả phải nói là nàng chưa từng dám nghĩ đến chuyện này, “Thiếp, thiếp...” Nàng nhất thời ngập ngừng, không đáp nên lời.

Hồi lâu, Ngu Tấn Thanh thờ dài, bàn tay đang ôm nàng thuận thế vỗ nhẹ lên vai khiến Phó Cẩm Họa càng cảm thấy khó xử.

“Không phải ta ép nàng, ta chỉ muốn nói với nàng rằng, nếu có một ngày nàng vì nhà họ Phó..., ta chẳng thà từ bỏ tính mạng của mình, cũng mong hai chúng ta bên nhau trọn đời.”

Phó Cẩm Họa cắn môi không đáp, bờ vai khẽ rung, trong lòng dâng lên một thứ cảm xúc khó lòng dẹp bỏ, kim nén cũng khó, nàng sà vào lòng Ngu Tấn Thanh nhắm mắt không nói gì, dần dần ngủ thiếp đi.

Đến khi tỉnh lại, xa xa trên nền trời đã hiện màu sáng bạc, sương sớm vẫn chưa tan, Phó Cẩm Họa mở mắt ngái ngủ, khi ngẩng đầu lên liền trông thấy ánh mắt Ngu Tấn Thanh như ngọn lửa, mới nhớ ra đêm hôm qua nàng đã ngồi bên cạnh chàng trên dốc núi sau doanh trướng, tự mình vẫn còn được chàng ôm trong lòng thì không khỏi hoảng hốt, xấu hổ đỏ mặt, nói: “Sao chàng không gọi thiếp dậy, nếu để Chân Phiến với Ngũ Cửu biết được tối qua thiếp

không về đại doanh, không biết sẽ âm ỉ đến thế nào đây.”

Phó Cẩm Họa ngồi dậy, chỉnh lại đầu tóc, buộc chặt áo choàng Ngu Tấn Thanh đưa cho, nghe thấy chàng khẽ cười, nói: “Hai người bọn họ tìm đến đây từ lâu rồi, ta sợ đánh thức nàng nên đã đuổi chúng quay về.”

Phó Cẩm Họa xấu hổ vô cùng, nghĩ đến khi gặp lại, Chân Phiến sẽ trêu chọc đắc ý ra sao, chỉ thấy tiếc không có cái lỗ nào mà chui vào cho yên thân, hậm hực nói: “Thiếp chẳng qua chỉ là ngu quên mà thôi, còn chàng đúng là phát điên rồi, mặc mỗi chiếc áo đơn thể kia mà dám ngồi bên ngoài cả đêm, nhờ bị cảm thì sao?”

Phó Cẩm Họa định đứng dậy, liền bị Ngu Tấn Thanh kéo tay lại, thân hình liền ngã vào lòng chàng, khẽ kêu một tiếng, chỉ thấy mặt nóng như phát sốt.

“Tiểu Tứ, ta muốn xem bộ dạng của nàng khi ngủ, nhìn suốt cả đêm mà vẫn thấy chưa chán.”

Phó Cẩm Họa gượng tay khẽ vuốt lên má chàng, ánh mắt chàng trong veo nhưng lại vẫn mấy tia máu, nàng xót ruột nói: “Chúng ta đã hứa cả đời bên nhau kia mà? Chàng cần gì phải khổ thế...”

“Ta chỉ sợ những ngày tháng thế này sẽ ngày một ít đi, cả đời này ta chưa từng sợ hãi bao giờ, chỉ riêng đối với chuyện của nàng lại khiến ta vô cùng lo lắng...”

Trời đã sáng rõ, từ xa vọng lại tiếng binh sĩ thao luyện, đánh thức hai người đang say đắm trong mối tình si.

Ngu Tấn Thanh nắm tay Phó Cẩm Họa quay về doanh trường cùng ăn sáng, Phó Cẩm Họa lại dặn dò Chân Phiến bưng một bát trà gừng lên cho Ngu Tấn Thanh phòng lạnh, Ngu Tấn Thanh không chịu uống một mình, nhất định đòi Phó Cẩm Họa cũng phải uống thì mới chịu uống. Phó Cẩm Họa bất cười đành chịu thua, miễn cưỡng uống vài ngụm, rồi lại đưa cho Ngu Tấn Thanh, nhìn chàng uống hết mới thở phào yên tâm.

Phó Cẩm Họa thấy ngoài cửa trường mấy viên tướng lĩnh rờn rấn tiến vào thương nghị chiến sự với Ngu Tấn Thanh, nàng đang định đứng dậy đi ra, không ngờ Ngu Tấn Thanh kéo lại, nói: “Nàng đừng đi ra, cứ ở đây cùng với ta, như thế ta mới có thể nhìn thấy nàng bất cứ lúc nào...” Nói xong, liền kéo nàng vào sau rèm nghỉ ngơi.

Phó Cẩm Họa nằm trên giường của Ngu Tấn Thanh cười, trong lòng dâng lên nhu tình mật ngọt, nhưng khi nghe thấy các tướng lĩnh nghị sự nhắc tới “Tể Dương vương”, tinh thần lại căng thẳng, ngưng thần lắng nghe.

“Tể Dương vương rõ ràng là đang mượn uy hoàng thượng để áp chế chúng ta, người của chúng ta vừa mới ra ngoài thành An Lăng đã bị người của các châu phủ lân cận giữ lại, làm lỡ mất vài ngày mới thả cho đi, lão Ngụy ta không thể chịu được lỗi hành xử của Tể Dương vương... Để lỡ quân cơ, theo lý đáng phải xử tử mới đúng!” Người đang nói tên là Ngụy Ứng Luân, là người nóng nảy nổi tiếng trong quân, tuy từng cứu mạng tiên hoàng nhưng nổi năng thẳng thắn, đặc tội với không ít người, cho nên mới bị điều đến mảnh đất hoang vu này. Có điều ông ta lại rất nghe lời Ngu Tấn Thanh, chỉ cần là lệnh của Ngu Tấn Thanh, xưa nay không cần hỏi đúng hay sai, hoàn toàn có thể nói là mù quáng phục tùng, chính vì vậy, Tể Dương vương sinh lòng phòng bị, ngày thường những chuyện gia phong ban thưởng đều không đến lượt ông ta.

“Tể Dương vương là trọng thần trong triều, lại là hoàng thân quốc thích, triều Thương Ly bị diệt vong thì có lợi gì cho ngài ấy? Theo lý mà nói ngài ấy ngàn lần không nên làm như vậy. Ngày thường các tướng sĩ căm phẫn ngài ấy mà không dám nói, chẳng qua là vì ngài ấy toàn gây chuyện ra làm khó công tử, nhưng hiện giờ ngài ấy muốn đem cả triều Thương Ly ra để trút giận với công tử, Ngũ Cửu tôi là người đầu tiên không bằng lòng, cho dù phải liều tính mạng cũng phải lý luận với ngài ấy một phen...” Ngũ Cửu vốn chỉ là cận vệ của Ngu Tấn Thanh, không nên xen vào trong lúc nghị sự thế này, hẳn còn định nói nữa liền bị Ngu Tấn Thanh lờm cho một cái mới chịu thôi.

Các tướng sĩ đều rất kích động, xem ra cho dù Tể Dương vương ở ngay trước mặt cũng không sợ, đua nhau hướng về Ngu Tấn Thanh, nhất định đòi Ngu Tấn Thanh tỏ thái độ, đưa ra quyết định gì đó.

Ngu Tấn Thanh chỉ yên lặng, bàn tay cầm quyền kinh mỗi lúc một chặt, nói: “Các người lui xuống trước đi, ta biết rồi.”

Đám tướng lĩnh vẫn không cam tâm, nhưng thấy Ngu Tấn Thanh mặt không tỏ thái độ gì, ánh mắt sắc bén, nhất thời không dám ép chàng quá căng, liền lục tục lui xuống.

Trong doanh trường, Ngu Tấn Thanh ngồi trước bàn, đặt quyền kinh cầm trong tay lên bàn, cầm bút vẽ một vòng tròn lên kinh văn, lặng lẽ nhìn trong giấy lát, rồi mới gấp sách lại, để qua một bên.

Phó Cẩm Họa ngồi trên giường sau rèm, nín thở cẩn thận không tạo ra bất cứ tiếng động nào, chỉ cảm thấy trong lòng bứt rứt, khó chịu vô cùng.

Đang lúc do dự, liền nghe thấy Ngu Tấn Thanh điềm nhiên nói: “Những lời vừa nãy, nàng cũng đã nghe thấy rồi, nàng nói xem ta nên làm thế nào?”

Phó Cẩm Họa nghe thấy chàng nói mới thở phào một hơi, cũng không tiếp tục ngồi không nữa, vén rèm đi ra, rót một chén trà nóng đưa cho Ngu Tấn Thanh, nói với ý vị sâu xa: “Đám người đó điên rồi, ép chàng như thế, chẳng lẽ là muốn chàng làm phản hay sao?”

Ngu Tấn Thanh sững người, lập tức đứng dậy lại gần Phó Cẩm Họa, nhìn nàng như thể suy nghĩ nhưng sau cùng lại không nói gì.

Trong lòng Phó Cẩm Họa lúc này lại cảm thấy chán nản rầu rĩ, nếu chỉ là một Ngu Tấn Thanh mất đọc kinh văn tay nâng chén trà, sao có thể trong vài năm mà thanh danh hiển hách? Chàng nhất định còn giấu diếm điều gì đó, có điều nàng tạm thời nàng chưa nhìn rõ mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Cung Cẩm Tú* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: CÀM LONG LỆNH

Phó Cẩm Họa thở dài một tiếng, ngồi xuống tự rót một chén trà nóng, còn chưa kịp nâng lên uống, đã nghe thấy mấy tiếng hắng giọng, bóng đen trước mắt vụt tới đoạt lấy chén trà trong tay, Phó Cẩm Họa cả kinh, còn chưa kịp kêu lên, đã bị người đó ôm chặt lấy.

Hai người ở bên nhau đến quá trưa, nói thế nào Phó Cẩm Họa cũng không chịu ở lại thêm nữa, nàng nói: “Tấn Thanh, chàng đã một ngày một đêm chưa ngủ rồi, bây giờ tình hình chiến sự chưa định, chàng càng phải cẩn thận giữ gìn sức khỏe.”

Ngũ Tấn Thanh nắm chặt tay nàng, mỉm cười đáp lời, dẫn nàng về doanh trường rồi mới quay lại chọn mất trong chốc lát.

Ngũ Cửu và Chân Phiến vẫn đứng hầu trong trường, nói: “Công tử, mấy ngày nay trong quân có lời đồn đại, nói Gia Luật Sở Tế làm thái tử, những lão thần không an phận kia đều đang xúi bẩy...”

Ngũ Tấn Thanh xua tay, chau mày hỏi: “Ta muốn biết, sau khi Tế Dương vương và Chung Tầm Trạch về hoàng cung, hoàng thượng xử trí thế nào?”

Chân Phiến vội nói: “Công tử, đã đến lúc gấp như lửa cháy lòng mảy rồi, huynh nên lo cho an nguy của các tướng sĩ ở biên quan và triều Thương Ly trước thì hơn, rồi hẵng quan tâm tới chuyện của Phó cô nương.”

Ngũ Tấn Thanh lườm hẩn một cái, lạnh nhạt nói: “Người thì hiểu gì? Rốt cuộc hoàng thượng sáng suốt đến đâu, người sao hiểu được! Người không truy cứu chuyện này thì thôi, nếu người làm mạnh tay, vậy thì người thấy mười vạn đại quân của ta còn có thể giấu nổi nàng ấy không?”

Ngũ Cửu xưa nay ngu ngốc, lần này đột nhiên trở nên thông minh, nói: “Tâm tư của công tử Ngũ Cửu hiểu rồi, nhưng cho dù hoàng thượng đoán ra được sự tình thì vào lúc then chốt thế này chắc người cũng sẽ không làm khó công tử chứ? Giang sơn triều Thương Ly của ngài ấy, còn cần công tử ở biên cương trấn thủ mà.”

Chân Phiến hơi ngăn người, thấy ánh mắt của Ngũ Tấn Thanh cũng có chút thay đổi, Ngũ Tấn Thanh cười khổ, vỗ vai Chân Phiến, nói: “Nhất định là người đã đoán ra huyền cơ bên trong rồi phải không? Chà, rốt cuộc thì Ngũ Cửu vẫn cứ là kẻ ngốc...” Nói đoạn, chàng bèn ra khỏi doanh trường.

Ngũ Cửu lập tức kéo Chân Phiến đang định đi theo lại, vội nói: “Thế là thế nào? Chẳng lẽ Ngũ Cửu ta đoán sai? Tự nhiên công tử lại bảo ta ngốc, ta không phục!”

Chân Phiến liếc nhìn hẩn với vẻ thoáng khinh bỉ, nói: “Hoàng thượng giao hảo với công tử, đương nhiên là có tình nghĩa. Nhưng xưa nay quân thần đã khác nhau một trời một vực, Tế Dương vương làm khó công tử đủ đường, chẳng lẽ huynh cho rằng chỉ là vì Tế Dương vương to gan làm càn hay sao?”

Ngũ Cửu tròn mắt há mồm nhìn Chân Phiến, giương mắt nhìn hẩn đi ra xa mới rùng mình hạ giọng nói: “Lòng người sâu như biển, người thô lỗ như Ngũ Cửu ta còn chẳng thể nào dò đoán được huống chi lòng dạ đế vương. Có điều, thật đáng thương cho công tử...”

Ngũ Tấn Thanh ra khỏi doanh trường đi tuần tra các nơi, thấy có vài tướng sĩ ghé đầu ri tai ánh mắt lấp lánh, trong lòng liền chùng xuống. Khi các tướng sĩ luyện tập, có người vô tình đứng gần bia bắn tên, mọi người không dám bắn, Ngũ Tấn Thanh phải quát vài lượt mới kéo cung đặt tên.

Bỗng nhiên, có một tên lính đỡ bia ra, nghiêng thân mũi tên bắn về phía Ngũ Tấn Thanh, các tướng sĩ cả kinh thất sắc, Chân Phiến theo hầu cũng trắng bệch cả mặt, lao như bay về phía Ngũ Tấn Thanh nhưng vẫn chậm một bước.

Ngũ Tấn Thanh không động đậy, không hề hoang mang dịch sang một bước, mũi tên sượt qua gấu áo chàng cắm vào bùn đất bên cạnh, ngập đến tận đuôi.

Chân Phiến nhanh như chớp chạy về phía tên lính đó, bóp cổ hẩn quát: “Người ăn gan báo rồi phải không? Dám bắn tên về phía công tử ư?”

Vừa dứt lời, đột nhiên cảm thấy sau lưng vang lên tiếng tên bắn, nhanh đến mức Chân Phiến không dám né tránh, mũi tên sượt qua đỉnh đầu Chân Phiến, cắm thẳng vào đỉnh mũi của tên lính.

Tên lính cảm chiếc mũi bị tên bắn trúng trên tay, toàn thân run lập cập, hồn bay phách tán nhìn về phía Ngụy Ứng Luân.

Ngũ Tấn Thanh vút cung tên trong tay cho Ngụy Ứng Luân, lạnh lùng nhìn quét một lượt xung quanh, không nói một lời, đi ra bên ngoài.

Chân Phiến theo sát sau lưng, giọng nói vẫn còn đầy hoảng hốt: “Công tử, cứ thế mà tha cho hẩn sao? Ngày thường công tử dung túng cho bọn họ quá rồi, cho nên bọn họ mới trở nên ngang cuồng như vậy. Chi bằng nhân cơ hội này lập uy...”

Ngũ Tấn Thanh cười tựa như có thâm ý gì đó, không để ý đến những lời Chân Phiến vừa nói.

Đằng xa, Phó Cẩm Họa đi vòng quanh, lúc đến bên cạnh Ngũ Tấn Thanh mới nói nhỏ với Chân Phiến: “Vừa rồi nếu công tử nhà người giết kẻ đó, chẳng qua chỉ khiến người khác cảm thấy chấn động mà thôi. Giết một người có bổn gì? Quan trọng là giết như thế nào, làm sao để bọn họ nghe hơi gió đã kinh hồn táng đảm, không dám có bụng làm càn nữa. Giết người không khó, cái khó là phải hiểu giá trị của việc giết người...”

Chân Phiến sững người, ngẩn ngơ nhìn Phó Cẩm Họa, nhưng Ngũ Tấn Thanh lại nhìn nàng đầy thấu hiểu, ánh mắt long lanh, tiến lên nắm tay nàng, sóng vai đi ra ngoài đại doanh.

“Tiểu Tứ, nàng quả nhiên thông minh, tâm tư của ta lúc nào nàng cũng đoán được.”

Giọng nói của Ngũ Tấn Thanh âm áp thâm trầm, Phó Cẩm Họa lặng lẽ ngẫm nghĩ trong giây lát lại cảm thấy cay đắng, nói như ám chỉ: “Những điều nên đề thiếp trông thấy, thiếp đều nhớ trong lòng, nhưng những điều chàng không cho thiếp thấy, thiếp đều chẳng biết gì.”

Hai người nghỉ chân trên sườn núi cách đại doanh mười mấy trượng, Ngũ Tấn Thanh chỉ ra xa nói: “Nàng xem, kia chính là đại doanh của Gia Luật Sở Tế. Lần này đại doanh chúng sử dụng được dệt từ sợi gân bò, vừa dai vừa chống gió cát tốt; đao thương của chúng được rèn từ đá nguội, cũng tốt hơn mâu ngắn thương dài mà binh sĩ của chúng ta sử dụng. Binh sĩ của chúng vẫn là các tinh binh danh bất hư truyền, còn triều Thương Ly ta tuy tự xưng là có mười vạn tinh binh nhưng kì thực chẳng qua chỉ là thêm vào cho đủ số mà thôi. Nàng nói xem, trận chiến này kết cục sẽ ra sao?”

Phó Cẩm Họa nhìn khỏe mỗi kiên nghị của chàng, lát sau khẽ nói: “Chàng không nắm chắc phần thắng, nhưng chàng cũng không đến nỗi dễ dàng thua trận. Đối với chàng mà nói, có thể kéo dài được vài ngày chính là thắng lợi vài ngày.”

Ngũ Tấn Thanh nắm mạnh lấy tay Phó Cẩm Họa, cười khổ mấy tiếng, nói: “Quả nhiên là nàng hiểu ta, tuy có lúc nàng lại không nhìn rõ chính bản thân mình...”

“Chàng nói sai rồi, nếu trên thế gian này ngay cả thiếp cũng không nhìn rõ bản thân mình, vậy thì còn ai có thể hiểu được thiếp? Có điều, nhiều lúc thiếp không muốn thẳng thắn đối diện với chính mình mà thôi! Bản thân vốn đã thương tích đầy mình, cần gì phải giờ những vết thương máu nhỏ rùng rùng ấy ra xem nữa?”

Ngũ Tấn Thanh hơi ngần người, ngưng thần chau mày, Phó Cẩm Họa vốn cứ tưởng Ngũ Tấn Thanh giận mình nói nặng đường đột, sau nghe thấy Ngũ Tấn Thanh cao giọng nói: “Gia Luật thái tử đã chịu hạ cố, đích thân đến doanh trại của ta thám thính động tĩnh, sao còn không chịu hiện thân?”

Lòng Phó Cẩm Họa đột nhiên chùng xuống, lúc này mới biết Ngũ Tấn Thanh có ý khác, nhìn theo ánh mắt Ngũ Tấn Thanh, từ xa thấy một bóng người thanh nhả đi đến, thân mang cẩm phục sang trọng, ánh mắt sắc như dao, liếc nhìn Phó Cẩm Họa, Phó Cẩm Họa chỉ cảm thấy toàn thân như bị dội nước lạnh, phải dịch nửa bước về phía Ngũ Tấn Thanh mới cảm thấy yên tâm.

Phó Cẩm Họa nhanh chóng nhìn Ngũ Tấn Thanh, chỉ thấy Ngũ Tấn Thanh không có biểu hiện gì khác thường, nhìn nàng cười âm áp, nàng bất giác tiến lên kéo tay áo chàng, còn Ngũ Tấn Thanh càng nhiệt tình hơn, nắm chặt lấy tay nàng, nói: “Đừng sợ, đã có ta ở đây.”

“Thiếp không sợ, nếu nhất định phải nói sợ điều gì, vậy thì thiếp chỉ sợ không thể được ở bên cạnh chàng lâu dài.” Phó Cẩm Họa ngẩng đầu mỉm cười, ráng chiều buông xuống thân hình nàng, trong nháy mắt tỏa ra vô số sắc màu.

Ánh mắt của Gia Luật Sở Tế ngày càng âm độc, gần như đen sì, hồi lâu mới cất tiếng chế giễu: “Mỗi tình mỗi phong nhã làm sao, một người là Ngũ đại tướng quân trấn thủ biên quan, một người là Họa phi của đương kim thánh thượng. Không biết trăm năm sau, liệu có ai viết thơ văn truyền tụng cho hai vị hay không?”

“Họa phi ngày trước đã chết rồi...”

Gia Luật Sở Tế không nói gì trước lời biện bạch yếu ớt của Phó Cẩm Họa, khỏe mỗi cất lời nhạo báng: “Nếu đã như vậy, đợi đến khi Ngũ Tấn Thanh thất bại về triều, để hoàng thượng của triều Thương Ly chỉ hôn cho các người, chẳng phải là tác thành cho một mối nhân duyên tuyệt vời hay sao?”

Ngũ Tấn Thanh trước sau bình tĩnh, không lung lay trước những lời nói khiêu khích của Gia Luật Sở Tế, lạnh nhạt nói: “Còn chưa đánh trận, sao người đoán được rằng Ngũ Tấn Thanh ta sẽ thua? Có điều, cũng xin Gia Luật thái tử yên tâm, dụng ý dẫn binh thân chinh của người đã quá rõ ràng, Tấn Thanh nhất định sẽ cố gắng phối hợp, người thấy sao?”

Giọng nói tựa như rất khiêm nhường, nhưng câu nào cũng đầy ý chế giễu, không chừa đường lui cho đối phương, Gia Luật Sở Tế sao có thể không tức giận, hần cười lạnh lùng nói: “Bản thái tử muốn thế nào, chưa đến lượt người khoa chân múa tay...”

Chưa dứt lời, Gia Luật Sở Tế bèn giờ tay về phía Phó Cẩm Họa, Ngũ Tấn Thanh ôm eo Phó Cẩm Họa xoay vòng né tránh, ai ngờ Gia Luật Sở Tế theo sát đằng sau, nhanh chóng tóm lấy tay áo Phó Cẩm Họa, chỉ kéo nhẹ một cái đã lôi Phó Cẩm Họa ra xa khỏi Ngũ Tấn Thanh.

Gia Luật Sở Tế kéo Phó Cẩm Họa nhanh chóng lùi ra sau, miệng cười điên cuồng, trong lúc hốt hoảng Phó Cẩm Họa chỉ thấy từ xa bóng hình Ngũ Tấn Thanh lạc lõng mà bi thương, trong mắt thấp thoáng nỗi u sầu, chẳng cứ thế lặng lẽ đứng đó tựa như một tầng cát vàng, bất cứ lúc nào cũng có thể bị chôn vùi.

Phó Cẩm Họa há miệng nhưng không nói được gì. Hoặc giả có những lời chẳng cần nói cũng hiểu, trong lòng hiểu rõ mà trước sau không thể nói nên lời.

Trước đại doanh triều Nguyên Hy, Gia Luật Sở Tế chỉ ra xa về phía bắc, nói: “Nàng xem, bên kia chính là đại đô triều Nguyên Hy, rồi sẽ có một ngày ta

trở thành chủ nhân của nó, trở thành chủ nhân của thiên hạ này...”

Gia Luật Sở Tế nói với thái độ cuồng ngạo, giọng điệu tự tin, Phó Cẩm Họa nghe mà trong lòng dậy sóng, trong đầu óc hiện lên bóng dáng một người khác, người đó cũng từng bị một câu nói của nàng vạch rõ tâm tư.

Điều mà hắn muốn cũng là thiên hạ ư?

Gia Luật Sở Tế xé một góc áo, che mặt cho Phó Cẩm Họa, ánh mắt mê hoặc, khẽ nói bên tai nàng: “Nếu không che mặt nàng lại, chỉ e đám cơ thiếp của bản thái tử sẽ không dung nạp một người thiên kiều bách mị thế này đâu...”

Thì ra, ngay trong đại doanh hành quân này, Gia Luật Sở Tế cũng có rất nhiều cơ thiếp, triều Nguyên Hy thượng võ, đám cơ thiếp phần nhiều đều là người biết võ, ngày thường theo đại quân tắm máu giết địch, đêm đến lại hầu hạ dưới chân hắn.

Đêm hôm đó Gia Luật Sở Tế bày tiệc trong quân trường, Phó Cẩm Họa ngồi ôm gối ở một góc, nhìn các cơ thiếp vây quanh hắn, ai cũng thanh âm trong trẻo, bệch lộ hết dáng vẻ kiều mị.

Nghiêng chén rượu, bàn tiệc ngổn ngang, Gia Luật Sở Tế tiện tay chọn một cơ thiếp có ánh mắt quyến rũ ở lại hầu hạ, các nữ nhân khác đều hậm hực bỏ đi.

Gia Luật Sở Tế tựa nghiêng trên giường, nhìn cơ thiếp kia vẫy tay, nói: “Hoa Lê, nàng lại đây...”

Người con gái tên là Hoa Lê kia lập tức xán lại như làn gió, chiếc eo mềm mại của nàng ta lộ vẻ quyến rũ mê hoặc lòng người, cánh tay như ngọc quấn quanh cổ Gia Luật Sở Tế. Gia Luật Sở Tế yên lặng hưởng ứng, xoa tay bên eo Hoa Lê, tay kia nâng cằm nàng ta lên hôn, ngang ngược mà trầm ngâm. Tâm thần dần vào lòng Gia Luật Sở Tế của Hoa Lê hơi run lên, quần áo trên người bị Gia Luật Sở Tế dần dần cởi ra, để lộ làn da trắng nõn khiến người khác lóa mắt.

Phó Cẩm Họa hiểu rõ, Gia Luật Sở Tế làm như vậy chẳng qua là để hạ nhục nàng, dẹp tan vẻ thanh cao kiêu ngạo mà nàng đang cố tình để lộ ra trên khuôn mặt. Nàng thậm chí cảm thấy khi Gia Luật Sở Tế làm những việc đó, ánh mắt chưa từng rời khỏi nàng nửa tấc, trong lòng nàng chẳng thêm quan tâm, sự khinh miệt nơi khóe mắt nàng đương nhiên càng lộ rõ.

Hoa Lê hôn lên má Gia Luật Sở Tế lấy lòng, gọi từng tiếng “thái tử”, giọng nói đầy ám muội vì dục vọng dâng cao. Nhưng Hoa Lê càng lúc càng nghi hoặc, nhìn theo hướng mà Gia Luật Sở Tế vẫn đang xuất thần nhìn vào, phát hiện ra Phó Cẩm Họa đang ngồi trong góc.

“Thái tử, cô ta là ai? Chẳng lẽ là tân sủng của thái tử?” Hoa Lê giật dỗi, nghi hoặc hỏi.

Gia Luật Sở Tế dùng ngón tay quần một lọn tóc đen của Hoa Lê, ung dung nói: “Hoa Lê, đừng chọc giận nàng ta...”

Vì câu nói của Gia Luật Sở Tế, trong mắt Hoa Lê lập tức nảy sinh ý thù địch, nàng ta đi theo Gia Luật Sở Tế đã lâu, hiểu rõ tính cách của hắn, biết hắn ghét nhất là những cô gái răm rắp nghe lời cho nên có những lúc phản kháng chống đối có thể còn càng được yêu thích hơn.

“Ngươi là ai? Vì sao lại ở trong doanh trường của thái tử?”

Hoa Lê tuy sợ Gia Luật Sở Tế nhưng ý thế ngày thường hay được sủng ái nên hành xử khá tùy tiện, chậm rãi trườn khỏi người Gia Luật Sở Tế, cứ thế để trần nửa người đến trước mặt Phó Cẩm Họa. Mặt Phó Cẩm Họa tuy vẫn phủ khăn che, nhưng tay chân không bị trôi, nàng xưa nay không thêm quan tâm đến những cơ thiếp như Hoa Lê, cũng có phần căm ghét điệu bộ quyến rũ vừa rồi của cô ta, bèn quay đầu không thèm bắt chuyện.

Hoa Lê nổi cáu, quát: “Vì sao ngươi phải che mặt? Chẳng lẽ không dám nhìn mặt người khác sao?”

Vừa dứt lời, Hoa Lê liền tiến lên giật khăn che mặt Phó Cẩm Họa xuống, lập tức có phản ứng sốt, nếu không phải trong đôi mắt ấy có quá nhiều vẻ cao ngạo bất cần, thì lúc này nàng nhất định là một cánh nhạn tuyệt thế.

Gia Luật Sở Tế lạnh lùng đứng xem, lúc này mới tiến lên, nói: “Hoa Lê, có phải bản thái tử dung túng cho ngươi quá rồi không? Hay là ngươi hoàn toàn không ghi nhớ những lời cảnh cáo của bản thái tử? Khuôn mặt nàng ấy, ngươi không được nhìn!”

Nói đoạn, Gia Luật Sở Tế nhanh chóng rút kiếm bên eo ra đâm vào ngực Hoa Lê, Hoa Lê loạng choạng ngã xuống đất, đến chết vẫn còn nhìn Phó Cẩm Họa với ánh mắt không thể tin nổi, hoặc giả trong lòng nàng ta vẫn còn những mối nghi hoặc chưa giải đáp được, chẳng qua chỉ là một kẻ hầu hạ mới, cho dù có xinh đẹp tuyệt thế đến mức nào cũng không đến nỗi nhất định phải giết chết người tình cũ như thế này chứ?

Gia Luật Sở Tế dùng khăn lau vết máu trên kiếm, liếc nhìn Phó Cẩm Họa, nói: “Nàng xem, ta vì nàng, ngay cả cơ thiếp yêu thích nhất cũng giết rồi...”

Phó Cẩm Họa khẽ thở dài, không nhìn lâu, hạ giọng nói: “Cần gì phải như vậy? Cho dù ngươi muốn tạo thanh thế cũng không nhất thiết phải giết cô ta, đổi sang cách khác chẳng phải cũng vậy sao?”

Gia Luật Sở Tế cười nói: “Nàng quả nhiên thông minh, biết được ta làm như vậy chính là để lan truyền tin tức ra ngoài, để cho người đời đều biết, trong đại doanh triều Nguyên Hy của ta có giấu một người con gái. Vậy thì hẳn nhất định sẽ tìm đến đây! Có điều, nàng nói muốn ta dùng cách khác...” Nói đoạn, Gia Luật Sở Tế lại gần Phó Cẩm Họa, nâng cằm nàng lên, nhìn nàng gần như với vẻ tham lam, nói, “Chẳng lẽ là muốn ta làm nhục nàng? Có điều, ta quả thực có phần không nổi, phải làm sao đây?”

Phó Cẩm Họa hất tay hất ra, đứng dậy đi đến trước ghế chủ tọa trong quân doanh, lấy một đĩa điểm tâm chưa ai đụng đến lên ăn một miếng rồi chau mày, nói: “Luơng thực của bọn man di các ngươi ta ăn không quen, đi chuẩn bị mấy món ăn tinh tế đến đây. Ta ở trong đại doanh này ngày nào, thì ngươi phải liệu mà hầu hạ cho tốt ngày đó, nếu không đến ngày nào đó ta chán sống rồi, chẳng phải ngươi sẽ không được chút lợi lộc gì sao?”

Gia Luật Sở Tế bật cười, hứng thú nói: “Chán sống ư? Nàng sợ Tế Dương vương không chịu đến hay là đau lòng vì Ngu Tấn Thanh vừa rồi...”

“Câm miệng!” Phó Cẩm Họa vội quát lớn, át lời hất, cố gắng làm về bình tĩnh, nhưng hơi thở loạn nhịp và đầu mày đang chau lại không che giấu được nội tâm rối bời của nàng.

Gia Luật Sở Tế sắc mặt không chút biến đổi, cười lạnh lùng đi ra ngoài, nhưng Phó Cẩm Họa lại nhìn thấy rõ vẻ đắc ý không thể kiềm chế được của hắn.

Quả nhiên, trong đại doanh triều Nguyên Hy xuất hiện lời đồn đáng sợ, thái tử Gia Luật Sở Tế của bọn họ vì một nữ nhân che mặt thần bí mà đã giết chết một cơ thiếp xưa nay vốn được sủng ái, ngay cả quân trưởng chủ soái đại doanh cũng nhường cho nàng ở, hơn nữa còn ra lệnh cho đầu bếp chuẩn bị thức ăn tinh tế, nữ nhân này chỉ cần chau mày một cái khi ăn, thái tử của bọn họ sẽ sai người giết chết đầu bếp ngay lập tức.

Suốt mấy ngày liền, Phó Cẩm Họa đều làm theo ý Gia Luật Sở Tế, liên tục đeo mặt nạ, ở trong trường ít khi ra ngoài, hơn nữa nhìn bộ dạng run rẩy của a hoàn hầu hạ bên cạnh nàng cũng đủ biết hành động lần này của Gia Luật Sở Tế rất có hiệu quả. Hiện giờ Phó Cẩm Họa nghiêm nhiên trở thành nhân vật chính trong “Tin đồn bí mật trong quân doanh của thái tử triều Nguyên Hy”.

Phó Cẩm Họa đuổi a hoàn mà Gia Luật Sở Tế sai đến hầu hạ nàng ra ngoài, nàng không thích ánh mắt của bọn họ – sự thù địch được nguy trang thành vẻ kính sợ.

Mấy ngày nay Gia Luật Sở Tế không đến, như cô tình lạnh nhạt, nhưng người ngoài trông vào vẫn thấy nàng được vinh sủng vô song. Phó Cẩm Họa một mình ở trong quân trưởng, tâm trạng có phần không yên, mục đích hành động lần này của Gia Luật Sở Tế là gì nàng đương nhiên hiểu rõ. Lần trước trong ngày tiến cung hắn bắt cóc nàng chính là để uy hiếp Tế Dương vương, nhưng ai ngờ cục diện đã hoàn toàn thay đổi từ lâu.

Gia Luật Sở Tế giờ tay vén rèm trướng đi vào, ánh mắt tà mị, nói: “Đại doanh triều Nguyên Hy của ta có tốt không? Nếu không phải liên quan đến đại nghiệp, ta thực sự muốn sau khi xong việc đưa nàng hồi cung.”

Phó Cẩm Họa khẽ than thở, bình tĩnh lên tiếng: “Gia Luật thái tử cũng không giống một kẻ hồ đồ, nhưng vì sao trong chuyện này lại suy tính không được chu toàn như vậy?”

“Nàng có ý gì?” Gia Luật Sở Tế nhướn mày, ngồi bên cạnh Phó Cẩm Họa, giờ tay nâng một lọn tóc đen của nàng lên vuốt ve.

Phó Cẩm Họa lườm hắn một cái, đứng dậy, giọng điệu lạnh lùng: “Ngày trước Tế Dương vương chịu để ngươi kiềm chế là vì còn có chút niệm tình. Nhưng hiện giờ thời cuộc đã khác, mọi chuyện đã hoàn toàn thay đổi. Ta giờ đã không phải là sủng phi trong cung, cũng chẳng có tài cán gì, ngươi dựa vào cái gì mà nghĩ Tế Dương vương chịu vì ta mà mặc cho ngươi không chế? Gia Luật thái tử, ta khuyên ngươi, lấy ta ra làm con tin đúng là mơ mộng hão huyền rồi.”

“Có phải ta mơ mộng hão huyền hay không, trong lòng nàng rõ nhất! Hắn sẽ đến, một ngày không có tin tức của nàng, nhất định lòng hắn nóng như lửa đốt. Cũng phải, cho dù ngày trước không tình sâu nghĩa nặng, nhưng bỗng dưng thấy người con gái mình yêu bị tên đàn ông khác bắt mất, hắn sao có thể cam lòng được?” Gia Luật Sở Tế nói đến đây, biết mình lại chạm vào nỗi đau của Phó Cẩm Họa lần nữa, hờ hững nói: “Có điều, chưa biết chừng sẽ có ngoại lệ, ví dụ như Ngu Tấn Thanh...”

Quả nhiên, đến đây, sắc mặt của Phó Cẩm Họa thay đổi hoàn toàn, lông mày nàng dựng ngược lên, giận dữ lườm Gia Luật Sở Tế, nhưng chẳng được bao lâu nàng lại vì nước mắt rơi mà buộc phải cúi đầu.

Sao nàng lại không biết kia chứ?

Sao nàng có thể không nhìn rõ nguồn cơn kia chứ?

Dựa vào võ công của Ngu Tấn Thanh, để cho Gia Luật Sở Tế chỉ trong vòng ba chiêu đã bắt cóc được nàng, chuyện đó người khác làm sao tưởng tượng nổi?

Trừ phi, là chàng cam tâm tình nguyện buông tay.

Phó Cẩm Họa không dám nghĩ sâu, chỉ có thể cười khổ sở cho nỗi đau của mình trở nên tê dại. Mỗi nghi hoặc vẫn vương trong lòng mấy ngày nay đột nhiên bị Gia Luật Sở Tế gọi ra khiến nàng không thể chịu đựng thêm được nữa.

Nàng không trách chàng làm như vậy, nàng tin, chàng làm như vậy là có lí do của chàng, chỉ cần chàng có chút ám hiệu nào đó với nàng từ trước, vậy thì nàng vì chàng mà làm quân tốt đi đầu cũng có sao? Người không cam tâm phải là nàng, Phó Cẩm Họa.

Bỗng nhiên, trong ngoài quân doanh vang lên từng trận tiếng trống và tù và, Gia Luật Sở Tế nghiêm sắc mặt, quát: “Người đâu...”

Ngoài quân trưởng có người đáp lời, khi bước vào, Phó Cẩm Họa mới phát hiện ra người đó chính là Tế tướng quân. Tế tướng quân vừa trông thấy Phó Cẩm Họa cũng ngăn người ra, trên mặt nở nụ cười ái dị, rồi mới nghiêm mặt nhìn Gia Luật Sở Tế nói: “Thái tử điện hạ, lương thảo ở hậu phương phía tây nam đại doanh của quân ta đã bốc cháy, phía đông bắc có kị binh tập kích...”

Gia Luật Sở Tế không dám sơ suất, lập tức căn dặn mấy thị vệ canh giữ trong doanh trướng, “Mấy người các người nhất định phải bảo vệ an toàn cho nàng ấy, nếu nàng ấy có chút gì sơ sẩy, các người có thể đoán trước kết cục của mình rồi đấy!” Nói đoạn, hần nhìn Phó Cẩm Họa một lượt, rồi dẫn theo Tế tướng quân vội vã đi ra.

Phó Cẩm Họa vốn định hỏi mấy tên thị vệ trong quân doanh đã xảy ra chuyện gì, nhưng mấy tên thị vệ đó chỉ mắt nhìn mũi, mũi nhìn miệng, yên lặng không nói gì, nàng đành dẹp bỏ ngay ý định điên rồ ấy.

Phó Cẩm Họa có phần căng thẳng, cầm quyển sách trên bàn lật giở hai trang rồi lại buồn phiền bỏ xuống. Người đang tập kích đại doanh triều Nguyên Hy lúc này rốt cuộc là ai?

Phó Cẩm Họa thở dài một tiếng, ngồi xuống tự rót một chén trà nóng, còn chưa kịp nâng lên uống, đã nghe thấy mấy tiếng hắng giọng, bóng đen trước mắt vụt tới đoạt lấy chén trà trong tay, Phó Cẩm Họa cả kinh, còn chưa kịp kêu lên, đã bị người đó ôm chặt lấy.

Đột nhiên chạm vào một vòng tay quen thuộc, Phó Cẩm Họa chỉ cảm thấy lệ nóng cay nồng trên mắt trào ra, bỗng nhiên vành tai đau đớn, bị người đó cắn mạnh một cái, bên tai là giọng nói trầm thấp của chàng, “Lúc này rồi mà nàng vẫn còn nhân nhả thường trà được sao? Ta nên sớm biết nàng vốn là một người con gái vô lương tâm mới phải...”

Phó Cẩm Họa vùng vẫy thoát khỏi sự kiềm chế của Tế Dương vương, không kịp lau nước mắt, ngẩng đầu phản bác: “Vậy thì cũng phải xem là do ai gây ra đã, nếu là Tế Dương vương ngài, thiếp đương nhiên phải tỏ ra nhân nhả rồi, nếu chỉ biết khóc lóc vâng lời, chẳng phải sẽ khiến ngài thất vọng hay sao?”

Tế Dương vương ôm nàng, đưa cằm khê cọ vào mái tóc nàng, nói có phần hàm hồ không rõ: “Vì sao? Vì sao nhất định phải đối đầu với bản vương? Nàng hận bản vương đến thế sao? Bản vương chỉ cần một câu nói dịu dàng, cho dù chỉ một câu thôi...”

Phó Cẩm Họa trong lòng cay đắng, nhớ lại quá khứ hồi ở trong Thanh Âm am thì càng sứt sùi không dứt, nhưng vẫn cố chấp không chịu bộc lộ ra, lạnh lùng nói: “Tế Dương vương đang làm gì vậy? Chẳng lẽ lại muốn thiếp vì được sủng ái mà làm việc cho ngài nữa sao? Giờ thì muộn rồi, nay đã khác xưa, thiếp đã không chịu sự bức bách của ngài nữa. Phó gia của thiếp, Đại ti đã vào cung làm phi, nhị ti đã là chính thể của ngài, cho dù ngài chỉ vì sợ liên lụy đến bản thân thì cũng phải gắng sức bảo vệ không để nhà họ Phó xảy ra chuyện. Còn thiếp, đã là một quân cờ thí, cho dù ngài có lòng lợi dụng, thì cũng biết để làm gì?”

Đôi mắt Tế Dương vương đỏ hoe, gần như phát điên lên, lại ôm chặt Phó Cẩm Họa vào lòng, khê than: “Sớm biết thế này, sớm biết thế này thì khi trước ở Thanh Âm am ta đã không nên buông tha cho nàng, như thế sẽ không có những chuyện thị phi sau này nữa. Còn nàng, cũng chỉ là người phụ nữ của Chung Hoa Ly ta...”

Phó Cẩm Họa dường như bị thứ gì đánh trúng, co rút trong lòng Tế Dương vương ngỡ ngàng hồi lâu, đợi đến khi tỉnh lại mới vội vàng muốn đẩy chàng ra, khô sở nói: “Nói cho thiếp biết, ngài làm thế này là sao? Ngày trước ngài ép thiếp vào cung, ngài ép thiếp theo Gia Luật Sở Tế đi mà không ra tay ứng cứu, khi thiếp cô đơn khổ sở không nơi nương tựa thì ngài ở đâu? Khi thiếp bị hành thích ngài lại ở đâu? Hiện giờ, hiện giờ, thiếp đã thoát khỏi cảnh khốn cùng, sắp sửa tìm được chốn yên thân cho riêng mình, tâm tình ấm áp cho riêng mình, ngài lại đến đây nói với thiếp rằng ngài hối hận rồi... Tế Dương vương, trò chơi có bắt đầu rồi sẽ phải có kết thúc, giữa ngài và thiếp cũng nên kết thúc đi thôi...”

“Chốn yên thân mà nàng nói, tấm tình mà nàng nói, là để chi Ngu Tấn Thanh ư?” Tế Dương vương cười lạnh lùng, tiếp tục nói, “Nếu hần quả thực là như vậy, thì làm sao lại để nàng bị Gia Luật Sở Tế bắt đến đại doanh của triều Nguyên Hy như thế này được? Tình lại đi, Ngu công tử dịu dàng như ngọc trong mắt nàng, hần cũng cùng một loại người như bản vương thôi, vì mục đích mà xưa nay không từ thủ đoạn.”

“Thiếp không cho phép ngài nói chàng như thế...”

Phó Cẩm Họa nói xong bèn dùng sức đẩy Tế Dương vương ra, không ngờ trông thấy trán Tế Dương vương mồ hôi đầm đìa, lông mày chau lại như đang chịu đựng đau đớn vô cùng. Phó Cẩm Họa chợt động lòng, xem xét kĩ lưỡng mới nhận ra trên người chàng bị thương, vết thương rất nghiêm trọng, trên bụng có một vết kiếm sâu vài tấc, mới được mấy ngày, nay đã đóng thành vảy. Bấy giờ chàng dùng sức, vết thương lại rách ra, Phó Cẩm Họa hoảng hốt lấy khăn đắp lên, máu nhanh chóng thấm đỏ cả chiếc khăn trong tay nàng, theo kẽ ngón tay nàng chảy xuống.

Phó Cẩm Họa chỉ cảm thấy như thể mình cũng vừa bị rút mất linh hồn, lo lắng nói: “Ngài bị thương nặng thế này, phải làm sao đây?”

Tế Dương vương nắm tay nàng, trong mắt có mấy phần mừng rỡ không kiềm chế được, nói: “Rốt cuộc thì nàng vẫn quan tâm đến ta, nàng sợ ta chết, phải vậy không?”

Phó Cẩm Họa chỉ cảm thấy đứng không vững, mắt thấy Tế Dương vương chảy máu không ngừng, nàng không còn nghĩ ngợi gì nhiều nữa, lại giờ tay bịt vết thương, vội vã quát lên: “Nhân lúc chưa ai phát hiện ra, ngài mau đi đi, đi đi...”

“Ta không đi, muốn đi ta cũng sẽ đưa nàng đi cùng. Lần này bất luận thế nào ta cũng sẽ không buông tay nàng đâu.” Hơi thở Tế Dương vương có phần yếu ớt, nhưng ngữ khí lại vô cùng kiên định.

Phó Cẩm Họa xé mạnh tay áo bên trái, quán quanh eo Tế Dương vương mong cầm máu được chỗ vết thương, khi cúi đầu xuống, vẫn cảm nhận được Tế Dương vương đang hôn lên tóc nàng, cũng vẫn ngửi thấy hơi rượu nhân nhật trên người chàng, Phó Cẩm Họa khê chau mày, bất mãn nói: “Đã bị thương nặng đến thế này lại còn bất chấp tính mạng mà uống rượu, chẳng lẽ xưa nay ngài đều làm việc theo kiểu mù quáng tự đại, ngông cuồng hung bạo thế này sao?”

Phó Cẩm Họa hậm hực nói, không nghe thấy lời biện bạch của Tế Dương vương, đến khi ngẩng đầu lên mới phát hiện ra ánh mắt Tế Dương vương sâu

thăm như đại dương, cười khổ nói: “Ta uống rượu rồi mới đến đây, chẳng phải là vì sợ nàng không đi theo ta hay sao, so với nỗi đau trong lòng đó, nỗi đau thể xác có là gì, đau chết thì thôi...”

Phó Cẩm Họa ngơ ngẩn nhìn chàng, giờ tay chậm rãi vuốt tóc mai cho chàng. Tế Dương vương vẫn đang sốt, đang nhìn đau, tự bao giờ nàng phát hiện ra mình cũng thương xót chàng đến thế, Thanh Bích từng nói chàng là một người đáng thương, đúng thế, nhưng chàng là người đáng thương mạnh mẽ nhất trên đời.

Tế Dương vương hiển nhiên không biết những điều nàng suy nghĩ trong lòng, chỉ tưởng rằng nàng đang do dự bèn không suy nghĩ gì mà nói ngay: “Ta muốn nàng đi theo ta, trừ phi nàng muốn thấy ta chết trong đại doanh triều Nguyên Hy...”

Phó Cẩm Họa sững người, chưa kịp nói gì đã bị Tế Dương vương kéo tay đi ra khỏi quân trướng.

Ngoài quân trướng, đã có hơn nghìn quan binh hùng hổ vây chặn.

Phó Cẩm Họa coi áo choàng của mình đắp cho Tế Dương vương, khoảnh khắc đó nàng quả thực không muốn để người khác trông thấy Tế Dương vương bị thương rồi coi thường chàng. Tế Dương vương cười nhạt, Phó Cẩm Họa có phần xấu hổ quay đầu đi, không nhìn chàng.

Gia Luật Sở Tế mình mang khôi giáp màu bạc, sau lưng binh sĩ sẵn sàng vào trận, đắc ý cười nói: “Sur huynh có nhã hứng thật, chạy vào trong doanh trướng của sur đệ mà chàng chàng thiếp thiếp. Kể ra thật nực cười, nữ nhân này sur đệ cũng thấy vừa mắt, sur huynh muốn đưa đi như thế e là không dễ đâu!”

Tế Dương vương không đổi thần sắc, nói: “Từ biệt bao năm nay, kể ra đệ cũng đã thêm vài phần tâm cơ rồi đó. Có điều, sur huynh khuyên đệ, nên đề dành tâm tư mà đối chọi với các đại thần năm xưa gây khó dễ cho đệ thì hơn. Nếu đệ cương quyết muốn đối chọi với sur huynh, chẳng lẽ không cảm thấy thiếu sót gì sao?”

“Mấy lão già đó sur đệ chẳng coi vào đâu, chỉ cần sur huynh giao Cẩm Long lệnh ra đây, sur đệ lập tức thả huynh đi. Còn về nữ nhân này, sur đệ cũng sẽ cần rằng mà nhường cho huynh, thế nào?” Gia Luật Sở Tế liếc xéo sang nhìn Phó Cẩm Họa, đáng vẻ có phần nuối tiếc, như thể mất đi thứ đồ vật gì quý giá.

Phó Cẩm Họa đột nhiên nghe thấy ba chữ Cẩm Long lệnh, trong lòng cả kinh, khi nhìn Tế Dương vương lại thấy chàng vẫn không hề biến sắc mặt, nói: “Sur đệ, Cẩm Long lệnh là di vật tiên cổ, không phải ai cũng có được. Cho dù vật này từng có uyên nguyên với triều Nguyên Hy của đệ, thì sur huynh cũng muốn vùi nó sâu trong đất, mãi mãi không thấy lại ánh mặt trời nữa.”

“Sur huynh, nói như vậy có phải không được công bằng cho lắm hay không? Cẩm Long lệnh đã ở trong tay huynh nhiều năm, bây giờ chỉ dựa vào một câu nói của huynh mà bảo nó là vật không may mắn, sur đệ làm sao tin được?” Ánh mắt Gia Luật Sở Tế có phần mất kiên nhẫn, nhìn bên eo Tế Dương vương vết máu loang lổ, nhướng lông mày như thể không kiềm chế được sát khí.

Trong lòng Phó Cẩm Họa có phần run lên, nhận thấy tùy tùng theo Tế Dương vương đến đây đã chết cả, chỉ còn lại một mình chàng đang nắm tay mình, nàng sao có thể không hoang mang căng thẳng được?

“Ta tự có cách kéo dài thời gian, ngài thừa cơ đi đi.” Phó Cẩm Họa ghé bên tai Tế Dương vương khẽ nói.

Tế Dương vương nhìn nàng, dường như đang trách nàng nhiều chuyện, hỏi: “Cục diện đã đến nước này, nàng vẫn không chịu đi theo ta sao?”

Phó Cẩm Họa thấy đám người Gia Luật Sở Tế đồng loạt tiến lên mấy bước, vội nói: “Chung Hoa Ly, chuyện trước kia ta sẽ không hận ngài nữa, bây giờ ta chỉ muốn thấy ngài bình an rời khỏi đây, ngài không thể cứ thế mà chết trong đại doanh của triều Nguyên Hy được. Nghe lời ta, lát nữa nhất định phải lựa thời cơ rời khỏi đây, ta chỉ có thể kéo dài được một lát thôi, nhưng cũng đủ cho ngài ra khỏi đại doanh rồi.”

Phó Cẩm Họa nói xong đang định mở miệng với Gia Luật Sở Tế liền nghe thấy Tế Dương vương bật cười, tiếng cười có phần ngông cuồng, vừa có phần mừng rỡ, chàng bất giác ôm chặt lấy eo Phó Cẩm Họa, nói: “Xem ra, bản vương không í công đến đây rồi.”

Gia Luật Sở Tế sầm mặt lại, lời nói không kìm được vài phần thách thức: “Sur huynh một mình xông vào đại doanh chẳng qua chỉ là vì một nữ nhân, biết rõ nguy hiểm mà vẫn liều chết xông vào, xem ra trong mắt sur huynh nữ nhân này là quan trọng nhất, giang sơn xếp sau. Nếu đã như vậy, sao sur huynh không đưa Cẩm Long lệnh ra đây, cũng là giúp cho sur đệ thoả được hùng tâm tráng chí. Năm xưa sur phụ từng dạy hai ta đạo đế vương đại nghiệp, vốn dĩ không nên coi trọng nữ nhân mà coi nhẹ giang sơn.”

Tế Dương vương lắc đầu, nói có phần bi phẫn: “Đệ và ta tuy cùng vì giang sơn, nhưng không cùng một con đường. Điều ta mong muốn là thiên hạ yên ổn, còn điều mà đệ muốn chỉ là rửa mối nhục khổ đau thời thơ ấu. Đệ muốn người trong thiên hạ đều thuộc về triều quốc của đệ, đệ muốn các lão thần triều Nguyên Hy quỳ phục dưới chân đệ mà hối hận vì hành vi đuổi đệ ra khỏi cung ngày trước. Còn ta đến tìm nàng ấy chỉ vì tình cảm, không liên quan gì đến sắc đẹp, cho dù hôm nay dung nhan nàng ấy không còn, ta cũng chỉ đau lòng hối hận, chứ tuyệt đối không ghét bỏ. Thế nhân đều nói ta ham giết chóc, tội nghiệt nặng nề, nhưng không biết đó chỉ là chém giết tai mắt của kẻ khác mà thôi. Nói đến hùng tâm, Chung Hoa Ly ta mới xứng với hai chữ “hùng tâm” đó, còn đệ, chẳng qua chỉ là dã tâm, giống như dã tâm của bọn bàng môn tà đạo, bất cứ lúc nào cũng có thể tẩu hỏa nhập ma.”

Trái tim Phó Cẩm Họa như thể cùng lúc bị ngàn vạn mũi tên xé rách, những chuyện kìm nén tận đáy lòng lâu nay bỗng nhiên giống như dòng sông ầm ập tìm được chỗ khuyết của con đê, dâng tràn không sao kháng cự được. Trước mặt hàng ngàn quân địch, nghe Tế Dương vương hùng hồn tuyên bố tình cảm với mình, hoài bão với nhân sinh, tình cảnh trong phút đó đã hóa thành bia mộ khắc cốt ghi tâm dựng trong trái tim nàng, trong mộ chôn cất những oán hận và bất mãn với Tế Dương vương, ngoài mộ là nhu tình dào dạt.

Sắc mặt Gia Luật Sở Tế trong khoảnh khắc trở nên rất khó coi, khế quát: “Sur huynh, nếu huynh nhất quyết không chịu giao Cầm Long lệnh ra, sự đệ đương nhiên không còn cách nào khác, huynh muốn rời khỏi đây cũng được, trừ phi để nàng ta lại.”

Phó Cầm Họa cười lạnh lùng, Gia Luật Sở Tế quả nhiên không phải kẻ ngốc, hẳn không thể trở mặt thành thù đối đầu như nước với lửa cùng Tế Dương vương được, chỉ có thể thả Tế Dương vương đi. Nhưng một khi Tế Dương vương rời khỏi đây, muốn gặp lại lần nữa nào phải chuyện dễ dàng? Chỉ có giữ Phó Cầm Họa lại, Tế Dương vương nhất định sẽ còn đến nữa.

Tế Dương vương lắc đầu ra vẻ bất cần, nói: “Sur đệ, đệ vẫn còn nông nổi lắm. Đệ thực sự tưởng rằng sur huynh chỉ mang theo vài người ngựa mà dám xông vào đại doanh triều Nguyên Hy sao?”

Gia Luật Sở Tế sững sờ, vội nhìn theo ánh mắt của Tế Dương vương, Tế tướng quân bị người khác kẻ dao lên cổ ép phải đi về bên này, người bắt cóc Tế tướng quân chỉ là một binh sĩ thân hình gầy nhỏ, mặc binh phục triều Nguyên Hy, trên người lấm lem vết máu, xem ra vừa trải qua một trường huyết chiến.

Tế Dương vương thần sắc như không, nói: “Sur đệ, Tế tướng quân là đệ nhất ái tướng dưới quyền của đệ, đệ sẽ không muốn dễ dàng mất đi hẳn như vậy chứ? Dù sao thì sau này khi đệ gặp trở ngại lúc đáng cơ, không thể thiếu sự trợ giúp của hắn được.”

Không ngờ người cầm thanh kiếm sắc kè trên cổ Tế tướng quân cất tiếng quát: “Đừng có thử thách lòng kiên nhẫn của ta, ta đếm đến năm, tốt nhất là người quyết định cho dứt khoát...”

Thanh âm đó thực trong trẻo ngoài sức tưởng tượng, Phó Cầm Họa biết nhất định là con gái, nghĩ đến đây trong lòng chợt động, vô tình đưa mắt nhìn Tế Dương vương, Tế Dương vương không nói năng gì, mồ hôi trên trán lấm tấm lộ vẻ chịu đựng khổ sở.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Cung Cầm Tú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: ĐÔI ĐƯỜNG KHÓ KHĂN

Phó Cầm Họa nhướng mày nhìn Tế Dương vương, khi bốn mắt nhìn nhau, tựa như ngọc đá va chạm tạo ra muôn ngàn tia lửa, tình cảm kìm nén lâu nay trong khoảnh khắc ấy tuôn trào không còn do dự nữa. Sau cơn gió cuộn mây vẫn, là tình ý dịu dàng êm ái.

Gia Luật Sở Tế cau chặt đôi lông mày lưỡi kiếm, gần như muốn nghiền gãy răng, quát: “Không ngờ lại là một đứa con gái, trước mặt năm vạn tinh binh của triều Nguyên Hy, lẽ nào bản thái tử lại chịu để cho các người uy hiếp hay sao? Bản thái tử muốn xem xem, sur huynh đã bị thương rồi thì làm thế nào mà đưa hai đứa con gái bình yên rời khỏi đây?”

Gia Luật Sở Tế đột nhiên nói ra chuyện Tế Dương vương bị thương, nữ nhân bắt cóc Tế tướng quân có phần hoảng hốt, quát: “Người sai rồi, xưa nay Tế Dương vương chưa từng nghĩ đến việc đưa ta đi, ta cũng chưa từng có tham vọng đó, ta dám đột nhập vào quân doanh của người, là đã nắm chắc sẽ phải bỏ mạng rồi. Tế Dương vương nhất định sẽ rời khỏi quân doanh này, nếu ngài ấy bất chấp an nguy của bản thân, nhất định đòi đưa người con gái kia đi, thì ta sẽ giết cô ta, như vậy Tế Dương vương sẽ không còn vướng bận gì nữa.”

Phó Cầm Họa đột nhiên nghe thấy cô gái kia nói thế chỉ cảm thấy trong lòng khó chịu vô cùng, nhìn thiên quân vạn mã, giáp sắt sáng choang, nàng không sợ, nhưng khi nghĩ đến việc Tế Dương vương phải một mình chiến đấu khổ sở với đại quân Nguyên Hy, chưa biết chừng phải phơi thây ngoài nội cỏ, trong lòng nàng chợt cảm thấy tê lương, chỉ thấy toàn thân bỗng nhiên run lên cảm cấp, nhưng vẫn cố giữ bình tĩnh cất giọng nói: “Cùng là nữ nhân với nhau, ta kính trọng cô có vài phần hào sảng, nhưng xưa nay ta vốn kiêu ngạo, sao có thể chịu chết trong tay cô được? Cô yên tâm, nếu thực sự đến nước đó, ta chẳng thả tự sát chứ cũng sẽ không làm liên lụy đến ngài ấy đâu.”

Tế Dương vương nắm chặt tay Phó Cầm Họa, khế nói: “Bản vương không cho phép nàng nói như vậy.”

Tế Dương vương nói xong thấy Phó Cầm Họa dường như không có phản ứng gì, lại ghé bên tai nàng khế quát: “Phó Cầm Họa, bản vương nói cho nàng biết, nếu nàng thực sự có ý định đó, bản vương sẽ giết cả nhà họ Phó của nàng, giày vò tất cả những người nàng quen biết cho đến chết, kè cả Ngu Tấn Thanh...”

Phó Cầm Họa nhướng mày nhìn Tế Dương vương, khi bốn mắt nhìn nhau, tựa như ngọc đá va chạm tạo ra muôn ngàn tia lửa, tình cảm kìm nén lâu nay, trong khoảnh khắc ấy tuôn trào không còn do dự nữa. Sau cơn gió cuộn mây vẫn, là tình ý dịu dàng êm ái.

Phó Cầm Họa khế nói: “Nếu thiếp chết rồi, sẽ chẳng còn biết gì nữa, ngài giết ai cũng có liên quan gì đến thiếp? Nhưng nếu thiếp giương mắt nhìn ngài chết đi, ngài bảo thiếp nữa đời sau phải sống thế nào? Sống với nước mắt và nỗi hối hận cả đời, hay là áy náy đến chết?”

“Bản vương không muốn tranh cãi với nàng về chuyện này, nàng nên hiểu rõ. Những lời bản vương đã nói ra xưa nay khó có thể thu lại, nếu nàng quả thật có ý định ngu ngốc đó, thì bản vương sẽ dùng máu của bọn họ để tế nàng...” Tế Dương vương nắm mạnh tay Phó Cầm Họa khiến nàng đau đớn, nhưng vẫn cố nhịn không kêu thành tiếng, nàng nhìn Tế Dương vương, vẻ phần nộ và căng thẳng trong mắt chàng không thể nào che giấu được, quả

nhien, trong lòng chàng có nàng, biết được điều đó, thế là đủ rồi.

Phó Cẩm Họa đưa tay lên má Tế Dương vương, khẽ khàng như một búi tơ mềm, nói: “Chung Hoa Ly, ngài đi cẩn thận, đừng dùng cách này gây vò thiếp nữa, bất kể là bá đạo hay dịu dàng, thiếp đều không chịu đựng nổi nữa đâu...”

Tế Dương vương hơi sững người, bàn tay nắm tay Phó Cẩm Họa bỗng nhiên nói lỏng, đúng lúc đó Phó Cẩm Họa dùng sức giật ra, chạy về phía Gia Luật Sở Tế, Gia Luật Sở Tế cũng không nén được nỗi kinh ngạc nhưng không hề lơ là chút nào, đưa tay nắm lấy mạch môn của nàng ngay lập tức.

“Họa nhi...” Tế Dương vương khản giọng gào lên, nửa phần giận dữ nửa phần đau thương.

Phó Cẩm Họa dần lòng, quyết không nhìn chàng lấy một lần, nói với Gia Luật Sở Tế: “Thả ngài ấy đi, ta ở lại làm con tin, người nên hiểu rõ, chỉ cần ta ở lại trong quân doanh này một ngày, ngài ấy sẽ còn đến nữa.”

Ánh nhìn trong mắt Gia Luật Sở Tế bỗng nhiên trở nên u ám, nói: “Nhưng từ nay về sau, ta sẽ không còn cơ hội có thể ngang nhiên nhìn sư huynh của ta thế này nữa, có thể vượt lên trên khí thế hơn người và uy vũ của hân, nàng nói xem, rốt cuộc ta nên vứt bỏ Tế tướng quân, hay là giúp bản thân từ nay bớt đi một kẻ kình địch bình sinh?”

Thanh kiếm kề lên cổ Tế tướng quân của Thanh Thủ lại tiến lên vài phân, lập tức máu tươi trào ra, tuy biết rõ vết thương không đến nỗi mất mạng nhưng vẫn khiến người ta kinh hãi vô cùng. Thanh Thủ cao giọng quát: “Gia Luật Sở Tế, người nhìn đây, có phải người muốn Tế tướng quân chết trước mặt người không? Có phải người muốn để năm vạn tính bình của người biết người là kẻ máu lạnh ích kỷ thế nào không? Người vì một mối tư lợi, bất chấp sự sống chết của Tế tướng quân, không tiếc uống phí tính mạng của hân, nếu đây chính là đạo quân thần của người, thì bách tính triều Nguyên Hy làm sao tin phục người được?”

“Miệng lưỡi sắc sảo lắm!” Gia Luật Sở Tế cúi xuống nói với Phó Cẩm Họa, “Kể ra cũng không thua kém gì nàng, có điều cứ hơi tí là chém chém giết giết, bản thái tử vẫn thích con gái dịu dàng một chút, giống như nàng chẳng hạn...”

Tế Dương vương không nén được cơn giận nữa, gào lên một tiếng, rút kiếm bên eo ra xông lên đâm vào phía binh sĩ ở gần, bóng đao ánh kiếm lóe lên một chốc đã chém đứt mấy cái đầu, nhưng không lâu sau Tế Dương vương rơi vào vòng hỗn chiến, lại có càng nhiều binh sĩ tiến lên vây đánh, khiến chàng không có cách gì phân thân, không thể để tâm đến chuyện tranh cãi giữa Phó Cẩm Họa và Gia Luật Sở Tế được nữa.

“Gia Luật thái tử, tốt hơn hết người hãy thả ngài ấy đi...” Phó Cẩm Họa cố gắng kìm nén tâm trạng lo lắng, vẫn giữ vẻ điềm đạm, nói: “Không phải người muốn biết tung tích của Cẩm Long lệnh sao? Ta sẽ nói cho người...”

Sắc mặt Gia Luật Sở Tế thoát biến sang mừng rỡ, nói: “Nàng biết tung tích của Cẩm Long lệnh ư? Mau nói cho ta.”

“Thả ngài ấy đi!”

“Nàng đang bồn chồn bản thái tử ta có phải không? Bản thái tử thả hân đi rồi, nàng lại nói nàng không biết thì bản thái tử biết làm thế nào đây?”

Phó Cẩm Họa lo lắng như ngồi trên đồng lửa, mắt thấy vết thương trên bụng Tế Dương vương lại rách ra, máu tươi chảy theo vạt áo, sức lực không đủ, cánh tay trái lại thêm một vết thương, nàng sao có thể không sốt ruột?

Một người nữa cũng không kiềm chế được chính là Thanh Thủ. Tuy nàng ta vừa mới làm Tế tướng quân bị thương nhưng rốt cuộc vẫn không dám giết chết hân một cách dễ dàng, tạo thành thế nước lửa không dung, khi đó thực sự sẽ mất đi cái cơ để o ép Gia Luật Sở Tế.

Tế Dương vương vùng vẫy tựa như con thú bị giam cầm, mắt thấy thương thế trên người chàng ngày một nặng thêm, trái tim Phó Cẩm Họa nhỏ máu như thế sắp vỡ ra, lập tức ra tay rút dao bên eo Gia Luật Sở Tế, kề trước ngực mình, khẽ nói: “Thạch kích huyền lưu, thả âm khê đàm, long hành giảng khí, thiên ngữ tương văn...”

Dù thanh âm của Phó Cẩm Họa cực kì nhỏ nhưng lọt vào tai Gia Luật Sở Tế tựa như sấm chớp, hân lập tức buông bàn tay đang nắm giữ mạch môn của nàng, trong mắt không nén được vẻ kinh ngạc xen lẫn mừng rỡ, quát lên: “Nàng biết, quả thực là nàng biết, không ngờ nàng lại biết khẩu quyết của Cẩm Long lệnh...”

Có lẽ do thanh âm của Gia Luật Sở Tế quá lớn, các tướng sĩ đều theo tiếng đổ xô qua bên này, động tác trên tay chậm lại, Tế Dương vương liền thừa cơ lấy đầu mấy binh sĩ bên cạnh, lớn tiếng nói: “Họa nhi, Cẩm Long lệnh này cả thiên hạ đều có thể biết, chỉ riêng Gia Luật Sở Tế là không được, nếu không tất sẽ thành đại họa khó lòng cứu vãn.”

Gia Luật Sở Tế lập tức nhìn về phía Tế Dương vương với ánh mắt hung bạo, tiến lên một bước, dường như động ý giết chóc, cười lạnh lùng nói: “Sư huynh, đến giờ huynh vẫn không chịu từ bỏ cái thứ gọi là tấm lòng thương tiếc chúng sinh ư? Huynh tưởng không nói cho ta biết Cẩm Long lệnh đang ở đâu nghĩa là đang cứu vớt thiên hạ ư? Thế nhưng, hôm nay huynh không giữ nổi tính mạng của bản thân nữa đâu.”

Phó Cẩm Họa cầm dao đưa vào trước ngực mình, lập tức máu tuôn ra như một đóa hoa kiều mị, Phó Cẩm Họa đón ánh mắt nghi hoặc của Gia Luật Sở Tế, nói: “Gia Luật Sở Tế, thả ngài ấy đi, để ngài ấy dẫn Thanh Thủ rời khỏi đây...”

Tế Dương vương nghiêng đầu nhìn qua, thấy Phó Cẩm Họa bị thương chảy máu, chỉ thấy trong lòng cay đắng, tâm trạng phức tạp khó tả dâng lên, vội nói: “Họa nhi, nàng không nên làm như vậy, Gia Luật Sở Tế không giết được ta, nhưng nàng lại dùng cách này để gây vò ta đến chết đấy!”

Còn Gia Luật Sở Tế, dù giận dữ vô cùng nhưng vẫn cố gắng nhẹ nhàng, lớn tiếng gọi quân y đến chữa trị cho Phó Cẩm Họa. Bàn tay cầm dao của Phó

Cầm Họa lại gia tăng lực, lông mày nàng cau chặt, như đang chịu đựng nỗi đau tột độ, nhưng thanh âm vẫn điềm nhiên như không. “Gia Luật Sở Tế, thả ngài ấy đi! Nếu người muốn biết Cầm Long lệnh, ta là sự lựa chọn duy nhất của người, nếu ta chết rồi, người mãi mãi không có cách gì biết được bí mật này đâu!”

“Được, bản thái tử sẽ thả bọn chúng đi!” Trong mắt Gia Luật Sở Tế lóe lên một tia sắc bén, đốt ngón tay nắm lấy thân kiếm trắng bệch, toàn thân đang dâng sát khí.

Thanh Thủ lúc này đã kéo Tế tướng quân lại gần Tế Dương vương, không giấu được vẻ quan tâm lo lắng, thấy Tế Dương vương tự mình đứng vững mới yên tâm, nghe thấy Gia Luật Sở Tế nói vậy, liền cao giọng quát: “Cô không thể tin lời Gia Luật Sở Tế được, nếu hắn bày trận mai phục, vương gia vẫn sẽ không thể ra khỏi biên giới triều Nguyên Hy.”

Phó Cầm Họa dường như đã sớm liệu được điều đó, lạnh nhạt nói với Gia Luật Sở Tế: “Vậy thì phiên Gia Luật thái tử cùng ta đi tiến một đoạn, ta phải tận mắt trông thấy Tế Dương vương ra khỏi biên giới triều Nguyên Hy trước đã.”

Ánh mắt Gia Luật Sở Tế càng trở nên thâm hiểm, gần như đã chạm đến đáy của sự nhẫn nại. Phó Cầm Họa neho mắt, ngậm nắm bắt những tình cảm lộ ra trong mắt hắn, giả vờ không hề quan tâm lại nói: “Người nên biết, cùng lắm thì ta với ngài ấy cùng chết...”

Gia Luật Sở Tế hằm hằm lườm Phó Cầm Họa, như đang tìm chỗ sơ hở yếu đuối không được đề phòng trên người nàng, nhưng Phó Cầm Họa cứ lặng lẽ đứng như thế, mặc cho gió thổi qua quần áo của nàng, mái tóc đen tung bay, đóa hoa nở trước ngực ngày càng diễm lệ lóa mắt, thần sắc điềm đạm trầm tĩnh, dường như trên người không hề bị thương, dường như không phải đang luận đàm chuyện sống chết.

Gia Luật Sở Tế cuối cùng vẫy tay nói: “Bản thái tử đồng ý với nàng là được chứ gì... Có điều, nàng phải xử lý vết thương trước đã. Bản thái tử không muốn trông thấy nữ nhân bị thương...”

Phó Cầm Họa nhìn Tế Dương vương, mỉm cười với chàng, trong mắt cũng thoáng nói lòng cảnh giác vài phần, chỉ loạng choạng vài bước rồi leo lên con ngựa ở bên cạnh, nói: “Gia Luật Sở Tế, người yên tâm, chút thương tích này không làm ta chết được đâu.”

Trước sự kiên quyết của Phó Cầm Họa, cả đoàn người cùng cưỡi ngựa phi như bay ra khỏi đại doanh.

Thanh Thủ lo cho thương thế của Tế Dương vương, bèn vút trả Tế tướng quân, cùng chàng cưỡi một ngựa, Phó Cầm Họa không giỏi cưỡi ngựa nhưng vẫn gắng sức giục ngựa đi nhanh, Tế Dương vương biết rõ Phó Cầm Họa lo cho mình cho nên mới tranh thủ thời gian đưa mình đến nơi an toàn. Chàng vốn định gọi Phó Cầm Họa, hỏi thăm thương thế của nàng, nhưng cổ họng như bị mắc nghẹn thứ gì đó, mồm miệng mà không thốt nên lời.

Khi đến biên giới, mặt Phó Cầm Họa đã trắng như tờ giấy, quần áo trước ngực đã hoàn toàn nhuộm máu đỏ, không còn phân biệt được màu sắc nữa, nàng phủ phục trên lưng ngựa, mặc cho con ngựa chở nàng phóng như bay. Gia Luật Sở Tế lúc này cũng phát hiện ra nàng không ổn, đang định nhảy lên giúp nàng điều khiển ngựa, chợt phát hiện ra từ xa có bóng người dồn dập xông đến, tạo thành thế bao vây.

Người dẫn đầu chính là nam tử mặc khôi giáp trắng, khuôn mặt như ngọc, đôi mắt đen trầm tĩnh như dòng nước, khi trông thấy Phó Cầm Họa bị thương, đôi mắt chàng rung động, nói: “Gia Luật thái tử, người làm nàng bị thương ư?”

Gia Luật Sở Tế phen này không đem theo nhiều người, nhưng chẳng hề lo lắng sợ hãi, chỉ vào Tế Dương vương, lớn tiếng cười nói: “Không phải, là hắn làm nàng ấy bị thương...”

Trong mắt Ngu Tấn Thanh dậy sóng, nhưng không nhận ra bất kỳ xao động lớn nào, Phó Cầm Họa nhìn đôi mắt ấy, cũng không nhận thấy bất kỳ vẻ mừng giận gì, chỉ thấy nơi nào đó trong lòng dần trở nên nguội lạnh, nàng vốn từng oán hận chàng, hận chàng dễ dàng buông tay, hận chàng dễ mặc cho Gia Luật Sở Tế bắt nàng đi, nhưng hiện giờ nàng không còn hận nữa, giữa nàng và chàng, vốn dĩ đã không có thứ tình cảm mãnh liệt đến chết đủ để khiến hai bên từ bỏ tất cả, chẳng phải vậy sao?

Gia Luật Sở Tế không bỏ qua sự đau đớn, giằng xé trong lòng Ngu Tấn Thanh, cười lạnh lùng nói: “Ngu Tấn Thanh, hắn đã bị thương nặng, e rằng không cần người ra tay cũng đủ chết rồi, nhưng nếu người muốn giết hắn, đây là cơ hội duy nhất của người...”

Thanh Thủ ngắt lời, quát: “Ngu tướng quân, huynh là thần tử được triều đình trọng dụng, sau này đương nhiên sẽ được phong quan tấn tước, cần gì phải làm một tên loạn thần tặc tử thích sát vương hầu?”

“Phong quan tấn tước ư?” Ngu Tấn Thanh khẽ nhắc lại bốn chữ này, nói như thể tự chế nhạo mình, “Cả đời Ngu Tấn Thanh ta lẽ nào là vì bốn chữ đó sao?”

Phó Cầm Họa pháp phỏng trong lòng, thấy Tế Dương vương gần như đã hôn mê, cái khó ló cái khôn, nàng bèn nói với Ngu Tấn Thanh: “Có thể chàng không quan tâm đến chuyện phong quan tấn tước, nhưng còn Ngu Hồng Ngạc thì sao, chàng cũng không quan tâm ư? Ngài ấy là ai kia chứ, là Tế Dương vương đó! Dựa vào thủ đoạn của ngài ấy, chẳng lẽ chàng tưởng Ngu Hồng Ngạc có thể đấu lại hay sao? Ngài ấy không thể chết được, nếu ngài ấy chết, nhà họ Ngu chẳng ai có thể sống nổi.”

Mắt Ngu Tấn Thanh lập tức lóe lên thứ ánh sáng vừa đau đớn, vừa thất vọng, chậm rãi nói: “Nàng đang nói thay cho ngài ấy sao?”

Phó Cầm Họa cắn môi không nói nữa. Ngu Tấn Thanh hiểu rõ tâm tư của Phó Cầm Họa, nhưng vẫn không dám làm gì Tế Dương vương. Nàng nói đúng, ngài ấy là Tế Dương vương, Tế Dương vương mưu lược quyết đoán, dựa vào thủ đoạn của ngài ấy chắc chắn không tính toán sai lệch chỗ nào, chàng sao có thể mạo hiểm, đặt nhà họ Ngu lên đầu sóng ngọn gió được.

Tể Dương vương lúc này khẽ gọi một tiếng “Họa nhi”, Phó Cẩm Họa hơi run người suốt thì ngã ngựa, cố gắng chịu đựng đến trước mặt Tể Dương vương, dùng tay vuốt ve khuôn mặt chàng, nói: “Ngài chịu khó dưỡng thương, thiếp đợi ngài khỏe lại rồi đến đón thiếp...”

Nói đoạn, đang định quay người bỏ đi, ai ngờ Tể Dương vương giờ tay nắm lấy cổ tay nàng, mặc cho Phó Cẩm Họa vùng vẫy thế nào cũng không giằng ra được, mắt thấy vết thương trên bụng Tể Dương vương vẫn chảy máu, Phó Cẩm Họa nhìn Thanh Thủ nói: “Hãy chăm sóc cẩn thận cho ngài ấy, đừng vì ta mà mạo hiểm thêm nữa. Ta có thể ra khỏi triều Nguyên Hy hay không là số phận của ta, đừng vì ta mà hi sinh thêm người vô tội.”

Khoảnh khắc đó, Thanh Thủ thấy Phó Cẩm Họa tuy toàn thân đầm máu, mặt trắng như tờ giấy nhưng vẫn không giấu được dáng vẻ tuyệt trần, thần thái điềm tĩnh như không, cúi đầu nhìn thấu cõi đời của nàng, chẳng ai có thể coi thường. Thanh Thủ cuối cùng đã hiểu, vì sao Tể Dương vương xưa nay trầm ngâm ít nói, lại có thể vì nàng, mà bất chấp cả thương thế, đơn thương độc mã chạy đi cứu nàng.

“Vương gia, xin lỗi...” Thanh Thủ ra tay điểm huyết Tể Dương vương, sau đó vung roi ngựa, vượt qua trùng trùng binh sĩ phóng đi.

Phó Cẩm Họa lại nhìn Ngu Tấn Thanh, ánh mắt u sầu, khẽ nở nụ cười nhạt, nói: “Chàng không giết ngài ấy, thiếp xin nhớ ân tình của chàng.” Nói đoạn, nàng quay người đi về phía triều Nguyên Hy.

Lời thề sau lưng theo gió tan đi, những tình cảm ấm áp dưới gốc hoa lê tựa như mối tương tư nhàn nhạt diễn ra trong nháy mắt, đã hoàn toàn biến mất.

“Tiểu Tứ...” Ngu Tấn Thanh giờ tay trống không trung, cuối cùng không cất tiếng gọi nàng, chỉ thấy Gia Luật Sở Tể ôm Phó Cẩm Họa đi xa dần, ánh mắt hần cũng tựa như viên ngọc lưu ly vụn vỡ, lóe lên hàng ngàn tia sáng, phản chiếu về u ám và đau thương.

Gia Luật Sở Tể cúi đầu, thấy hơi thở của Phó Cẩm Họa trong lồng trở nên yếu ớt, hần lăm bầm khẽ nói điều gì đó, rồi không kìm được, khẽ mắng một câu, giục tùy tùng phóng ngựa nhanh chóng về quân doanh truyền quân y đến đây. Hần không dám giục ngựa chạy nhanh, bởi vết thương trên người Phó Cẩm Họa không nặng, nhưng vì đường xóc lại tốn nhiều thời gian, đã mất máu quá nhiều, nếu còn vội vã trở về nữa, e rằng...

Gia Luật Sở Tể cũng có phần kinh ngạc, từ bao giờ hần lại căng thẳng vì một người con gái thế này, còn không thể chịu đựng được khi thấy nàng chịu bất kì khổ sở nào, cho dù hôm nay không giết được Tể Dương vương, cho dù hôm nay không lấy được Cẩm Long lệnh, nhưng hiện giờ hần có thể ôm nàng vào lòng, đã cảm thấy đó là niềm vui cả đời này khó lòng có được. Hơn nữa, người con gái này còn biết khẩu quyết của Cẩm Long lệnh.

Về đến quân doanh, sau khi quân y băng bó xong xuôi cho Phó Cẩm Họa bèn nhìn sang Gia Luật Sở Tể, nói: “Thái tử điện hạ, thương thế của cô nương không quá nặng nhưng bị mất nhiều máu, cho nên thân thể suy nhược nặng. Hơn nữa, vết thương của cô nương ở trên ngực, còn cần có thuốc liên sẹo, nếu không, e rằng sẽ để lại sẹo.”

“Trong hoàng cung thiếu gì phương thuốc bí truyền, nhưng chuyến đi này ngàn dặm xa xôi, thời gian đi lại rất dài, e rằng không có lợi cho thương thế của cô nương.”

“Thái tử, trong phủ Ngu tướng quân chưa biết chừng có thứ thuốc này, chỉ bằng sai người đi ăn trộm về đây.”

Gia Luật Sở Tể chau mày, giờ tay cho quân y lui xuống, trong lòng đang tính toán xem phải làm thế nào. Gia Luật Sở Tể nhìn từ cửa sổ vào, thấy Phó Cẩm Họa yên tĩnh chìm trong giấc ngủ, hàng mi dài đỏ bóng như nửa vầng trăng, không khỏi rung động trong lòng, lập tức quay người bỏ đi.

Đêm hôm đó, tại Ngu phủ.

Một bóng đen xuyên qua ba trạm gác lên vào thư phòng, khi bước vào chợt do dự trong chốc lát, đúng lúc đó trong thư phòng vang lên giọng nói trong trẻo dễ nghe, “Gia Luật thái tử, có phải ngài đang thấy lạ, là tại sao đêm nay trong phủ của ta lại phòng bị lại lo là đến thế, để ngài dễ dàng vào được đến đây?”

Gia Luật Sở Tể tháo khăn che mặt, đẩy cửa bước vào, thấy trên bàn đặt mấy chiếc bình ngọc tinh xảo, bèn cười lớn nói: “Thì ra Ngu công tử đã đoán ra bản thái tử sẽ đến. Nếu đã như vậy, bản thái tử cũng không khách khí nữa, xin đa tạ.”

“Thuốc này là cho nàng ấy, không cần Gia Luật thái tử phải cảm ơn.”

Gia Luật Sở Tể không tỏ vẻ tức giận, vẫn cười nhạt như không, nói: “Có điều đáng tiếc cho tâm ý của Ngu tướng quân rồi, hiện giờ, e rằng thứ nàng không muốn dùng nhất chính là thuốc của người.”

Trong nháy mắt Ngu Tấn Thanh lóe lên chút tự chế nhạo, lạnh nhạt nói: “Gia Luật thái tử có thể không cần phải nói cho nàng ấy biết.”

“Đúng thế, bản thái tử sẽ không nói cho nàng ấy biết đâu.” Gia Luật Sở Tể tựa như cố ý nhấn mạnh, lại nói, “Ngu Tấn Thanh, người nhớ lấy, lần này là người tự tay đẩy nàng ấy đi đó...”

Nói đoạn, Gia Luật Sở Tể cầm bình ngọc trên bàn rồi phi thân bỏ đi.

Chân Phiến đi vào, vội nói: “Công tử, chẳng lẽ cứ thế thả hần đi sao? Hiện giờ hai nước giao chiến, nếu chúng ta có thể bắt được Gia Luật Sở Tể, tuy không thể đơn giản giết hần là xong, nhưng đã có vốn để đàm phán, ít nhất cũng có thể khiến bọn chúng phải cống nạp hai tòa thành trì.”

“Không phải là không thể bắt hần, nhưng đừng quên tiểu Tứ vẫn ở trong tay hần. Ta đã làm tổn thương nàng ấy một lần, sao có thể lại làm tổn thương nàng ấy đến lần thứ hai?”

“Công tử làm như vậy, cũng là thân bất do kỷ mà. Tề Dương vương được chỉ dụ của hoàng thượng đích thân đến thành An Lăng, nếu để Tề Dương vương biết được tình cảm giữa công tử và Tứ cô nương, ngài ấy tất sẽ làm khó công tử vào những lúc quan trọng. Hơn nữa Hồng Ngạc tiểu thư ở trong cung hầu vua đã mang thai, nếu lại làm liên lụy đến cô ấy, chi e...”

Ngu Tấn Thanh đứng quay lưng lại, thân hình lạc lõng, ánh trăng tuôn vào từ cửa sổ phản chiếu thứ ánh sáng nhàn nhạt, chiếu sáng quyền kinh trên bàn. Chân Phiến biện bạch cho Ngu Tấn Thanh, càng nói giọng càng nhỏ, bất luận thế nào trong lòng hắn cũng biết, Tứ cô nương và công tử chẳng thể nào quay lại như ngày trước được nữa.

“Chân Phiến, hiện giờ Tề Dương vương đã quay về doanh địa của ngài ấy chưa? Thương thế của ngài ấy ra sao rồi?”

Thì ra, lần này Tề Dương vương đến thành An Lăng là phụng chỉ dụ của hoàng thượng thống soái ba quân, đẩy lùi sự xâm chiếm của triều Nguyên Hy, đồng thời phải bắt quân chủ triều Nguyên Hy lập thế, trong vòng mười năm không được xâm phạm biên quan nữa. Trên đường đến đây, Tề Dương vương được tin Phó Cẩm Họa bị Gia Luật Sở Tề bắt cóc, trong lúc lo lắng chỉ dẫn theo Thanh Thủ và vài người đi suốt đêm, ai ngờ trên đường vẫn gặp nhiều lần mai phục, bị thương ở bụng. Tề Dương vương băng bó đơn giản xong, bất chấp sự ngăn cản của Thanh Thủ, đột nhập vào trong doanh trại, dẫn đến những chuyện xảy ra phía sau.

Cho nên, dù Gia Luật Sở Tề đưa lời khiêu khích thế nào, Ngu Tấn Thanh cũng sẽ không làm gì Tề Dương vương, bởi lẽ quân tình nhuệ của ngài ấy đã đóng trong thành An Lăng. Không những thế, trong lòng chàng vẫn còn nỗi phiền muộn chưa rũ bỏ được, đó chính là sự căng thẳng và bảo vệ rất rõ ràng của Phó Cẩm Họa dành cho Tề Dương vương.

Chân Phiến giờ mới trả lời: “Tề Dương vương đã quay về đại doanh ở phía nam thành An Lăng, lần này ngài ấy mang theo mấy vạn tinh binh, lương thảo đầy đủ, e rằng trong khoảng thời gian ngắn sẽ không lui binh. Nếu hoàng thượng đã hạ chỉ bắt công tử giao binh quyền cho Tề Dương vương, chi bằng, chi bằng công tử thừa cơ, thừa cơ...”

Ngu Tấn Thanh liếc nhìn Chân Phiến, Chân Phiến vội cúi đầu xuống, lí nhí: “Bỏ qua cơ hội hôm nay, chúng ta sẽ chẳng bao giờ còn có cơ hội giết được ngài ấy nữa. Nếu không phải vì Tiểu Tứ, ngài ấy sao có thể đặt mình vào hoàn cảnh nguy hiểm như thế? Cũng chỉ có vì Tiểu Tứ, ngài ấy mới hành động nông nổi như vậy.”

Trong lịch sử luôn có những người phụ nữ mà vai trò của họ được nâng cao đến vô hạn, hoặc bị gọi là hồng nhan họa quốc, mê hoặc chúng sinh, hay hại nước hại dân, nhưng mọi thứ đều chỉ là hiện tượng bề nổi mà thôi, thực chất bên trong là tình cảm. Chính vì tình cảm tối thượng lấn át lý trí, nên mới gây ra những chuyện điên rồ.

Mọi thứ đều không thể giải thích, chỉ có thể lĩnh ngộ, còn về việc ngộ ra được bao nhiêu, chỉ có thể tùy vào tình duyên của từng người.

Trong cuộc đời rồi cuộc có bao nhiêu cơ duyên có thể khiến người ta không tiếc phung phí tình cảm của mình? Tuy đó là một con số không xác định, nhưng Ngu Tấn Thanh lại đoán chắc rằng, dù không rõ thì đó cũng là một con số ít ỏi, ít đến mức đáng thương, cho nên chàng cũng biết, cả đời này, Tề Dương vương sẽ không bao giờ hành động ngông cuồng bất chấp tính mạng như thế nữa.

Có những chuyện, đời người chỉ làm một lần đã đủ rung động chúng sinh, không có gì đáng tiếc. Có những chuyện, cho dù ngày đêm làm không ngừng nghỉ, cũng chẳng thể gọn lên một con số nhỏ, tựa như dòng nước chết dưới đầm sâu.

Vào thời khắc thích hợp nhất, Tề Dương vương đã lựa chọn phương thức ấy, hoàn toàn chiếm giữ trái tim Phó Cẩm Họa. Từ nay về sau, trước bất kì chỉ lệnh gì của Tề Dương vương, chàng cũng sẽ không mảy may do dự chút nào nữa.

Tề Dương vương, đây quả thực là chiêu số cao minh nhất của ngài!

Ngu Tấn Thanh lặng lẽ suy nghĩ, càng cố gắng nghĩ mọi chuyện theo hướng đơn giản lại càng thấy trong lòng thêm phần cay đắng, Chân Phiến đã lui xuống đi nghỉ từ lâu, còn chàng vẫn đứng đó, bên cửa sổ, bóng hình khôi ngô đổ trần trên mặt đất, cứ thế cả đêm, không hề chớp mắt.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Cung Cẩm Tú* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 12: BỎ TRỐN

Yêu một người, chẳng phải chính là tình nguyện cùng người đó kẻ vai sánh bước, tôn trọng và bao dung lẫn nhau hay sao? Sao lại nói đến chuyện thần phục dưới chân người kia được? Hai người yêu nhau, nhất định trong lòng không có khoảng cách, bất luận chàng là đế vương hay tên tiểu tốt...

Trong đại doanh triều Nguyên Hy, Phó Cẩm Họa dần tỉnh lại, ngực vẫn còn ngâm ngấm đau, lúc này thấy trong doanh trường có thêm một cô gái xinh xắn đứng hầu trước mặt. Phó Cẩm Họa nhận ra đây là một trong số những cơ thiếp hầu múa ngày hôm trước.

Ả cơ thiếp thấy Phó Cẩm Họa tỉnh lại cũng không tiến lên hầu hạ, bữu môi không cam lòng rời ra ngoài, sai người đi thông báo cho Gia Luật Sở Tề.

Lát sau, Gia Luật Sở Tế liền dẫn quân y đến, Phó Cẩm Họa giờ tay ra cho quân y bắt mạch, uể oải không thèm để ý đến Gia Luật Sở Tế. Sau khi quân y lui ra, Gia Luật Sở Tế đến đứng trước mặt Phó Cẩm Họa, không hề có ý định bỏ đi. Cuối cùng Phó Cẩm Họa bực quá, mới lườm hằn một cái, nói: “Người không đi thì thôi, còn không sai người làm đồ ăn cho ta, chẳng lẽ cứu sống ta rồi bắt ta chết đói à?”

Gia Luật Sở Tế thấy Phó Cẩm Họa lúc này đã chịu để ý đến mình thì mừng rỡ, bật cười thành tiếng rồi ra lệnh cho người mang rất nhiều đồ ăn đến. Phó Cẩm Họa cũng không cần hấn, đợi đồ ăn bày biện hết lên bàn mới chọn mấy món thanh đạm để ăn, những thứ còn lại đều không hề đụng đũa.

Ăn xong, Gia Luật Sở Tế thấy Phó Cẩm Họa nhắm mắt không nói gì, lại chờ thêm mấy canh giờ nữa mới chịu bỏ đi. À cơ thiếp thấy Gia Luật Sở Tế đi ra lại hậm hực nhìn Phó Cẩm Họa, trong miệng không ngừng lẩm bẩm điều gì đó.

Cứ thế qua mấy ngày, thương thế của Phó Cẩm Họa đã gần bình phục, nàng nhẹ nhàng ngồi dựa trên giường, bắt chuyện với à cơ thiếp, “Người đã không tình nguyện qua đây hầu hạ ta như thế thì cứ bỏ đi là được, cần gì phải làm khó bản thân mình?”

“Nếu không phải thái tử nói, rằng nếu người xảy ra chuyện gì sẽ bắt ta đền mạng, người tưởng ta thêm ở đây hầu hạ người sao?”

Phó Cẩm Họa nghe vậy im lặng, lại thấy trong doanh trướng có bày một chiếc bàn bèn tiến lên trải giấy, vừa mài mực viết chữ, vừa nói: “Người yêu thái tử phải không?”

“Đương nhiên là Ngọc Trân yêu thái tử! Ngoại trừ hoàng thượng, chàng là người đàn ông tôn quý nhất trong triều Nguyên Hy này, thiên hạ có cô gái nào lại không yêu chàng, không cam nguyện thân phục dưới chân chàng?”

“Yêu một người, chẳng phải chính là tình nguyện cùng người đó kẻ vai sánh bước, tôn trọng và bao dung lẫn nhau hay sao? Sao lại nói đến chuyện thân phục dưới chân đối phương được? Hai người yêu nhau, nhất định trong lòng không có khoảng cách, bất luận chàng là đế vương hay tên tiểu tốt...” Phó Cẩm Họa vừa nói vừa múa bút, tư thế tựa mây trời, phóng khoáng tự nhiên.

Ngọc Trân ngẩn người, khóe môi mấp máy không thành tiếng, cô ta cúi đầu suy nghĩ hồi lâu mới lờ mờ hiểu ý của Phó Cẩm Họa, bắt giác trên mặt lộ ra vẻ tự chế giễu rồi cất tiếng cười khổ. Cơ thiếp trước sau không tránh khỏi số phận bị đùa giỡn, hơn nữa Ngọc Trân chẳng qua chỉ là một cơ thiếp theo hầu trong quân doanh, sau này cho dù thắng trận, cô ta cũng không có tư cách vào cung điện của thái tử.

Phó Cẩm Họa vốn cứ tưởng rằng Gia Luật Sở Tế sẽ vội vã ép hỏi nàng tung tích của Cẩm Long lệnh, nhưng đã qua mấy ngày nay, ngoại trừ mỗi ngày sáng tối đều đến thăm nàng, hấn không hề làm phiền nàng, nàng cũng mừng vì được lúc nhàn rồi tự do, ngày nào cũng viết chữ vẽ tranh cho khuây khỏa.

Sau hôm đó, Ngọc Trân bớt thù địch nàng, cũng bắt đầu nói chuyện nhiều hơn, cô ta nói: “Ngọc Trân có thể nhận ra, thái tử rất thích cô, chàng chưa từng đối xử với nữ nhân như thế bao giờ. Đợi sau khi thắng trận về triều, thái tử chắc chắn sẽ xin hoàng thượng ân chuẩn cho cô trở thành thái tử phi.”

“Đánh thắng trận ư? Thành An Lăng có một Ngu Tấn Thanh đã đánh, giờ lại thêm cả Tế Dương vương, thái tử của các người chẳng qua chỉ có chút quyền thuật, làm sao đâu lại được bọn họ? Bại trận mà có thể quay về giữ vững được ngôi vị thái tử đã coi như ông trời thương xót hán lắm rồi!” Phó Cẩm Họa không ngại buông lời vói về bất cần.

Ngọc Trân không cho là vậy, vội phản bác: “Nghe nói, Tế Dương vương lần này là phụng hoàng mệnh đến thu lại binh quyền của Ngu tướng quân. Ngu tướng quân hiện giờ đã bị giam lỏng, không quyết định được việc gì nữa. Còn Tế Dương vương cũng chẳng khá hơn, sau lần trước bị thương xông vào doanh trại, đến giờ ngài ấy vẫn chìm trong hôn mê, nếu qua vài ngày nữa mà vẫn không tỉnh lại, e rằng cách cái chết cũng chẳng còn xa nữa.”

Nghe Ngọc Trân nói đến đây, ngón tay mài mực của Phó Cẩm Họa run run, sâu thẳm trong lòng nàng đau đớn vô cùng, nàng lạnh nhạt nói: “Không đâu, ngài ấy sẽ không chết, sẽ không chết đâu...” Phó Cẩm Họa khẽ lẩm bẩm, cuối cùng yếu ớt không giữ nổi thân mình, người nhũn ra, ngã dọc theo chiếc bàn. Ngọc Trân cả kinh thất sắc, tiến lên dìu nàng ngồi lên giường, thấy Phó Cẩm Họa từ từ thở ra một hơi, mới nói: “Bây giờ tôi mới hiểu, vì sao cô xưa nay không chịu nói năng ngọt ngào với thái tử, đó là bởi trong lòng cô từ lâu đã có ý trung nhân. Đó chính là Tế Dương vương, phải vậy không?”

Phó Cẩm Họa nhìn Ngọc Trân, dường như suy nghĩ điều gì đó, hồi lâu mới trịnh trọng gật đầu, đáp: “Đúng, ý trung nhân trong lòng ta, chính là Tế Dương vương.”

Đây là lần đầu tiên Phó Cẩm Họa đối diện với lòng mình, ngay cả nàng cũng kinh ngạc, sao lại thừa nhận tình cảm đối với Tế Dương vương trước mặt Ngọc Trân như thế? Cô ta chẳng qua chỉ là một cơ thiếp trong doanh trại của Gia Luật Sở Tế, là một nữ nhân mới quen được vài ngày, lại còn sẵn ý thù địch với mình.

Nhưng quả thực, khi nói ra những lời đó, Phó Cẩm Họa lại thấy trong lòng nhẹ nhõm hơn nhiều, nàng nhìn Ngọc Trân một hồi mới lại nói: “Ngọc Trân, cô hãy tin ta, Tế Dương vương sẽ không xảy ra chuyện gì đâu, ngài ấy sẽ tỉnh lại, ngài ấy sẽ sống thật tốt.”

Ngọc Trân gật đầu, lại cẩn thận hỏi như thế dò la: “Nếu, tôi nói là nếu Tế Dương vương thực sự chết đi, liệu cô có đau lòng lắm không?”

Phó Cẩm Họa cười lạnh nhạt, khẽ lắc đầu, nói: “Ta sẽ không đau lòng, bởi vì nếu ngài ấy thực sự vì ta mà chết, ta sẽ không sống một mình làm gì.”

Ngọc Trân bị vẻ kiên định trầm tĩnh trong mắt người con gái trước mắt thu phục, cứ trân trân ra đó hồi lâu, mãi sau mới nói lí nhí: “Đúng thế, Tế Dương vương sẽ không chết đâu, chỉ cần ngài ấy gặp được cô, sẽ không dễ dàng chết như thế đâu.”

Bởi lẽ Tế Dương vương hôn mê bất tỉnh, nên trong doanh trại triều Thương Ly lòng quân đại loạn, bất lợi đối với chiến sự, Gia Luật Sở Tế nắm được điểm yếu liền dẫn quân gây chiến, khiến đến hàng ngàn tướng sĩ thương vong.

Đêm hôm đó, Gia Luật Sở Tế ở trong doanh trại bày tiệc lớn mừng công, cơ thiếp như mây, rượu ngon như nước.

Phó Cẩm Họa nghe tin tức đó phiền não vô cùng. Ngọc Trân cũng không biết đã đi đâu, nhất thời không thấy bóng dáng cô ta. Không lâu sau, một người đóng giả binh sĩ vội vã xông vào, vứt cho nàng một bộ quần áo của binh sĩ triều Nguyên Hy, nói: “Nhanh lên, thay quần áo rồi đi theo ta.”

Phó Cẩm Họa nhìn kỹ thì nhận ra đó là Ngọc Trân, nghi hoặc hỏi: “Đi đâu?”

“Đêm nay thái tử bày tiệc lớn mừng công, trong doanh trại phòng bị lỏng lẻo, tôi đã mua chuộc binh sĩ canh gác ngoài cổng quân doanh, cô mau thừa cơ mà rời khỏi đây đi!” Ngọc Trân thấy Phó Cẩm Họa dường như bất động, bèn tiến lên giúp nàng thay quần áo.

“Mua chuộc sĩ tốt? Lấy cái gì ra mà mua chuộc?” Phó Cẩm Họa thuận miệng hỏi.

Ai ngờ, Ngọc Trân cúi đầu, cắn môi thật chặt, hồi lâu mới nói với vẻ tự chế giễu: “Tôi thì có thể có thứ gì kia chứ? Cùng lắm chỉ có tấm thân đàn bà... Đám sĩ tốt bọn chúng, ngày thường làm gì có cơ hội được sờ đến thân thể nữ nhân, giờ tôi lại chủ động dâng đến tận miệng, bọn chúng mừng chết đi được, làm gì còn quan tâm đến chuyện ngăn cản có? Tôi chỉ cần kéo dài với bọn chúng hai canh giờ, là đủ cho cô chạy ra khỏi biên giới triều Nguyên Hy rồi.”

“Ngọc Trân, ta không thể làm như vậy được! Để ra khỏi quân doanh này, ta có thể giết người, nhưng không thể giương mắt nhìn cô vì ta mà chịu sự ô nhục như thế. Nếu ta bỏ cô mà đi, thì có khác gì đám sĩ tốt kia?” Phó Cẩm Họa kéo tay cô ta, nói đầy vẻ cảm kích chân thành.

Ngọc Trân lập tức nước mắt vòng quanh, nói: “Ngọc Trân ở cùng các chị em trong quân doanh đã được hai năm, bọn đàn ông đó tuy cũng có lúc đưa lời ngon tiếng ngọt, nhưng Ngọc Trân biết, bọn chúng không hề thật lòng, chúng chỉ tham lam thân thể chúng tôi mà thôi, đến lúc quan trọng nếu cần chúng tôi thì mạng, bọn chúng thậm chí chẳng chau mày lấy một lần. Còn cô, lại là người duy nhất chịu quan tâm đến tính mạng của tôi...”

Trong lòng Phó Cẩm Họa bỗng nhiên cũng cảm khái vô cùng, nhanh chóng thay bộ quần áo lính mà Ngọc Trân đưa tới, vừa thay vừa nói: “Đừng nói nhiều nữa, chúng ta thử ra cổng quân doanh xem sao. Nếu quả thực có thể thoát được, ta đương nhiên sẽ dẫn cô đi cùng.” Nói đoạn, nàng kéo tay Ngọc Trân lặng lẽ chuồn ra khỏi doanh trường.

Đến cổng quân doanh, quả nhiên thấy phòng bị lỏng lẻo, chỉ còn vài người đứng đó, trong tay lại đều đang cầm vò rượu, Ngọc Trân bảo Phó Cẩm Họa ẩn náu trong chỗ tối, cõng vạt áo trước ngực, giả vờ say đi ra, cười ngả ngón đầy quyến rũ. Mấy tên lính nhìn nhau một cái, mụm hơi men cười dâm tà đi về phía Ngọc Trân, Ngọc Trân đợi mấy người lại gần, rút dao bên eo nhanh như chớp kết liễu tính mạng bọn chúng.

Ngọc Trân dắt một con ngựa từ chỗ tối ra, kéo Phó Cẩm Họa cùng lên ngựa, phóng đi như bay.

Phó Cẩm Họa thấy đại doanh đèn đuốc sáng trưng mỗi lúc một xa, lại thấy cảm giác không chân thực, như thể cười mây cười gió, hồi lâu, đợi đến khi hơi thở của Ngọc Trân ở sau lưng ngày một nặng nề nàng mới hoảng hốt nhận ra có gì đó không ổn.

“Ngọc Trân, cô sao thế?”

“Tôi rất khỏe, không sao đâu, cô xem phía trước chính là triều Thương Ly, cuối cùng cô cũng có thể trở về rồi.” Đến biên giới triều Thương Ly, Ngọc Trân lặn từ trên lưng ngựa xuống một cách yếu ớt, Phó Cẩm Họa cả kinh, vội nhảy xuống ngựa, thấy Ngọc Trân đưa tay ôm ngực, hơi thở gấp gáp, đau đớn rên lên.

Phó Cẩm Họa cố gắng nhớ lại cuộc đã đấu vừa rồi, biết Ngọc Trân không bị mấy tên lính làm bị thương, lời giải thích duy nhất là, cô ta đã tự làm mình bị thương.

“Vi sao, Ngọc Trân, vì sao cô phải làm như vậy? Cô xem phía trước chính là biên giới, chỉ cần rời khỏi đây, đi vào đại doanh của Tế Dương vương, chúng ta sẽ được an toàn, cô có thể mai danh ẩn tính, từ nay sống yên ổn qua ngày.” Phó Cẩm Họa dùng tay bịt vết thương cho cô ta, máu tươi ứa ra qua kẽ tay, nàng chỉ cảm thấy toàn thân lạnh toát, than thở, “Ngọc Trân, nếu là tại ta, cô bảo lương tâm của ta cả đời này làm sao thanh thản được?”

“Tôi chỉ đang tác thành cho một tình yêu thực sự mà thôi. Đời này, tôi không có cách gì có được tình yêu cho riêng mình, tôi tình nguyện dùng tính mạng để tác thành cho một tình yêu khác, tác thành cho tình yêu của cô và Tế Dương vương. Còn tôi, sinh ra là người của triều Nguyên Hy, chết cũng phải là ma của triều Nguyên Hy, tôi không thể bước vào triều Thương Ly nửa bước được. Cô mau đi đi, để muộn e rằng thái tử phát hiện ra sẽ đuổi theo đó...” Ngọc Trân dùng sức đẩy Phó Cẩm Họa, đau đớn giục nàng mau chóng ra đi, “Cô mau đi đi, đừng để tôi chế vớ ích!”

Hai người, một đứng trên biên giới triều Nguyên Hy, một đứng trên biên giới triều Thương Ly, chỉ cách nhau một bước, nhưng lại như cách xa trăm sông nghìn núi, Phó Cẩm Họa thử kéo tay Ngọc Trân, nhưng Ngọc Trân lại lùi ra sau một bước, vội vã nói: “Vi sao cô vẫn không hiểu? Tôi làm như vậy không phải vì cô, mà là vì bản thân mình! Tôi ở trong quân doanh sống cuộc sống hao mòn xác thịt, không được tôn trọng, bây giờ tôi muốn tìm đến sự giải thoát, giúp cô chẳng qua chỉ là để mình chết có ý nghĩa hơn mà thôi. Đi đi, trừ phi cô muốn tận mắt trông thấy tôi chết trước mặt cô...”

Có lẽ lời lẽ của Ngọc Trân quá sắc bén, cuối cùng Phó Cẩm Họa không nỡ bức bách cô ta nữa, quay người chạy trong màn đêm sâu thẳm.

Còn Ngọc Trân lại bò lên lưng ngựa một cách khó khăn, thuận theo đường cũ quay về. Khi Gia Luật Sở Tế đuổi theo đến nơi, phát hiện ra con ngựa trước mắt chạy chậm chậm, lúc này Ngọc Trân yếu ớt nằm bò trên lưng ngựa, gần như đã hôn mê. Gia Luật Sở Tế không chút thương xót, lôi Ngọc Trân từ trên lưng ngựa xuống, quát hỏi Phó Cẩm Họa đi về hướng nào.

Ngọc Trân ngẩng đầu, nhìn Gia Luật Sở Tế cười dịu dàng, nôn ra một ngụm máu, rồi như dùng hết sức lực toàn thân để nói: “Nàng ấy đi tìm thứ quý giá

nhất trong thiên hạ rồi...”

Gia Luật Sở Tế sững người, định hỏi tiếp thì phát hiện ra Ngọc Trân đã chết, chỉ đành cay đắng bỏ qua.

Tề tướng quân bên cạnh lên tiếng: “Thái tử, vừa rồi thuộc hạ sai người đi điều tra, Phó cô nương có lẽ đã vào biên giới triều Thương Ly, nếu chúng ta mạo hiểm sai người đuổi theo, chi e...”

Gia Luật Sở Tế mặt mũi hầm hầm, quát một tiếng, lại đập mạnh vào thi thể Ngọc Trân, nổi tức giận vẫn không hề voi bót.

“Thái tử, thi thể của Ngọc Trân xử lý thế nào?”

Gia Luật Sở Tế gần như phát điên, nói: “Những chuyện như thế mà cũng cần hỏi đến bản thái tử hay sao? Đương nhiên là đem ra nuôi chó, nuôi chó!”

Gia Luật Sở Tế quay người lên ngựa, ngẩng mặt lên trời gào lên giận dữ, rồi thúc ngựa phóng nhanh tới vài dặm mới kiềm chế được cơn cuồng nộ trong lòng, cuối cùng mới nhìn sang Tề tướng quân nói: “An táng cho cô ta cẩn thận vào. Trong đám cơ thiếp trong quân doanh, bản thái tử chưa từng sủng ái Ngọc Trân, không ngờ hôm nay phải nhìn cô ta bằng con mắt khác. Cô ta có gan như vậy, bản thái tử sẽ cho cô ta toại nguyện.”

Phó Cẩm Họa sợ bị Gia Luật Sở Tế đuổi theo bắt được, bèn chạy thật nhanh. Đêm khuya tĩnh mịch, nàng không phân biệt được phương hướng, dựa vào ánh đèn yếu ớt trên lầu cao đăng đài trong thành An Lăng làm dấu, loạng choạng bước đi.

“Đứng lại, ai đấy?” Mấy binh lính triều Thương Ly bước qua, vây lấy Phó Cẩm Họa, “Là thám tử quân địch phải không?”

“Ta muốn gặp Tề Dương vương...” Phó Cẩm Họa chưa nói dứt lời, bỗng nhiên bị mấy tên lính đẩy ngã, mũ rơi xuống đất, mái tóc dài xõa xuống vai.

Mấy tên lính chợt nhận ra Phó Cẩm Họa là nữ nhân, sau khi trợn mắt nhìn, ánh mắt đều trở nên quái dị, một tên lính có vẻ lớn tuổi tiến lên, dường như không kìm nén được, nói: “Là con cái à, các anh em, chẳng phải mọi người đều muốn xem chỗ thú vị của đàn bà sao, chi bằng đêm nay...”

“Mã Cừu, Tề Dương vương trị binh rất nghiêm, nếu để ngài ấy biết được, e rằng...”

“Sợ gì chứ? Chi cần chúng ta không nói, ai mà biết được?”

Phó Cẩm Họa sợ hãi không yên, nàng không dám tùy tiện để lộ tên họ của mình, đang khổ sở rốt cuộc không biết có nên mở miệng cầu xin hay không, bỗng nhiên sau lưng vang lên một tiếng quát: “Dừng tay.”

Mấy binh lính quay lại nhìn, nhất thời im bất, sợ hãi đứng đó, Phó Cẩm Họa mau chóng nhận ra đó là Thanh Thù, bèn tiến lên nói: “Ta muốn gặp Tề Dương vương...”

Thanh Thù chằm chằm nhìn nàng, ánh mắt vô cùng phức tạp, cuối cùng cũng nói: “Đi theo ta!”

Khi Phó Cẩm Họa gặp được Tề Dương vương, lúc đó đã là rạng sáng, mọi người chỉ thấy Thanh Thù dẫn một binh sĩ gầy gò bản thủ của triều Nguyên Hy vào doanh trường của Tề Dương vương, như có phần không được thỏa đáng, nhưng Thanh Thù vốn một lòng trung thành với Tề Dương vương, cho nên cũng không ai ngăn cản nhiều.

“Cô xem, ngài ấy đã nằm như thế gần mười ngày nay rồi. Nếu, nếu ngài ấy gặp chuyện gì bất trắc, ta sẽ băm vằm cô ra.”

Phó Cẩm Họa biết nổi oán hận trong lòng Thanh Thù, bèn im lặng, không hề đưa lời phản bác.

Tề Dương vương đến nay vẫn nằm trên giường, sắc mặt xanh xao, giữa lông mày có màu tím đen nhàn nhạt. Phó Cẩm Họa kéo tay chàng, xem xét cẩn thận, thấy màu móng tay cũng có sắc xanh tím mờ mờ ấy, bèn nói: “Ngài ấy trúng độc rồi.”

“Trúng độc ư? Trúng độc sao còn có thể kéo dài tính mạng đến mười ngày?”

“Người hạ độc rất biết cách khống chế liều lượng, vừa không đoạt tính mạng của ngài ấy, lại vừa khiến ngài ấy chìm trong hôn mê, chi e, cứ kéo dài thế này, ngài ấy sẽ như cây đèn cạn dầu mất thôi.”

Thanh Thù ngắt người ra một lát, rồi như đặt toàn bộ hi vọng lên vai Phó Cẩm Họa, trong mắt lóe lên ánh nhìn đầy hy vọng, cẩn trọng nói: “Vậy thì, cô biết cách giải độc, đúng không?”

“Ta không biết.”

Phó Cẩm Họa khẽ lắc đầu. Bàn tay Tề Dương vương rất lạnh, khuôn mặt nàng cũng lạnh, đặt bàn tay Tề Dương vương lên mặt mình, không biết rốt cuộc ai cảm thấy ấm áp hơn ai.

“Cô không biết! Cô nói là mình không biết, vậy thì cô đến đây làm gì?” Thanh Thù thấy hi vọng trong lòng bị dập tắt, lập tức không kiềm chế được cảm xúc.

Phó Cẩm Họa vén áo Tề Dương vương lên, thấy vết thương trên cánh tay và trước ngực chàng đều đã khỏi, chỉ có vết đao trước bụng vẫn không lành, bèn hỏi: “Thanh Thù, cô nói thực xem, trước khi vào đại doanh triều Nguyên Hy, vương gia đã bị thương như thế nào? Nếu là vết đao bình thường,

không có lí do gì lại hồi phục chậm hơn các vết thương của mấy ngày sau.”

Thanh Thù nhướng đôi mày lá liễu, cảm hận nói: “Đó là vì Thanh Thù và vương gia gặp phải ba lần mai phục trên đường, trong số đám thích khách có một người thân thủ rất cao cường, làm vương gia bị thương. Nhưng khi đó vương gia không phát hiện ra có dấu hiệu trúng độc.”

Phó Cẩm Họa suy nghĩ trước sau, không biết Tế Dương vương rốt cuộc đã bị ai mai phục. Chàng phụng hoàng mệnh đến đây, là ai có gan dám hành thích trên đường lớn như thế?

Tuyệt đối không thể là Gia Luật Sở Tế, bởi nếu hắn đã có cơ hội làm Tế Dương vương bị thương, sao lại chỉ đơn giản hạ độc như vậy?

Phó Cẩm Họa vừa mới nói với Thanh Thù, nàng không biết giải độc, đó hoàn toàn là sự thực. Thế nhưng, điều đó không có nghĩa là nàng không biết phân biệt thứ độc này, tên độc là Tiêu Mộng Tấn, nhìn tên mà đoán nghĩa, người trúng độc cho dù suốt ngày hôn mê cũng không nằm mơ bao giờ. Phó Cẩm Họa khẽ vuốt lên khuôn mặt gầy gò của Tế Dương vương, vậy thì mười ngày nay, chàng hôn mê suốt nhưng không hề nằm mơ, rốt cuộc cô đơn đến mức nào?

Có điều, muốn truy xét ra ai đã hạ độc Tế Dương vương cũng không khó. Bởi lẽ thứ độc này dùng liều lượng không cẩn thận sẽ gây nguy hiểm tính mạng, người hạ độc ý thức được điều đó, nhất định sẽ cẩn thận khống chế lượng thuốc, lượng thuốc giảm đi thì độc tính không thể kéo dài, cho nên cách ba ngày nhất định phải dụng độc thêm một lần.

Phó Cẩm Họa đem đạo lý bên trong đó nói cho Thanh Thù, cho dù Thanh Thù bán tín bán nghi cũng không dám giấu Phó Cẩm Họa những điều mình biết, nói: “Mười ngày nay rất nhiều người đến thỉnh an trong doanh trại của vương gia, người dăm ba ngày mới tới cũng rất nhiều, nhất thời Thanh Thù không nhớ hết được. Có điều, nếu đã có manh mối này, điều tra tiếp chắc cũng không khó.”

Thanh Thù sai người đem đến một bộ quần áo mới, đưa cho Phó Cẩm Họa, nói: “Cô đi thay đi, nhìn mà ngứa mắt.”

Phó Cẩm Họa đến doanh trường bên cạnh tắm rửa thay đồ, khi quay lại doanh trường của Tế Dương vương, thấy Thanh Thù đang nghĩ đủ mọi cách bòn cháo cho Tế Dương vương ăn, bèn nói: “Đừng phí công sức nữa, thứ độc này không những khiến người ta hôn mê, mà còn mất hết cả cảm giác thèm ăn.”

Thanh Thù đặt mạnh cái bát lên bàn, giận dữ quát: “Ta mà biết kẻ nào đã hạ độc với ngài, ta sẽ băm vằm hắn ra.”

Phó Cẩm Họa đi vào một chiếc khăn trong chậu đồng khắc hoa văn, lau mặt cho Tế Dương vương, nói: “Tin tức Tế Dương vương hôn mê, triều đình đã biết chưa?”

“Đương nhiên là biết rồi, Thanh Thù chỉ e hoàng thượng sẽ hạ chi...”

Hiện giờ chiến sự đã bị đẩy lên, hai nước giao chiến đã ở vào thế nước sôi lửa bỏng, Phó Cẩm Họa biết Thanh Thù lo Chung Ngân Hoàng sẽ hạ chi thu hồi binh quyền, nhưng nếu t hồi binh quyền, thì ai sẽ là người được phái đến tiếp quản?

Luận về mưu lược, về mức độ quen thuộc đối với tình hình biên quan, chỉ có Ngu Tấn Thanh.

Phó Cẩm Họa nghĩ đến đây, dần có cảm giác bất an. Không phải nàng chưa từng hoài nghi, có điều nàng không dám đối diện với sự thực đó, trong đầu óc hiện lên bóng hình nam tử có khuôn mặt như ngọc ấy, gầy gò mà khôi ngô, tay cầm quyền kinh, như không vướng bụi trần thế tục.

Phó Cẩm Họa lại nghĩ, nếu Tế Dương vương hôn mê, chiến sự kéo dài, vậy thì người được lợi nhất là ai? Rõ ràng, chỉ có một người, chính là Ngu Tấn Thanh.

“Thanh Thù, Ngu tướng quân có từng đến thăm vương gia không?”

“Không.”

Trái tim đang căng thẳng của Phó Cẩm Họa trở nên nhẹ nhõm, không phải chàng thì tốt, nhưng khi nghe Thanh Thù nói những lời tiếp sau, nàng lại không khỏi cất tiếng cười khỏ.

“Nghe nói Ngu Tấn Thanh bị bệnh, vẫn luôn ở trong Ngu phủ, không hề ra ngoài. Nhưng cứ cách mấy ngày lại sai Chân Phiến đến thăm, tiện thể đưa đến các phương thuốc quý giá.”

Phó Cẩm Họa đón lấy áo choàng từ tay Thanh Thù, nói: “Thanh Thù, từ hôm nay trở đi, ngoại trừ hộ vệ thân cận của vương gia, bất kì ai đều không được tùy tiện ra vào doanh trường, đợi ta quay lại.” Nói đoạn, nàng ra khỏi doanh trường.

Thanh Thù đuổi theo, vội nói: “Cô định đi đâu?” Thấy Phó Cẩm Họa quay đầu nhìn, cô ta không kìm được cơn giận, tiếp tục nói: “Đương nhiên ta chẳng quan tâm đến cô, nhưng vương gia vì cô, đến tính mạng cũng không cần, nếu sau khi ngài ấy tỉnh lại biết được cô từng đến rồi lại bỏ đi, chẳng phải sẽ trách tội ta sao? Muốn đi, để ta đi cùng cô. Ở đây đều là những tâm phúc đắc lực nhất của vương gia, không ai có thể tùy tiện lại gần, không phải lo cho sự an toàn của vương gia.”

Phó Cẩm Họa suy nghĩ một hồi, gật đầu, dẫn theo Thanh Thù rời khỏi quân doanh phía nam thành An Lăng.

Ngu phủ, gian trước.

“Tứ cô nương, công tử chờ cô trong thư phòng.” Chân Phiến thấy Phó Cẩm Họa đến thì mừng rỡ nói.

Thanh Thù đang định theo Phó Cẩm Họa cùng đi, ai ngờ Chân Phiến mượn thế cản lại, vừa cười hi hi vừa nói: “Công tử chúng tôi chỉ mời một mình Tứ cô nương, vị cô nương này cứ đứng đợi ở đây là được rồi.”

Thanh Thù chau mày định nổi cáu thì nghe thấy Phó Cẩm Họa nói: “Cũng được, Thanh Thù, cô ở đây chờ ta. Đừng hành động khinh suất, đừng quên mục đích chuyến đi này của chúng ta.”

Thanh Thù hậm hực, thấy Chân Phiến vẫn cười nhún nhún, giận dữ lườm Chân Phiến một cái rồi mới chịu thôi.

Chân Phiến dẫn Phó Cẩm Họa vào thư phòng, thấy hai người nhìn nhau không nói gì, lè lưỡi rồi đóng cửa bỏ đi.

“Tiểu Tứ, vết thương của nàng đã khỏi chưa? Để ta xem nào.” Ngu Tấn Thanh đợi Chân Phiến dời đi, sau khi đóng cửa lại mới dịu dàng lên tiếng.

Phó Cẩm Họa gật đầu, nhưng không đi về phía chàng.

“Vậy thì ta yên tâm rồi. Tiểu Tứ, nàng xem bức tranh chữ này, là mấy ngày trước ta viết trong lúc nhàn rỗi đó...” Ngu Tấn Thanh điềm nhiên nói, vẫn tự nhiên, thân mật, như Phó Cẩm Họa chưa từng rời khỏi Ngu phủ, hai người vẫn còn tình ý thắm thiết như ngày trước, thường cùng nhau thưởng lãm thư họa.

“Có phải chàng đã sớm đoán được ta sẽ đến không?” Phó Cẩm Họa cười khổ lên tiếng.

“Tiểu Tứ...” Ngu Tấn Thanh bỏ bức tranh chữ trong tay xuống, đi về phía Phó Cẩm Họa, trong mắt chàng vẫn là vẻ dịu dàng vốn có.

Phó Cẩm Họa lùi ra sau, đưa tay ngăn chàng tiến tới, lắc đầu nói: “Đừng lại đây, Ngu Tấn Thanh, Ngu tướng quân, Ngu công tử...” Phó Cẩm Họa cười, như tự chế giễu nói, “Ta từng tưởng rằng mình đã hiểu chàng, hiểu chàng chỉ tại phương xa, coi thường danh lợi, thậm chí ta còn nghĩ, cho dù chúng ta không thể thoát khỏi sự ràng buộc của tình thân, không thể rời khỏi đây, thì chúng ta vẫn sẽ là cặp đôi thần tiên ở chốn đại mạc lưu sa ngoài biên quan này, có thể cùng nhau cảm sát chan hòa, yên vui ngày tháng. Thế nhưng, bây giờ ta mới nhận ra, ta vốn dĩ chưa từng hiểu chàng. Ngu Tấn Thanh, rốt cuộc chàng muốn gì?”

Ngu Tấn Thanh vẫn tiến đến ôm nàng vào lòng, nói: “Chúng ta vẫn có thể làm một đôi thần tiên, từ nay cảm sát chan hòa, yên vui ngày tháng.”

Phó Cẩm Họa đẩy mạnh chàng ra, cười lạnh lùng nói: “Không thể nữa rồi, Ngu Tấn Thanh, tình cảm này là do chàng tự tay chôn cất. Cho nên, nếu chàng đã làm thì hãy nhận đi. Thành trì bị phá hủy có thể xây dựng lại, nhưng tòa thành trong tim thì mãi mãi chẳng thể nào khôi phục như cũ nữa đâu.”

“Tiểu Tứ, hãy tin ta, từ nay về sau, ta sẽ luôn ở bên cạnh nàng, sẽ không buông tay nàng ra nữa...” Ngu Tấn Thanh nắm chặt lấy tay Phó Cẩm Họa, Phó Cẩm Họa trông thấy rõ ràng vết răng trên tay chàng, trong lòng chột động, nhưng cuối cùng vẫn giằng ra, lớn tiếng nói: “Không thể nữa rồi, ta đã nói là không thể được nữa! Chàng che giấu bản thân quá kỹ, ta mãi mãi không thể nào đoán được bước tiếp theo chàng sẽ làm gì, cũng mãi mãi không thể đoán được chàng sẽ lại buông tay thêm lần nữa vào lúc nào...”

Không phải nàng không đau lòng, có điều niềm kiêu ngạo từ trước đến nay đã khiến nàng tưởng mình không thể đối diện với sự thực này, bây giờ thẳng thắn nói ra, Phó Cẩm Họa lại cảm thấy trong lòng nhẹ nhõm đi rất nhiều, cũng không còn đau đớn nữa.

“Vậy còn Tế Dương vương thì sao? Hắn cũng từng buông tay nàng, vì sao nàng lại không hận hắn, trách hắn, lại còn chịu ở bên cạnh hắn? Nhưng nàng lại không chịu tha thứ cho ta? Rốt cuộc là vì sao?” Ngu Tấn Thanh hạ giọng, kiên nhẫn hỏi.

Phó Cẩm Họa biết rõ, muốn Ngu Tấn Thanh đưa ra câu hỏi như thế, đối với bản thân chàng đã khó khăn đến mức nào, sự tôn nghiêm của một nam tử đã bị tổn thương đến mức nào, nhưng vẫn quay lưng lại với chàng, đáp trả: “Ngài ấy và chàng khác nhau...”

Ánh mắt Ngu Tấn Thanh lóe lên nỗi đau, khẽ nhắc lại lời của Phó Cẩm Họa, “Hắn và ta khác nhau, đúng, hắn và ta khác nhau, chỉ vì trong lòng nàng thích hắn, yêu hắn, đúng không? Cho nên bất luận hắn làm chuyện gì, nàng đều sẽ không so đo tính toán, đều sẽ tha thứ cho hắn, đúng không?”

Phó Cẩm Họa biết rõ Ngu Tấn Thanh điên đảo thị phi, nhưng chẳng hơi sức đâu mà tranh cãi, hoặc giả nàng hoàn toàn chưa bao giờ nghĩ đến chuyện tranh cãi, chỉ vội nói một câu: “Cho dù là vậy chàng cũng không nên sai người hành thích ngài ấy, còn sai Chân Phiến cứ cách ba ngày lại đến hạ độc...”

Ngu Tấn Thanh sững người, kẻ đó cười cay đắng, nói: “Vậy hôm nay nàng đến đây chính là vì muốn lấy thuốc giải cho Tế Dương vương, phải không? Nếu ta nói với nàng rằng, Tiêu Mộng Tấn không có thuốc giải, nàng định làm thế nào?”

“Chàng biết rõ ta sẽ không tin, cần gì phải dùng những lời như thế để lừa gạt ta? Nếu chàng hạ độc là vì muốn đoạt tính mạng của ngài ấy, cần gì phải phí công phí sức như vậy? Chàng chẳng qua chỉ muốn để ngài ấy hôn mê một thời gian, để cho ngài ấy không khống chế cục diện cuộc chiến được nữa, lúc ấy, hoàng thượng biết được tình hình ở đây chắc chắn sẽ lại giao binh quyền vào tay chàng. Như thế, chàng vẫn sẽ yên ổn làm Ngu tướng quân của chàng, lại còn không cần phải gây xung đột trực diện với Tế Dương vương. Thế chẳng phải là một mũi tên trúng hai đích đó sao?”

Ngu Tấn Thanh cười lạnh lùng, vỗ tay tán thưởng: “Tiểu Tứ, nàng quả nhiên thông minh, chẳng trách Tế Dương vương lại vì nàng mà mất hết lý trí.”

Phó Cẩm Họa nhớ đến thương thế ngày hôm đó của Tế Dương vương, trong lòng đau đớn, nhìn ánh mắt của Ngu Tấn Thanh lại thêm vài phần oán hận, lạnh lùng nói: “Đưa thuốc giải cho ta!”

“Tiểu Tứ, đừng nhìn ta với ánh mắt như thế, ta thấy khó chịu lắm. Thánh chỉ của hoàng thượng còn chưa tới, ta đưa thuốc giải cho nàng, sau khi Tề Dương vương tỉnh lại, ta sao còn làm chủ được thế cuộc nữa? Như vậy, chẳng phải ta sẽ rất bị động sao?”

“Ngu Tấn Thanh, ta không tin chàng không còn đường lui nào khác. Tề Dương vương tỉnh lại thì sao, nếu chàng liên kết với Gia Luật Sở Tề từ trước, trong ngoài tiếp ứng, Tề Dương vương muốn thủ thắng e còn khó hơn lên trời. Nếu ngài ấy không muốn mất hết thế diện ngoài biên quan, có khi sẽ xin về triều thay đổi chủ soái cũng nên.”

Ngu Tấn Thanh cười, không phủ nhận lời của Phó Cẩm Họa, đưa tay vào trong lòng, lấy ra một chiếc bình ngọc màu xanh sẫm, lại đi đến gần Phó Cẩm Họa, cúi xuống ngửi mái tóc một cách tham lam đầy lưu luyến, nói: “Ta có thể đưa thuốc giải cho nàng, có điều, nàng phải hứa với ta, từ nay không được rời xa ta nữa.”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Cung Cẩm Tú* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: NHẬP CUNG

Ngu Tấn Thanh đưa tay xoa lên eo nàng, chỉ thấy thân hình nàng nóng đến phát sợ, chậm rãi hôn từ trên khoe môi nàng, lần lượt xuống cổ, trước ngực cho đến bụng, thân hình Phó Cẩm Họa run rẩy, không ngừng rên lên, quặn rũ mê hoặc lòng người, nhưng nơi khoe mắt lại lăn dài giọt nước mắt vì tủi nhục và bất lực...

Gian trước.

“Thanh Thù, đây là thuốc giải, cô cầm lấy.” Phó Cẩm Họa đưa thuốc giải cho Thanh Thù, nhìn ánh mắt mừng rỡ phát điên của Thanh Thù, lòng nàng càng chùng xuống.

“Lần này vương gia được cứu rồi, chúng ta mau chóng quay về cho vương gia uống thuốc thôi...” Thanh Thù bước hai bước, thấy Phó Cẩm Họa vẫn đứng nguyên tại chỗ, vội nói: “Mau đi thôi, chẳng lẽ cô không muốn thấy vương gia sớm tỉnh lại hay sao?”

“Thanh Thù, xin lỗi, ta không thể theo cô trở về được. Ta đã quyết định rồi, ta sẽ ở lại Ngu phủ.” Mắt Phó Cẩm Họa hơi đỏ lên, ngừng đầu, nói: “Hôm nay gió mạnh thật, thổi đau cả mắt.”

“Không được! Tôi và cô cùng đến đây, mà lại không đưa cô trở về, sau khi vương gia tỉnh lại biết được sẽ giết tôi mất.”

“Cô có thể không nói cho ngài ấy biết mà. Ngoại trừ cô ra, chẳng ai biết kẻ ra vào trong doanh trướng của Tề Dương vương như ta có thân phận thế nào.” Phó Cẩm Họa nói gầy gòn, thấy Thanh Thù đứng đó, liền tiến lên đẩy cô ta, hét lớn: “Đi đi, cô mau đi đi, không phải cô vẫn luôn hận ta sao? Bây giờ ta ở lại Ngu phủ, mãi mãi không gặp lại Tề Dương vương nữa, chẳng phải đúng với tâm ý của cô sao?”

Phó Cẩm Họa không thể nhớ rõ cuộc ngày hôm đó nàng đã nói bao lâu, mãi cho đến khi trông thấy Thanh Thù rời khỏi Ngu phủ nàng mới dừng lại, dựa vào cột trên hành lang một cách bất lực, tâm trạng gần như sụp đổ.

Ngu Tấn Thanh tiến lên ôm lấy nàng, khề to những lời gan ruột, Phó Cẩm Họa đẩy chàng ra, chàng cũng không giận, nói: “Tiểu Tứ, ta biết bây giờ nàng vẫn còn trách ta, nhưng rồi sẽ có một ngày, ta tin, nàng sẽ hiểu được tâm ý của ta.”

Phó Cẩm Họa vẫn bị sắp xếp vào ở gian phòng ngày trước, bên cạnh phòng Ngu Tấn Thanh, có điều cả ngày nàng ít nói, cư xử khách khí với Ngu Tấn Thanh. Ngu Tấn Thanh dường như có phần bất lực trước chuyện này, hoặc giả chàng mong Phó Cẩm Họa tức giận phát tiết ra ngoài còn hơn, chứ tuyệt đối không muốn nàng dùng cách này để xa lánh chàng, tạo khoảng cách với chàng...

“Tiểu Tứ, hôm nay trời đẹp, ta dẫn nàng ra ngoài đi dạo. Cả ngày nàng ngồi rầu rĩ trong nhà, ta sợ nàng buồn chết mất.”

Phó Cẩm Họa hồ hững đáp: “Ra ngoài đi dạo ư? Nếu gặp ngài ấy thì làm thế nào? Hay là ngài ấy đã chết rồi, chàng hoàn toàn không sợ ta ra ngoài sẽ gặp ngài ấy?” Phó Cẩm Họa tuy có tình cảm thương Ngu Tấn Thanh nhưng không hề ăn nói bừa bãi, bởi lẽ từ hôm đó, khi để cho Thanh Thù một mình mang thuốc giải quay về, nàng sống mà như cách biệt cõi trần, mất hết tin tức với thế giới bên ngoài.

Ngu Tấn Thanh sững người, sắc mặt sa sầm hiem thấy, phẩy tay áo bỏ đi. Phó Cẩm Họa không hề quan tâm, nhìn vầng mặt trời rực rỡ ngoài cửa sổ, ánh mắt như xuyên qua tường cao, nhìn về phía xa xăm.

Mấy ngày nay ở trong Ngu phủ, Phó Cẩm Họa chưa từng gặp Ngũ Cừu, chỉ có Chân Phiến là vẫn không rời Ngu Tấn Thanh nửa bước, hầu hạ chàng không rời, thần sắc vẫn tươi vui nghịch ngợm.

Tuy ngày nào Phó Cẩm Họa cũng rầu rĩ trong nhà, chẳng có việc gì làm, nhưng với nàng cũng chẳng khác nào như đang ngồi trong nhà ngục. Nếu cả đời

này buộc phải hao mòn trong Ngu phủ, không có bất kì hi vọng gì, vậy thì trái tim Phó Cẩm Họa sẽ chỉ như dòng nước chết, không còn chút rung động nào nữa, cũng không mong đợi điều gì. Nhưng hiện giờ không phải như vậy, trong lòng nàng vẫn luôn có một tiếng nói, vẫn luôn hi vọng sau khi biết được chân tướng, Tề Dương vương có thể đưa nàng ra khỏi Ngu phủ. Chính vì niềm mong đợi ngày một lớn lên đó, nàng mới có thể không ngừng cố gắng.

Phó Cẩm Họa không thiết ăn uống, ngày một gầy mòn, cuối cùng ngã bệnh.

Ngu Tấn Thanh ở bên cạnh nàng, lấy một bát cháo, đang định bón cho nàng ăn, Phó Cẩm Họa thấy vậy vội đẩy ra, nói: “Ngu Tấn Thanh, chàng thả ta ra đi, chẳng lẽ chàng vẫn không hiểu hay sao? Chúng ta không thể nào trở về như ngày trước được nữa, cho dù bây giờ chàng giam giữ được con người ta, nhưng không giam giữ được trái tim ta...”

Ngu Tấn Thanh khẽ thở dài, nói: “Chẳng phải nàng vẫn luôn mong chờ Tề Dương vương đến tìm nàng sao? Hắn đang trên đường đến Ngu phủ rồi... Tiểu Tứ, nề tình nghĩa ngày trước, nàng ngoan ngoãn ở bên ta một lát, có được không?”

Phó Cẩm Họa đột nhiên nghe thấy những lời này của Ngu Tấn Thanh, trong lòng mừng rỡ vô cùng. Nàng cúi đầu, cố gắng kìm nén nỗi vui mừng trong lòng, sợ những tia sáng long lanh lóe lên trong mắt sẽ tiết lộ tâm sự của nàng.

Trái tim pháp phồng không yên của Phó Cẩm Họa cuối cùng đã có thể bình yên trở lại, dưới ánh mắt mong đợi của Ngu Tấn Thanh, nàng từ từ mở miệng, nuốt từng miếng cháo mà chàng bón cho. Phó Cẩm Họa chỉ ăn chưa đến nửa bát cháo rồi không chịu ăn nữa, nhìn Ngu Tấn Thanh, khóe mắt không giấu được niềm vui, sốt sắng hỏi: “Vậy là, chàng sẽ để ngài ấy đưa ta đi thật chứ?”

Ngu Tấn Thanh giờ tay đập mạnh vào tấm rèm trên giường, quay lưng lại, chấp tay đằng sau, nói: “Ta sẽ làm như vậy, nếu nàng bằng lòng đi theo hán.”

“Đương nhiên, đương nhiên là ta bằng lòng đi theo ngài ấy.” Phó Cẩm Họa xưa nay chưa từng hoài nghi về vấn đề này, nàng đương nhiên là tình nguyện đi theo Tề Dương vương, cho dù nàng biết, con đường phía trước rất gian nan.

Phó Cẩm Họa bất giác cảm thấy hơi nóng, kéo chăn bông trước ngực xuống, vẫn cảm thấy có phần ngột ngạt, bèn nói: “Sao hôm nay nóng thế? Để ta mở cửa sổ ra cho thoáng.”

Phó Cẩm Họa vừa mới xuống giường, chỉ thấy toàn thân mềm nhũn, rên lên một tiếng rồi đôi chân vô lực khiến nàng ngồi sụp xuống đất, ánh mắt bắt đầu có phần mơ hồ, nhìn Ngu Tấn Thanh từ sau lưng lại có cảm giác muốn ôm lấy chàng, trong lòng Phó Cẩm Họa ngẫm cả kinh, nói: “Trong phòng vì sao lại nóng thế, đúng là khó thở quá...”

Vừa dứt lời, mới hay giọng nói lại dịu dàng đa tình đến thế.

Ngu Tấn Thanh quay người, nhìn Phó Cẩm Họa mềm nhũn ngồi dưới đất, má phớt đỏ hồng, ánh mắt mơ màng, mỗi sợi tóc đều gọi bao tình ý. Phó Cẩm Họa cúi nút áo trước ngực, cau có nói: “Nóng, nóng không thể chịu được...”

Ngu Tấn Thanh chỉ cảm thấy khí huyết dâng lên, tiến tới ôm lấy Phó Cẩm Họa, Phó Cẩm Họa dựa vào lòng Ngu Tấn Thanh, liền cảm thấy khí nóng sục sôi như thể tìm được chỗ thoát ra, giờ tay ôm lấy eo chàng. Lúc này Phó Cẩm Họa đã biết là không ổn, nhưng nàng vẫn không chịu tin Ngu Tấn Thanh lại đối xử với mình như thế, bèn hỏi: “Chàng đã bỏ thứ gì vào cháo?”

Ngu Tấn Thanh ôm lấy thân thể mềm mại mà nóng rực của Phó Cẩm Họa, khẽ nói bên tai nàng: “Tiểu Tứ, xin lỗi, xin lỗi...”

Phó Cẩm Họa toàn thân bứt rứt như lửa đốt, chỉ ôm nhau không thể nào thỏa mãn được khát vọng của nàng lúc này, nàng giờ tay ôm lấy cổ Ngu Tấn Thanh, dùng phần lý trí ít ỏi còn sót lại khổ sở cầu xin chàng, “Ngu Tấn Thanh, xin chàng hãy tha cho ta, hoặc là cho ta thuốc giải, hoặc là giết ta đi, xin chàng...”

Phó Cẩm Họa vừa khổ sở cầu xin, vừa cảm thấy không thể nào chống lại được tính, vừa dứt lời đã vội vàng hôn lên khóe môi chàng, khắp người run lên ham muốn, mê loạn trong hơi thở của chàng, trước khi chìm đắm trong cơn cuồng nhiệt chỉ nghe rõ đúng một câu chàng nói: “Muộn rồi, đã muộn rồi, tiểu Tứ, lúc này, nàng bảo ta làm sao kết thúc được?”

Ngu Tấn Thanh đưa tay xoa lên eo nàng, chỉ thấy thân hình nàng nóng đến phát sợ, chậm rãi hôn từ trên khóe môi nàng, lần lượt xuống cổ, ngực cho đến bụng, thân hình Phó Cẩm Họa run rẩy, không ngừng rên lên, quấy rầy mê hoặc lòng người, nhưng nơi khóe mắt lại lăn dài giọt nước mắt vì tủi nhục và bất lực...

Có lẽ đêm đã khuya, gió từ khe cửa lùa vào, nhưng không cuốn bay đi được không khí đắm say nơi giường chiếu.

Khi tỉnh lại, ngoại trừ hơi ẩm ướt vương trên giường, Phó Cẩm Họa không hề nhớ đêm qua rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Nàng vốn cứ tưởng mình vẫn còn ở trong Ngu phủ, nhưng không ngờ lại đang nằm trong doanh trại của Tề Dương vương, còn Tề Dương vương đứng chấp tay quay lưng lại với nàng, bóng dáng tựa như một cây cung đã kéo căng dây, bất cứ lúc nào cũng có thể bùng nổ.

Phó Cẩm Họa vốn cho rằng có lẽ đêm qua chỉ là một giấc mơ, nhưng môi răng chạm vào nhau vẫn thấy đau, toàn thân tê mỏi vô cùng, nàng liền hiểu rằng, đêm qua mọi thứ đều là thật, Ngu Tấn Thanh đã bỏ mị dược vào cháo của nàng, còn nàng không kháng cự nổi dược lực, chủ động đón chờ bất kì hành động nào của Ngu Tấn Thanh, mặc chàng hôn hít sờ mó khắp người mình.

Phó Cẩm Họa không dám động đậy, cũng không dám phát ra bất kì âm thanh gì làm kinh động đến Tề Dương vương, nhưng trong lòng lại chỉ hận không thể lập tức chết ngay trước mặt chàng.

“Nàng tỉnh rồi à?”

“Chắc nàng lấy làm lạ vì sao ta lại biết nàng đã tỉnh chứ gì,” Thanh âm của Tể Dương vương điềm tĩnh, không có nửa phần mừng giận, lạnh lẽ nói: “Bời lẽ ta nghe thấy tiếng hàng mi nàng rung động.”

Bàn tay Phó Cẩm Họa càng nắm mạnh lấy góc chăn, nàng không dám hỏi vì sao mình lại xuất hiện ở đây, cũng không dám hỏi Tể Dương vương rốt cuộc đã trông thấy gì ở Ngu phủ.

Tể Dương vương quay người, khuôn mặt gầy gò, râu xanh lún phún dưới cằm trông càng tiêu tụy, miễn cưỡng nở một nụ cười, nói: “Ta đã sai người nấu cháo cho nàng, lát nữa sẽ mang lên đây.”

Phó Cẩm Họa tránh ánh mắt của chàng, nàng cúi đầu, khẽ đáp một tiếng, không dám nói tiếp nữa, Tể Dương vương thấy thế, chỉ khẽ thở dài đi ra.

Một lúc sau, không ngờ lại chính Thanh Thủ đích thân bưng cháo vào, sắc mặt thoải mái tự nhiên, nhưng lại khiến Phó Cẩm Họa đang muốn dò la tin tức nhất thời không biết nên hỏi thế nào.

“Thanh Thủ...”

Thanh Thủ ngẩng đầu, nhìn nàng vài lượt, thấy thần sắc nàng khác lạ, ngẫm chau mày, lạnh nhạt nói: “Ăn xong rồi chịu khó nghỉ ngơi đi, sáng mai chúng ta còn phải lên đường.”

“Ồ? Đi đâu vậy?”

“Về Tuyền Thành.”

Phó Cẩm Họa cả kinh, vội vén chiếc chăn mỏng xuống giường, vội vã hỏi: “Về Tuyền Thành ư? Tể Dương vương thống lĩnh ba quân, nếu ngài ấy đi, chiến sự giữa Thương Ly và Nguyên Hy biết phải làm thế nào?”

Thanh Thủ đặt bát cháo lên bàn, nghe thấy Phó Cẩm Họa hỏi, thân hình có phần cứng lại, nói: “Hiện giờ, người thống soái ba quân là Ngu Tấn Thanh...” Nói xong liền bỏ ra khỏi phòng.

Phó Cẩm Họa đứng nguyên tại chỗ không biết bao lâu mới tỉnh lại, lúc đó mới nhận ra mình đang đi chân đất, toàn thân lạnh toát.

Đợi đến hôm sau, đoàn người của Tể Dương vương quả nhiên lên đường.

Xe ngựa của Tể Dương vương ở xa phía trước, được thị vệ bảo vệ, ở giữa là xe ngựa của Phó Cẩm Họa, Thanh Thủ cũng nằm trong số theo hầu bên cạnh.

Phó Cẩm Họa vén rèm xe nhìn ra bên ngoài, chỉ thấy ngoài thành hoa lệ như biển, thấp thoáng một bóng hình gầy gò khô ngô, trong lòng Phó Cẩm Họa bỗng chợt run lên, nàng vội vã buông rèm xuống, không biết rằng rừng hoa lệ bị kiểm phong làm cho rung động, tức thời cánh hoa rụng rơi như tuyết, nhưng vẫn chẳng bằng một phần mười nộ khí của người đó.

Đi được vài ngày, kể từ hôm đó, sau khi Tể Dương vương nói với nàng một câu trong doanh trường, Phó Cẩm Họa không gặp lại chàng, chàng trước sau đều ở trong xe không gặp ai, cho dù trên đường gặp dịch trạm cần phải ngủ nhờ, chàng cũng tránh không đi cùng Phó Cẩm Họa.

Cứ tránh mặt như thế, lại qua mười mấy ngày, lúc đến bên ngoài Tuyền Thành, Tể Dương vương hạ lệnh đêm nay ở lại ngoài thành.

Trong lòng Phó Cẩm Họa rất thấp thỏm, nàng không biết rốt cuộc Tể Dương vương muốn làm gì?

Cho dù chàng không chê nàng tấm thân không còn trong sạch, đưa nàng về Tuyền Thành, thì định sắp xếp cho nàng ở đâu?

Tể Dương vương phủ cơ thiếp hàng đàn ư? Hay là nhà họ Phó từ lâu vốn cho rằng nàng đã vùi thây dưới đất?

Trong dịch trạm, Phó Cẩm Họa thừa lúc Thanh Thủ sơ hở, liềm lên ra ngoài, theo hành lang tìm đến phòng Tể Dương vương. Thị vệ ngăn không cho nàng vào, sau lưng Thanh Thủ cũng đuổi đến nơi, khuyên Phó Cẩm Họa tạm thời nên quay về.

“Ta không về, ta muốn gặp ngài ấy, nhất định phải gặp ngài ấy!” Phó Cẩm Họa giằng ra khỏi tay Thanh Thủ, kiên trì nói.

Cửa bỗng nhiên mở ra, Tể Dương vương đứng trước cửa, thần sắc thản nhiên, nhìn Phó Cẩm Họa không hề rung động, tìm Phó Cẩm Họa đập thành thịch, lòng dần chùng xuống.

Thanh Thủ khom người, lo sợ nói: “Vương gia, là Thanh Thủ làm việc không tốt, đã quấy rầy vương gia rồi...”

Tể Dương vương không để ý đến Thanh Thủ, vẫn nhìn Phó Cẩm Họa, nói: “Vào đi.”

Trong phòng, Tể Dương vương ngồi trên ghế, chậm rãi uống trà, Phó Cẩm Họa ngồi bên kia, cầm chén trà trong tay, trà dần chuyển nguội, nàng vẫn không nói gì.

“Nàng đến phòng bản vương chỉ để ngồi thế thôi sao?”

Có lẽ vì khẩu khí của Tế Dương vương rất thoải mái, Phó Cẩm Họa mừng rỡ trong lòng, bèn cười ngược nghịu, nói: “Thiếp chỉ muốn đến thăm ngài.”

Tế Dương vương chỉ hờ hững “Ồ” một tiếng, không nói tiếp nữa, tia mừng rỡ yếu ớt trong lòng Phó Cẩm Họa bỗng chốc bị dập tắt, hồi lâu nàng mới hỏi dò la: “Ngài thực sự muốn thiếp theo ngài về Tuyền Thành ư? Sau đó thì sao?”

Có lẽ sợ nghe thấy bất kì câu trả lời nào có thể làm tan nát trái tim, Phó Cẩm Họa không đợi Tế Dương vương mở miệng đã đứng dậy, chậm rãi đi đến trước mặt Tế Dương vương, quỳ xuống, vùi mặt vào đầu gối chàng, khẽ nói: “Đừng đưa thiếp vào cung, cũng đừng đưa thiếp về nhà họ Phó. Hãy sắp xếp cho thiếp ở bất cứ tiểu viện nào trong Tuyền Thành, cho dù vào Thanh Âm am cắt tóc làm ni cô cũng được, thiếp chỉ cầu xin mỗi năm một hai lần, ngài có thể đến thăm thiếp, cả đời này chỉ thế thôi là đủ.”

Bàn tay cầm chén trà của Tế Dương vương khẽ run lên, tay kia khẽ vuốt mái tóc Phó Cẩm Họa, dịu giọng nói: “Chi e bản vương lại khiến nàng phải thất vọng rồi...”

Phó Cẩm Họa ngẩng đầu, nhìn chàng, nghe chàng nói rành rọt từng chữ: “Không thể giấu được hoàng thượng nữa, người đã biết nàng chưa chết, ra lệnh cho nàng lập tức vào cung.”

Trong mắt Phó Cẩm Họa dâng lên một màn sương, nhưng khóe môi lại nở nụ cười, nàng gượng đứng lên một cách đoan chính, nói: “Cẩm Họa cần tuân mệnh lệnh của vương gia, lập tức vào cung. Nếu vương gia đã chê tấm thân Cẩm Họa dơ bẩn, Cẩm Họa tự khắc sẽ tránh cho xa, từ nay không lại gần ngài nửa bước.”

Trong lòng Tế Dương vương bỗng nhiên như thể bị thứ gì đó đánh vào, có cảm giác đau đớn muốn vỡ ra, thấy Phó Cẩm Họa quay người bỏ đi, liền khẽ gọi một tiếng “Họa nhi” sau lưng nàng, thân hình mỏng manh thon thả ấy chỉ hơi sững lại, rồi lập tức đi ra khỏi cửa.

Phó Cẩm Họa rất yên lặng, khi trông thấy Thanh Thủ chỉ mỉm cười, nói: “Ngày mai, cô thay ta đến nhà họ Phó một chuyến, nếu a hoàn Ván Nhạn của ta vẫn ở trong phủ, hãy đưa cô bé đến đây bên cạnh ta.”

Thanh Thủ đang dọn đồ đạc, nghe thấy thế quay người lại, thấy sắc mặt Phó Cẩm Họa bình tĩnh như nước, bèn gật đầu, nói: “Vương gia cũng là bất đắc dĩ, cô phải thông cảm cho ngài.”

“Làm gì có chuyện thông cảm hay không thông cảm? Vào cung, hưởng không hết vinh hoa phú quý, cả đời không lo chuyện ăn mặc, tốt hơn những ngày tháng bốn ba chịu khổ bên ngoài nhiều.”

Thanh Thủ thấy Phó Cẩm Họa nói trôi chảy như thế, tựa như chẳng có chút dối lòng nào, nhất thời không phân biệt được những lời nàng nói là thật hay giả, chỉ thấy chiếc khăn gắm trong tay nàng đã bị vò nát, chỉ dám thêm lời khuyên nhủ: “Dẫu sao hoàng thượng vẫn có lòng với cô, vào cung rồi, có Cẩm phi trợ giúp, cô cũng không đến nỗi rơi vào cảnh khốn khổ đâu.”

Phó Cẩm Họa vừa nghe thấy hai chữ “Cẩm phi” thì vẫn còn chút mơ hồ, qua một lúc mới hiểu ra, đó chính là đại tỷ Phó Tố Cẩm của mình, nàng cười khổ, có tỷ ấy trợ giúp trong cung, ngày tháng chỉ e sẽ càng khó sống hơn thôi.

Khi bình minh ló rạng, cuối cùng cũng đến Tuyền Thà, vẫn là cảnh phồn hoa xa xỉ đã lâu không thấy, tiếng ồn ào náo nhiệt tựa như tin vui truyền đến từ chân trời, khuấy đảo hoàn toàn cảm giác lạc lõng trong lòng Phó Cẩm Họa.

Thanh Thủ vừa vào Tuyền Thành liền đến nhà họ Phó, Phó Cẩm Họa một mình tựa trong khoang xe cang cảm thấy cô tịch, bỗng nhiên rèm xe bị vén lên, có người bước vào, chính là Tế Dương vương.

“Đi theo ta.”

Tế Dương vương nắm lấy cổ tay nàng kéo ra, cả thân hình nàng loạng choạng ngã vào lòng chàng, hơi thở hùng hực ấy bao phủ trong lòng, khiến giọng Phó Cẩm Họa dần trở nên nghẹn ngào.

“Đi theo ta, Họa nhi, chúng ta tìm một nơi non xanh nước biếc, không hỏi đến thế sự nữa, sống cuộc đời bạn cùng mây nước.”

Trái tim Phó Cẩm Họa tựa như bị kim châm, đau đến mức gần như tê dại, nàng đứng thẳng người dậy, đẩy tay chàng ra, nói: “Vương gia muốn Cẩm Họa vào cung, Cẩm Họa nhất định sẽ gắng hết sức. Có điều Cẩm Họa đã không còn tấm thân toàn vẹn, làm thế nào qua được cửa nghiệm thân, vẫn cần vương gia lo liệu.”

Thần sắc Tế Dương vương cực kì kinh ngạc, chàng ngưng thần nhìn Phó Cẩm Họa một lúc, nắm lấy tay nàng, rồi vén tay áo nàng lên, dấu thủ cung sa đỏ chói vẫn hiển hiện trước mắt...

Phó Cẩm Họa vô cùng kinh ngạc, lắp bắp: “Không thể nào, không thể nào...”

Phó Cẩm Họa vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ, tiến lên ôm lấy cổ Tế Dương vương, thân mật nói: “Tuy thiếp không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng trong lòng thiếp rất vui, nếu thiếp vẫn còn tấm thân trong sạch, ngài nói muốn đưa thiếp đi đâu, thiếp đều sẽ đi theo ngài, cả đời này trong lòng chỉ có ngài mà thôi.”

Tể Dương vương chạm cằm lên đỉnh đầu nàng, khẽ vuốt ve, không nói một lời.

Phó Cẩm Họa buông cánh tay đang ôm lấy cổ Tể Dương vương xuống, trong lòng sáng rõ như gương, từ lâu đã biết đáp án, nhưng vẫn hỏi vói vẻ không cam lòng: “Hoa Ly, từ bỏ ý chí đuổi hươu giành cương thổ, đưa thiếp đi đi, bất luận chân trời góc biển, thiếp đều sẽ ở bên ngài.”

Tể Dương im lặng một hồi mới lại đáp: “Nàng biết rõ ta không thể từ bỏ, nếu không có nửa giang sơn này làm nền phản chiếu, ta đâu còn là ta nữa?”

Phó Cẩm Họa cười rầu rĩ, nói: “Đứng trong lòng Tể Dương vương sao có thể từ bỏ sơn hà cầm tú, rời xa quyền thế chí cao vô thượng, ngài làm sao vui vẻ được?”

Đến cửa cung, để tránh tai mắt người ngoài, Tể Dương vương không thể không nhanh chóng xuống xe. Phó Cẩm Họa chờ mãi không thấy Thanh Thủ và Văn Nhận, thấy người trong cung lần lượt đến trước xe ngựa, không khỏi cảm thấy sốt ruột.

Bởi lẽ không phải là nghi thức chính thức sắc phong phi tần, nên Chung Ngân Hoàng chỉ sai người khiêng một chiếc kiệu mềm, đưa Phó Cẩm Họa vào hoàng cung, sắp xếp ở Mặc Họa đường.

Đó là một ngày xuân nắng lung linh, ánh mặt trời buổi sáng đã có phần chói mắt, xuyên qua cành lá phản chiếu xuống đất những bóng sáng lốm đốm, bên góc tường hoa hải đường tứ quý nở rực rỡ, phía đông cung điện trúc mọc thành rừng, đương lúc tươi xanh nõn nà, khí tiết cao quý. Đình hóng gió ở đây cũng rất khác biệt, nếu như đình hóng gió ở những nơi khác chỉ xây dựng cạnh dòng nước, còn ở Mặc Họa đường lại đặt trên mặt nước, những bậc thang thấp gần ngang mặt nước, thành ra, chỉ cần nước dâng cao lên thêm một chút là sẽ phủ ngập cầu thang.

Phó Cẩm Họa nheo mắt, nhìn ngắm cách bố trí bên trong Mặc Họa đường, đầu cũng tỉnh tể uyển chuyển, thiết thực đến từng chi tiết.

Một đám cung nô quý đầy trong đình viện, đồng thanh thỉnh an nàng, Phó Cẩm Họa bảo bọn họ đứng dậy, nhìn kĩ từng người một.

Dẫn đầu là một cô cô có khuôn mặt gầy gò, cô ta cười nói: “Cuối cùng chúng tôi cũng đợi được nương nương rồi. Từ khi nương nương được phong phi, Mặc Họa đường này đã được tu sửa một lượt, các nô tỳ ngày nào cũng quét dọn sạch sẽ, không dám trễ nải chút nào.”

Phó Cẩm Họa nhướn mày, có phần ngạc nhiên, chẳng lẽ bọn họ không biết tin đồn nàng đã chết một lần rồi sao? Chẳng phải ngày trước Chung Ngân Hoàng đã đích thân hạ lệnh táng thi thể Thanh Bích theo nghi thức quý phi rồi còn gì?

Cô cô mặt gầy đưa mắt một cái, hai cung nữ mặt nhỏ bên cạnh lập tức qua đi đưa Phó Cẩm Họa vào trong Mặc Họa đường.

Phó Cẩm Họa tựa nghiêng trên giường, tiện tay chỉ một cung nữ mặt tròn, nói: “Ta mệt rồi, để cô ta ở lại hầu hạ ta là được, các người lui xuống cả đi.”

Cô cô mặt gầy đang định nói gì đó, thấy ánh mắt sắc bén của Phó Cẩm Họa lướt qua mình thì lập tức sững người, mau chóng lui ra ngoài, trước khi đi còn lườm cung nữ mặt tròn một cái, trong mắt lộ rõ vẻ uy hiếp.

Mấy người kia vừa ra khỏi phòng, cung nữ mặt tròn lo lắng ra mặt, Phó Cẩm Họa đương nhiên hiểu suy nghĩ trong lòng cô ta, bèn hồ hững nói: “Ta đã vào cung, thì Mặc Họa đường này do ta làm chủ, những kẻ khác dù có được người ngoài nâng đỡ, chẳng qua cũng chỉ là loại cáo mượn oai hùm mà thôi, nói trắng ra cũng chỉ là một nô tài. Hơn nữa, ta là người đã chết một lần, vậy mà giờ vẫn có thể vào được trong cung, người trông chỉ dựa vào ân điển của hoàng thượng hay sao? Nếu người là kẻ thức thời, hãy một lòng một dạ theo ta, cắt đứt liên hệ với chủ cũ, ta tất sẽ bảo vệ chu toàn cho người.”

Cung nữ mặt tròn kia lập tức quỳ xuống, hoảng sợ nói: “Hong Ngọc không dám, Hong Ngọc nguyện trung thành hầu hạ nương nương.”

“Đứng dậy, nói đi.”

Lập tức, Hong Ngọc đứng bên cạnh Phó Cẩm Họa, nói rõ những chuyện trong hậu cung.

Thì ra, hoàng hậu được Chung Ngân Hoàng sắc phong lúc đăng cơ là chính phi Mộ Dung San của người khi còn làm thái tử, hai thứ phi còn lại lần lượt sắc phong làm Thực phi, Lương phi. Thực phi có một con trai, là đại hoàng tử Chung Đình Sóc, được hoàng hậu Mộ Dung San nuôi nấng, còn Lương phi vào cung chưa được bao lâu bất cẩn sảy thai, u buồn mà chết.

Ngoài ra còn có Trinh phi, Doãn tần ở Vinh Huyền cung, Đức phi, Nguyễn tần, Triệu mỹ nhân ở Tường Khúc cung, Thẩm chiêu nghi, Lệ tiệp dư ở Thanh Hà điện, Vận phi Thạch Vận Tú ở Hồng Huân cung, Ngu phi Ngu Hồng Ngạc ở Kinh Hồng điện, Cẩm phi Phó Tổ Cẩm ở Man Âm điện, ngoài ra còn có một số phi tần không đặc sủng khác, hiện giờ đã rất ít khi ra vào Phụng Loan cung của hoàng hậu Mộ Dung San, có thể bỏ qua không tính.

Còn Mặc Họa đường này lại là nơi Chung Ngân Hoàng ít ghé thăm trong cung, vì nằm ở phía tây nam hậu cung, hẻo lánh âm u, rất ít người tìm đến.

Ban đầu cung nô trong Mặc Họa đường không phải đám người này, từ mấy ngày trước được tin nương nương sắp vào cung, toàn bộ Mặc Họa đường trở nên đảo lộn hoàn toàn.” Hong Ngọc nói đến đây liền hạ giọng xuống, đưa mắt nhìn sắc mặt Phó Cẩm Họa, “Hong Ngọc cũng là hôm qua vừa mới đến đây...”

Phó Cẩm Họa biết đây chính là cách hành xử trong cung, cũng không ngạc nhiên, chỉ tùy tiện hỏi: “Vậy người biết lai lịch của những người còn lại trong Mặc Họa đường không?”

Hong Ngọc do dự trong chốc lát, thấy thần tình Phó Cẩm Họa sắc bén, nhưng trong mắt lại thẳng thắn chân thành, cuối cùng gật đầu, nói: “Hong Ngọc cũng biết đôi chút, Phương cô cô được điều từ Phụng Loan cung tới, Lục Châu là người của Ngu phi, những người còn lại thì Hong Ngọc không biết.”

Hồng Ngọc nói xong, thấy Phó Cẩm Họa không nói gì, chỉ nhìn cô ta, không khỏi có phần sợ hãi, cắn chặt môi, hồi lâu mới nói: “Hong Ngọc là người của Cẩm phi nương nương đưa tới...”

Phó Cẩm Họa cười khỏ, bởi nàng đã sớm đoán ra, người như Phó Tổ Cẩm nhất định sẽ hành động như thế.

Hai người đang nói chuyện, Phương cô cô và Lục Châu đi từ ngoài cửa vào, kinh sợ nói: “Chủ nhân, hoàng hậu nương nương đến...”

Phó Cẩm Họa ngẩng giắt mình, vội ra ngoài đón, Hồng Ngọc thấy Phó Cẩm Họa ăn mặc giản dị, biết là không ổn, nhưng trước mắt cũng không kịp ngăn nàng lại để thay quần áo, chỉ đành theo nàng ra ngoài đón xe phượng.

Nằm ngoài sự tưởng tượng của Phó Cẩm Họa, Mộ Dung San rất gầy, dù đã được son phấn che đậy nhưng vừa nhìn đã có thể trông thấy vài phần yếu ớt, đôi mắt nàng ta rất sắc bén, nghiêm nhiên có khí độ của một bậc mẫu nghi thiên hạ.

“Thần thiếp run sợ, thần thiếp khấu kiến hoàng hậu nương nương.”

Thấy Phó Cẩm Họa hành lễ, Mộ Dung San vội ra lệnh cho cung nữ Tắc Hỷ bên cạnh dìu nàng đứng dậy, ôn tồn nói: “Không cần đa lễ. Cô mới vào cung, vốn nên đến Phụng Loan cung gặp ai gia, nhưng ai gia nhất thời không giữ được bình tĩnh nên mới đường đột đến Mặc Họa đường gặp cô, không ngờ lại khiến cô thấy trong lòng bất an, là ai gia đã sai rồi.”

Đang nói, Mộ Dung San chợt lên cơn ho, má đỏ bừng lên, Tắc Hỷ thấy vậy, vội nhìn Hồng Ngọc quát: “Còn không mau dâng trà?”

Lục Châu ở một bên nhanh trí, quay người bưng một chén trà ra đưa cho Tắc Hỷ, Phó Cẩm Họa vội tiến lên, đón lấy chén trà, rót nước trà ra nắp chén, uống một ngụm.

Qua một lúc, nàng mới đưa chén trà đó cho Tắc Hỷ, Mộ Dung San uống mấy ngụm trà, nhìn Phó Cẩm Họa với ánh mắt tán thưởng, nói: “Vừa rồi cô làm tốt lắm, ở trong cung, phải cẩn thận như thế mới được. Biết giữ chừng mực, lại có thể bảo vệ tính mạng cho mình, mới là cái kế lâu dài.”

Đúng thế, Phó Cẩm Họa vừa mới vào cung, đương nhiên không yên tâm với những người bên cạnh mình, mắt thấy Lục Châu bưng chén trà đến, nghĩ tới việc cô ta là người của Ngụ phi, nàng bèn sinh lòng phòng bị, chẳng thà mạo hiểm tính mạng của mình ném trà cho yên tâm, nếu không để cho đám người kia giờ trò, vừa hãm hại nàng, lại đoạt tính mạng của Mộ Dung San thì thật là oan gia.

Phương cô cô ở một bên cười nói: “Hoàng hậu nương nương nói phải, nô tì thấy Họa phi nương nương cũng vô cùng vui mừng, cảm thấy nàng ấy vừa thông minh lại vừa đáng yêu...” Phương cô cô nói mãi, thấy Mộ Dung San nhìn mình với ánh mắt lạnh như băng, thanh âm bất giác nhỏ dần.

“Ai gia nói chuyện cũng đến lượt người xen vào ư?”

Phương cô cô lập tức quỳ rạp xuống đất, kêu lên: “Hoàng hậu nương nương, nô tì biết lỗi rồi, xin hoàng hậu nương nương bớt giận.”

“Người biết lỗi rồi sao? Vậy người nói xem, rốt cuộc người đã mắc lỗi gì?”

Phương cô cô vẫn phủ phục dưới đất, nói: “Nô tì không nên xen vào khi hoàng hậu nương nương nói chuyện, nô tì đáng chết, xin hoàng hậu nương nương bớt giận. Nô tì bảo đảm lần sau sẽ không dám tái phạm nữa.”

Mộ Dung San cười lạnh lùng, nói: “Phương cô cô, người cũng là người có tuổi trong cung, sao lại không biết nặng nhẹ như thế, rốt cuộc là hồ đồ, hay là có kẻ xúi giục người cố tình khinh mạn Họa phi? Nếu hôm nay ai gia không phạt người, chỉ e sau này Họa phi khó lòng quản giáo người.”

Phương cô cô sững người, lập tức nhìn sang Phó Cẩm Họa, cô ta vốn là kẻ biết suy nghĩ, sao lại không hiểu, Mộ Dung San muốn ám chỉ quần áo trên người Phó Cẩm Họa quá đơn giản, không hợp lễ nghi. Còn cô ta là cô cô được huấn luyện trong cung, lại không nhắc nhở Phó Cẩm Họa thay quần áo, Mộ Dung San làm sao có thể không giận?

“Người đâu, tát hai mươi cái, phạt ba tháng tiền lương, nếu có lần sau, nhẹ thì đuổi khỏi cung, nặng thì đánh chết.”

Phương cô cô nghe thấy thế lập tức không dám gào khóc thêm nữa, chỉ nhìn Phó Cẩm Họa có phần ai oán.

Phó Cẩm Họa không nói gì, những lời của Hồng Ngọc đã mọc rễ trong lòng nàng, nàng chỉ coi đây là một màn kịch mà Mộ Dung San cố ý diễn để xóa bỏ sự đề phòng của nàng đối với Phương cô cô mà thôi.

Có điều nàng cũng là nhân vật chính trong màn kịch, muốn tránh cũng không tránh được, thấy Phương cô cô bị cung nhân tát cho hai cái, mới đứng ra quỳ xuống trước mặt Mộ Dung San, cầu xin cho cô ta.

“Mọi chuyện đều do thần thiếp không phải, không liên quan đến Phương cô cô. Thần thiếp mới vào cung, không hiểu quy định trong cung, sau này xin hoàng hậu nương nương chỉ giáo. Xin hoàng hậu nương nương nể tình thần thiếp, tha cho Phương cô cô lần này.”

Mộ Dung San ra lệnh cho Tắc Hỷ đỡ Phó Cẩm Họa đứng dậy, nói: “Cũng được, lần này tha cho người, nhưng vẫn phải phạt tiền lương.”

Phương cô cô sững vì hai má, tạ ơn Mộ Dung San, lại tạ ơn Phó Cẩm Họa.

Mộ Dung San dường như không buồn nhìn đến cô ta, liếc một cái khinh bỉ, nói: “Các người lui cả xuống đi, ai gia có chuyện muốn nói với Họa phi.”

Mắt Phuong cô cô lóe lên, dẫn bọn Lục Châu lui xuống, Phó Cẩm Họa thấy Tắc Hỷ không động đây, bèn cũng gọi Hồng Ngọc đang định bỏ đi quay lại, nói: “Hoàng hậu nương nương, để Hồng Ngọc ở lại cũng không sao.”

Ánh mắt Mộ Dung San lộ ra một tia kinh ngạc, nhìn Hồng Ngọc một cái, Hồng Ngọc chỉ cúi đầu đứng đó, không nói một lời.

“Còn không mau đi chủ nhân của người ngồi xuống?”

Thấy Mộ Dung San cất giọng lạnh lùng, Hồng Ngọc không dám chậm trễ, vội tiến lên dìu Phó Cẩm Họa ngồi xuống một bên. Phó Cẩm Họa cũng không từ chối, chỉ ngồi tựa vào một bên ghế, để tỏ vẻ cung kính.

“Ngày trước trong đại điển sắc phong, cô vốn được cùng Ngu phi, Vận phi vào cung nhận phong, có điều cô gặp nạn, lưu lạc đến biên quan, nghe tin cô bất hạnh gặp nạn, hoàng thượng thương cô phải chịu khổ sở như thế, đặc cách hạ táng theo nghi lễ quý phi. Về sau hoàng thượng lại biết tin cô chưa chết, liền sai Tế Dương vương hộ tống cô từ biên quan về cung, trăm năm sau, chuyện này nhất định sẽ trở thành giai thoại. Trước tiên hoàng thượng cũng từng nhắc tới việc muốn cử hành đại điển phong phi cho cô, nhưng ai gia đã ngăn cản, ai gia nghĩ lời đồn đáng sợ, cô ở ngoài đã được một thời gian, tất là tai tiếng khắp nơi, nếu lại mở cờ giống trống nhất định sẽ khiến bọn tiểu nhân ghi hận trong lòng, sẽ không có lợi cho cô. Cô đừng trách ai gia, ai gia quả thực thương xót cô, nên mới tự đưa ra quyết định như vậy.” Mộ Dung San dùng giọng ôn tồn, đón lấy chén trà từ tay Tắc Hỷ, chậm rãi nhấp một ngụm.

Phó Cẩm Họa vội đứng dậy, khom người cảm tạ: “Vẫn là nương nương lo nghĩ chu toàn, thần thiếp không phải kẻ không biết tốt xấu, cảm tạ ân điển của nương nương.”

Mộ Dung San dường như rất hài lòng với câu trả lời của Phó Cẩm Họa, nói: “Trong hậu cung nhiều người, chuyện thị phi cũng lắm, sau này khó tránh khỏi sẽ có những hiểu lầm, có chuyện gì cứ việc bẩm với ai gia, ai gia tự khắc sẽ đứng ra giải quyết cho cô.”

Phó Cẩm Họa lại cảm tạ Mộ Dung San.

Qua một lát, Mộ Dung San nhìn Phó Cẩm Họa, thấy Phó Cẩm Họa im lặng không lên tiếng, ngẫm chau mày, cười không được tự nhiên, đứng dậy nói: “Ai gia ra ngoài nửa ngày, cũng nên về cung rồi, cô từ xa đến đây, nhất định cũng đã mệt, mau nghỉ ngơi đi.”

Khoảnh khắc Mộ Dung San ra khỏi cửa, Phó Cẩm Họa đột nhiên căng thẳng nói: “Hoàng hậu nương nương, mấy ngày nay thần thiếp không được khỏe, xin...”

Ánh mắt Mộ Dung San lóe sáng, khóe môi nở một nụ cười, gợn ngón tay gầy nhỏ của mình rút một cây trâm đầu phượng dát vàng khảm ngọc từ tay cài lên tóc Phó Cẩm Họa, nói: “Ai gia sẽ nói với Ngự Giám tư một tiếng, bảo bọn họ không chuẩn bị thể ngọc cho cô.”

“Thần thiếp cung tiến nương nương.”

Đội xe phượng của Mộ Dung San đi xa, Phó Cẩm Họa mới thở phào một hơi, Hồng Ngọc đứng bên cạnh hỏi với vẻ không hiểu: “Chủ nhân, đêm nay cũng coi như đêm xuân quý giá của cô, còn chưa gặp mặt hoàng thượng, sao cô có thể lấy cớ thân thể không khỏe để từ chối cơ chứ? Phải biết trong hậu cung này, ai chẳng lấy làm vinh dự vì được hoàng thượng sủng ái?”

Phó Cẩm Họa lạnh nhạt nói: “Người đừng quên, hôm nay là ngày mười lăm...”

Hồng Ngọc kinh ngạc, ngậm miệng không dám nhiều lời.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Cung Cẩm Tú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: KINH TÂM

Nàng nhớ đến Tế Dương vương, nhớ đến Ngu Tấn Thanh, nhớ đến Gia Luật Sở Tế, thậm chí nhớ đến cả Thanh Bích và Ngọc Trân đã vì nàng mà chết, sinh mạng tươi đẹp rực rỡ cứ thế tan biến mất, thậm chí còn chưa kịp cảm nhận được nhịp điệu và sắc màu của sự sống...

Trong Phượng Loan cung.

Mộ Dung San về đến phòng ngủ liền tựa nghiêng trên giường, khẽ ho thành tiếng, Tắc Hỷ ở bên cạnh vội lấy một chiếc bình ngọc từ hộp trang sức bên cạnh ra, đổ ra một viên thuốc trong như giọt nước, dùng khăn gấp bọc lại đưa cho Mộ Dung San, rồi đứng cạnh hầu hạ cô ta uống thuốc.

Hồi lâu sau Mộ Dung San mới thở đều lại, trên mặt cũng có chút huyết sắc, nói: “Tắc Hỷ, người thấy Họa phi thế nào?”

Tắc Hỷ lấy một chiếc thảm mỏng, đắp lên đùi Mộ Dung San, còn mình ngồi dưới chân giường, vừa khẽ đắp bóp cho cô ta, vừa nói: “Tắc Hỷ vốn không có nhận xét gì về Họa phi, chỉ cảm thấy hôm nay chủ nhân đến Mặc Họa đường có phần thừa thãi. Đến khi gặp được cô ta, cũng chỉ cảm thấy mặt mũi xinh đẹp một chút, nhưng đường nét không tinh tế bằng Vận phi, không tinh anh bằng Ngu phi, cũng không kiều diễm bằng Cẩm phi, có điều, ở cô ấy lại toát ra một khí thế nào đó rất khó tả, khiến người khác không dám coi thường.”

“Nếu chỉ có nhan sắc hơn người thì đã đành, nhưng người xem cô ta tiến lui có chừng mực, lại biết quan sát lời nói sắc mặt, đủ biết rõ ràng không phải hạng tầm thường.”

Mộ Dung San khẽ than một tiếng, Tắc Hỷ nhìn thần sắc cô ta, hỏi dò la: “Chủ nhân, người vẫn còn nghĩ đến chuyện đó sao? Theo Tắc Hỷ thấy, tuy người chưa khỏe lên, nhưng cũng không có gì đáng ngại, chỉ cần điều dưỡng thêm nữa là được, cần gì phải lo lắng chuyện đó quá sớm?”

Mộ Dung San lại dùng khăn che miệng khẽ ho vài tiếng, nói: “Thân thể của ai gia, ai gia tự hiểu rõ, chịu đựng qua được mùa đông đã là ông trời hậu ái, chi e trong năm...”

Tắc Hỷ thấy thế, lập tức có phần thương cảm, nước mắt lã chã, nói: “Chủ nhân đừng nói nữa, bất luận thế nào, Tắc Hỷ đều sẽ ở bên người.”

Mộ Dung San cười an ủi, vỗ vỗ lên vai Tắc Hỷ, nói: “Tắc Hỷ, người đã theo ai gia mười sáu năm, từ khi ai gia tám tuổi người đã ở bên cạnh, như hình với bóng không rời. Nếu ai gia quả thực phải ngủ yên dưới đất, đợi ai gia tìm được người có thể gửi gắm, ai gia còn mong người chăm sóc giùm Đình Sóc nữa, nếu không, ai gia làm sao có thể yên lòng được?”

Tắc Hỷ lau nước mắt, hỏi có phần mơ hồ: “Chủ nhân đã chọn được ai chưa?”

“Thực phi là mẫu phi của Đình Sóc, nhưng đáng tiếc tính tình ngu ngốc, không biết tiến lui, không rước họa cho Đình Sóc đã là may rồi, những chuyện khác chẳng thể trông chờ ở cô ta được. Hiện giờ sở dĩ cô ta chịu yên phận, chẳng qua cũng là vì Đình Sóc nên không dám manh động mà thôi.”

“Vậy còn Trinh phi, Đức phi thì sao? Bọn họ cũng đã ở trong hậu cung được một thời gian, chưa từng thất sủng bao giờ.”

“Trinh phi, Đức phi đấu đá với ai gia bao năm nay, chi e trong lòng cũng đã nguội lạnh, bọn họ cũng nên hiểu rõ, nếu hoàng thượng muốn cất nhắc bọn họ, đâu cần phải đợi đến hôm nay? Nhưng hai người bọn họ sức lực ngang nhau, cho dù ai gia có lòng lười kéo một trong hai người, người còn lại cũng sẽ nghĩ đủ mọi cách phá hoại, ai gia không thể mạo hiểm được.”

“Vậy Vận phi, Ngu phi, và cả Cẩm phi thì sao?”

“Phụ thân của Vận phi là tả tướng, gia thế hiển hách, tài nghệ có thừa, vốn là sự lựa chọn thích hợp, nhưng cô ta tính tình lạnh lùng kiêu ngạo, không biết cách xoay sở, tất sẽ phải chịu thiệt lớn. Huynh trưởng của Ngu phi hiện giờ thống lĩnh ba quân, danh tiếng ngất trời, Ngu phi lại đang mang thai, nếu sinh được hoàng tử, vậy thì cô ta không hại đến Đình Sóc đã là vạn phúc, sao có thể bảo vệ cho Đình Sóc được? Cẩm phi gần đây đắc sủng nhất, có điều cô ta tuy tâm cơ sâu sắc, nhưng không đủ thông minh, cứ một mực đòi sủng ái, đợi hoàng thượng chán rồi sẽ chỉ vứt bỏ một bên.”

“Vậy các phi tần còn lại thì sao?”

“Các phi tần còn lại, người thì gia thế thấp hèn, người thì tư chất quá kém, không gánh được trọng trách. Chỉ có...”

Mắt Tắc Hỷ sáng lên, bỗng nhiên hiểu ra, nói: “Chủ nhân muốn nói đến Họa phi ư?”

“Đúng thế!”

“Tắc Hỷ hiểu rồi, Họa phi thông minh hơn người, biết hôm nay là ngày mười lăm, bèn thoái thác rằng thân thể không được khỏe, để hoàng thượng danh chính ngôn thuận ở lại Phụng Loan cung.”

“Cô ta biết tránh mũi nhọn của kẻ khác, quả là hiếm thấy, thực ra đây không phải chuyện gì quan trọng, ai gia thích lòng dạ từ bi của cô ta...”

Tắc Hỷ chau mày, hỏi lại chủ nhân: “Từ bi ư? Người nói đến chuyện cô ta cầu xin cho Phụng cô cô phải không? Nhưng cô ta và Phụng cô cô chưa từng gặp mặt, chẳng có giao tình sâu sắc, xin hay không chẳng qua chỉ là để giữ thể diện mà thôi.”

“Không sai, chẳng qua chỉ là giữ thể diện. Nhưng nếu chỉ là như vậy, vì sao cô ta không đợi Phụng cô cô bị tát mười mấy cái rồi mới cầu xin?”

Tắc Hỷ lúc này mới vỗ tay tán thưởng: “Vẫn là nương nương thông tuệ, lòng sáng như gương, Tắc Hỷ nhất thời ngu muội, không nghĩ ra điểm này. Có điều, Họa phi và Cẩm phi là cùng một mẹ sinh ra, tình thân đương nhiên không cần phải nói. Sau này, nếu hai người bọn họ bắt tay với nhau...”

Mộ Dung San lại ôm ngực ho, thở một hơi, trên mặt hiện lên vẻ chế giễu, nói: “Chuyện này rất đơn giản, vậy thì cứ để hai người bọn họ trở thành hai người xa lạ là xong.”

Tắc Hỷ thấy lòng chùng xuống, nhìn thân hình ốm yếu của Mộ Dung San, trầm mồi thê lương dội đến trong tim, lặng lẽ thở dài, lại nghe thấy Mộ Dung San nói: “Người đi đưa Đình Sóc tới đây cho ai gia, lại đi chuẩn bị mấy món thanh đạm, nhớ nhất định phải thêm món canh ngọc phi thủy mà lần trước hoàng thượng cứ khen mãi đấy.”

Tắc Hỷ y lời lui ra.

Trong lòng Tác Hỷ đương nhiên hiểu, từ khi sức khỏe ngày càng không tốt, Mộ Dung San rất coi trọng ngày mừng một và mười lăm hàng tháng, nghĩ đủ mọi cách lấy lòng Chung Ngân Hoàng, nhưng Chung Ngân Hoàng cũng chỉ ở lại Phụng Loan điện vào ngày mừng một và mười lăm, ngày thường tuy chiều chuộng Mộ Dung San, nhưng hoàn toàn không hề sủng ái thêm.

Mặc Họa đường.

Vì Mộ Dung San đã đích thân đến, ên phi tần các cung cũng đều chuẩn bị quà mừng tới Mặc Họa đường. Trinh phi uyển chuyển, Đức phi sang trọng, Doãn tần, Nguyễn tần yêu kiều, Thẩm chiêu nghi ôn hòa kiều diễm tươi cười, Lệ tiếp dư, Triệu mỹ nhân đến cùng nhau, một người gầy nhỏ xuất trần, một người thướt tha quyền rũ.

Vận phi nói bị nhiễm phong hàn, không tiện ra khỏi cửa, chỉ sai cung nữ đưa quà mừng đến. Còn Ngu phi vì dưỡng thai, nói Chung Ngân Hoàng không cho phép đi lại lung tung, nên cũng chỉ sai cung nữ đưa quà mừng đến mà thôi.

Người duy nhất dùng dằng chưa đến là Cẩm phi Phó Tổ Cẩm.

Phượng cô cô một mặt dẫn theo Hồng Ngọc, Lục Châu nhận quà mừng, đón tiễn khách, một mặt khuyên nhủ Phó Cẩm Họa: “Cẩm phi nương nương nhất định là bận chuyện gì đó, nàng ấy là tỷ tỷ của chủ nhân, sao có thể không đến thăm chủ nhân được?”

Phó Cẩm Họa chỉ cười, Phó Tổ Cẩm đương nhiên sẽ đến, nàng ta xưa nay coi trọng danh tiếng, vốn rất quen làm những chuyện giữ sĩ diện thế này.

Đợi đến tận giờ hẹn, Phượng cô cô thấy thế, chỉ đành nói: “Chủ nhân đi nghỉ trước đi, có lẽ Cẩm phi thương chủ nhân hôm nay mệt, đợi ngày mai mới đến.”

Phó Cẩm Họa không chịu đi nghỉ, ngược lại nói với ngữ khí kiên định: “Không, tỷ ấy nhất định sẽ đến!” Nói rồi nàng sai mọi người lui xuống, chỉ giữ lại Phượng cô cô và Hồng Ngọc ở bên ngoài.

Khi Phó Tổ Cẩm đến Mặc Họa đường, không để Hồng Ngọc thông báo, đi thẳng vào nhà trong, Phó Cẩm Họa chỉ mặc áo trong, đang nằm trên giường, thấy Phó Tổ Cẩm bước vào, khẽ kêu lên một tiếng “Đại tỷ...”, thế rồi quàng mắt bỗng đỏ hoe.

Khỏe nhất Phó Tổ Cẩm cũng thoáng một màn sưng, nghiêng đầu tán thưởng một cách khoa trương: “Mặc Họa đường này tuy không lớn, lại lạnh lẽo xa xôi, nhưng hiếm có nơi nào bên trong lại được bày biện trang nhã thế này, so với Man Âm điện của ta còn tốt hơn nhiều.”

Hồng Ngọc bung trà tiến vào, thấy Phó Cẩm Họa nhìn mình, liền dâng trà cho Phó Tổ Cẩm, thấy Phó Tổ Cẩm không đón lấy, bèn lặng lẽ đặt lên bàn rồi đi ra.

Phó Cẩm Họa tưởng rằng Phó Tổ Cẩm sợ để lộ manh mối gì trước mặt mình, cho nên cố tình đối xử lạnh nhạt với Hồng Ngọc, khi đó nàng chỉ cười khổ, không hề ghi nhớ trong lòng.

Phó Tổ Cẩm cũng cởi áo ngoài, lên giường, hai chị em giống như khi còn ở trong nhà họ Phó, cùng ngủ một giường.

“Đại tỷ, cha mẹ có khỏe không?”

Phó Tổ Cẩm gật đầu, nói: “Bọn họ đều khỏe, có điều cứ nhớ thương muội mãi, nhất là mẹ, từ sau khi muội bị bắt cóc suốt ngày khóc than, khi nghe tin muội chết, khóc đến ngất đi ốm liệt trên giường. Bây giờ nghe nói muội lành lặn trở về hoàng cung, không biết mẹ vui mừng đến mức nào.”

“Ồ.” Phó Cẩm Họa khẽ đáp một tiếng, cũng không biết nên trả lời thế nào, hồi lâu mới lại nói: “Hoàng thượng có đối tốt với tỷ không?”

Nhắc đến chuyện này, mặt Phó Tổ Cẩm rạng rỡ hẳn lên, ánh mắt tươi cười nói: “Hoàng thượng đương nhiên là sủng ái ta, đáng lẽ hôm nay là ngày đại hỷ của muội muội, cũng không biết hoàng hậu dùng cách gì, lại khiến hoàng thượng ở trong Phụng Loan cung. Trong lòng ta bất bình, bèn lưu hoàng thượng ở lại Man Âm điện của ta dùng cơm, cho nên mới đến muộn.”

Phó Cẩm Họa ngậm than thở trong lòng, Phó Tổ Cẩm cứ ở đó mà mừng rỡ, đâu biết rằng đã đem lửa tự đốt thân mình?

Mộ Dung San dù sao cũng là chủ hậu cung, có cung quy làm chỗ dựa, còn Phó Tổ Cẩm chỉ dựa vào chút sủng ái của quân vương mà thôi. Tỷ ấy cũng là người thông minh, sao lại có thể không hiểu rằng trên đời này thứ không đáng tin nhất chính là sự sủng ái của quân vương? Nếu sủng ái đến cực điểm, cũng chính là đẩy tỷ ấy đến bên bờ vực thẳm, bất cứ lúc nào cũng sẽ có nguy cơ rơi xuống vực, tên bắn lên khó tránh, thương đánh ngầm khó chặn, sao mà còn đường sống được?

“Họa nhi, ta nghe nói muội và Tế Dương vương...”

Cuối cùng cũng hỏi đến chuyện này, Phó Cẩm Họa trong lòng hơi run, đáp như không có chuyện gì: “Ngài ấy đối xử với muội không tệ, dọc đường may mà có ngài ấy chăm lo.”

“Ồ? Nhưng ta nghe nói, ngài ấy bị thương mà vẫn một mình xông vào đại doanh triều Nguyên Hy cứu muội, chuyện đó có thật không?” Phó Tổ Cẩm hỏi rất cẩn thận, cho thấy nàng ta cực kỳ xem trọng vấn đề này.

Phó Cẩm Họa trả lời cũng rất cẩn thận, nàng không dám sơ sẩy trước chuyện này, “Đúng là có chuyện đó, khi ấy Tế Dương vương đã biết muội chưa

chết, sợ hoàng thượng trách tội, bèn xông vào trận doanh của triều Nguyên Hy cứu muội ra, có điều không phải ngài ấy đi một mình.”

Đương nhiên không thể coi là chỉ đi một mình được, chẳng phải vẫn còn Thanh Thủ đó sao?

Phó Tổ Cẩm không hỏi tiếp nữa, ngược lại nói: “Tắc Kỳ được gả vào Tế Dương vương phủ, thân thể hình như khỏe mạnh hẳn lên, mấy ngày trước nghe Nhan Thư vào cung nói, Tế Dương vương đó sai người tìm danh y khắp nơi về chữa bệnh cho Tắc Kỳ, cũng coi như có lòng thương yêu Tắc Kỳ rồi.”

Phó Cẩm Họa nắm chặt góc chăn, trong khoảnh khắc mới hoảng hốt nhớ ra, nhị tỷ của nàng đã lấy Tế Dương vương. Tế Dương vương không phải người ngoài, mà là tỷ phu của nàng, nếu yêu nhau, đây chính là một đoạn nghiệt duyên.

Có điều, nếu không yêu, thì cần gì phải vương bận tình sâu, sống chết bao lần như thế?

Phó Cẩm Họa miễn cưỡng mỉm cười, nói: “Nhớ ngày trước tỷ ấy ở trong nhà họ Phó khóc lóc không chịu lấy chồng, bây giờ rốt cuộc cũng chịu gả đi rồi.”

“Kể ra, đó chính là mệnh duyên. Ta cũng không ngờ mình sẽ vào cung.” Phó Tổ Cẩm dường như có chút u sầu, “Ít nhất thì bản ý của ta không phải là vào cung, ta không có được thứ mình muốn, nên chỉ đành tranh cướp thứ người khác muốn mà thôi. Thế đạo chính là như vậy, coi như ta đã hiểu rõ, chẳng thà để cho người ta hận, còn hơn để cho người ta yêu, yêu có thể rất dễ dàng, nhưng hận thì lại khó mà làm được. Yêu chẳng qua chỉ là chuyện nhất thời, hận mới là chuyện suốt cả cuộc đời.”

Phó Cẩm Họa lúc này mới nhớ ra, Phó Tổ Cẩm ngày trước cũng từng thích một người, nam tử có nụ cười anh tuấn phóng khoáng đó, nam tử bịt mặt cầm chổi quét lá cây, nam tử ở trên đài chỉ ra chỗ khiếm khuyết trong thư pháp của Phó Nhan Thư, chính là hắn, Chung Tâm Trạch.

Hồi lâu, Phó Tổ Cẩm mới nói: “Nhan Thư đã đính hôn với ngài ấy, chẳng bao lâu nữa sẽ được gả qua đó.”

Đây là lần đầu tiên Phó Tổ Cẩm nhắc đến người đó trước mặt Phó Cẩm Họa, cho dù ngày trước nàng ta ở trong Cầm Trai đánh đàn ba ngày ba đêm, cũng chưa từng hé nửa lời với Phó Cẩm Họa, chỉ nghe thấy nàng ta lẩm bẩm: “Thực không ngờ người đó lại là Nhan Thư...”

Hai người thủ thi nói chuyện, dù sao cũng là tỷ muội trong nhà, ngoại trừ những chuyện riêng tư nhất ra, cũng chẳng có gì cấm kỵ, Phó Tổ Cẩm bỗng nhiên nói: “Mặc Họa đường của muội có rất nhiều tai mắt, chuyện gì cũng phải chú ý, đừng mắc bẫy kẻ khác, cần làm rắn thì cứ làm rắn, cách tốt nhất là giết một kẻ khiến trăm kẻ khác phải run sợ. Nhớ lại ngày trước, Man Âm điện của ta cũng bị cài cấm tai mắt, chẳng phải cũng đều bị ta ngầm xử lý hết rồi đó thôi?”

Phó Cẩm Họa cười, trong lòng thâm căn nhắc, cuối cùng không nhịn được, nói: “Đại tỷ nói phải lắm, khi cần ra tay muội sẽ ra tay. Có điều, người đại tỷ đưa tới, muội tự khắc sẽ chú ý riêng, chăm sóc tử tế.”

Phó Cẩm Họa lập tức quay đầu lại, kinh ngạc nhìn Phó Cẩm Họa, nói: “Lẽ nào muội nghi ngờ ta cài tai mắt trong Mặc Họa đường của muội?”

Phó Cẩm Họa thấy vẻ mặt Phó Tổ Cẩm không giống như đang giả vờ, trong lòng kinh ngạc, bỗng thấy có chút hối hận, chậm rãi hỏi: “Hong Ngọc chẳng lẽ không phải là người tỷ đưa tới sao?”

Phó Tổ Cẩm cười rầu rĩ, nói: “Mọi người đều nói hậu cung này là nơi cực kỳ đáng sợ, hôm nay coi như ta đã được lĩnh giáo rồi. Muội mới vào cung được một ngày mà đã có người muốn ly gián quan hệ chị em chúng ta, quả là đáng sợ thật. Hong Ngọc kia trước ta chưa từng gặp bao giờ, nếu muội không tin thì ta cũng đành chịu. Đêm đã khuya rồi, ta phải về đây, muội nghỉ ngơi cho khỏe, hôm khác ta lại đến thăm muội.”

Giây phút đó, Phó Cẩm Họa chọn cách tin tưởng Phó Tổ Cẩm, nàng ta xưa nay không ưa nàng, nhưng cũng không đến nỗi dồn nàng vào chỗ chết, vậy thì Hong Ngọc rốt cuộc có lai lịch thế nào? Cô ta nói Phương cô cô là người của Mộ Dung San, Lục Châu là người của Ngưu Hồng Ngạc, rốt cuộc có thật không?

“Đại tỷ, muội tin tỷ.”

Phó Cẩm Họa đứng dậy, xuống giường, Phó Tổ Cẩm đã mặc xong áo ngoài, cầm chiếc áo choàng bên cạnh khoác lên vai Phó Cẩm Họa, cười bất lực, trước khi đi còn nói: “Vân Nương và hai tiểu a đầu ngày trước muội sai Vân Nhận sắp xếp bên ngoài, ta đều đã đưa vào Man Âm điện, đợi đến mai, ta sẽ sai người đưa sang cho muội.”

Phó Cẩm Họa vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ, kinh ngạc là bởi Phó Tổ Cẩm chỉ vì cho rằng mình đã chết, cho nên mới có ý dùng Vân Nương, vui mừng là bởi nàng có thể không tốn chút sức lực nào, mà đã có được tay sai đắc lực.

Đợi sau khi Phó Tổ Cẩm rời đi, Phó Cẩm Họa mới có phần lo sợ, Vân Nương, Đông Tinh, Thu Lộ đều đã ở bên cạnh Phó Tổ Cẩm được một thời gian, rốt cuộc tâm tư họ giờ đặt ở bên nào, nàng liệu còn có thể tin được bọn họ không, điều đó tạm thời vẫn chưa thể biết, chỉ đợi đến mai gặp được bọn họ mới có thể làm rõ phần nào.

Hôm sau, Hong Ngọc, Lục Châu vừa mới hầu hạ Phó Cẩm Họa chải đầu xong, Phương cô cô hôm qua vừa bị Mộ Dung San cảnh cáo nên hôm nay rất cẩn thận, dồn nhiều công sức lên việc ăn mặc của Phó Cẩm Họa. Cô ta chọn một bộ váy bằng vải đoạn viền mép màu tím sẫm, bên ngoài lại trùm một tầng sa mỏng màu hồng nhạt, vừa thu hút, lại không quá rực rỡ, Phó Cẩm Họa cũng rất ưng ý.

“Chủ nhân, vừa rồi người của Phương Loan cung đến nói rằng hoàng hậu nương nương không được khỏe, bảo nương nương các cung không cần đến thỉnh an. Nhưng chủ nhân mới vào cung, không đi e rằng không hợp lý.” Người đang nói chính là Lục Châu.

Phó Cẩm Họa nhìn kỹ cô ta vài lượt, thấy khuôn mặt rất ân cần, bèn nói: “Đi mới là không hợp lý.”

Phurong cô cô dường như vô cùng hài lòng trước quyết định của Phó Cẩm Họa, phụ họa thêm: “Hoàng hậu nương nương đã hạ lệnh không cho đi, nếu chủ nhân của chúng ta vẫn qua đó thỉnh an, bị người ngoài trông thấy, họ sẽ không nói rằng chủ nhân của chúng ta hiểu lễ, mà chỉ cho rằng chủ nhân nóng lòng vội đỡ hoàng hậu nương nương mà thôi.”

Lục Châu nghe vậy thì vội vàng nói: “Là Lục Châu ngu muội, nhất thời suy nghĩ không được chu đáo, xin chủ nhân thứ tội.”

Phó Cẩm Họa chỉ cười nhạt, dường như không để tâm, Lục Châu thấy thế mới thở phào một hơi.

Không lâu sau, đại cung nữ Yên Hà từ Man Âm điện của Phó Tô Cẩm quả nhiên đưa người tới.

Phó Cẩm Họa thấy chỉ có mình Vân Nương đến, trong lòng hiểu rõ, Phó Tô Cẩm làm việc cũng coi như ổn thỏa, biết đưa ba người đến một lúc, nhất định sẽ khiến người khác sinh nghi, cho nên mới chỉ đưa Vân Nương đến trước.

Hồng Ngọc nghe nói là người của Man Âm điện, sắc mặt liền trở nên gượng gạo, né tránh ánh mắt dò xét của Phó Cẩm Họa, vội vã cáo lui xuống bếp, quay người đi ra. Phó Cẩm Họa không quan tâm đến cô ta, đuổi Phurong cô cô, Lục Châu ra ngoài, giữ một mình Vân Nương ở lại, nhất thời trăm niềm cảm khái.

Khi Vân Nương trông thấy Phó Cẩm Họa, cũng vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ, nói: “Vốn dĩ Cẩm phi nương nương nói cô đã vào cung, Vân Nương còn không tin, bây giờ được trông thấy, cứ ngỡ như là đang nằm mơ vậy!”

Phó Cẩm Họa cười nhạt, kéo tay Vân Nương lại gần mình để nhìn kỹ một lượt, hứng thú nói: “Cũng may, đại tỷ của ta không bắt cô làm việc khổ sai, hồng mắt đôi tay khéo léo của cô, nếu không sau này ta quyết không để yên cho tỷ ấy đâu.”

Vân Nương bật cười, nói: “Cẩm phi nương nương rất chiều có tới tôi và Đông Tinh, Thu Lộ, không bắt chúng tôi phải chịu khổ sở gì cả.”

Phó Cẩm Họa nhìn cô ta, nghiêm túc hỏi: “Vân Nương, từ nay về sau, cô có đồng ý đi theo ta không?”

Vân Nương quý xuống đất, kính cẩn đáp: “Từ khi được cô đưa ra khỏi lầu thêu, Vân Nương đã một lòng một dạ muốn đi theo cô, Vân Nương cũng đã dạy Đông Tinh, Thu Lộ như thế.”

Phó Cẩm Họa quả thực không giấu hết nỗi vui mừng của mình, chân tình cầm tay Vân Nương, vừa lắc lắc vừa nói: “Thế thì hay quá, ta ở trong cung cũng coi như có người thân tín rồi. Đợi Đông Tinh, Thu Lộ đến Mặc Họa đường, lại đón Vãn Nhạn vào cung, chúng ta coi như có thể đoàn tụ bên nhau.”

Vân Nương nghe thấy tên Vãn Nhạn, sắc mặt bỗng có phần gượng gạo, Phó Cẩm Họa thấy thần sắc Vân Nương khác thường, bèn hỏi dồn: “Có phải đã xảy ra chuyện gì với Vãn Nhạn không? Vân Nương, cô nói cho ta biết đi, có phải đã xảy ra chuyện gì với Vãn Nhạn không?”

“Vân Nương nghe nói, từ sau khi cô xảy ra chuyện, Vãn Nhạn đã bị bán vào lầu xanh...”

Phó Cẩm Họa cả kinh, lửa giận bùng lên trong lồng ngực, giờ tay gạt một đường qua mấy tách trà trên bàn, mặc cho mảnh sứ vỡ ngổn ngang dưới đất, quát hỏi: “Là ai? Ai đã bán Vãn Nhạn vào lầu xanh? Có phải nhị tỷ của ta không?”

Vân Nương không đáp, trên khuôn mặt thanh tú cũng để lộ ra bao vẻ thương xót và không nỡ, nhưng đầu thế bằng một phần nỗi đau trong lòng Phó Cẩm Họa lúc này? Vãn Nhạn từ nhỏ đã ở bên cạnh nàng, Phó Cẩm Họa xưa nay xa cách tỷ muội trong nhà, nhưng lại hậu ái Vãn Nhạn như muội muội ruột, nay bỗng nhiên nghe thấy cô bé gặp phải cảnh ngộ như vậy, Phó Cẩm Họa sao có thể không đau đến xé lòng?

Phó Tô Cẩm tuy không phải là người dễ gần, nhưng nàng đã bị bắt cóc đem đi, nàng ta cũng không cần phải hạ thủ với Vãn Nhạn. Phó Nhan Thư xưa nay kiêu ngạo, đương nhiên sẽ không hành động như thế, chỉ có Phó Tắc Kỳ, cô ta lòng dạ hẹp hòi, lại thích thù hằn người khác, cũng chỉ có cô ta mới có thể gây ra những chuyện như thế.

Phó Cẩm Họa hận không nói hết, “Phó Tắc Kỳ, tỷ hiểm ác lắm.”

“Nghe nói lão gia, phu nhân nhà họ Phó cũng từng ngăn cản, nhưng chậm mất một bước, Vãn Nhạn gặp nạn, không còn mặt mũi nào nữa, sống chết không chịu bước lại vào cửa nhà họ Phó, cứ thế ở lại trong lầu xanh. Phó lão gia có trách mắng nhị tiểu thư một trận rồi thôi.”

“Chuyện đó lẽ nào chỉ trách mắng là có thể kết thúc hay sao?”

“Cô muốn cứu Vãn Nhạn ra ư?”

Chuyện đó đương nhiên, cho dù phải trả giá bao nhiêu, nàng cũng không thể để Vãn Nhạn chịu khổ thêm một ngày nào nữa. Nhưng nàng không thể ra khỏi cung, chỉ có thể trông chờ người ở ngoài cung đi cứu, mà người thích hợp nhất, không ai khác ngoài Tế Dương vương.

Phó Cẩm Họa lập tức viết một bức thư, bỏ vào phong bì, dùng nến dán lại, đưa cho Vân Nương, nói: “Trong ngày hôm nay, nhất định phải đưa bức thư này ra ngoài, sai người chuyển cho Tế Dương vương.”

Vân Nương cũng không làm vẻ khó khăn gì, nói: “Sau khi Vân Nương vào cung, thường xuyên thăm hỏi, nhờ thái giám đưa ra ngoài bán lấy tiền. Đợi lát nữa Vân Nương sẽ khâu bức thư này trong túi thơm, để tiểu thái giám đưa ra ngoài cung chắc cũng không phải chuyện khó.”

Vừa hay lúc này Hồng Ngọc quay lại, trong tay bưng một bát cháo tổ yến, trông thấy Phó Cẩm Hòa đưa bức thư cho Vân Nương, cũng không nói năng gì.

Phó Cẩm Hòa gọi Hồng Ngọc lại, hỏi: “Hồng Ngọc, Mặc Hòa đường của chúng ta vốn đã nhỏ, người xem, nên sắp xếp cho Vân Nương ở cùng phòng với người hay với Lục Châu thì hơn?”

Hồng Ngọc sững người, do dự giây lát, cuối cùng nói: “Cứ để cô ấy ở cùng Hồng Ngọc cũng được.”

Phó Cẩm Hòa cảm ơn, chậm rãi khuấy bát cháo tổ yến, nói: “Vậy thì sắp xếp cho Vân Nương ở cùng với Lục Châu đi.”

Sắc mặt Hồng Ngọc lập tức trở nên thoải mái, đầu mày thoáng vẻ mừng rỡ, nói: “Cũng được, thật tiếc là Hồng Ngọc không có phúc được ở gần Vân Nương tý tý rồi.”

Có điều, chuyện Vân Nương đưa thư, vẫn bị người khác phát hiện ra.

Tiểu thái giám kia nhận túi thơm và tiền thưởng của Vân Nương, liền dự định ra khỏi cung đưa tin cho Tể Dương vương, đáng tiếc còn chưa ra đến cửa cung, đã bị người của Phụng Loan cung chặn lại, lục soát trong ngoài mấy lượt, mới tìm được bức thư đó từ trong túi thơm.

Trong Phụng Loan cung,

Phó Cẩm Hòa quỳ trên nền gạch đá xanh đã được nửa canh giờ, đầu gối lạnh đến mức đau nhói mà Mộ Dung San vẫn chưa đi từ trong phòng ra, các phi tần khác đã lục tục kéo đến, đều đang khẽ bình luận gì đó.

Vận phi vẫn chưa xuất hiện, Ngu phi cũng thoái thác chưa đến, chỉ sai hai cung nữ đứng hầu bên ngoài Phụng Loan cung nghe tin tức. Phó Tổ Cẩm vội vàng chạy đến, tới trước mặt Phó Cẩm Hòa, khẽ quát: “Mới vào cung được một ngày, muội đã gây ra chuyện rồi!”

Thục phi bật cười, nói: “Cầm phi, muội muội của cô vào cung, cô nên vui mừng mới phải chứ, sao lại sốt ruột thế, có phải sợ muội muội tranh sủng với mình không?”

Sắc mặt Phó Tổ Cẩm càng trở nên khó coi, lạnh lùng đáp: “Thục phi cứ tự lo lấy thân đi thì hơn, dẫu sao thì cô muốn tranh sủng cũng chẳng được đâu!”

Phó Cẩm Hòa kéo tay áo Phó Tổ Cẩm, khẽ nói: “Chuyện này không liên quan tới tỷ, tỷ đừng để bị liên lụy vào.”

Phó Tổ Cẩm nổi giận, khẽ nói bên tai nàng: “Tỷ muội chúng ta vinh nhục cùng hưởng, muội xảy ra chuyện, ta sao có thể gạt sạch can hệ được? Tứ muội, sao muội lại hồ đồ như vậy? Tự tiện đưa thư ra bên ngoài, đây là điều đại kỵ trong cung quy.”

Phó Cẩm Hòa khẽ thở dài, Phó Tổ Cẩm rốt cuộc lo nàng sẽ phải chịu phạt, hay là sợ bị liên lụy?

Không lâu sau, Tắc Hỷ dìu Mộ Dung San đi từ trong phòng ra, mọi người quỳ xuống hành lễ với cô ta, Mộ Dung San khẽ ho vài tiếng, nói: “Đứng lên, ngồi xuống nói chuyện đi.”

Mọi người nhanh chóng đứng dậy ngồi vào chỗ, chỉ riêng Phó Cẩm Hòa vẫn quỳ một góc, Phó Tổ Cẩm thấy thế, cắn răng, lại quỳ xuống bên cạnh Phó Cẩm Hòa, Phó Cẩm Hòa thầm kêu không nên, liếc mắt cho Phó Tổ Cẩm, nhưng Phó Tổ Cẩm lại giận dữ lườm nàng.

Phó Cẩm Hòa ngậm than thở, triều đường kị nhất là kéo bè kéo cánh, trong hậu cung cũng vậy.

Phó Cẩm Hòa hiểu rõ, nếu muốn bảo toàn vinh hoa lâu dài cho hai người, chỉ có lạnh lùng đối xử với nhau, mới có thể khiến Mộ Dung San bớt sinh lòng phòng bị, Phó Cẩm Hòa nói khẽ chỉ đủ cho hai người nghe thấy: “Lát nữa tỷ không được phép cầu xin cho muội đâu đấy.”

Phó Tổ Cẩm đột nhiên phủ phục xuống đất khóc lóc: “Hoàng hậu nương nương, muội muội của thần thiếp vi phạm cung quy, tội đáng muôn chết, xin hoàng hậu nương nương trách phạt muội ấy thật nặng. Thần thiếp không biết gì hết, xin hoàng hậu nương nương đừng giáng tội.”

Mọi người ai nấy đều sững sờ, Thục phi nhìn Phó Tổ Cẩm khinh bỉ, nói: “Cứ tưởng các người tỷ muội tình thâm, hóa ra chẳng qua chỉ là phường tham lam phú quý, vì bản thân, ngay cả tính mạng của muội muội mình cũng không thêm quan tâm.”

Phó Cẩm Hòa không hề ngẩng đầu, nhưng nàng có thể cảm nhận được ánh mắt sắc bén của Mộ Dung San đang nhìn mình chăm chăm, nàng hơi cúi đầu xuống, không nói năng gì.

Mộ Dung San bóp chiếc túi thơm trong tay, quan sát đường thêu bên trên, khen một tiếng, “Đúng là tay nghề nữ công rất giỏi.”

Mộ Dung San đưa chiếc túi thơm cho Tắc Hỷ, Tắc Hỷ cầm lấy, rút từ bên trong ra một bức thư còn gắn nắn, dưới sự ra hiệu của Mộ Dung San bèn bóc ra, chỉ nhìn vài lượt, liền đưa lại cho Mộ Dung San với vẻ mặt vô cùng kinh ngạc.

Mộ Dung San đón lấy, vội vàng đọc qua, lập tức nói: “Tắc Hỷ, mau đỡ Hòa phi dậy, ban cho được ngồi.”

Mọi người cả kinh, ngay cả Phó Tổ Cẩm quý ở một bên cũng lấy làm quái lạ, Triệu mỹ nhân không nhịn được hỏi: “Hoàng hậu nương nương, trong thư rốt cuộc viết gì?”

Mộ Dung San dùng ánh mắt ảm áp, nhìn Phó Cẩm Hòa cười ôn hòa, nói: “Ai gia đã trách nhầm người, để người phải chịu ảm ức rồi, tâm ý của người đối với ai gia, ai gia nhất định sẽ ghi nhớ trong lòng.”

“Nương nương nặng lời rồi.” Phó Cẩm Hòa điềm tĩnh, mặt không đổi sắc nói.

Mộ Dung San sai Tắc Hỷ đưa bức thư cho các phi tần, để bọn họ truyền nhau đọc, mọi người vừa kinh ngạc vừa ngấm ngấm sinh lòng oán hận, Hòa phi này quả nhiên không hề đơn giản.

Hóa ra, trong bức thư Phó Cẩm Hòa viết không hề nhắc đến chuyện của Vãn Nhan, mà nói Mộ Dung San không được khỏe, chứng bệnh giống như Phó Tắc Kỳ, nay Phó Tắc Kỳ sau khi được Tể Dương vương tìm danh y khắp nơi chữa trị, bệnh tình đã chuyển biến tốt, vậy thì xin nhờ Tể Dương vương đưa diệu thủ thần y vào cung giúp Mộ Dung San chữa bệnh.

Bức thư như thế, hoàn toàn không thể nói là vi phạm cung quy được, Mộ Dung San chỉ cảm thấy trong lòng mừng rỡ, mọi người đưa mắt nhìn nhau, đều hận đến mức ngứa ngáy chân răng, trách mình sao không nghĩ đến nhờ cha anh trong nhà làm những việc đại loại như thế.

“Tắc Hỷ, lấy chuỗi tràng hạt của ta ra đây, thưởng cho Hòa phi.”

Khi Tắc Hỷ mang chuỗi tràng hạt bằng ngọc đi ra, ai nấy lại hít một hơi, chuỗi tràng hạt đó còn là do tiên hoàng ban cho Mộ Dung San trong lễ đại hôn của Chung Ngân Hoàng và Mộ Dung San, ngày thường Mộ Dung San cũng rất hiếm khi đem ra, chỉ những lúc nhà rồi mới ngấm nghĩa vuốt ve mà thôi.

Hiện giờ, cô ta lại đem chuỗi tràng hạt này thưởng cho Phó Cẩm Hòa, có thể thấy cô ta xem trọng Phó Cẩm Hòa đến mức nào.

Phó Tổ Cẩm quý ở đó, vô cùng khó xử, Phó Cẩm Hòa đích thân đỡ nàng ta dậy, trong lòng Phó Tổ Cẩm càng thêm oán hận, không nhịn được bèn ngấm véo Phó Cẩm Hòa một cái, Phó Cẩm Hòa chau mày, xoa cổ tay đau đớn, không hề kêu lên.

“Hoàng hậu nương nương, hay là cứ đưa bức thư này cho Tể Dương vương đi, nếu nhị tỷ của thần thiếp quả thực đã khỏi bệnh, thì hãy sai Tể Dương vương đưa danh y vào cung, chẩn trị cho hoàng hậu nương nương, cũng không uổng tâm ý của thần thiếp.”

Khi bức thư đó truyền đến tay Trinh phi, chỉ thấy Trinh phi chau mày, nhìn Phó Cẩm Hòa có phần kinh ngạc, Phó Cẩm Hòa vò chặt khăn tay không lên tiếng, Mộ Dung San trông thấy, bèn hỏi: “Trinh phi, bức thư đó có chỗ nào không ổn?”

Trinh phi dường như tỉnh lại, trình bức thư lên cho Mộ Dung San, cười nói: “Làm gì có chỗ nào không ổn? Có điều chữ của Hòa phi đẹp quá, sau này tỷ tỷ muốn sai muội muội chép kinh, muội muội cũng không dám nhận lời nữa, có Hòa phi ở đây, chữ của muội muội đâu dám để cho ai nhìn?”

Mộ Dung San cười nói: “Cho dù muội muốn lười nhác thì cũng không thể đồ lên đầu Hòa phi như vậy được! Sau này cô ấy cũng viết, muội cũng phải viết, chẳng ai thoát được đâu.”

Mọi người cười hòa theo, không khí trong phút chốc trở nên hòa hợp, Phó Cẩm Hòa và Phó Tổ Cẩm nhìn nhau, tuy Phó Tổ Cẩm cũng đang cười, nhưng trong mắt vẫn còn nộ khí.

Sau cùng Mộ Dung San cũng đồng ý đưa bức thư cho Tể Dương vương, hơn nữa còn sai thái giám của Phượng Loan cung đường đường chính chính đi đưa, còn nói với Phó Cẩm Hòa: “Về sau những chuyện thế này, cứ việc bẩm với ai gia, ta sẽ sai người đưa thư cho muội, không cần phải giấu diếm, đây đâu phải chuyện gì không thể để cho người ngoài biết chứ.”

Phó Cẩm Hòa cung kính gật đầu khen phải, tạ ơn Mộ Dung San, mọi người thấy Mộ Dung San đã mệt, cũng dần dần tản ra.

Trên đường về, Phó Cẩm Hòa đuổi theo Phó Tổ Cẩm, ai ngờ Phó Tổ Cẩm không thèm để ý đến nàng, nói: “Uổng cho ta một phen sợ hãi, giả vờ ngu ngốc, còn muội nổi danh hết cỡ rồi.”

Phó Cẩm Hòa chỉ cười, nói: “May mà tỷ thông minh, không cầu xin cho muội, nếu không tỷ nghĩ hoàng hậu nương nương sẽ dễ dàng tha cho muội như vậy sao?”

“Biết thế thì tốt!” Phó Tổ Cẩm hậm hực nói, “Có điều, muội cũng không cần phải vội vàng vội vã cô ta như thế đâu! Cô ta đã là kẻ sắp chết rồi, ngay cả người trong thái y viện còn không chữa trị được, muội còn mong Tể Dương vương có cách gì?”

Phó Cẩm Hòa vội bịt miệng Phó Tổ Cẩm, oán trách: “Thực không biết rốt cuộc tỷ thông minh hay hồ đồ nữa, những lời như thế mà cũng dám nói ra ư?”

Phó Tổ Cẩm cười, nói giọng lạnh lùng: “Ta có gì mà không dám? Ngay cả hoàng thượng còn từng ngấm ám chỉ bên gối với ta rằng, phải sớm lo ngôi hậu mới được. Nếu người không liệu được rằng hoàng hậu sẽ chết, sao lại vội vã muốn tuyền một hoàng hậu mới như thế?”

“Tuy là nói vậy, nhưng chúng ta không thể rêu rao ở bên ngoài được, nếu truyền đến tai hoàng thượng, chỉ e long nhan sẽ đại nộ cho mà xem.”

Phó Tổ Cẩm cười đắc ý, nói: “Cho dù hoàng thượng biết thì đã sao, giết ta ư? Hoàng thượng không nỡ đâu.”

Thấy nàng ta đi ra xa, Phó Cẩm Hòa ngấm thờ dài, tính cách tự cao tự đại như thế của Phó Tổ Cẩm sớm muộn rồi sẽ làm hại tỷ ấy mà thôi.

Về đến Mặc Họa đường, Vân Nương thấy Phó Cẩm Họa bình an trở về, trái tim phấp phồng hồi lâu cuối cùng cũng được yên, vội nói: “Vân Nương không dám làm những việc như thế nữa, suýt thì hại chủ nhân, Vân Nương hối hận vô cùng.”

“Cô không cần để bụng, chẳng phải ta vẫn lành lặn quay về đây thôi?”

Vân Nương vẫn nghi hoặc, hỏi: “Nhưng không phải chủ nhân muốn Tể Dương vương giúp tìm cách cứu Vãn Nhạn hay sao? Vì sao lại thành ra mời danh y chữa bệnh cho hoàng hậu?”

Phó Cẩm Họa cười nhạt, đưa chuỗi tràng hạt Mộ Dung San ban thưởng cho Vân Nương, dặn cô ta bảo quản kỹ lưỡng, nói: “Một chiêu ném đá dò đường, tuy ném không trúng, nhưng cũng đáng.”

Vân Nương dường như có phần hiểu ra, thấy trên mặt Phó Cẩm Họa lộ vẻ tự tin và điềm tĩnh, bỗng nhiên lại có phần thất thần.

Phủ Tể Dương vương, đêm.

Trong thư phòng, ánh đèn mờ mờ, ánh trăng ngoài cửa sổ rọi qua khe cửa, phản chiếu một vầng sáng nhàn nhạt trên mặt đất, một người đang đi qua đi lại phá tan vầng sáng ấy.

Tể Dương vương cầm lá thư trong tay, nhìn qua nhìn lại, nét chữ mềm mại mà vẫn rắn rỏi, phóng khoáng, quả thực là chữ của nàng, có điều chàng vẫn cứ cảm thấy bức thư này không đơn giản như nó vốn có, miệng lầm bầm: “Chỉ là muốn bản vương đưa danh y vào cung sao? Nàng vừa mới vào cung, hành sự có lẽ cũng không cần phải vội vã đến thế.”

“Hôm qua nàng ấy sai nô tì đến nhà họ Phó tìm Vãn Nhạn, nhưng Vãn Nhạn đã không còn ở trong phủ, hay là...” Thanh Thù vừa nói, đột nhiên cánh mũi dựng lên, nói: “Bức thư này có mùi...”

Thanh Thù sinh ra đã mang dị bẩm, có thể ngửi thấy những mùi rất nhẹ, Tể Dương vương đưa bức thư cho Thanh Thù, thấy Thanh Thù để lên mũi gắng sức ngửi, nói: “Ngoại trừ mùi mực ngự chế, còn có một mùi hương lạ nữa, trên bức thư này nhất định có bôi thứ gì đó khác.”

Tể Dương vương vội ra lệnh cho Thanh Thù bưng một chậu nước toilet, thả bức thư vào trong nước, trong thư bỗng hiện ra một hàng chữ nhỏ, trong chớp mắt liền biến mất, nhưng Tể Dương vương và Thanh Thù đều đã nhìn rõ, “Vãn Nhạn ở lâu xanh, mong ngài cứu cô ấy ra đưa vào cung.”

Tể Dương vương vớt bức thư ra khỏi chậu nước, chỉ thấy tờ giấy đã bị nước ngấm rã nát, thần tình có phần sầu khổ. Thanh Thù thấy vậy, than thở nói: “Nàng ấy sợ người khác nắm được sơ hở, cho nên đã bôi một thứ dầu đặc chế, khiến cho nét chữ chỉ hiện lên một thoáng rồi biến mất ngay, cho dù người khác trông thấy, cũng không có cách gì đối chứng.”

“Nàng xưa nay vốn vẫn rất thông minh.” Trong lời nói của Tể Dương vương có phần đắc ý, như chàng đang tự hào vì điều đó.

“Chuyện của Vãn Nhạn...”

“Lập tức sai người đi ngay, một khắc cũng không được chậm trễ, chính ngọ ngày mai, bản vương muốn trông thấy Vãn Nhạn.” Tể Dương vương sắc mặt trịnh trọng, bởi chuyện nàng muốn chàng làm, chàng nhất định sẽ hết sức.

“Vâng!” Thanh Thù đáp ngắn gọn.

“Người lui ra đi, bản vương còn muốn ngồi đây một lát.” Tể Dương vương quay lưng lại với Thanh Thù, trong tay cầm một vỏ rượu mạnh, uống từng ngụm lớn, hoàn toàn không cảm thấy vị cay.

Mặc Họa đường.

Phó Cẩm Họa đã giao mọi chuyện lớn nhỏ trong Mặc Họa đường cho Phương cô cô và Vân Nương xử lý, quyết định như vậy cũng là vì nhiều lẽ. Thứ nhất, Phương cô cô là người có tuổi ở trong cung, kinh nghiệm phong phú; thứ hai cũng muốn để cho Vân Nương rèn luyện bản thân bên cạnh Phương cô cô; còn về Hồng Ngọc, Lục Châu vẫn theo bên cạnh Phó Cẩm Họa, hầu hạ nàng chải đầu rửa mặt, bưng trà rót nước.

Đêm hôm đó, Hồng Ngọc hầu Phó Cẩm Họa đi ngủ xong, liền cùng Lục Châu nghỉ ngơi trực đêm bên ngoài.

Trong phòng chỉ thấp một ngọn đèn u ám bên cửa sổ, theo con gió đêm luồn vào từ khe hở trên song, ánh nến yếu ớt lung lay, Phó Cẩm Họa không ngủ được, nằm trên giường nhìn ngọn đèn, dòng suy nghĩ chẳng bao lâu sau đã lạc vào chốn xa xôi.

Nàng nhớ đến Tể Dương vương, nhớ đến Ngu Tấn Thanh, nhớ đến Gia Luật Sở Tể, thậm chí nhớ đến cả Thanh Bích và Ngọc Trân đã vì nàng mà chết, sinh mạng tươi đẹp rực rỡ của họ cứ thế tan biến mất, thậm chí còn chưa kịp cảm nhận được nhịp điệu và sắc màu của sự sống...

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Cung Cẩm Tú* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: TRẦM LẶNG

Có những người, giết hấn, cũng coi như đã cứu hấn. Có những người, cứu hấn, lại chẳng khác gì giết hấn.

Bỗng nhiên, ánh sáng trong phòng vụt tắt, Phó Cẩm Họa đưa mắt nhìn về phía cửa, thấy một bóng người đi vào, nàng cả kinh, còn chưa kịp kêu lên thì đã nhận ra, người đó chính là Chung Ngân Hoàng.

Chỉ thấy khuôn mặt người anh tuấn, trên trán đeo một miếng ngọc màu xanh biếc, lấp lánh ánh sáng, áo bào màu vàng lóa mắt mà uy nghiêm, đôi mắt nhìn Phó Cẩm Họa một cách dò xét, như thể muốn nhìn thấu tâm can nàng.

Phó Cẩm Họa hơi sững người, thậm chí quên cả thỉnh an, may mà Chung Ngân Hoàng cũng không giận, ngồi trên giường, nhìn Phó Cẩm Họa đang ôm chân, cười nhạt nói: “Trẫm nghe nói hôm nay nàng phải chịu ảm ức ở Phụng Loan cung, nên mới qua thăm nàng.”

“Thần thiếp惶恐.”

“Tâm ý của nàng đối với hoàng hậu, trẫm cũng vô cùng cảm kích, nếu chỉ là như vậy...”

Chung Ngân Hoàng nói giữa chừng câu rồi bỏ đó, thêm một phần dò xét Phó Cẩm Họa, đôi mắt như đầm băng lạnh thấu xương, trong lòng Phó Cẩm Họa run lên, hồi lâu mới cố làm vẻ yêu kiều, nói: “Thần thiếp một là muốn nhờ Tể Dương vương đưa danh y vào cung chữa bệnh cho hoàng hậu nương, hai là... muốn nhờ Tể Dương vương tìm tỷ nữ Vãn Nhạn của thần thiếp về, thần thiếp từ nhỏ đã ở bên cạnh cô ấy, tình cảm rất sâu sắc.”

Đáy mắt Chung Ngân Hoàng lóe lên một tia kinh ngạc, không biết vì ngạc nhiên trước việc Phó Cẩm Họa nhờ cậy, hay là vì nàng lại chịu nói ra tất cả sự thực, lập tức gạt đầu, nói: “Nàng quan tâm đến người hầu như thế thật là hiếm có, trẫm chuẩn y cho nàng, để tỷ nữ ở nhà họ Phó của nàng vào cung hầu hạ.”

Phó Cẩm Họa đang định hành lễ, mới chợt nhận ra mình vẫn đang ở trên giường, nàng hoang mang định xuống giường, không ngờ Chung Ngân Hoàng giờ tay giữ lấy vai nàng, dịu giọng nói: “Không cần đề ý đến những lễ nghi sáo rỗng đó nữa, để trẫm ngắm nàng cho kỹ.”

Đây là lần thứ hai Phó Cẩm Họa gặp Chung Ngân Hoàng, lần đầu tiên là lúc tranh tuyển hoa khôi trong phủ Tể Dương vương.

Ánh mắt Chung Ngân Hoàng rực lửa, bàn tay đặt trên vai Phó Cẩm Họa vẫn chưa nhấc lên, Phó Cẩm Họa hơi co người về phía sau, xấu hổ khẽ cúi đầu, không dám vùng vẫy, cũng không thể vùng vẫy, trong lòng rối bời khó tả.

Chung Ngân Hoàng kéo tay Phó Cẩm Họa, vén tay áo của nàng lên đến khuỷu, thấy dấu thủ cung sa đỏ thắm trên tay trái vẫn còn đó, khóe môi khẽ nhếch lên, nói: “Trẫm đến thăm nàng, đã chuẩn bị cho tình huống xấu nhất, không ngờ nàng lại mang đến cho trẫm một điều bất ngờ.”

Phó Cẩm Họa cười khổ trong lòng, “Chuẩn bị cho tình huống xấu nhất ư? Nếu hoàng thượng không nhìn thấy dấu thủ cung sa, e rằng sẽ ban cho thần thiếp cái chết phải không?”

Ánh mắt Chung Ngân Hoàng như lưỡi dao, hỏi với ý vị sâu xa: “Nàng có gì oán hận?”

“Thần thiếp không dám.”

Phó Cẩm Họa bỏ tay áo xuống, Chung Ngân Hoàng thấy mái tóc đen nhánh của nàng xõa xuống vai, áo trong hơi lộ ra, nơi cổ áo làn da trắng như tuyết, trên người còn toát ra mùi thơm nhẹ nhẹ có phần động tình, bèn dùng tay nâng cằm Phó Cẩm Họa lên, ngắm nghía thật kỹ. Phó Cẩm Họa cúi hàng mi vừa dày vừa dài, dưới ánh đèn, tạo thành nửa vòng sáng, quyến rũ đến tan chảy con tim.

Phó Cẩm Họa càng tỏ vẻ yêu kiều khả ái, Chung Ngân Hoàng càng sinh nghi, khẽ hỏi: “Trẫm vẫn không hiểu, người con gái đẹp thế này, sao bọn họ lại bỏ qua?”

Sắc mặt Phó Cẩm Họa cứng đờ, nhìn ánh mắt Chung Ngân Hoàng không được tình cảm cho lắm, bất giác lùi về phía sau tránh bàn tay người, nói giọng chế giễu: “Hoàng thượng cảm thấy phi tần của mình chưa bị người khác khinh bạc cũng là một chuyện mất thể diện sao?”

Chung Ngân Hoàng ngẩn người, lập tức bật cười, thấy Phó Cẩm Họa tựa như một chú mèo con bị chọc giận đang gừ gừ, bỗng nhiên nổi hứng đùa giỡn, một chân đá bay đôi giày, lên giường ngồi đối diện với nàng, hỏi: “Vậy thì, nàng nói cho trẫm nghe, sau khi bị Gia Luật Sở Tề bắt cóc vào ngày sắc phong, đã xảy ra những chuyện gì, có được không?”

“Thần thiếp có thể nói, nhưng có lẽ sẽ khiến hoàng thượng thất vọng thôi.”

“Ồ? Sao trẫm lại thất vọng?”

“Chuyện mà thần thiếp sắp kể chẳng mùi mẫn chút nào.” Phó Cẩm Họa không thoải mái trong lòng, lời nói ra cũng khó tránh khỏi có phần khi bạc.

Chung Ngân Hoàng không giấu được nụ cười trong mắt, nói: “Đúng là thú vị thật, chẳng trách bọn họ lại buông tha cho nàng! Nếu trẫm là bọn họ, cũng

chẳng thà từ từ đưa giỡn với nàng mới vui. Nữ nhân trong thiên hạ rất nhiều, nhưng những người con gái có thể khiến trẫm có hứng ngồi trên giường nghe kể chuyện lại không hề nhiều đâu.”

Lúc này Phó Cẩm Họa cũng nhận ra Chung Ngân Hoàng không thích những cô gái rậm rạp vâng lời, người càng thích những cô gái tâm lòng trong sáng, cơ trí thông minh, nàng bèn chau mày nói: “Vừa rồi hoàng thượng nói chưa đúng lắm! Thứ mà thần thiếp muốn kể không phải là một câu chuyện...”

“Được rồi, được rồi, coi như trẫm nói sai.” Chung Ngân Hoàng xua tay, ra hiệu cho Phó Cẩm Họa mau chóng bắt đầu kể.

Phó Cẩm Họa ban đầu không tình nguyện, nhưng trông thấy thần sắc chăm chú của Chung Ngân Hoàng, cũng không dám hàm hồ, bèn chỉ đem những sự kiện quan trọng kể cho Chung Ngân Hoàng nghe, đương nhiên, cũng đề lộ ra một phần chuyện Ngu Hồng Ngạc sai người hành thích nàng, những dây mơ rễ má giữa nàng và Ngu Tấn Thanh, Tể Dương vương.

“Nếu hoàng thượng không tuyên triệu thần thiếp về cung, chỉ e thần thiếp sẽ cả đời ở lại thành An Lăng, dẫu sao thì cũng là người đã chết một lần, thần thiếp còn có gì phải sợ?”

Phó Cẩm Họa nhớ lại đêm hôm đó khi Chung Tầm Trạch đem thánh chỉ đến, Tể Dương vương sốt đến mức toàn thân nóng bừng, Ngu Tấn Thanh mở miệng nói muốn giết nàng, lại còn Thanh Bích thay nàng mà chết, không khỏi chua xót trong lòng, màn sương nơi đáy mắt dần dâng lên, đến nỗi lúc đó sắc mặt Chung Ngân Hoàng phản ứng như thế nào nàng cũng không nhìn rõ.

“Hôm đó trẫm nghe nói nàng đã thất thân, liền sai Tầm Trạch đi... Sau này, trẫm cũng cảm thấy có phần không ổn, an táng thi thể đó theo nghi thức dành cho quý phi, lại đón tỷ tỷ của nàng vào cung phong làm phi, coi như chuộc lỗi một phần với nhà họ Phó của nàng.” Chung Ngân Hoàng khẽ thờ dài.

“Vậy hoàng thượng làm thế nào mà biết được, thần thiếp vẫn chưa chết?”

Sắc mặt Chung Ngân Hoàng đột nhiên sa sầm, ngữ khí cũng trở nên lạnh như băng, nói: “Chuyện Tể Dương vương một mình xông vào đại doanh triều Nguyên Hy cứu mỹ nhân, người trong thiên hạ ai mà chẳng biết?”

Phó Cẩm Họa sửng người, nhất thời không biết phải tiếp lời thế nào, vuốt mấy sợi tóc bên tai, hồi lâu mới nói: “Tể Dương vương đã biết thần thiếp chưa chết, đương nhiên phải liệu mình tương cứu, dẫu sao thì thần thiếp vẫn là Họa phi được hoàng thượng sắc phong.”

“Ồ, nếu là Trinh phi, Đức phi của trẫm gặp nạn, Chung Hoa Ly liệu có liều mình đi cứu không?”

“Có!” Phó Cẩm Họa cắn môi, nói ra những lời giả dối một cách quyết liệt đến mức khiến bản thân cũng phải ngạc nhiên.

Chung Ngân Hoàng cười lạnh lùng, nói: “Nếu Tể Dương vương là người làm việc tốt một cách bừa phứa như thế, hắn đã chẳng sống được đến bây giờ. Hắn từng nói với trẫm, có thể sống đến giờ, là bởi hắn liên tục giết người, chứ không phải cứu người...”

Phó Cẩm Họa lẩm bẩm nhắc lại: “Là giết người, không phải cứu người, là giết người, không phải cứu người... Có những người, giết hắn, cũng coi như đã cứu hắn. Có những người, cứu hắn, lại chẳng khác gì giết hắn.”

Chung Ngân Hoàng ngẫm tán thưởng những lời sâu sắc ấy, nói: “Hôm đó, khi trẫm hạ chỉ ban cái chết cho nàng, là ai đã bày kế cứu nàng?”

Cuối cùng vẫn quay lại vấn đề này, Phó Cẩm Họa quỳ trên giường, hoảng sợ nói: “Là thần thiếp đã ép Thanh Bích đóng giả mình, Khánh Triết vương, Tể Dương vương và Ngu tướng quân đều không biết chuyện này.”

“Không biết ư? Sự thông minh tài trí của ba người đó cộng vào nhau, thiên hạ này còn ai địch nổi? Nàng nói bọn họ không hề hay biết, nàng nói nàng giấu được cả ba người đó, trẫm làm sao tin được?” Chung Ngân Hoàng vừa nói vừa nhẹ nhàng nâng một lọn tóc của Phó Cẩm Họa lên vuốt ve.

“Sự thực chính là như vậy, hoàng thượng không tin thần thiếp cũng chẳng còn cách nào khác. Chẳng lẽ hoàng thượng cho rằng ba người đó mưu đồ khi quân?”

Phó Cẩm Họa hỏi ngược lại, hỏi xong cũng tự kinh sợ toát mồ hôi, nàng biết rõ chuyện này rất quan trọng, nếu trả lời không cẩn thận, sẽ có thể dẫn tới đại họa.

Chung Ngân Hoàng yên lặng, đây là cục diện mà người không muốn đối mặt nhất, nếu ba người đó mưu đồ cấu kết với nhau, vậy thì triều Thương Ly nhất định sẽ đại loạn, hồi lâu, người mới khẽ nói: “Tầm Trạch sẽ không làm như vậy, Tấn Thanh cũng không, Tể Dương vương... cũng không đâu.”

Phó Cẩm Họa ngẫm thờ phào một hồi, thấy tâm trạng Chung Ngân Hoàng bình ổn, không phải người dễ cấu giận, cũng không còn lo sợ bất an nữa, bèn khẽ dò xét: “Hoàng thượng, đêm đã khuya rồi, hoàng thượng nên đi giá nghỉ ngơi cho sớm thì hơn.”

“Nàng đang đuổi trẫm đấy ư? Hôm qua nàng lấy cớ không khỏe không chịu hầu vua, hôm nay vẫn còn muốn trẫm đến Phụng Loan cung sao?”

Phó Cẩm Họa lập tức giải thích: “Thần thiếp không dám! Chỉ là hôm qua, thần thiếp đã nói mình không được khỏe, hôm nay lại được hoàng thượng sủng ái... người ngoài sẽ xì xào bàn tán.”

Chung Ngân Hoàng khẽ cười, nói: “Nàng là người đầu tiên dám đuổi trẫm đấy.”

Phó Cẩm Họa yếu điệu nói: “Hoàng thượng thứ tội, chỉ vì Mặc Họa đường này của thần thiếp đông người nhiều chuyện, thần thiếp không thể không cần

thận đôi phó.”

“Nàng đang ngầm nói với trăm rằng, trong Mặc Họa đường có tai mắt của người khác ư?”

“Thần thiếp không dám.”

“Đồng người nhiều chuyện có gì là không tốt đâu? Bọn họ chịu cái tai mắt ở đây, chứng tỏ bọn họ chỉ úy kị nàng mà thôi. Nếu nàng yên ổn sống qua ngày, bọn họ cũng không đến mức làm gì nàng, nếu một ngày nào đó Mặc Họa đường này không cài nổi một tai mắt nào vào, vậy thì bọn họ nhất định sẽ dồn nàng vào chỗ chết, khi đó nàng muốn sống cũng chẳng dễ dàng gì.”

Phó Cẩm Họa ngược mắt nhìn Chung Ngân Hoàng, thấy giữa lông mày người có chút âm u liền không khỏi giật mình, người nói không phải không có lý, thâm cung sâu như biển, rốt cuộc phải phá giải bao nhiêu mưu kế mới có thể sinh tồn?

“Nàng nghỉ ngơi đi, hôm khác trăm lại đến thăm nàng. Nếu nàng thông minh một chút, sẽ biết ở trong cung phải làm thế nào mới có thể sống lâu, trăm cũng không muốn trông thấy những người con gái mình từng yêu thích phải uống mạng, nhưng đó chính là số phận, trăm dù có lòng bảo vệ, cũng chỉ càng nhanh chóng ép các nàng đến đường cùng mà thôi.” Chung Ngân Hoàng dường như có phần thương cảm, nhìn Phó Cẩm Họa hồi lâu rồi mới bỏ đi.

Hôm sau, Phó Cẩm Họa vừa chải đầu xong chưa lâu, Tắc Hỷ liền dẫn người bưng phần thưởng của Mộ Dung San đến.

Hóa ra, sau khi rời khỏi Mặc Họa đường, Chung Ngân Hoàng đã đến Phụng Loan cung, đây là lần đầu tiên Chung Ngân Hoàng ở lại Phụng Loan cung mà không phải là ngày mừng một hay mười lăm, quả thực khiến Mộ Dung San rất vui mừng. Mộ Dung San cho rằng nhất định là do Phó Cẩm Họa có công khuyên nhủ, lại càng thêm quý mến nàng vài phần.

Tắc Hỷ đầy vẻ cảm kích, định nói rồi lại thôi, muốn nói điều gì đó mà trước sau chưa mở miệng đã bỏ đi.

Phượng cô cô cảm thấy phần thưởng của Mộ Dung San cho Phó Cẩm Họa là vinh dự của Mặc Họa đường, thái độ rất hạ hê. Nhưng Phó Cẩm Họa chẳng hề mừng rỡ chút nào, thấy Mộ Dung San phen này nhiệt tình như thế, nàng lại cảm thấy rất bất an.

Đình hóng gió trong Mặc Họa đường, bên chiếc bàn đá.

Gió xuân ấm áp, hải đường tứ quý đang nở rộ, nước chảy xuống từ tòa giả sơn tạo thành từng vòng, dần dần lan rộng ra, biến mất, rồi lại xuất hiện, lặp đi lặp lại không có điểm dừng. Trên bàn đá đặt một ấm trà hoa hồng, còn có mấy đĩa điểm tâm tinh xảo.

Phó Cẩm Họa kéo Vân Nương cùng ngồi xuống, lo lắng hỏi: “Cũng không biết ngài ấy đã tìm được Ván Nhận chưa? Vân Nương, cô không biết trong lòng ta lo lắng muốn chết, nếu Ván Nhận xảy ra chuyện gì, chỉ e cả đời này ta chẳng thể nào yên lòng được.”

“Dựa vào thủ đoạn của Tế Dương vương, tìm một người trong Tuyền Thành thì có gì là khó, chủ nhân đừng lo lắng.”

Phó Cẩm Họa vốn muốn bảo Vân Nương đừng xưng hô là chủ nhân này chủ nhân nọ nữa, nhưng Vân Nương kiên quyết không chịu, còn nói nếu ở bên ngoài lỡ miệng dễ khiến người khác sinh nghi, chỉ e không được ổn thỏa.

Lát sau đã thấy Hồng Ngọc vội vàng tới báo, có Trinh phi đến.

Phó Cẩm Họa nhớ lại thần sắc của Trinh phi khi cầm bức thư ngày hôm qua, trong lòng có chút bối rối, nàng đang định quay về gian trước gặp cô ta thì ngoảnh mặt lại đã thấy Trinh phi đứng trước mặt mình, vừa mỉm cười vừa chậm rãi đi tới trên những bậc thang chỉ cao hơn mặt nước một tấc.

“Trinh phi nương nương...”

Phó Cẩm Họa đang định hành lễ liền bị Trinh phi ngăn lại, nói như hờn mát: “Tôi chẳng qua chỉ vào cung sớm hơn cô vài ngày, lớn hơn vài tuổi, nếu cô không chê, gọi tôi một tiếng tỷ tỷ là được, lễ này tôi không nhận nổi đâu.”

“Tỷ tỷ...” Phó Cẩm Họa cùng Trinh phi ngồi xuống, thấy Trinh phi tuy mặt mày tươi cười đầy vẻ ôn hòa, nhưng trong lòng Phó Cẩm Họa nàng không dám lơ là chút nào.

“Người ngoài cứ tưởng Mặc Họa đường của muội muội là nơi hẻo lánh, nhất định là đơn sơ, ai ngờ bên trong lại tựa như tiên cảnh, hoàng thượng quả là thiên vị, đợi hôm khác tỷ tỷ gặp người, nhất định phải hỏi cho ra lẽ mới được.” Trinh phi nhìn sang hai bên, cười yếu điệu nói.

“Tỷ tỷ đừng cười muội muội nữa.” Phó Cẩm Họa xấu hổ cúi đầu, trong lòng càng cảm thấy bất an, đoán rằng Trinh phi đến đây quyết không phải chỉ đơn giản là để nói chuyện.

Thấy Trinh phi nhìn Hồng Ngọc và Vân Nương mấy lượt, Phó Cẩm Họa nói: “Hồng Ngọc, cô xuống bếp nói một tiếng, chuẩn bị thêm vài món, hôm nay ta muốn giữ tỷ tỷ ở đây dùng cơm.”

Hồng Ngọc do dự giây lát, thấy Phó Cẩm Họa lờ mờ mới đáp lời lui ra, cho đến khi bóng hình Hồng Ngọc đi khuất, Phó Cẩm Họa mới dặn dò Vân Nương ở bên cạnh: “Vân Nương, cô dẫn mấy vị tỷ muội mà Trinh phi nương nương đưa tới cùng đi nghỉ đi, nếu có người hỏi, cứ nói là ta sai cô quay về lấy những thứ hoàng hậu ban thưởng cho tỷ tỷ xem.”

Phó Cẩm Họa cẩn thận vạ phần, Trinh phi thấy thế, ngầm khen một tiếng.

Nàng không đồng thời sai Hồng Ngọc và Vân Nương lui ra, rõ ràng là sợ Hồng Ngọc suy nghĩ nhiều. Như thế, cho dù Hồng Ngọc lui ra, cũng vẫn định ninh rằng bên cạnh Phó Cẩm Họa vẫn còn Vân Nương và cung nữ của Trinh phi, sẽ không sinh lòng nghi ngờ gì hết.

“Muội muội hành sự quả nhiên cẩn thận. Có điều trăm chỗ kín khó tránh một chỗ hở, nếu có người nhìn ra manh mối, chẳng phải sẽ càng ngờ vực hơn sao?”

“Muội muội không cần phải lòng vòng với tỷ tỷ. Hôm qua tỷ tỷ đã không kể tội muội trước mặt hoàng hậu nương nương, thì hôm nay cũng không lý gì mà nhắc lại nữa, hơn nữa cho dù bây giờ tỷ tỷ nói cho người khác biết, cũng chẳng có gì đối chứng, bức thư đó chỉ e đã sớm bị thiêu hủy rồi, phải không?”
Mắt Trinh phi lóe lên khi nói những lời đó, rồi lại nở nụ cười ôn hòa.

“Lời nói của tỷ tỷ, muội muội không hiểu lắm, nếu tỷ tỷ có chuyện gì, xin cứ nói rõ.” Phó Cẩm Họa cố tình không chịu lo, bởi lẽ nàng không rõ ý đồ của Trinh phi là gì.

Trinh phi cười bất lực, nói: “Tỷ tỷ biết muội muội không tin, đó cũng là lẽ thường, muội muội ngay cả đến tỷ tỷ ruột của mình còn giấu, sao có thể nói rõ thực tình cho một người ngoài như tỷ tỷ được! Có điều, muội muội không cần phải lo, tỷ tỷ xin thề quyết sẽ không đem chuyện này ra uy hiếp muội muội đâu. Hôm nay tỷ tỷ đến nhắc lại chuyện này, chỉ là muốn cho muội muội thấy tấm lòng của tỷ tỷ, tuyệt đối sẽ không hại muội.”

“Ý tốt của tỷ tỷ với muội muội, muội muội nhất định sẽ ghi nhớ trong lòng.”

Phó Cẩm Họa vừa không thừa nhận, cũng không phủ nhận, Trinh phi cười khổ, biết mình đã xem thường người con gái này.

“Người ngay không nói lời gian, hôm nay tỷ tỷ đến đây là có chuyện muốn cầu xin. Tỷ tỷ đã mang thai được ba tháng rồi.” Trinh phi nhìn thần sắc của Phó Cẩm Họa, khuôn mặt vẫn trầm tĩnh như cũ, cô ta ở trong cung đã nhiều năm, cũng đã qua lại với tất cả các phi tần, cho dù là Mộ Dung San cũng có lúc lộ rõ hỷ nộ, chỉ riêng Phó Cẩm Họa này, cô ta không thể dò được nông sâu.

“Tỷ tỷ có tin mừng lớn như thế, sao có thể không bẩm báo với hoàng thượng? Nếu hoàng thượng biết, không biết người sẽ vui mừng đến mức nào.”

Trinh phi thấy Phó Cẩm Họa vẫn giữ vẻ đề phòng như cũ, trong lòng hơi có phần thất vọng, nhưng lời đã nói ra, không lý gì lại thu về, bèn nói tiếp: “Hậu cung lắm phi tần, nhưng chỉ có mình Thục phi sinh được một con, điều đó rất cuộc là vì sao, nhất định người thông minh như muội muội có thể đoán ra. Lương phi sảy thai mà chết, Ngu phi mang thai sáu tháng đã biến Kinh Hồng điện thành nơi thành đồng vách sắt, ngoại trừ hoàng thượng gần như chẳng ai ra vào, cho nên những người xung quanh mới tạm thời không có cơ hội ra tay. Nhưng Vinh Huyền cung của ta thì khác, thể đơn lực mỏng, nếu ta công khai chuyện mang thai với mọi người, chỉ e...”

Nói đến đây, Trinh phi cắn môi, sắc mặt ba phần đau khổ, Phó Cẩm Họa cuối cùng cũng thấy không nổi, bèn hỏi: “Tỷ tỷ muốn muội muội làm gì?”

Trinh phi thấy Phó Cẩm Họa lúc này đã mở lời, liền vội nắm lấy tay áo nàng, khẩn thiết nói: “Tỷ tỷ cầu xin muội muội một chuyện, hiện giờ tỷ tỷ hiếm khi được gặp hoàng thượng một lần, nhưng muội muội lại có thể dễ dàng gặp được người. Tỷ tỷ cầu xin muội muội khi gặp hoàng thượng, hãy đem chuyện tỷ tỷ mang thai nói với người, đồng thời cầu xin hoàng thượng đừng lên tiếng, càng đừng sai thái y đến kiểm tra, nếu lại đẩy tỷ tỷ vào lãnh cung, có thể yên ổn sống đến khi sinh hạ con rồng thì càng tốt.”

Phó Cẩm Họa có phần kinh ngạc, hồi lâu mới hỏi lại: “Tỷ có chắc là muốn như thế không?”

Trinh phi vội vàng gạt đầu, tay che lên bụng, khuôn mặt kiên định. Phó Cẩm Họa thấy vậy chỉ đành nhận lời, Trinh phi cảm ơn rồi mau chóng bỏ đi.

Khi Hồng Ngọc quay lại, thấy Trinh phi đã bỏ đi thì còn có phần ngạc nhiên, nhìn thần sắc Phó Cẩm Họa điềm đạm, cũng không nói thêm gì, Lục Châu lạnh lùng nhìn cô ta không lên tiếng.

Đến tối, Hồng Ngọc hầu hạ Phó Cẩm Họa đi ngủ xong, đang định bỏ đi, Phó Cẩm Họa liền khẽ gọi cô ta lại, vỗ vỗ lên chiếc giường bên cạnh, bảo cô ta ngồi xuống.

Hồng Ngọc không dám, thấy Phó Cẩm Họa kiên trì, chỉ đành ngồi móm trên mép giường, nói: “Chủ nhân còn dặn dò chuyện gì?”

Phó Cẩm Họa cố làm ra vẻ lo buồn, nói: “Ta đang trăn trở một chuyện, chuyện này khiến ta rất phiền não.”

“Chủ nhân đang phiền não chuyện gì?” Giọng nói của Hồng Ngọc bỗng chốc hơi run.

“Hôm đó chuyện ta viết thư cho Tể Dương vương để Vân Nương gửi đi, vì sao lại để cho đúng người của Phụng Loan cung phát hiện ra? Chẳng phải người nói Phụng Loan cô ta là người của Phụng Loan cung sao? Ta nghi ngờ nhất định là cô ta đã đi báo tin, nếu vậy thì, ta sao có thể dễ dàng tha cho cô ta được? Có điều lúc này không nghĩ ra cách gì giết cô ta cả.”

Mặt Hồng Ngọc lập tức biến sắc, nhất thời không biết phải nói gì, căng thẳng nhìn Phó Cẩm Họa.

Phó Cẩm Họa khẽ cười, nói: “Nhìn người căng thẳng kia! Chuyện này có phải do người tiết lộ ra đâu, người sợ gì chứ? Mau lui xuống nghỉ ngơi đi.”

Hồng Ngọc thở phào, trán đã toát mồ hôi hột, giả vờ như không có chuyện gì đưa tay áo lên lau, miễn cưỡng cười rồi lui xuống.

Sau lưng, sắc mặt Phó Cẩm Họa sa sầm, Hồng Ngọc, ta không thể giữ người lại được.

Đến sáng sớm hôm sau, vẫn là Hồng Ngọc hầu hạ Phó Cẩm Họa rửa mặt chải đầu, sau khi dùng xong bữa sáng, Phó Cẩm Họa liền đến Phụng Loan cung thỉnh an Mộ Dung San. Trên đường, nàng gặp Đức phi, Thẩm chiêu nghi, hai người đều đi bộ, Phó Cẩm Họa bèn xuống khỏi kiệu nhỏ, cùng đi với hai người ấy.

“Muội muội hôm nay khí sắc tốt lắm, có phải đêm qua hoàng thượng ở lại chỗ muội không?” Đức phi cười nói với Thẩm chiêu nghi.

Thẩm chiêu nghi cười khò đáp: “Tỷ tỷ đừng đem muội muội nói đùa thế, đêm qua hoàng thượng đúng là ở lại trong Thanh Hà điện, nhưng lại ở bên của Lệ tiếp dư. Sáng nay, liền nghe thấy bên Lệ tiếp dư rất ồn ào, như thể sợ người ta không biết đêm qua hoàng thượng vừa mới sủng ái cô ta không bằng.”

Đức phi cũng tỏ vẻ bất bình, nói: “Lệ tiếp dư thứ bậc thấp hơn muội muội, chỉ vì muội muội tính tình nhu nhược nên cô ta mới cười lên đầu lên cổ như thế. Phụ thân cô ta chẳng qua chỉ là một tiểu lại ngũ phẩm, hoàng thượng có thể cất nhắc cô ta vào đâu được? Cùng lắm mỗi tháng sủng ái một hai ngày, mà cũng chẳng thấy ai phô trương như cô ta cả.”

“Tỷ tỷ nói phải lắm. Có điều muội muội vô dụng, không áp chế được Lệ tiếp dư.” Thẩm chiêu nghi nói khá nhỏ, Phó Cẩm Họa chỉ nghe, không tiện xen vào, bỗng nhiên thấy ánh mắt Đức phi liếc qua mình, liền có phần ngạc nhiên nhưng cũng chỉ mỉm cười.

Vào đến Phụng Loan cung, Mộ Dung San đã từ trong phòng ra ngoài từ trước, ba người Phó Cẩm Họa thấy thế vội quỳ xuống thỉnh an nhận tội, Mộ Dung San dường như tâm trạng rất vui, không trách tội, sai người ban cho được ngồi.

Không lâu sau, liền nghe thấy Tác Hỷ đi từ ngoài vào, mừng rỡ nói: “Chủ nhân, Tể Dương vương đã dẫn danh y vào cung, sẽ đến Phụng Loan cung ngay.”

Phó Cẩm Họa nắm chặt lấy góc áo, theo ánh mắt của mọi người nhìn ra ngoài, người ấy một thân áo tím, bên eo là thắt lưng màu đen, phía trên treo một miếng ngọc tím, lông mày như dãy núi, ánh mắt như dao, đôi mắt sắc bén lạnh lùng, không phải Tể Dương vương thì là ai?

Tể Dương vương hành lễ với Mộ Dung San, Mộ Dung San cười nói: “Vương gia không cần đa lễ, đều là người trong nhà, cần gì quan tâm đến những nghi lễ sáo rỗng đó?”

Phó Cẩm Họa vẫn cúi đầu, nhưng luôn cảm thấy ánh mắt nóng rực của Tể Dương vương lướt qua mình khiến nàng gần như ngạt thở.

Vì Mộ Dung San phải vào nhà trong để cho danh y bắt mạch, các phi tần đều lần lượt lui ra, Phó Cẩm Họa cũng theo họ lập tức đi ngay.

Ra khỏi Phụng Loan cung, thấy trời cao thoáng đãng, Phó Cẩm Họa mới thở dài một hơi, tâm tình bỗng nhiên vui vẻ hơn một chút, nàng cất tiếng gọi Văn Nương đi về, ai ngờ vừa mới vòng qua rừng trúc sau Phụng Loan cung đã thấy một màu tím chặn ngay trước mặt.

Màu trời xanh thẳm, rừng trúc thâm u, vẻ sa sầm giữa lông mày và vẻ mừng rỡ nhảy nhót nơi đáy mắt của bóng người màu tím đều khiến cho Phó Cẩm Họa cảm thấy đau đớn. Thấy Tể Dương vương chặn đường, sợ bị người khác trông thấy, nàng vội vàng nói: “Ngài không đợi ở trong Phụng Loan cung, đứng chặn thiếp ở đây làm gì? Nếu để người khác trông thấy, mọi thứ ngài khổ công sắp xếp chẳng phải đều trở nên uổng phí hay sao?”

“Ta chỉ muốn gặp nàng thôi.” Tể Dương vương điềm tĩnh nói.

Phó Cẩm Họa cảm nhận rõ sự căng thẳng trong lòng, nói: “Gặp hay không, mọi chuyện cũng đều đã thành ra thế này rồi. Nếu ngài đã dẫn lòng buông tay thì đừng cố ra vẻ tình sâu nữa, như thế ngài cũng mệt, mà thiếp cũng mệt.”

“Lê ra ta nên nhớ, nàng xưa nay đều tàn nhẫn như vậy!” Tể Dương vương dường như có phần bất lực, rầu rĩ nói.

Phó Cẩm Họa còn chưa kịp phản bác, đã nghe thấy Văn Nương ở sau lưng hô lớn: “Nô tỳ tham kiến hoàng thượng.”

Phó Cẩm Họa liền quay người lại, trông thấy Chung Ngân Hoàng rào bước qua đây, khuôn mặt cười ôn hòa, hỏi: “Không ngờ vương gia máu lạnh của triều Thương Ly chúng ta cũng có lúc nói người khác là tàn nhẫn, kể cho trẫm nghe, Họa phi của trẫm tàn nhẫn như thế nào?”

Phó Cẩm Họa cả kinh, không biết rốt cuộc Chung Ngân Hoàng đã nghe được bao nhiêu, lập tức vội vàng lùm Tể Dương vương một cái, vẫn thấy chàng thần sắc trấn tĩnh, sau khi hành lễ với Chung Ngân Hoàng, đáp: “Hoa Ly chẳng qua chỉ nói đùa thôi.”

Chung Ngân Hoàng cũng không truy vấn, lớn tiếng cười, ôm Phó Cẩm Họa một cách thân mật, nói: “Nàng nhờ Hoa Ly đi tìm a hoàn, việc làm đến đâu rồi?”

“Thần thiếp còn chưa hỏi.”

Trong đáy mắt Tể Dương vương vụt qua một nỗi đau khó tả, nhìn chăm chăm vào Phó Cẩm Họa, thần sắc như thể bí mật giữa Phó Cẩm Họa và mình đã bị chia sẻ cùng người khác. Phó Cẩm Họa nắm chặt hai tay, móng tay đâm sâu vào lòng bàn tay, ứa ra vài tia máu, nhưng nàng hoàn toàn không cảm thấy đau đớn.

“Hoa Ly đã sai người đưa Văn Nạn về phủ vương gia, cô ta bị thương nặng, cần phải tĩnh dưỡng.”

Phó Cẩm Họa cả kinh, vội hỏi: “Rốt cuộc Văn Nạn ra sao rồi? Bị thương ở đâu? Vì sao lại bị thương?”

Chung Ngân Hoàng khẽ vỗ vai nâng an ủi: “Nàng đừng nôn nóng, từ từ nghe Hoa Ly nói.”

Sắc mặt Tế Dương vương càng lúc càng sa sầm, chàng nén cơn giận, lạnh lùng nói: “Vấn Nạn bị bán vào lầu xanh, một mực sẽ chết không chịu phục tùng, ngày nào cũng bị đánh đập, giờ chỉ còn thoi thóp...”

Nước mắt Phó Cẩm Hòa phút chốc lăn dài như chuỗi hạt trên châu, đó là Vấn Nạn đã ở bên cạnh nàng từ nhỏ đến lớn kia mà! Tế Dương vương khẽ nheo nheo mắt, nén giận nghĩ thầm, xem ra, trong lòng nàng, e rằng đến một a hoàn chàng cũng chẳng bằng.

“Hoàng thượng, thần thiếp xin người cho Vấn Nạn vào cung, thần thiếp muốn gặp cô ấy ngay...” Phó Cẩm Hòa vừa nói, vừa định quỳ xuống trước mặt Chung Ngân Hoàng, Chung Ngân Hoàng vội giơ tay ôm đỡ lấy eo nàng, cười nói: “Nàng đối với một a hoàn còn có lòng như vậy, thật là hiếm có, trẫm sẽ cho nàng ân điển này. Hoa Ly, đệ lập tức quay về đưa a hoàn đó đến Mặc Hòa đường.”

Tế Dương vương đáp lời, lúc lui xuống còn loáng thoáng nghe thấy Chung Ngân Hoàng thân mật nói với Phó Cẩm Hòa: “Đêm nay, trẫm sẽ đến chỗ nàng...”

Tế Dương vương bỗng thấy tim đau nhói, toàn thân như run lên vì giận dữ. Cho dù ngày trước bị trọng thương, chàng cũng chưa từng cảm thấy đau đến mức này. Phó Cẩm Hòa, bản vương nhất định phải lật đổ giang sơn này, nếu trước kia còn có phần do dự, thì giây phút này, nàng, nàng chính là hung thủ đã thêm dầu vào lửa, bản vương vì nàng, nhất định phải có được thiên hạ!

Ngày trước tự tay Tế Dương vương đưa nàng vào cung, hôm nay lại không tiếc mọi giá muốn có được nàng, đây rốt cuộc là chuyện hoang đường đến mức nào?

Về đến Tế Dương vương phủ, Thanh Thủ đã đứng đợi từ lâu, thấy Tế Dương vương hỏi Vấn Nạn, vội đáp: “Vấn Nạn vừa mới tỉnh lại. Thanh Thủ đã bôi thuốc cho cô ta, xem tình hình, bất luận thế nào cũng phải nghỉ ngơi vài ngày nữa mới được.”

“Đắp thêm thuốc tốt cho cô ta, hôm nay bản vương sẽ đưa cô ta vào cung.”

Thanh Thủ sững người, lập tức đáp lời, y lệnh lui ra.

Mặc Hòa đường.

Phó Cẩm Hòa về đến Mặc Hòa đường thì vội sai Vân Nương dọn phòng cho Vấn Nạn, phần mình thì ngồi đó lo lắng không yên, như ngồi trên đồng lửa. Vấn Nạn vào cung đương nhiên là tốt, nhưng cứ nghĩ tới Chung Ngân Hoàng nói đêm nay muốn đến Mặc Hòa đường, nàng lại thấy sợ hãi.

Muốn trốn cũng chẳng được, giây phút vào cung nàng đã nên nghĩ đến, sự trong trắng của bản thân được định sẵn sẽ chỉ thuộc về Chung Ngân Hoàng, có điều, có điều từ nay về sau, chút nhớ nhung của bản thân chỉ đành cắt đứt...

Sau buổi trưa, Phương cô cô vào phòng trong thưa: “Chủ nhân, Tế Dương vương đến.”

Phó Cẩm Hòa kinh ngạc, không ngờ chàng lại đích thân đưa người đến như vậy.

Vấn Nạn được khiêng vào Mặc Hòa đường, Vân Nương vội sai người sắp xếp cho cô bé vào trong phòng bên cạnh, Hồng Ngọc vội đi dâng trà, Lục Châu bị Vân Nương gọi cùng đi chăm sóc Vấn Nạn, chỉ còn lại mình Phương cô cô trong gian nhà trước.

Phương cô cô đứng bên cạnh Phó Cẩm Hòa, mặt mày niềm nở, nói: “Đã lâu không gặp vương gia, ngài càng ngày càng mang phong thái hiền ngàng.”

Tế Dương vương đưa mắt liếc nhìn cô ta, ánh mắt lạnh như băng, Phương cô cô cười trừ, nhớ lại sự giáo huấn của Mộ Dung San lần trước, bèn nhanh chân lui xuống.

“Chôn hậu cung sâu thẳm, quả thực không phải là nơi ngài nên đến.” Phó Cẩm Hòa nói rất nghiêm chỉnh, “Nếu trong lòng ngài đã nuôi chí lớn, cần gì phải ra về yên ương đùa giỡn như thế? Đây không phải là tác phong của ngài, Tế Dương vương.”

“Ngày trước ta chưa rung động, giờ ta đã rung động rồi, đương nhiên là phải khác.” Tế Dương vương nhìn xoáy vào nàng.

Phó Cẩm Hòa cảm thấy lấy chén trà, vút mạnh lên bàn, nước trà bắn tung tóe, khẽ quát: “Chung Hoa Ly, rốt cuộc ngài lại đang giờ trò gì? Ngài đang bộc bạch chân tình với thiếp hay sao? Hay là ngài lưu luyến thiếp? Nhưng ngày trước chính là ngài, đã nhẫn tâm đưa thiếp vào cung, vào cung rồi, thiếp đã cắt đứt niềm vọng tưởng đó, vì sao ngài lại cứ dây dưa không dứt thế này?”

Tế Dương vương dường như khó có thể nói ra nỗi khổ trong lòng, chỉ lẩm bẩm một câu: “Ta chỉ muốn cho nàng biết tâm ý của ta thôi.”

Phó Cẩm Hòa cười lạnh lùng, ăn nói sắc sảo: “Nếu chỉ là muốn thiếp cam tâm tình nguyện làm việc cho ngài, thì khỏi cần.”

Đang nói chuyện, Hồng Ngọc vội vã chạy vào, nói: “Chủ nhân, Vấn Nạn tỷ tỷ tỉnh rồi, nói muốn gặp chủ nhân...”

“Hồng Ngọc, tiễn vương gia giúp ta.”

Nói đoạn, Phó Cẩm Hòa chẳng buồn nhìn thêm Tế Dương vương lấy một lần, ra khỏi gian trước rồi men theo hành lang vào phòng Vấn Nạn.

Sau lưng, Tế Dương mặt lúc này đã trắng bệch, từ từ đặt chén trà lên bàn rồi mới đứng dậy đi về. Đến khi Hồng Ngọc tiễn chàng ra cửa xong, quay lại dọn dẹp, tay vừa chạm vào liền thấy chiếc chén đỏ hóa thành một đám bột vụn, không khỏi cả kinh.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Cung Cẩm Tú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: CỔ NHÂN

Hồi đáp lại nàng chỉ có nụ hôn yên lặng mà nóng rực, không có thanh âm, nhưng nàng lại hiểu rõ tâm tư của Tế Dương vương, chàng muốn có được thiên hạ, chàng không thể từ bỏ thiên hạ, đó là hùng đồ bá nghiệp của một trang nam nhi. Chàng không có nàng, sẽ chết, nhưng chàng không còn hùng tâm đuổi hươu giành giang sơn, cũng sẽ giống như đã chết đi rồi.

Phó Cẩm Họa thấy Vãn Nạ sắc mặt trắng bệch nằm trên giường, trên cổ tay lộ ra dưới tay áo và trên má toàn những vết thương, nàng định nắm lấy tay cô bé, nhưng thấy Vãn Nạ chau mày liền vội buông ra. Vãn Nương quan sát kỹ bỗng thở một hơi lạnh, kinh hãi nói: “Vãn Nạ từng bị người ta rút móng tay...”

Phó Cẩm Họa thống hận muôn phần, giọng nghẹn ngào: “Vãn Nạ, là ta không bảo vệ tốt cho em”

Vãn Nạ đau đến mức không có sức để nói chuyện, khoe mắt ướt đầm, chỉ lắc đầu một cách khó khăn. Vãn Nương thấy thế tiến lên đỡ Phó Cẩm Họa, nói: “Vãn Nạ đã vào trong cung, chủ nhân đừng tự trách mình nữa. Chúng ta chăm sóc Vãn Nạ cho tốt, đợi sau khi cô ấy khỏe lại, chủ nhân cũng có thể yên tâm”

Phó Cẩm Họa cắt cử hai tiểu cung nữ tập trung chăm sóc Vãn Nạ, Vãn Nương đem chiếc túi mà Tế Dương vương đưa tới ra xem, bên trong còn có rất nhiều thuốc tốt, liền giao cả cho hai tiểu cung nữ bảo quản, cứ đến giờ lại đắp cho Vãn Nạ.

Vãn Nương thấy Phó Cẩm Họa đau lòng, bèn khẽ cất tiếng khuyên nhủ: “Chủ nhân, đừng quên hôm nay hoàng thượng nói sẽ qua đây, nếu Mặc Họa đường chúng ta không chuẩn bị từ sớm chẳng phải là tội đại bất kính hay sao?”

Phượng cô cô, Hồng Ngọc, Lục Châu lúc đó mới biết tin hoàng thượng sắp đến, ai nấy đều vô cùng ngạc nhiên mừng rỡ. Đêm hôm đó Chung Ngân Hoàng đêm khuya ghé qua, ngoại trừ Hồng Ngọc trực đêm, những người khác đều chưa trông thấy, cho nên mọi người trong khắp Mặc Họa đường đều rộn ràng sắp sửa, không khí nào nhiệt khác thường.

Phượng cô cô và Vãn Nương ở một bên bàn bạc về đồ ăn, một người đòi phải có chỗ độc đáo, một người lại đòi làm những món Chung Ngân Hoàng vốn dĩ thích ăn, hai bên tranh cãi khiến Phó Cẩm Họa sốt cả ruột, nàng bèn nói: “Làm vài món tinh xảo, thêm cả vài món ngày thường hoàng thượng thích ăn nữa, rượu phải êm dịu, trà phải thanh đạm, không cần chuẩn bị điểm tâm, cho thêm một đĩa hoa quả nữa là được.”

Phượng cô cô, Vãn Nương đưa mắt nhìn nhau, đều cảm thấy Phó Cẩm Họa dặn dò sắp xếp có phần đơn giản quá, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, lại thấy không thể ổn thỏa hơn, đành ngoan ngoãn làm theo lời căn dặn của nàng.

Trời chiều ngả về tây, tà dương soi bóng, phản chiếu rắng mây đầy trời. Trong Mặc Họa đường hôm nay, khắp nơi vương vất mùi trầm hương, quện vào hương hoa nhàn nhạt thoảng trong không khí, khiến đầu óc tỉnh táo mà mê say.

“Hoàng thượng giá lâm!”

Phó Cẩm Họa dẫn bọn người Vãn Nương cùng đứng hầu trong Mặc Họa đường, quỳ xuống hành lễ, Chung Ngân Hoàng đỡ Phó Cẩm Họa dậy, thấy nàng mặc váy the màu hồng, bên eo là chiếc thắt lưng xanh, mái tóc như đám mây mùa xuân, môi tựa anh đào, hàm răng trắng sáng, bước chân như mây vờn núi xa, giọng nói như nước chảy khe suối, trong lòng chợt động, lại thêm vài phần yêu thích.

Chung Ngân Hoàng thấy trên bàn bày mấy món ăn, nhưng cũng không để ý cho lắm, kéo Phó Cẩm Họa cùng ngồi xuống, hỏi: “Nghe nói Hoa Ly đích thân đưa người đến Mặc Họa đường cho nàng.”

Bàn tay Phó Cẩm Họa rót rượu cho Chung Ngân Hoàng khẽ run, nàng nhanh chóng lấy lại vẻ bình tĩnh, thần nhiên nói: “Đúng thế, thần thiếp cũng cảm thấy Tế Dương vương khách khí quá, trong lòng quả thực không yên.”

Chung Ngân Hoàng không lên tiếng, Phó Cẩm Họa thấy thế bèn bung chén rượu lên, nói: “Thần thiếp kính hoàng thượng...”, nói đoạn liền cạn chén.

Dùng bữa xong, vò rượu đã hết, thần sắc Phó Cẩm Họa vẫn như thường, không hề có vẻ say, khiến Chung Ngân Hoàng lấy làm lạ, tán thưởng: “Hậu cung của trăm ba ngàn phi tần, chưa từng có ai tư lượng tốt như Họa phi. Xem ra sau này trăm muốn tìm người uống rượu cũng không cần phải tìm bọn Hoa Ly, Tầm Trạch nữa, cứ tìm Họa phi nàng là được.”

Phó Cẩm Họa khẽ cười, nói: “Sau này thần thiếp sẽ chuẩn bị thêm nhiều rượu ngon, bao giờ hoàng thượng muốn đến, thần thiếp sẽ uống cùng hoàng

thượng.”

“Nhưng rượu nàng chuẩn bị ở đây, sao trầm lại cảm thấy vị hơi nhạt?”

Phó Cẩm Họa điềm tĩnh nói: “Rượu mạnh hại sức khỏe, chẳng qua cũng chỉ là món đồ trợ hứng, cần gì cứ phải uống theo cảm tính? Rượu này của thần thiếp vốn là rượu mạnh ngự chế, có điều thần thiếp đã sai người dùng hoa mai ủ từ năm ngoái chất nước hòa vào, mùi thơm dễ chịu, uống nhiều một chút cũng không việc gì.”

“Suy nghĩ mới chu đáo làm sao!” Chung Ngân Hoàng vừa nói, vừa giờ tay ra, khẽ vuốt lên má Phó Cẩm Họa, thấy Phó Cẩm Họa lập tức thẹn thùng đỏ mặt, lúc này mới giống như uống rượu càng khiến cho tinh thần Chung Ngân Hoàng say đắm mê ly, có phần rung động.

Đúng lúc đó, Phó Cẩm Họa đột nhiên đứng dậy, quỳ trước mặt Chung Ngân Hoàng, nói: “Hoàng thượng, thần thiếp được người ủy thác, có chuyện này muốn bẩm cáo hoàng thượng.”

Chung Ngân Hoàng đỡ nàng dậy, có phần ngạc nhiên, hỏi: “Hôm nay trầm rất vui, có chuyện gì nàng cứ nói.”

Phó Cẩm Họa thấy người cười ân cần, trong lòng thoải mái hơn một chút, mạnh dạn nói tiếp: “Hôm qua, Trinh phi tỷ tỷ đến tìm thần thiếp.”

“Ồ? Là Ngọc Trinh ư? Nàng ấy có chuyện gì không thể tự mình bẩm cáo trầm mà lại phải nhờ nàng?” Chung Ngân Hoàng thấy thần sắc Phó Cẩm Họa có phần nghiêm trọng, càng chú ý hơn đến việc này, buột miệng hỏi.

“Trinh phi tỷ tỷ đã mang long thai được hơn ba tháng...” Phó Cẩm Họa bẩm lại toàn bộ sự việc Trinh phi nhờ cậy mình lại với Chung Ngân Hoàng.

Chỉ thấy Chung Ngân Hoàng mừng rỡ nói: “Ngọc Trinh được lắm, hỷ sự lớn như vậy mà đến trầm cũng giấu nhẹm đi. Đã mang long thai của trầm, lại còn muốn vào lãnh cung dưỡng thai, để xem trầm trừng trị nàng ấy thế nào.”

Phó Cẩm Họa lúc này mới thề thốt: “Hoàng thượng, Trinh phi tỷ tỷ chỉ muốn giữ đứa con trong bụng, nếu hoàng thượng thực sự thương tỷ ấy, chi bằng hãy giúp cho tỷ ấy được toại nguyện.”

Thần sắc Chung Ngân Hoàng bỗng chốc sa sầm có vẻ ngậm than thở, ở trong hậu cung, muốn giữ đứa con của mình rất cuộc khó khăn đến nhường nào, chẳng ai có thể biết được.

“Hoàng thượng đi giá đến Vinh Huyền cung thăm Trinh phi tỷ tỷ đi.”

“Trầm cũng đã một thời gian chưa đến Vinh Huyền cung, kể ra cũng thực sự muốn đi thăm Ngọc Trinh.” Chung Ngân Hoàng kéo tay Phó Cẩm Họa, vuốt ve những ngón tay thon, nói: “Chỉ tiếc là, lại để nàng phải vô vô đêm xuân.”

Phó Cẩm Họa nghe thấy hai chữ “đêm xuân”, lập tức đỏ bừng mặt, lùi về phía sau hai bước, khép nép đứng đó, thấy Chung Ngân Hoàng cười vui vẻ, ra khỏi Mặc Họa đường, còn loáng thoáng nghe thấy người lớn tiếng nói: “Mặc Họa đường trên dưới hầu hạ Họa phi có công, thưởng cho mỗi người...”

Phương cô cô đi vào, nói có phần tiếc nuối: “Hoàng thượng lại đi rồi...”

“Phải, lại đi rồi!”

Phó Cẩm Họa khẽ than một tiếng, Phương cô cô thấy vậy tưởng Phó Cẩm Họa buồn rầu lạc lõng, không thể ngờ rằng nàng thực ra đang thờ phào nhẹ nhõm.

Phó Cẩm Họa đến phòng Vãn Nạn, thấy Vãn Nạn vừa dùng thuốc xong, tinh thần đã tốt lên, bèn ngồi bên cạnh giường, nói chuyện với cô bé một lúc.

“Vãn Nạn, nỗi khổ em phải chịu hôm nay, ta nhất định sẽ đòi lại cho em. Có điều, người bán em vào lầu xanh lại là nhị tỷ của ta, ta không thể giết tỷ ấy, nhưng ta sẽ khiến những kẻ từng làm nhục em sẽ phải chết hết.” Phó Cẩm Họa hận đến cực điểm, sắc mặt sa sầm, vẻ sắc bén trong đáy mắt khiến Hồng Ngọc đứng gần đó vô cùng kinh sợ.

Vãn Nạn cố gắng nắm tay Phó Cẩm Họa, nói một cách khó khăn: “Tiểu thư, tiểu thư, Vãn Nạn có thể gặp lại cô, có chết cũng không còn gì hối hận.”

Chủ tớ gặp lại, nhìn thấy nhau, mọi nỗi khổ mà hai người từng phải chịu đều tuôn tràn như nước vỡ bờ, nhất thời không thể kiềm chế nỗi đau trong lòng, ai nấy nước mắt đầm đìa, nhưng đều cố gắng kìm nén trước cái nhìn chăm chú của đối phương.

Hôm sau, Phó Cẩm Họa đến Phượng Loan cung thỉnh an Mộ Dung San.

Đi được nửa đường, liền thấy người của Phượng Loan cung vội vã đi đến, nói: “Hôm nay nương nương không được khỏe, bảo chủ nhân các cung không cần đến thỉnh an.”

Phó Cẩm Họa liền lệnh cho kiệu quay về, còn mình dẫn Vân Nương đi dạo trong Ngự hoa viên, vừa đi vừa nói: “Vân Nương, ngày mai chúng ta dậy sớm, hái chỗ hoa tươi này về làm mấy món điểm tâm thật ngon thử xem sao. Ngày trước khi còn ở nhà họ Phó, Vãn Nạn rất hay làm, lâu nay không được ăn, ta thấy thèm quá.”

Vân Nương cười nói: “Vài ngày nữa là Vãn Nạn có thể xuống giường đi lại rồi, chủ nhân đừng vội.”

Đúng lúc đó, bỗng nhiên trông thấy một tiểu cung nữ dáng vẻ thần bí đi tới, nói với Phó Cẩm Họa: “Họa phi nương nương, chủ nhân của nô tỳ có lời mời.”

“Chủ nhân của người là ai?” Vân Nương ngay lập tức hỏi lại thay Phó Cẩm Họa.

Tiểu cung nữ đó không đáp, đưa tay chỉ về phía ngôi đình, nói: “Nương nương đến đó sẽ biết.”

Phó Cẩm Họa dẫn Vân Nương qua đó, thấy ở sâu trong đình có một mỹ nhân thân hình đầy đặn đang đứng đó, vẻ nhanh nhẹn không hề suy giảm, trước bụng nhô cao, không ai khác chính là Ngu Hồng Ngạc.

Hai người vừa nhìn nhau, thần sắc phức tạp, Phó Cẩm Họa lại gần, nhìn bụng cô ta nói: “Nghe nói lâu nay cô không ra ngoài đi lại.”

Ngu Hồng Ngạc hững hờ đáp lại, giọng điệu như gió thoảng mây trôi: “Sợ mắc lừa kẻ khác. Cho dù là thế, vẫn phải ngày đêm canh phòng có người ám toán, trong lòng mệt mỏi vô cùng. Nếu không phải vì muốn nhắc nhở một kẻ gốc rễ rơi vào bẫy, thì hôm nay tôi cũng không dễ gì mà ra khỏi Kinh Hồng điện đâu.”

Phó Cẩm Họa chau mày, không hiểu thâm ý trong lời vừa nói của Ngu Hồng Ngạc, suy đi nghĩ lại vẫn không đoán ra được.

Ngu Hồng Ngạc thấy thần sắc nàng mơ hồ như vậy, hỏi vói về bất cần: “Mấy ngày nay, có phải có người đã nhờ cô một chuyện không?”

Ngoại trừ Trình phi, chẳng còn ai khác.

“Chẳng lẽ, cô không biết chuyện này sẽ đưa bản thân vào thế vạn kiếp không thể thoát ra sao?” Ngu Hồng Ngạc lại tiếp tục nói, không để cho Phó Cẩm Họa xác nhận hay từ chối.

Lúc này Phó Cẩm Họa đã tỉnh ngộ, giật mình, bèn hỏi dò la: “Cô muốn nói là, cô ta không hề mang thai, chẳng qua chỉ giảng bẫy, còn tôi ngu ngốc tự chui đầu vào, bây giờ đã khó lòng rút ra, phải vậy không?”

Ngu Hồng Ngạc cười lạnh lùng, nói: “Hiểu ra nhanh như vậy, chứng tỏ cũng không ngu ngốc lắm.”

“Hậu cung ba ngàn phi tần, tôi chẳng hề được quân vương sủng ái chút nào, cô ta việc gì phải đối xử với tôi như thế?” Phó Cẩm Họa nghi hoặc hỏi lại.

“Không hề được sủng ái ư? Cô nói dễ dàng nhỉ, thử hỏi có người con gái nào trên danh nghĩa đã vui thấy địa phủ, còn có thể được hoàng thượng triệu vào trong cung như chưa có chuyện gì xảy ra như cô không? Chẳng qua là không ai dám bàn tán chuyện này mà thôi.”

“Vi sao cô lại giúp tôi? Chẳng lẽ cô không sợ tôi tranh sủng?”

“Sự sủng ái của hoàng thượng chẳng thể tranh hết được ! Hôm nay không phải của cô, thì sẽ là của người khác, mà đã là như thế, chẳng thà tôi hợp tác với một người thông minh, như thế ít ra sẽ không quá mệt mỏi. Phó Cẩm Họa, cô có đắc sủng hay không tôi chẳng quan tâm, cô chỉ cần sống cho tốt là được.” Ngu Hồng Ngạc thở dài một tiếng, lại nói, đầy vẻ bất lực: “Phải sống, sống đến khi nào ca ca gốc của tôi quên được cô...”

Nghe những lời đó Phó Cẩm Họa không khỏi chấn động trong lòng, bỗng thấy mặt mũi Ngu Hồng Ngạc và Ngu Tấn Thanh rất giống nhau, tựa như đang nhìn vào nam tử có đôi mắt trong trẻo ấy, tuấn tú xuất trần, áo trắng giản dị, chén trà quyền kinh, không ăn đồ phạm tục.

“Đây là lời ủy thác của huynh ấy, mà tôi lại không thể phụ lòng huynh ấy được ! Cả đời này, ngoại trừ đứa con trong bụng, tôi chỉ sống vì ca ca. Tôi tranh giành, đấu đá trong hậu cung cũng đều chỉ vì muốn cho những ngày tháng của ca ca ngoài biên cương được dễ dàng hơn một chút. Ngày trước tôi sai người giết cô, vì sợ ca ca sẽ động lòng với cô, nhưng kết quả lại không giết nổi cô, còn ca ca tôi thì cũng đã động lòng, hôm nay tôi không thể lại giết cô nữa. Cho nên, Phó Cẩm Họa, cô cũng đừng khiến tôi thất vọng.”

Mãi cho đến khi bóng hình Ngu Hồng Ngạc biến mất, Phó Cẩm Họa vẫn đứng nguyên tại chỗ không chút động đậy, những nỗi phiền muộn kể từ khi vào cung đã khiến lòng nàng rối bời, mất hết khí phách vốn có khi tranh đoạt ngôi vị hoa khôi. Thậm chí, Phó Cẩm Họa còn không biết, lần này nàng vào cung rốt cuộc với mục đích gì?

Nếu không phải vì trợ lực cho Tế Dương vương, thì chỉ vì được sống thôi sao? Sống tiếp thôi sao? Giống như Ngu Hồng Ngạc nói, sống đến khi Ngu Tấn Thanh quên nàng, Tế Dương vương quên nàng, vậy thì lúc đó, sẽ chẳng còn ai quan tâm đến chuyện nàng có chết già trong cung hay không nữa ư?

“Chủ nhân, quay về thôi, muộn rồi.” Vân Nương thấy chủ nhân của mình trân trân đứng đó trong cảm lạnh như vậy thì vội vã lên tiếng thúc giục ra về.

Phó Cẩm Họa chậm rãi đi về Mặc Họa đường, cơm trưa cũng không ăn, sai bọn Vân Nương lui ra, không cho phép bất kì ai quấy rầy. Khi trong phòng chỉ còn lại một mình, nàng trải giấy tuyên lên chiếc bàn trong phòng, cầm bút nhúng đậm mực đưa lên viết. Từ sách của đế sư Ngưu Huy Tuyên, đến quyền kinh của Ngu Tấn Thanh, thậm chí còn cả khẩu quyết Cẩm Long lệnh mà Gia Luật Sở Tế đem mơ ngày tương, nàng đều lần lượt viết hết ra, không biết mệt mỏi...

Mãi cho đến khi màn đêm buông xuống, ánh trăng rọi vào qua song cửa sổ phủ một lớp sáng bạc lên khắp mặt đất, giấy tuyên trắng long lanh, nét chữ bên trên đã khô có thể nhận ra.

Từ sớm đến khuya, bữa trưa, bữa tối đều chưa ăn, Phó Cẩm Họa cũng không cảm thấy đói, nàng ở giữa đồng giấy tuyên, ôm gối ngồi xuống, suy nghĩ

miên man, nhưng đầu óc lại không phân biệt được bất kì phương hướng nào. Mọi thứ đều không như nàng mong muốn, đều không phải, nàng nên lặng lẽ chịu đựng, hay là bộc phát mạnh mẽ?

Nếu chịu đựng là để sống tiếp, vậy thì bộc phát là vì cái gì? Dùng sinh mạng của mình để đấu tranh với sự bất công của số phận ư? Nàng không có tư cách! Ông trời đã cho nàng rất nhiều, tài năng, dung mạo, gia thế, phú quý, chỉ không cho nàng một tương lai yên ổn mà thôi.

Bỗng nhiên, một bóng người lao vút vào trong phòng, Phó Cẩm Họa cả kinh, đưa mắt trông lên, dựa vào ánh mắt thoáng qua, vẫn có thể thấy rõ thân hình khôi ngô bất phàm ấy, người thấy hơi thở quen thuộc của chàng, chỉ thấy trái tim đau như sắp vỡ ra, nàng không hề động đậy.

Bóng hình đó chậm rãi lại gần Phó Cẩm Họa, ngồi xuống bên cạnh nàng, dùng tay nâng khuôn mặt nàng lên, chạm vào dòng lệ đầm đìa giờ đây đã trở nên lạnh lẽo trên mặt nàng. Người đó khẽ hôn, định dùng đôi môi ấm áp lau nước mắt cho nàng, ai ngờ nước mắt mỗi lúc một nhiều, cho đến khi nàng nghẹn ngào nức nở sả vào lòng chàng.

Hồi lâu, Phó Cẩm Họa mới bình tĩnh lại, dùng tay áo lau nước mắt, nằm trong lòng Tế Dương vương, giọng oán trách: “Ngài còn đến đây làm gì? Nếu bị người khác trông thấy thì biết làm thế nào?”

Tế Dương vương ôm mạnh lấy eo nàng, chạm cằm lên mái tóc nàng, khẽ vuốt ve, nói: “Cùng lắm thì chết không có chỗ chôn, nếu ta chết rồi, nàng cũng sẽ không sống một mình, hai chúng ta có thể chết cùng nhau, kết cục như thế cũng không tệ.”

Phó Cẩm Họa lệ rơi không ngớt, nàng biết rõ đây lại là thủ đoạn của Tế Dương vương, chàng muốn nàng cam tâm tình nguyện làm việc cho mình, một mặt liều chết yêu nàng, mặt khác lại dùng trăm phương nghìn kế lợi dụng nàng. Nhưng vì sao nàng lại không thể dứt ra, lại chôn chặt rễ tình như thế, rốt cuộc là ánh mắt lưu luyến vào giây phút gặp gỡ trong Thanh Âm am, hay là vẻ anh hào quả cảm của chàng khi liều chết mang thương tích xông vào đại doanh triều Nguyên Hy cứu nàng? Nàng không biết, chỉ biết nàng đã yêu rồi, yêu đến tan nát cõi lòng, không giữ lại chút gì cho riêng mình nữa.

“Họa nhi, ta nhất định phải có được thiên hạ này, nhất định phải có được nàng...”

Tế Dương vương khẽ hôn lên khoe môi nàng, dần dần đến môi nàng, dịu dàng mà ngang ngược, tựa như chính tình yêu phi thường của chàng vậy.

Phó Cẩm Họa toàn thân yếu ớt, tựa nghiêng vào vai chàng, chìm đắm say sưa, lẩm bẩm nói: “Hoa Ly, chúng ta thực sự không thể rời khỏi đây sao? Rồi khỏi Tuyên Thành, chúng ta cũng có thể bên nhau trọn đời...”

Hồi đáp lại nàng chỉ có nụ hôn yên lặng mà nóng rực, không có thanh âm, nhưng nàng lại hiểu rõ tâm tư của Tế Dương vương lúc này. Chàng muốn có thiên hạ, chàng không thể từ bỏ thiên hạ, đó là hùng đồ bá nghiệp của một trang nam nhi. Chàng không có nàng, sẽ chết, nhưng chàng không còn hùng tâm đuổi hươu giành giang sơn, cũng sẽ giống như đã chết đi rồi.

Được, chàng muốn có thiên hạ, thiếp sẽ giúp chàng, cho dù phải trả bằng tính mạng của thiếp.

Tế Dương vương đặt tay trước ngực nàng, khẽ xoa nắn, tay kia gỡ vạt áo đằng trước của nàng ra một cách chính xác, luồn tay ra sau lưng nàng, hơi dùng sức liền khiến thân hình Phó Cẩm Họa kề sát bên mình, chàng hôn lên xương đòn của nàng, cần nhẹ nhẹ, Phó Cẩm Họa rên lên một tiếng, tiếng kêu lập tức tan vào đêm trăng thanh tĩnh.

Tế Dương vương kéo áo Phó Cẩm Họa, ném nàng lên trên, chiếc áo rơi xuống đất, Tế Dương vương đứng vững đón lấy thân hình nõn nà mềm mại của Phó Cẩm Họa, cúi xuống lẫn lộn trên giường.

Phó Cẩm Họa không mảnh vải che thân, chỉ đành ôm lấy eo Tế Dương vương, không cho chàng trông thấy nơi mềm mại đỏ hây hây của mình. Tế Dương vương khẽ “hừ” một tiếng, thử đang giương cao kia chuyển động ở nơi kín đáo của nàng khiến Phó Cẩm Họa dần trở nên run rẩy, lại khẽ rên lên thành tiếng, “Ừm, Hoa Ly, ừm...”

Nhưng Tế Dương vương dường như đã động tình, thế như xé núi muốn xông vào, Phó Cẩm Họa không nhịn được đau, đột nhiên tỉnh ra, đẩy chàng thật mạnh, co ro dựa vào góc tường, lạnh lùng nói: “Hôm nay trao thân cho ngài, cũng coi như trao cả tính mạng, chẳng phải ngài muốn thiếp giúp ngài có được thiên hạ sao? Dựa vào cái gì chứ, chẳng phải dựa vào tấm thân tàn này ư?”

“Vừa rồi suýt nữa hoàng thượng đã nghi lại Mặc Họa đường, tấm thân thiếp sao có thể cam tâm dâng cho người? Nếu ngài muốn, thì bây giờ hãy lấy đi, thiếp tự khắc có cách làm cho qua chuyện.” Phó Cẩm Họa ôm hai cánh tay, ngẩng đầu, lại hỏi chàng, “Nhưng, ngài cảm thấy làm như vậy có nghĩa lý gì không? Giữa ngài và thiếp chỉ dựa vào tấm thân trinh nữ này thôi sao?”

Tế Dương vương nhặt quần áo dưới đất khoác lên người Phó Cẩm Họa rồi ôm lấy nàng, trầm giọng đầy đau đớn: “Họa nhi, có phải ta quá ích kỷ không? Vì muốn có được thiên hạ, ngay cả nàng ta cũng có thể hy sinh.”

Phó Cẩm Họa cười khò, nói: “Thiếp vào cung, là cam nguyện vì ngài, có liên quan gì đến ngài đâu?”

“Lệ tiếp dư ở Thanh Hà điện đã vào cung được hai năm, mọi chuyện trong cung cô ta đều thông thuộc, nàng có chuyện gì mau chóng đi hỏi cô ta, chẳng có việc gì cô ta không rõ cả.”

Phó Cẩm Họa sững người, Lệ tiếp dư ở Thanh Hà điện, chẳng phải chính là Lệ tiếp dư mà Đức phi và Thảm chiêu nghi khinh miệt đó sao?

Chẳng lẽ giữa cô ta và Tế Dương vương...

Chẳng lẽ cô ta cũng là quân cờ của Tế Dương vương?

Có lẽ nhận ra ánh mắt hân học của Phó Cẩm Họa, Tế Dương vương véo cằm nàng, dịu giọng nói: “Đừng nghĩ ngợi lung tung. Năm xưa phụ thân và huynh trưởng của cô ta được ta cứu, để báo ân, cô ta cam tâm tình nguyện vào cung, có điều cô ta thấp cổ bé họng, ngày thường không dùng đến mà thôi.”

Phó Cẩm Họa khẽ gật đầu, đang định nói gì, liền nghe thấy ngoài phòng ngủ vang lên tiếng bước chân khe khẽ, nàng đang định giục Tế Dương vương rời đi nhưng vừa quay đầu nhìn lại, Tế Dương vương đã hóa thành con gió vọt ra ngoài cửa sổ, không để lại chút dấu vết nào.

“Chủ nhân, cô đã ngủ chưa?”

Phó Cẩm Họa nghe thấy tiếng Lục Châu có phần nghi hoặc, liền giả vờ vừa ngủ dậy, lười nhác nói: “Ta vừa mới ngủ, lại bị người làm cho tỉnh lại rồi, có chuyện gì không?”

“Lục Châu đáng chết, quấy rầy giấc ngủ của chủ nhân. Chỉ là Lục Châu nghe thấy có tiếng động khẽ, sợ xảy ra chuyện gì với chủ nhân, cho nên mới lại đây xem sao.” Lục Châu dò xét nói.

Phó Cẩm Họa ngấm ngầm sinh nghi, Tế Dương vương khinh công tuyệt thế vô song, các thị vệ hoàng cung cũng chưa từng phát giác ra chàng, sao một tiểu cung nữ như Lục Châu lại có thể nhìn ra sơ hở? Rốt cuộc cô ta có công phu cao cường, hay là vẫn luôn chú ý theo dõi nàng?

“Không có chuyện gì thì lui xuống nghỉ ngơi đi, nếu không yên tâm, người cứ việc vào đây mà xem, ta mệt rồi, ngủ trước đây.” Phó Cẩm Họa hồ hững nói, vừa hay lại ngáp một cái, nhắm mắt vào ngủ thật.

Nghĩ bụng Lục Châu cũng không dám tiến vào, giấc ngủ này thật là thoải mái, một giấc đến tận khi trời sáng.

Hôm sau, Phó Tô Cẩm lại đến, nhưng chỉ ngồi một lúc rồi bỏ đi.

Phó Cẩm Họa ở trong phòng với Vãn Nạn cả buổi chiều, sau đó nghe nói Chung Ngân Hoàng vốn định đến Mặc Họa đường, nhưng Mộ Dung San bỗng nhiên đến nói Chung Đình Sóc không được khỏe, nên lại vội đến Phụng Loan cung thăm Chung Đình Sóc, tối hôm đó ở lại trong Phụng Loan cung. Trong cung trên dưới bàn tán không ngớt, nói Chung Ngân Hoàng rất khác thường, ngoại trừ ngày mừng một và mười lăm hằng tháng, vẫn liên tục ở lại Phụng Loan cung, không rõ Mộ Dung San đã giờ thủ đoạn gì.

Phượng cô cô là người có tuổi trong cung, cô ta quen biết nhiều người, cũng nghe được nhiều chuyện, thấy Phó Cẩm Họa uể oải buồn bực, liền kể chuyện linh tinh cho nàng nghe, Phó Cẩm Họa đột nhiên hỏi: “Phượng cô cô, chiến sự biên cương hiện giờ thế nào?”

Phượng cô cô cả kinh, nói: “Chủ nhân, hậu cung không được can thiệp chính sự, nếu không...”

“Xem cô sợ hãi chưa kìa, ta chẳng qua chỉ hỏi vậy thôi, đâu thể coi là can thiệp vào chính sự? Ngay cả lê dân bách tính còn có thể quan tâm đến chiến sự của triều Thương Ly, chúng ta thân ở trong hậu cung, là người bên cạnh hoàng thượng, chẳng phải càng nên quan tâm đến chuyện này sao?” Phó Cẩm Họa chậm rãi giảng giải.

Phượng cô cô thở dài, nói: “Chủ nhân muốn biết, nô tỳ đương nhiên sẽ nói, chỉ mong hoàng thượng cũng nghĩ như chủ nhân thì tốt, nếu không nô tỳ sẽ vì chuyện này mà toi mạng mất.”

Phó Cẩm Họa nghe Phượng cô cô oán trách, cũng không giận, mỉm cười nhìn cô ta, nghe cô ta nói: “Ngu tướng quân và vị Gia Luật thái tử kia giao chiến mấy phen, đều không phân thắng bại, hai nước thương vong không nhiều, chiến sự kéo dài, tiền bạc và quân lương không ngừng đổ ra biên cương. Hiện giờ quốc khố nguy cấp, hoàng thượng liền hạ lệnh cho Ngu tướng quân, nếu trong vòng nửa năm không thể đánh lui triều Nguyên Hy, sẽ tước soái vị, giam vào thiên lao.”

Phó Cẩm Họa ngẫm chau mày, tâm tư của Ngu Tấn Thanh không phải nàng không rõ, chàng chỉ muốn ở lại thành An Lăng, nắm giữ binh quyền. Nếu thực sự đánh lui được triều Nguyên Hy trong vòng nửa năm, hoàng thượng nhất định sẽ đoạt soái vị của chàng, bảo chàng dẫn quân về triều. Nếu chàng không đẩy lui được thế tấn công của triều Nguyên Hy, thì hoàng thượng vẫn sẽ đoạt soái vị của chàng, có điều kết cục sẽ càng bi thảm, giam vào thiên lao, nhẹ thì chịu khổ lao tù, nặng thì tính mạng khó giữ.

Bất luận chàng lựa chọn thế nào, cũng không thể được như ý.

Ngu Tấn Thanh, nửa năm sau, rốt cuộc chàng sẽ lựa chọn con đường nào đây?

Phó Cẩm Họa nhất thời tập trung suy nghĩ nhưng vẫn không thể đoán ra, trong lòng nàng thậm chí cảm thấy, Ngu Tấn Thanh có thể lựa chọn bất kỳ cách nào, thế mới là Ngu Tấn Thanh, Ngu Tấn Thanh mà nàng mãi mãi không thể nào hiểu được.

Phượng cô cô thấy Phó Cẩm Họa lặng im không nói, chỉ tưởng là nàng không thích nghe những chuyện này, liền quay sang gọi chuyện khác, “Kể từ hôm đó, khi hoàng thượng rời Mặc Họa đường đến Vinh Huyền cung, Trình phi liền được nâng lên đến tận trời, hoàng thượng ban thưởng liên miên không ngớt cho Vinh Huyền cung, lại đích thân cắt mấy cung nữ qua hầu hạ, hơn nữa còn sai ngự y mỗi ngày sáng chiều đều phải qua bắt mạch. Nương nương các cung đến cung Vinh Huyền chúc mừng, đều bị người của hoàng thượng chặn ở bên ngoài, có thể thấy hoàng thượng coi trọng chuyện này đến mức nào.”

Phó Cẩm Họa ngẫm kinh ngạc, giống trống mớ cờ thể hiện sự ân sủng của Chung Ngân Hoàng như thế, chẳng phải khác một trời một vực với ý định ban

đầu của Trinh phi hay sao?

Phó Cẩm Họa không kìm được tò mò, cất tiếng hỏi: “Mấy ngày nay Trinh phi có gặp ai không?”

Hồng Ngọc đứng cạnh đó tỏ ra ngạc nhiên khi thấy Phó Cẩm Họa hỏi như vậy, nói: “Hong Ngọc thân với Yên La bên Vinh Huyền cung, hôm nay gặp Yên La ở Ngự Thiện phòng, cô ta chẳng dám nói câu nào đã vội bỏ đi rồi. Có thể thấy Vinh Huyền cung hiện giờ cung quy nghiêm khắc, gần như không ai dám đi lại.”

Phó Cẩm Họa nhất thời vẫn không hiểu, Ngụ Hồng Ngọc từng nhắc nhở nàng, chuyện Trinh phi nhờ vả nhất định là cái bẫy, nhưng Chung Ngân Hoàng đã sai ngụy y bắt mạch cho Trinh phi, nếu Trinh phi quả thực không có thai, Chung Ngân Hoàng sao có thể tha cho cô ta?

Cứ thế lại qua vài ngày, được Vân Nương và mọi người tận tâm chăm sóc, thương thế của Vãn Nhạn cuối cùng đã có khởi sắc, sau khi có thể xuống giường đi lại liền nhanh chóng theo hầu bên cạnh Phó Cẩm Họa nửa bước không rời, mặc Phó Cẩm Họa khuyên nhủ thế nào cũng không nghe.

“Bất luận thế nào, Vãn Nhạn có chết cũng phải ở bên cạnh tiểu thư, không dám rời xa tiểu thư nửa bước nữa.”

Phó Cẩm Họa nghe vậy vô cùng cảm động, giờ tay nắm lấy tay Vãn Nhạn, mười đầu ngón tay mới mọc ra móng mới tựa như vành trăng trên phần thịt đỏ hồng, vết thương trên cổ tay vẫn còn sẹo mờ, khiến người ta không nỡ nhìn vào.

Phó Cẩm Họa thương xót, nói: “Không ngờ nhị tỷ lại nhẫn tâm đến thế, tuy tỷ ấy và em không có tình cảm gì, nhưng nể mặt ta, cũng quyết không nên bán em vào lầu xanh mới phải.”

Vãn Nhạn vô cùng kinh ngạc, bỗng nhiên nói: “Tiểu thư, vì sao cô lại nói là nhị tiểu thư đã bán Vãn Nhạn vào lầu xanh? Ai nói với cô như vậy?”

“Là Vân Nương nói,” nói đến đây, Phó Cẩm Họa cũng có phần kinh sợ, lẩm bẩm, “Lẽ nào em bị đại tỷ...”

Vãn Nhạn gạt đầu, lặng lẽ bi thương đứng một bên thút thít.

Lúc này Phó Cẩm Họa mới đoán được ý đồ của Vân Nương, hôm đó chính Phó Tố Cẩm chủ động nhắc tới việc đưa Vân Nương đến Mặc Họa đường, chẳng lẽ hai người bọn họ từ lâu đã hợp tác với nhau?

Mấy ngày tiếp sau, Phó Cẩm Họa ra vẻ lạnh lùng bàng quan với Vân Nương, thấy cô ta nói năng hành sự cẩn thận, không có chỗ nào không phải, nhớ tới khi ở trong Ngụ phủ ngoài thành An Lăng, chiếc áo choàng Thanh Bích lấy từ phòng bên cạnh, hình thêu trên đó rõ ràng là của Vân Nương, nàng càng lo lắng không yên.

Ngụ Tấn Thanh từng nói, đó là một vị cố nhân, ngoài ra không nhắc thêm đến nửa lời.

Phó Cẩm Họa đương nhiên sẽ không suy nghĩ một cách đơn giản, trực giác của nàng cho nàng biết, giữa bọn họ chắc hẳn còn có bí mật sâu sắc nào đó mà nàng vẫn chưa biết tới.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Cung Cẩm Tú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: THỪA HOAN

Chung Ngân Hoàng ôm Phó Cẩm Họa đứng dậy, đặt lên trên giường, khẽ đưa tay cởi quần áo trên người nàng, Phó Cẩm Họa nhắm mắt run rẩy, mặc cho Chung Ngân Hoàng lưu lại dấu ấn trên cơ thể mình...

Hôm nay trời nắng đẹp, Hồng Ngọc ra sức đề nghị đi dạo ở Ngự hoa viên, Lục Châu cũng tỏ vẻ đầy hứng thú, Vân Nương muốn nói gì rồi lại thôi, thấy Phó Cẩm Họa đang cao hứng, cũng không tiện khuyên ngăn, liền cùng Vãn Nhạn đi theo, để Lục Châu ở lại Mặc Họa đường.

Khi sắp đến Ngự hoa viên, Hồng Ngọc bỗng nhiên kêu đánh rơi mất túi thơm trên người, muốn quay lại đường cũ để tìm, bảo Vãn Nhạn và Vân Nương theo Phó Cẩm Họa dạo quanh Ngự hoa viên.

Phó Cẩm Họa chỉ bảo cô ta yên tâm đi tìm, nhưng trong lòng đã sinh nghi, bước đi rất chậm, khi đến cổng Ngự hoa viên, bỗng nhiên quay người đi theo một lối khác.

Vãn Nhạn ở đằng sau đuổi theo hỏi: “Tiểu thư, chúng ta không đến Ngự hoa viên nữa sao?”

Phó Cẩm Họa quay lại, nhìn Vãn Nhạn đang đầy vẻ nghi hoặc còn Vân Nương điềm tĩnh như không, chỉ nghe thấy Vân Nương nói: “Chỗ phía trước cách đây không xa chính là Hồng Huân cung, chỉ bằng chủ nhân đến chỗ Vãn phi chơi một lát, chốc nữa còn có thể xem màn kịch hay.”

Phó Cẩm Họa gật đầu, không biết Vân Nương làm thế nào mà nhìn ra được manh mối bên trong, lại tăng thêm vài phần dè chừng Vân Nương.

Hồng Huân cung ở gần Ngự hoa viên, là cung điện có vị trí tốt nhất sau Phượng Loan cung, Chung Ngân Hoàng chỉ ban tòa cung điện ấy cho một mình Thạch Vận Tú, dù thấy sự sùng ái đối với nàng ta. Tuy mỗi tháng chẳng qua cũng chỉ đến dăm ba ngày, nhưng Chung Ngân Hoàng thích tính tình bình lặng của nàng ta, thường ban thưởng cho nàng ta những thứ đồ quý hiếm.

Hồng Huân cung.

Phó Cẩm Họa quan sát kỹ lưỡng tòa cung điện điểm lệ tinh xảo này, thấy bên trong bày biện đơn giản ngoài sức tưởng tượng, cung nữ bên cạnh Thạch Vận Tú là Vũ Yên có lẽ kinh ngạc khi nhận ra Phó Cẩm Họa, mỉm cười nói: “Chủ nhân của chúng tôi không ưa xa xỉ, mọi thứ đều đơn giản, người không biết lại tưởng hoàng thượng lạnh lùng với chủ nhân nhà chúng tôi, chứ thực ra những thứ hay ho mà hoàng thượng ban thưởng đã chất đầy cả hai gian phòng bên cạnh rồi.”

Phó Cẩm Họa chỉ khẽ cười, không lên tiếng, Vũ Yên cũng là người nhanh nhạy, thấy thần sắc Phó Cẩm Họa như không, cũng ngấm kinh ngạc, người khác chỉ cần nghe cô ta nói một lượt như vậy, không làm về bất cần thì cũng tỏ ra lo sợ, chỉ riêng Họa phi chẳng tỏ bất kì thái độ gì.

Đội một lát trôi qua, Vũ Yên lại nói: “Họa phi nương nương, chủ nhân nhà chúng tôi đang tắm, mời Họa phi nương nương đợi một lát.” Vừa nói vừa sai tiểu cung nữ bưng trà và điểm tâm lên, đứng bên cạnh Phó Cẩm Họa cùng đợi.

Phó Cẩm Họa quả thực rất biết giữ bình tĩnh, uống nấy ngụm trà, lại ăn nấy miếng điểm tâm, rồi ngồi đó lặng lẽ chờ đợi, không giục giã, cũng không hậm hực. Vũ Yên ở một bên lại thành ra thấy có phần không phải, chốc chốc lại nói: “Chủ nhân nhà tôi chắc sắp sửa tắm xong rồi, xin Họa phi nương nương thông cảm.”

Phó Cẩm Họa khẽ cười, bảo cô ta không cần khách khí, có việc gì cứ việc vào trong hầu hạ là được, Vũ Yên cảm ơn, rồi mới vào nhà trong phục thị Vận phi.

Vân Nạ đứng cạnh khẽ oán trách: “Vận phi quả là kiêu căng, tiểu thư chịu đến Hồng Huân cung của cô ta, chẳng qua là nể tình ngày trước cùng tham dự tuyển chọn hoa khôi, vậy mà cô ta còn làm phách.”

Phó Cẩm Họa nhìn Vân Nương, thấy cô ta trước sau chỉ lặng lẽ đứng một bên, liền hỏi: “Vân Nương, cô thấy sao?”

“Vận phi là người thông minh, sau này chủ nhân đừng ngại kết giao, qua lại cùng cô ấy.”

Phó Cẩm Họa thầm kinh ngạc trong lòng, Vân Nương quả thực quá thông minh, nếu không thể dùng được cho riêng mình, chi bằng thừa cơ nhanh chóng trừ bỏ đi là hơn, nếu không...

Đang vẫn suy nghĩ chuyện đó thì nàng thấy Thạch Vận Tú mặc váy cung đình màu nhạt, bên eo thắt một chiếc thắt lưng bằng vải sa màu tím bước ra, trên tóc vẫn còn hơi ướt, dường như không hề ngạc nhiên trước sự ghé thăm của Phó Cẩm Họa, nói: “Bây giờ, chúng ta đi thôi?”

Phó Cẩm Họa cười nói: “Tóc cô còn chưa khô, ra ngoài sợ trúng gió đau đầu, chi bằng lát nữa hãy đi.”

Trên mặt Thạch Vận Tú nở một nụ cười hiếm hoi, quay đầu nhìn Vũ Yên nói: “Thôi cũng được, em ra Ngự hoa viên xem thử xem, cẩn thận đừng để ai trông thấy.”

Qua một lúc, Vũ Yên quay lại nói: “Chủ nhân, xảy ra chuyện ở Ngự hoa viên rồi, các phi tần trong cung tám chín phần mười đều đã ra đó cả...”

Thạch Vận Tú đứng dậy, nói với Phó Cẩm Họa: “Chúng ta qua đó thôi, Hồng Huân cung của ta ở gần Ngự hoa viên nhất, nếu ta đến muộn nhất, sẽ khiến người ta chú ý.”

Phó Cẩm Họa cũng không từ chối nữa, cùng Thạch Vận Tú ra khỏi Hồng Huân cung, đi về phía Ngự hoa viên.

Ngự hoa viên quả nhiên đông người chen chúc, tiếng xì xào không ngớt, Vân Nạ tiện tay kéo một tiểu thái giám đang chạy qua, hỏi: “Trong Ngự hoa viên xảy ra chuyện gì thế?”

Tiểu thái giám kia tỏ vẻ kinh hãi, nói: “Lệ tiếp dư trong Tường Khúc cung bị giết rồi, thi thể còn vớt trong bụi hoa, mặt mũi nát hết, khi cung nữ của Lệ tiếp dư là Chi Lan tìm đến, phát hiện ra Thâm chiêu nghi đang ở trong Ngự hoa viên, ngoài ra không thấy ai khác. Hiện giờ hoàng hậu nương nương đang bắt Thâm chiêu nghi lại để thẩm vấn.”

Vân Nạ càng kinh hãi, sau lưng đã toát mồ hôi lạnh, không kiềm chế được nói: “Tiểu thư, nếu vừa rồi chúng ta vào Ngự hoa viên, chẳng phải...”

Phó Cẩm Họa át lời cô bé, nói: “Vân Nạ, không được nói lung tung.”

Vân Nạ im miệng một cách không cam lòng, trong tay nắm chặt lấy chiếc khăn, Phó Cẩm Họa kéo tay áo, an ủi cô bé, đưa mắt liếc nhìn Thạch Vận Tú, chỉ thấy đôi phương không hề biến sắc, đang nhìn mình bằng ánh mắt dò xét, nàng nhanh chóng trấn tĩnh, miễn cưỡng cười nói: “Lệ tiếp dư thật đáng thương, nhưng Thâm chiêu nghi có vẻ không giống như kẻ giết người...”

Thạch Vận Tú nhìn nàng soi mói, tiến lên kéo tay nàng, đi vào giữa dòng người, khẽ nói: “Hãy nhớ lấy lời ta, nếu hoàng thượng quát hỏi gì cô, cứ việc

nhận là được, đừng giải thích, cũng đừng phản bác.”

Phó Cẩm Họa sững người, đang định hỏi cô ta vì sao, liền thấy Thạch Vận Tú đột nhiên buông mình ra, quỳ hướng về phía Chung Ngân Hoàng đang từ xa vội vàng đi tới, cúi đầu lau nước mắt.

Chung Ngân Hoàng vội đỡ cô ta dậy, ôm vào lòng, dường như đang định hỏi gì, chỉ thấy bàn tay thon của Thạch Vận Tú chỉ về phía Phó Cẩm Họa, lại khẽ nói gì đó với Chung Ngân Hoàng, Chung Ngân Hoàng cau chặt đôi mày, nhìn Phó Cẩm Họa có phần bất mãn.

Bên cạnh, Vần Nhận lo lắng vạn phần, nói: “Rốt cuộc Vận phi nói gì trước mặt hoàng thượng vậy? Vì sao hoàng thượng lại nhìn tiểu thư với ánh mắt như thế? Nếu cô ta giả trò, chúng ta phải cẩn thận đề phòng mới được.”

Không lâu sau, Mộ Dung San dẫn các phi tần thỉnh an với Chung Ngân Hoàng, điều đặc biệt là Mộ Dung San quỳ mãi không đứng dậy, ai oán nói: “Hoàng thượng, là thần thiếp bất tài, cai quản không nghiêm, để cho hậu cung xảy ra tai họa thế này, xin hoàng thượng giáng tội, nếu không thần thiếp khó mà yên lòng được.”

Chung Ngân Hoàng tiến lên đỡ Mộ Dung San dậy, nói: “Nàng vừa mới khỏe lại, sao có thể ra ngoài hứng gió thế này? Cứ về Phượng Loan cung trước đi, ở đây đã có trăm...”

Chung Ngân Hoàng tuy giọng nói dịu dàng, nhưng sắc mặt vẫn không vui, Mộ Dung San nhất thời không dám nói nhiều, dẫn theo Tắc Hỷ nhanh chóng rời khỏi Ngự hoa viên, khi đi qua bên cạnh Phó Cẩm Họa, hơi do dự một chút, khẽ than một tiếng, tỏ vẻ tiếc nuối vô cùng, nhưng rốt cuộc vẫn không nói gì.

Trong lòng Phó Cẩm Họa càng thêm nghi hoặc, lòng bàn tay toát mồ hôi lạnh, thấy Chung Ngân Hoàng đang nghe ngự y nói tới nguyên nhân thực sự dẫn đến cái chết của Lệ tiếp dư.

“Hồi bẩm hoàng thượng, Lệ tiếp dư bị kim châm vào đỉnh đầu mà chết...”

Các phi tần cả kinh, lập tức xi xào bàn tán, đua nhau che tay lên đầu, không lạnh mà phát run.

Lập tức có thái giám khiêng bàn ghế đến, dâng trà nước, Chung Ngân Hoàng kéo tay Thạch Vận Tú, ngồi trên ghế, các phi tần khác vừa ngưỡng mộ vừa ghen tức, đưa mắt lườm Thạch Vận Tú, nhưng Thạch Vận Tú lúc này đã khôi phục lại vẻ mặt vô cảm, lặng lẽ nhìn Phó Cẩm Họa.

Thảm chiêu nghi này giờ quỳ dưới đất, lúc này lễ gối đến trước mặt Chung Ngân Hoàng, dùng tay kéo vạt áo người, khóc lóc thống thiết: “Hoàng thượng, hoàng thượng, thần thiếp bị oan, khi thần thiếp vào Ngự hoa viên, đã trông thấy Lệ tiếp dư bị hại rồi.”

“Người đâu, nhốt Thảm chiêu nghi vào phòng lưu dấu, chọn ngày thẩm vấn.” Chung Ngân Hoàng gạt cô ta ra với vẻ khó chịu, lại ra lệnh, “Hậu tằng Lệ tiếp dư.”

Thảm chiêu nghi lập tức ngắt đi, bị cung nhân lôi ra chỗ khác.

Lúc này, Hồng Ngọc không biết từ đâu xông ra, hốt hoảng nói: “Chủ nhân, cô đi đâu vậy? nô tỳ tìm khắp cả Ngự hoa viên cũng không thấy cô đâu.”

Phó Cẩm Họa chau mày, thấy Hồng Ngọc cổ tình nói to, khiến mọi người đua nhau đưa mắt nhìn.

Vân Nương đang định tiến lên kéo Hồng Ngọc, liền bị Phó Cẩm Họa dùng ánh mắt ngăn lại, nếu đã bị người khác nghe thấy, chỉ bằng cứ thản nhiên còn hơn, Hồng Ngọc thấy Phó Cẩm Họa không nói gì, liền ngượng ngùng đứng ra sau lưng nàng.

Chung Ngân Hoàng đứng dậy, mọi người liền tản ra, đua nhau quỳ xuống. Ai ngờ, Chung Ngân Hoàng lại đi đến trước mặt Phó Cẩm Họa, lạnh lùng nhìn nàng.

Vần Nhận vội kéo Phó Cẩm Họa quỳ xuống, nghe thấy Chung Ngân Hoàng khẽ quát: “Vừa rồi nàng có đến Ngự hoa viên ư?”

Phó Cẩm Họa đáp: “Thần thiếp muốn đến Hồng Huân cung thăm Vận phi, nên đã đi vòng qua con đường này, chưa từng đặt chân vào Ngự hoa viên.”

“Ồ? Nói như vậy thì, nàng đến Hồng Huân cung là có lòng tốt sao?” Chung Ngân Hoàng giơ tay nâng cằm nàng lên, Phó Cẩm Họa chỉ thấy đau nhói, nhưng lại không dám kêu lên thành tiếng, chỉ đành ngậm châu mày nhẫn nhịn, nghe thấy Chung Ngân Hoàng lại nói: “Nhưng vì sao Vận phi nói, sau khi nàng đến Hồng Huân cung, vừa chê Hồng Huân cung sơ sài, lại vừa khinh miệt nàng ấy không đắc sủng? Có chuyện này không?”

Phó Cẩm Họa giật mình, đưa mắt nhìn Thạch Vận Tú, chỉ thấy thần sắc ám thị trong mắt cô ta vụt lóe lên, trong lòng vô cớ nảy sinh vài phần tin tưởng, bèn khẽ đáp: “Đúng vậy.”

Vân Nương vẫn trấn tĩnh, nhưng Vần Nhận đã cuống lên, đang định ngắt đầu nói gì đó, liền thấy Phó Cẩm Họa đưa tay kéo chặt tay áo mình không cho lên tiếng, trong lòng hậm hực không thôi.

Sắc mặt Chung Ngân Hoàng sa sầm, ánh mắt sắc bén như vàng trắng lạnh phản chiếu dưới đèn sâu, thoáng qua một tia sát phạt, quát: “Xem ra, Mặc Họa đường trăm ban cho nàng, nàng sống thoải mái quá rồi. Người đâu, đẩy Họa phi vào lãnh cung, không có thủ dụ của trăm, không cho phép bất kì ai được lại gần nửa bước.”

Vấn Nạ thấy thái độ trầm tĩnh yên lặng của Phó Cẩm Họa thì không cam lòng, chỉ hận không thể tiến lên biện bạch vài câu thay nàng, nhưng Phó Cẩm Họa lại dùng ánh mắt cảnh cáo nhìn cô bé, khiến cô bé không dám hành động khinh suất.

Các phi tần ở đó tuy ai nấy đều cảm thấy Chung Ngân Hoàng xử lý Phó Cẩm Họa như thế có phần chuyện bé xé ra to, nhưng hậu cung chính là như vậy, bất kì ai cũng mong trông thấy người khác có kết cục thảm hại, chứ chẳng bao giờ lại muốn tự nhiên có thêm một kinh địch, cho nên ai nấy lạnh lùng bàng quan.

Lúc này, Thạch Vận Tú cũng đi đến trước mặt Phó Cẩm Họa, Chung Ngân Hoàng ôm lấy eo nàng ta, dịu dàng nói: “Tú nhi, trầm xử trí như vậy, nàng đã hài lòng chưa?”

Thạch Vận Tú mỉm cười, nói: “Đa tạ ân sủng của hoàng thượng. Có điều Tú nhi cảm thấy tội của Họa phi không lớn, có sai cũng chỉ ở chỗ cung nữ bên cạnh cô ấy không biết nhắc nhở, mắc tội sơ suất chỉ điểm lung tung.”

“Nàng nói cũng có lý.” Chung Ngân Hoàng gật đầu, đưa mắt quét qua người Hồng Ngọc, Vân Nương, Vấn Nạ một lượt.

Phó Cẩm Họa cả kinh, Hồng Ngọc thì cũng đành, giữ lại bên mình trước sau cũng là mầm họa, nhưng nàng sợ Chung Ngân Hoàng sẽ trách tội Vấn Nạ và Vân Nương, vội khấn đầu ai oán nói: “Hoàng thượng, là lỗi của tội thiếp, xin hoàng thượng tha cho tỳ nữ của tội thiếp.”

Chung Ngân Hoàng không thêm đề ý đến những lời nàng nói, lại hỏi Thạch Vận Tú: “Tú nhi, nàng cảm thấy trầm nên trừng phạt cung nữ nào bên cạnh cô ta, mới có thể đạt được mục đích răn đe?”

Thạch Vận Tú nhìn một lượt, dùng tay quia Vấn Nạ, Vân Nương, cuối cùng dừng lại trên người Hồng Ngọc, nói: “Vấn Nạ là a hoàn theo từ nhà Họa phi, gần đây mới vào cung, không hiểu cung quy, có thể lượng thứ, không cần phải chịu phạt. Vân Nương vốn là người của Cẩm phi, Cẩm phi là tỷ tỷ ruột của Họa phi, sao có thể hãm hại lẫn nhau, nhất định phải chọn người đáng tin cậy đưa tới, cô ta cũng không cần phải chịu phạt. Chỉ riêng Hồng Ngọc, cô ta ở trong cung cũng đã được vài năm, lại là a hoàn đã được sắp xếp từ trước khi Họa phi vào cung, Họa phi có sai sót gì, cô ta khó thoát khỏi tội không biết nhắc nhở. Có phạt thì phạt mình cô ta là được.”

Lời nói khiến Chung Ngân Hoàng liên tục gật gù, chỉ nghe thấy người lại hỏi: “Tú nhi cảm thấy nên trừng phạt cô ta thế nào mới phải? Đánh hai mươi côn có được không?”

“Hai mươi côn, chỉ tổn thương da thịt, không vào đến gân cốt, e rằng cô ta khỏi rồi sẽ quên chuyện này, chi bằng phạt tám mươi côn, nhất định cả đời này cô ta cũng không quên được, mà các cung nữ, thái giám khác cũng có thể lấy đó làm gương tự nhắc nhở chính mình phải hầu hạ chủ nhân cho tốt, không gây chuyện linh tinh được nữa.”

Mọi người thở ra một hơi lạnh, đánh tám mươi côn, làm sao còn sống được? Nhưng thấy Thạch Vận Tú chỉ khẽ cười, giọng điệu trong trẻo, nói những lời giết người mà nhẹ nhõm như thể nói chuyện chơi, không khỏi ngấm kinh sợ trong lòng. Nhớ lại vừa rồi cô ta nói vanh vách lai lịch của ba cung nữ bên cạnh Họa phi, càng thêm kinh hãi, vốn cứ tưởng Vận phi lạnh lùng cao ngạo, xưa nay không nhúng tay vào chuyện tranh sủng trong cung, ai ngờ cô ta lại có thể ở đó mà nắm thóp Họa phi.

“Trẫm cho phép, người đâu, lôi con tiện tỳ này xuống, đánh tám mươi côn.”

Hồng Ngọc mặt trắng bệch, trên trán vã mồ hôi, nghe thấy thế liền ngất đi, mặc cho cung nữ lôi xuống, tạm không nhắc đến nữa.

Phó Cẩm Họa không cầu xin cho cô ta, chỉ cảm thấy khó mở miệng, đầu sao thì vừa rồi suýt nữa vì cô ta mà sinh ra đại họa, lúc này trong lòng khó tránh khỏi phẫn nộ. Các cung nữ không biết chuyện khác, đều cảm thấy Hồng Ngọc không đáng phải chết, không khỏi cảm thấy đồng bệnh tương liên, đều bàn tán rằng Phó Cẩm Họa cư xử có phần không hợp lẽ.

Chung Ngân Hoàng ra lệnh cho các phi tần lui xuống, lại nhìn Thạch Vận Tú dịu dàng nói: “Tú nhi, nàng về trước đi, lát nữa trẫm phải qua Phụng Loan cung, đợi hôm khác trẫm lại đến thăm nàng.”

Thạch Vận Tú cúi người hành lễ bỏ đi, khi đi qua bên cạnh Phó Cẩm Họa, nhét mẫu giấy trong tay mình vào tay Vấn Nạ, Vấn Nạ hơi sững người, nắm chặt mẫu giấy trong tay không dám kêu lên.

Chung Ngân Hoàng thấy Phó Cẩm Họa vẫn quỳ dưới đất, liền khẽ quát: “Người đâu, đưa Họa phi vào lãnh cung.” Nói đoạn, cũng không nhìn nàng thêm một lần nào, quay lưng nhanh chóng bỏ đi.

Cung nhân sai Vân Nương nhanh chóng quay về Mặc Họa đường thu dọn vài bộ quần áo, lại giục Phó Cẩm Họa và Vấn Nạ đi theo mình đến lãnh cung.

Đi được một lúc lâu mới đến một khu nhà nhỏ, người đó chỉ dùng chìa khóa mở cửa cho Phó Cẩm Họa và Vấn Nạ vào trong, rồi mau chóng khóa cửa lại, đứng canh bên ngoài.

Nằm ngoài sự tường tượng của Phó Cẩm Họa, khu nhà nhỏ này không rách nát như nàng tưởng, đồ đạc tuy cũ kĩ nhưng vẫn đầy đủ, sạch sẽ tinh tươm. Trước sau khu nhà đều trồng cây lê, đang mùa hoa nở, hương thơm thanh nhã.

Phó Cẩm Họa lúc này vô cùng thích thú, hỏi: “Vấn Nạ, vừa rồi mẫu giấy Vận phi đưa cho em viết gì thế?”

Lúc này Vấn Nạ mới nhớ ra việc đó, liền đưa mẫu giấy nắm chặt trong tay cho Phó Cẩm Họa, chỉ thấy bên trên viết mấy chữ rần rần, “Đã nếm rượu

Phó Cẩm Họa lạnh lùng nhìn Vân Nương, nói: “Nói như vậy, thì cô đến đây làm thuyết khách cho đại tỷ ư? Nhất định muốn ta quên chuyện ngày trước, cùng tỷ ấy làm một cặp tỷ muội chung sống hòa thuận, đồng tâm hiệp lực trong cung, tha hồ hồ mưa gọi gió ư?”

Vân Nương khẽ than một tiếng, nói: “Nếu chủ nhân đã nói thế, Vân Nương cũng không thể giải thích gì thêm.”

Ánh mắt Phó Cẩm Họa đột nhiên vô cùng sắc bén, khẽ quát: “Chuyện này ta tạm không nói với cô nữa. Ta chỉ hỏi cô một câu, nếu cô không trả lời thành thật, cho dù ta ở trong lãnh cung, cũng có cách đưa cô vào chỗ chết.”

“Chủ nhân có điều gì xin cứ hỏi, Vân Nương tuyệt đối không phải kẻ tham sống sợ chết, có điều chủ tử có sự phân biệt, hồi đáp đúng sự thực là bổn phận của Vân Nương.”

“Hôm đó, khi ta bị Gia Luật Sở Tế bắt cóc, sau đó hoàng thượng ban cho cái chết, Khánh Tuyên vương và Tế Dương vương đến thành An Lăng đưa linh cữu của ta về an táng, khi đó có phải cô đã sớm biết ta vẫn chưa chết hay không?” Phó Cẩm Họa đứng dậy, nâng cao hơn Vân Nương vài phần, hơi cúi đầu nhìn chằm chằm vào cô ta, ánh mắt lạnh như băng.

Vân Nương dường như không ngờ Phó Cẩm Họa lại hỏi như vậy, vẻ mặt sững sờ, mắt đi về đêm tĩnh ung dung thường ngày, lẩm bẩm đáp: “Sao chủ nhân lại hỏi như vậy?”

“Với tư chất của cô, sao có thể dễ dàng nhận lời theo đại tỷ vào cung? Chuyện đó không phải chỉ cần hứa cho cô vinh hoa phú quý là được, trừ phi cô đã biết trước rằng ta chưa chết, hơn nữa nhất định sẽ vào cung, phải vậy không?”

Vân Nương cười khỏ, khuôn mặt trắng bệch vì xúc động mà đỏ ửng lên, nói: “Đúng thế, Vân Nương quả thực biết chủ nhân chưa chết, chẳng qua là Thanh Bích thế mạng cho cô mà thôi.”

“Làm sao cô biết được?”

Vân Nương cắn chặt môi dưới, không nói gì, thân hình hơi run, dường như đang chịu đựng một nỗi đau đớn giày vò nào đó.

“Cô và Ngu Tấn Thanh ở thành An Lăng rốt cuộc có quan hệ thế nào?”

Hoặc giả do lời nói và vẻ mặt của Phó Cẩm Họa đều quá gay gắt, hoặc giả do cái tên Ngu Tấn Thanh khiến Vân Nương quá chấn động, Vân Nương cuối cùng không kiềm chế được, mắt rung rung, nhưng trước sau không rơi lấy một giọt nước mắt.

Phó Cẩm Họa nhìn cô ta kỹ lưỡng, chỉ thấy Vân Nương mặt mũi thanh tú, thân hình thướt tha, trầm tĩnh điềm nhiên, cũng ra dáng một giai nhân tuyệt thế, có điều ngày trước cô ta đã lưu lạc từ thành An Lăng đến Tuyên Thành như thế nào, vẫn còn là điều chưa biết, một người thế này làm sao có thể cam tâm làm nô tỳ cho kẻ khác được?

“Vân Nương, ta đã lên tiếng hỏi, thì nhất định phải làm cho rõ, nếu không trong lòng ta sẽ không thoải mái được, cô cũng đâu thể cảm thấy dễ chịu?”

Vân Nương dường như đang hết sức giằng xé, cau chặt đôi mày, nghiêng răng, hồi lâu mới nói: “Vân Nương vốn là thị nữ của công tử...”

Thì ra Vân nương vốn là thị nữ của Ngu Tấn Thanh, nhưng vì sao cô ta lại từ An Lăng đến Tuyên Thành, lại còn trốn trong tiệm may làm một thợ thêu?

“Vân Nương ngay thẳng, gây hiềm khích với công tử, công tử có ý gả Vân Nương cho Ngũ Cửu, Vân Nương không chịu, liền một mình từ An Lăng về Tuyên Thành, định dựa vào nghề thêu kiếm bát cơm ăn, ai ngờ lại gặp được chủ nhân, liền quyết ý đi theo bên cạnh, nghe cô sai khiến. Hôm đó, tin tức chủ nhân mất mạng, là Ngũ Cửu nói cho Vân Nương biết, bởi lẽ Vân Nương và Ngũ Cửu tình như huynh muội, vẫn thường thư từ qua lại.”

Phó Cẩm Họa không lên tiếng, cũng không hỏi tiếp, những lời Vân Nương nói nghe có vẻ hợp tình hợp lý, nhưng thực ra rất nhiều sơ hở.

Ngu Tấn Thanh là nhân vật như thế nào, sao có thể so đo với một thị tỳ? Lại còn ép cô ta cưới Ngũ Cửu nữa? Huống hồ, nếu cô ta đã về đến Tuyên Thành, cũng có thể tìm Ngu Hồng Ngạc làm chỗ dựa, Ngu Hồng Ngạc nhất định sẽ nể tình cô ta từng phục thị ca ca mình mà sắp xếp cho cô ta một con đường lui êm đẹp.

Rốt cuộc thì Vân Nương vẫn nói dối, Phó Cẩm Họa cũng không vội vạch trần cô ta. Dầu sao thì lãnh cung cũng là nơi vắng vẻ, lại hoàn toàn không có tin tức qua lại với bên ngoài, chỉ cần cô ta không sinh sự, vậy thì Phó Cẩm Họa cũng có thể dung nạp cô ta.

Đến tối, có cung nữ đưa thức ăn đến, Vân Nương mở hộp đồ ăn ra xem, bên trong món ăn tinh xảo, trông cũng ngon lành, liền cười nói: “Tiểu thư, không ngờ trong lãnh cung này cũng chẳng kém gì Mặc Họa đường của chúng ta.”

Dùng cơm xong, Phó Cẩm Họa liền bảo Vân Nương, Vân Nương đi nghỉ, một là ở đây chẳng có việc gì, không cần phải giữ lễ nghi sáo rỗng, hai là nàng muốn một mình đi lại trong sân, tĩnh tâm lại, biến cố bất ngờ hôm nay vẫn khiến nàng có phần không tiếp nhận nổi.

Phó Cẩm Họa giẫm lên hoa lê đầy mặt đất, bước chậm về phía hậu viện, nàng bỗng trông thấy ở đây còn có một chiếc đu dây bèn ngồi lên đu đưa. Bỗng nhiên mùi rượu ở đâu thoang thoảng, Phó Cẩm Họa liền xuống khỏi bàn đu, nhìn quanh tứ phía, tìm kiếm nguồn phát ra mùi rượu.

Gần nửa canh giờ sau, Phó Cẩm Họa mới cầm một cây trâm vàng đào ra một hũ rượu dưới một gốc cây lê, không ngờ lại là rượu nữ nhi hồng thượng hảo. Phó Cẩm Họa mừng rỡ vô cùng, bê hũ rượu về phòng, rửa sạch tay, cầm khăn quay lại trong sân, đón những cánh hoa lê mà gió thổi qua vào trong khăn, cứ thế ba lượt mới gom được vài cánh hoa lê, không khỏi có phần sốt ruột.

Không lâu sau, Vần Nộn và Vần Nưong đi từ trong phòng ra, hai người bật cười, nói: “Tiểu thư, nửa đêm cô không đi ngủ, lại ở đây nhặt cánh hoa làm gì? Làm như cô, cho dù cả đêm không ngủ, cũng không nhặt được bao nhiêu cánh hoa đâu.”

Vần Nộn vén váy lên, nhét vào bên eo, vỗ tay, nói: “Tiểu thư, cô và Vần Nưong đỡ dưới gốc cây, để em trèo lên cây hái cả đóa hoa lê cho hai người.” Nói đoạn, liền nhanh nhẹn trèo lên cây, hái cả đóa hoa lê xuống qua khăn tay, vứt xuống dưới, ném trúng thì rơi vào khăn tay của Phó Cẩm Họa và Vần Nưong, ném trượt thì rơi vào mặt hai người, kể cũng không đau, chỉ cảm thấy hơi ngứa ngứa.

Ba người cùng cười vang, ai ngờ, công đình viện bỗng nhiên mở ra, một bóng hình mặc áo màu vàng sáng vụt tới, sắc mặt Phó Cẩm Họa cứng đờ, người vừa tới là Chung Ngần Hoàng, lập tức nài cùng Vần Nưong quỳ xuống đất thỉnh an.

Vần Nộn ở trên cây nhất thời cuồng quýt, dưới chân trống trải, liền ngã thẳng từ trên cây xuống, Phó Cẩm Họa cả kinh, kêu lên: “Vần Nộn...”

Chỉ thấy Chung Ngần Hoàng giơ tay ra đỡ, túm được cổ áo Vần Nộn, xoay một vòng mới hóa giải hết thế rơi của cô bé, thả Vần Nộn yên ổn xuống đất, cười nói: “Hóa ra người chính là Vần Nộn, hay gây chuyện như thế, chẳng trách chủ nhân của người luôn nhớ đến người.”

Chung Ngần Hoàng tiến lên đỡ Phó Cẩm Họa dậy, cười nói: “Trước khi trẫm đến, nghe các nàng cười thật vui vẻ, sao trẫm vừa đến, các nàng đã trở nên gò bó thế này? Đang làm gì thì cứ làm đi, coi như trẫm không có mặt ở đây là được.”

Phó Cẩm Họa ngậm oán hận trong lòng, Chung Ngần Hoàng nói chuyện lúc nào cũng “săn sóc” đến người khác thế này sao?

Thế nhưng, Phó Cẩm Họa vẫn làm theo lệnh người, nói với Vần Nộn và Vần Nưong: “Các em đem rửa sạch những cánh hoa này đi, phơi trên khăn tay cho khô, rồi đem cất một phần vào trong hũ, một phần gói vào trong khăn ép lấy nước, pha vào hũ rượu trong phòng ta, rồi lại đặt dưới gốc cây lê trong hậu viện, qua đêm ba ngày là ngâm.”

Vần Nộn và Vần Nưong y lời lui ra, trong sân chỉ còn lại Phó Cẩm Họa và Chung Ngần Hoàng đứng ở đằng xa.

Ánh trăng trằm tĩnh như nước, xuyên qua từng đóa hoa lê tạo thành những đốm sáng, hoa lê trải đầy mặt đất lúc này tựa như những nét bút tài tình điểm xuyết trên tấm lụa dài màu bạc.

“Trẫm đến đã lâu như vậy, nàng không cho trẫm vào trong ngồi hay sao?”

Lúc này Phó Cẩm Họa mới tỉnh ra, lập tức dẫn Chung Ngần Hoàng vào trong nhà, vừa đi vừa nhẹ nhàng thưa: “Tội thiếp tưởng, mời hoàng thượng vào nội thất trong lãnh cung là tội danh đại bất kính, cho nên không dám...”

Chung Ngần Hoàng nghe ra ý chế giễu trong lời nói của Phó Cẩm Họa, cũng không giận, quay lại nhìn nàng, chỉ thấy trên khuôn mặt trắng trẻo của nàng vẫn còn vương một cánh hoa lê, nhìn từ xa, tựa như trang điểm nhẹ nhàng bằng hoa lê vậy, liền dịu dàng nói: “Không ngờ, một nơi vắng vẻ thế này, vì có nàng, bỗng trở nên thơm tho thanh nhã. Trẫm phải đặt tên cho lãnh cung mới được, gọi là Lê Trang uyển.”

Nói đoạn, người lập tức gọi cung nô, bưng bút mực lên, đưa bút viết ra ba chữ đó, sai người đi làm biển.

Phó Cẩm Họa nhìn Chung Ngần Hoàng đang ở trước mắt, khuôn mặt như đúc bằng ngọc, đôi mắt đen láy, tay phải cầm một viên ngọc to bằng quả trứng ngỗng, trong màn đêm tỏa ra ánh sáng mờ lung, là một viên dạ minh châu quý hiếm.

Chung Ngần Hoàng đưa viên dạ minh châu cho Phó Cẩm Họa, nói: “Viên ngọc này, gần đây Ngụ Tấn Thanh đoạt được từ trên người một viên tướng của triều Nguyên Hy, thấy hiếm có nên sai người từ xa ngàn dặm đem về dâng lên trẫm. Nay trẫm thưởng cho nàng.”

Phó Cẩm Họa chợt nghe thấy tên Ngụ Tấn Thanh, có phần do dự trong chốc lát, sau cũng đón lấy viên dạ minh châu, tạ ơn Chung Ngần Hoàng, rồi cất dạ minh châu vào trong hộp trang sức.

“Trần cứ tưởng nàng sẽ mang viên dạ minh châu này theo bên mình...”

Phó Cẩm Họa khẽ than, nói: “Người trong lãnh cung, sao có thể huênh hoang được?”

“Nàng đang trách trẫm phải không?” Chung Ngần Hoàng hỏi với ý vị sâu xa, thanh âm không rõ là mừng hay giận.

“Tội thiếp biết nỗi khổ tâm của hoàng thượng, cảm tạ đại ân của hoàng thượng.”

Khóe môi Chung Ngần Hoàng hơi nhếch lên, dường như rất hài lòng, bèn cười nói: “Không ngờ nàng lại nhanh chóng hiểu được nỗi khổ tâm của trẫm như thế. Trước đó Tú nhi không chịu diễn màn kịch này, nhưng nghe nói là nàng, liền đồng ý cùng trẫm giúp nàng, xem ra người có thể khiến nàng ấy coi trọng quả thực không hề đơn giản.”

“Tội thiếp tạ ơn hoàng thượng, tạ ơn Vận phi.” Phó Cẩm Họa nghe thấy những lời của Chung Ngần Hoàng, bỗng nhiên cảm thấy có gì đó không đúng, bèn nói tiếp, “Thực ra hoàng thượng cũng không cần phải làm như vậy, cùng lắm thì thiếp chịu kết cục như Lệ tiếp dư, Thảm chiêu nghi mà thôi...”

Chung Ngần Hoàng ngồi trên ghế, vỗ vỗ vào vị trí bên cạnh, ra hiệu cho Phó Cẩm Họa ngồi xuống, nói: “Lệ tiếp dư thôi cũng đành, ấy bị kẻ khác giết hại, trong lòng trẫm cũng rất buồn, đã sai người đi điều tra, nhưng Thảm chiêu nghi làm sao có thể là hung thủ được? Trong lòng trẫm chẳng lẽ còn không rõ hay sao? Nàng ta làm sao biết châm kim đỉnh đầu gì chứ? Trẫm đây nàng ta đến phòng lưu dấu, một mặt chẳng qua là để cho hung thủ thực sự tưởng

trầm không truy xét thêm nữa, lơ là cảnh giác, để lộ sơ hở, một mặt lại là bởi Thầm chiêu nghi vô duyên vô cớ xuất hiện trong Ngự hoa viên, nếu không phải có kẻ khích bác, thì cũng do có bụng đi xem trò vui của kẻ khác, trầm cũng tiện thể cảnh cáo nàng ta, để sau này nàng ta làm người cho tử tế.”

Phó Cẩm Họa không ngờ Chung Ngân Hoàng lại suy nghĩ chu đáo như vậy, ngấm giật mình, ánh mắt nhìn Chung Ngân Hoàng khó tránh khỏi vẻ xa cách, Chung Ngân Hoàng cười khổ, nói: “Nàng xem, trầm vì nàng khổ tâm như thế, vậy mà nàng...”

Phó Cẩm Họa vội nói: “Tội thiếp...”

“Trầm không muốn nghe nàng nói tội thiếp tội thiếp gì hết, trước mặt trầm, nàng cứ tự xưng một tiếng Họa nhi là được.”

Phó Cẩm Họa ngẩn người, hồi lâu mới nói: “Cẩm Họa không dám quên lời trong mẫu giấy, đã chuẩn bị rượu hoa lê cho hoàng thượng rồi.”

Chung Ngân Hoàng cao hứng, ôm lấy eo Phó Cẩm Họa, bế nàng lên đùi, hít ngửi vạt áo của nàng, nói: “Nàng chính là rượu hoa lê của trầm.”

Phó Cẩm Họa không dám vùng vẫy, đặt tay lên vai Chung Ngân Hoàng khẽ đẩy ra, nhưng thấy Chung Ngân Hoàng bỗng nhiên dùng răng cắn vào nút áo trước ngực nàng, chẳng mấy chốc liền kéo áo trước ngực nàng ra, để lộ chiếc yếm màu trắng bên trong, phía trên còn thêu mấy đóa hoa lê, khuôn ngực Phó Cẩm Họa đã lộ ra một nửa, nàng xấu hổ đỏ bừng mặt, nói như hồn dôi: “Hoàng thượng làm Cẩm Họa xấu hổ chết đi được...”

Tâm trạng Chung Ngân Hoàng dường như rất tốt, cười lớn nói: “Trầm còn chưa yêu thương Họa nhi lần nào, sao mà đã xấu hổ chết đi được?” Người vùi đầu trước ngực Phó Cẩm Họa, Phó Cẩm Họa chỉ cảm thấy một luồng hơi ấm và cảm giác ngứa ngáy nhẹ nhẹ, khiến toàn thân nàng không ngừng run lên.

Chung Ngân Hoàng ôm Phó Cẩm Họa đứng dậy, đặt lên trên giường, khẽ đưa tay cởi quần áo trên người nàng, Phó Cẩm Họa nhắm mắt run rẩy, mặc cho Chung Ngân Hoàng lưu lại dấu ấn trên cơ thể mình, nàng đưa tay ôm chặt lấy eo Chung Ngân Hoàng, dường như đang cự tuyệt, cũng dường như đang phối hợp với động tác của người...

Ánh trắng như nước, đưa hương xuân tràn ngập gian phòng, hỏi ai đang gấp gáp khẽ rên, ai đang hết mình tung ra từng đợt sóng?

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Cung Cẩm Tú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: ĐOẠN HỒN

Ta nguyện diên đảo chốn cung đình, góp sức vì ngài ấy. Cho dù hiện giờ ta đang thất thế, cho dù hiện giờ ta không đắc sủng, nhưng điều đó không hề làm lay chuyển quyết tâm của ta, đưa ngài ấy một bước lên mây. Nỗi nhục đêm nay, xin đem ra lập lời thề.

Khi những đợt sóng cao trào qua đi, Chung Ngân Hoàng rời khỏi người Phó Cẩm Họa một cách không hề lưu luyến, lạnh lùng nói: “Ồ trong cung, nhan sắc của nàng chẳng qua chỉ vào bậc trung, chẳng thể coi là tuyệt sắc, công phu trên giường cũng chỉ có vậy, chẳng biết phối hợp gì cả, sao đáng để lũ đàn ông đổ liều mạng vì nàng như vậy? Lại còn dám liên thủ lừa dối trầm...”

Bỗng nhiên như thế bị dội một gáo nước lạnh, Phó Cẩm Họa kéo chiếc chăn mỏng bên cạnh, đắp lên người, nhìn Chung Ngân Hoàng có phần sững sờ.

Chỉ thấy Chung Ngân Hoàng lại chế giễu: “Hôm nay Hoa Ly nói với trầm, hẳn phải lòng một nữ nhân trong hậu cung của trầm, muốn trầm ban cho hẳn, hẳn nguyện côi giáp về quê, vĩnh viễn không màng đến thế sự nữa. Nữ nhân đó chính là nàng, phải vậy không? Nhưng hẳn không thể ngờ được rằng, trầm lại đi trước một bước, chiếm đoạt thân thể nàng, cho hẳn hưởng đồ thừa, ăn thứ mà trầm đã gặm nát rồi...”

Toàn thân Phó Cẩm Họa run lên bần bật, khoe mắt tuôn rơi dòng lệ tủi nhục, mãi cho đến khi Chung Ngân Hoàng phẩy tay áo bỏ đi, nàng vẫn còn chìm trong đau thương không sao kìm nén được.

Phó Cẩm Họa gơ tay trái lên, dấu thủ cung sa đỏ thắm đã biến mất hoàn toàn, từ nay không còn tấm thân toàn vẹn nữa, từ nay chẳng còn trong trắng nữa.

Rốt cuộc là thế, Tế Dương vương Chung Hoa Ly, từ nay thiếp không còn ước vọng xa xỉ được ở bên cạnh ngài nữa, từ nay thiếp mê hoặc quân vương đòi sủng ái, tấm thân gắn liền với quân vương, cam tâm tình nguyện, quên mình giúp đỡ ngài đoạt lấy thiên hạ.

Có điều, ngài đã không còn cơ hội có được thiếp nữa rồi.

Chung Hoa Ly, thiếp đã quyết ý vì ngài hi sinh tất cả, vì sao người rút đao chặn đường lại là ngài? Vì sao người khiến thiếp phải chịu tủi nhục lại là ngài?

Không lâu sau, liền có cung nhân lạnh lùng đưa đến một bát thuốc, lại đích thân nhìn Phó Cẩm Họa uống hết rồi mới bỏ đi.

Vấn Nhạn hầu hạ Phó Cẩm Họa tắm rửa, dùng khăn kì cọ sau lưng nàng, lặng lẽ rơi nước mắt, Phó Cẩm Họa miễn cưỡng cười nói: “Vấn Nhạn, tiểu thư

nhà em coi như đã được ân sủng, em phải vui thay cho ta mới phải chứ ?”

“Tiểu thư, cô có thể kể cho em những chuyện sau khi bị bắt cóc không? Vì sao Văn Nhạn cảm thấy lần này gặp lại, cô đã thay đổi nhiều như vậy?”

Phó Cẩm Họa nghe thấy thế hơi ngẩn người, chìm vào trong ký ức hồi lâu, nhiệt huyết xông pha nơi đại mạc cát vàng ngày ấy, nàng nhảy từ trên xe ngựa xuống men theo con đường đầy tuyết rồi bị ngất vùi trong tuyết; Gia Luật Sở Tế vì đẩy nàng ra trước khi căn phòng sụp xuống mà bị thương ở cánh tay; Ngu Tấn Thanh đưa nàng đến vui đùa trong rừng hoa lê; Tế Dương vương lên con sốt ngồi trong xe ngựa nói nàng nhất định phải chết; Ngu Tấn Thanh buông tay, để nàng bị Gia Luật Sở Tế bắt cóc thêm lần nữa; Tế Dương vương mang vết thương trên bụng, một mình liều chết cứu nàng; Ngu Tấn Thanh bỏ xuân được trong bát cháo hồng chiếm đoạt nàng...

Văn Nhạn, em bảo ta làm sao nói ra được? Muôn ngàn lời cũng không sao nói hết nỗi thê lương trong lòng ta lúc này? Ngu Tấn Thanh, ta vốn muốn cùng chàng làm một đôi thần tiên ở thành An Lăng, nhưng trong lòng chàng ẩn giấu quá nhiều điều, ta chưa bao giờ hiểu được. Chàng từng hỏi ta, vì sao Tế Dương vương cũng từng buông tay ta, nhưng ta vẫn chọn ngài ấy, ta trả lời chàng rằng ngài ấy khác, chính là giữa hai người có sự khác nhau. Ta mãi mãi không thể nhìn thấu được chàng, không rõ đằng sau quyền kinh chén trà, chàng đang che giấu điều gì, nhưng ta lại có thể nhìn thấu Tế Dương vương, ta biết ngài ấy muốn thứ gì, ta biết thứ ngài ấy muốn là thiên hạ, là son hà cấm tú này, ta biết được hùng tâm không hề che giấu của ngài ấy, biết ngài ấy có thể tuyên bố tình yêu của mình khắp thiên hạ, biết dụng ý của việc ngài ấy đưa ta vào cung, biết ý đồ muốn lợi dụng bản thân ta của ngài ấy...

Ta nguyện diên đảo chốn cung đình, góp sức vì ngài ấy. Cho dù hiện giờ ta đang thất thế, cho dù hiện giờ ta không đắc sủng, nhưng điều đó không hề làm lay chuyển quyết tâm của ta, đưa ngài ấy một bước lên mây. Nỗi nhục đêm nay, xin đem ra lập lời thề.

Cứ thế qua vài ngày, Lê Trang uyển cuối cùng cũng trở thành lãnh cung, đồ ăn đưa đến cũng dần trở nên qua loa bề bộn. Mỗi lần mở hộp cơm ra, Văn Nhạn đều khẽ chau mày, oán trách: “Đám nô tài kia chỉ biết bợ đỡ người sang, chuyện môn giờ mấy trò thế này, thấy phi tần không đắc sủng, liền tìm cách ức hiếp. Đội chúng ta ra khỏi đây, xem chúng ta trừng trị các nguoi thế nào !”

Phó Cẩm Họa cả ngày chỉ ở trong thư phòng mà bọn Văn Nhạn dọn ra để viết chữ về tranh, may mà trong Lê Trang uyển này không thiếu bút mực nên nàng cũng yên tâm. Văn Nương theo hầu bên cạnh Phó Cẩm Họa, lúc nhàn rỗi cũng ngồi một bên thêu túi thơm hoặc khăn tay gì đó, cô ta giỏi thêu thùa, một ngày có thể thêu được khá nhiều. Gặp các thị vệ gác cổng quen mặt, bèn gửi cho bọn họ, để họ đem đổi lấy thức ăn và quần áo đưa tới.

Nửa tháng trôi qua, cũng coi như có thể miễn cưỡng sống qua ngày.

Trong khoảng thời gian đó, Phó Cẩm Họa thường dẫn Văn Nhạn, Văn Nương hái hoa lê tích trữ, hơn nữa có lúc dậy sớm, còn dùng binh sứ đặt trước cảnh lê, khẽ rung cánh hoa, sương đọng trên đó liền chảy vào trong bình, một buổi sáng cũng chỉ có thể lấy được một bình nhỏ mà thôi, đầy bình liền sai Văn Nhạn cắt trừ dưới gốc cây lê trong hậu viện.

Trong thời gian này, nghe nói Phó Tổ Cẩm từng làm âm mưu với Chung Ngân Hoàng, đòi người thả Phó Cẩm Họa ra khỏi lãnh cung, Chung Ngân Hoàng coi như giữ mấy phần thể diện cho nàng ta, chỉ tránh mặt không tiếp, Phó Tổ Cẩm cũng đành thuận thế thu về đánh đá, trốn trong Man Âm điện không dám thò mặt ra nữa.

Sau đó, lại nghe nói Chung Ngân Hoàng sủng ái cung nữ Đông Tinh trong Man Âm điện, Phó Cẩm Họa nghe xong, trong lòng hờ hững, đưa mắt nhìn Văn Nương không nói một lời.

Nhưng Văn Nhạn thì không nhịn được, quát lên: “Đúng là tiện nhân toàn làm những chuyện kì quái, nhất định là đại tiểu thư cho rằng tiểu thư cả đời không ra được khỏi lãnh cung, cho nên mới hi sinh Đông Tinh, để níu giữ trái tim hoàng thượng. Á Đông Tinh kia cũng quên mình có thể vào cung rồi cuộc là nhờ ân đức của ai, chẳng lẽ ả thực sự cảm thấy đại tiểu thư mới là chủ nhân của ả hay sao?”

Phó Cẩm Họa nghe Văn Nhạn nói vậy không tỏ thái độ gì, lại bắt ngờ quay sang Văn Nương, hỏi: “Văn Nương, cô thấy sao?”

Văn Nương thấy Phó Cẩm Họa hỏi mình bèn đặt đồ thêu trong tay xuống, nghiêm túc nói: “Với tính cách của Đông Tinh, Văn Nương cảm thấy không đến nỗi xấu xa như vậy, Thu Lộ có vẻ hơi hột hơn. Nếu hôm nay, người đó đổi lại là Thu Lộ, thì Văn Nương không cảm thấy có gì lạ.”

Đến đêm, Văn Nương đã đi nghỉ, nhưng Văn Nhạn vẫn ở lì trong phòng Phó Cẩm Họa ấp úng như có điều muốn nói, Phó Cẩm Họa vờ trêu chọc cô bé, nói: “Văn Nhạn, có phải em đang trách tiểu thư là ta làm liên lụy khiến em phải vào lãnh cung không?”

Văn Nhạn vội xua tay, giậm chân phản đối, hồi lâu mới nói: “Em chỉ cảm thấy trái tim tiểu thư không thuộc về hoàng thượng, mà từ lâu đã thuộc về người khác, nếu không hoàng thượng lạnh nhạt với cô như vậy, có lý nào cô lại chịu an phận?”

Phó Cẩm Họa hơi ngẩn người, không ngờ Văn Nhạn lại phát hiện ra những tâm tư sâu kín của mình, vậy còn Văn Nương thì sao? Rồi cuộc cô ta biết được bao nhiêu, liệu cô ta có biết nàng có tình cảm sâu nặng với Tế Dương vương hay không?

Hôm sau, trong cung cuối cùng cũng lan truyền tin mật.

Xảy ra chuyện giữa Tế Dương vương và Đông Tinh ở Man Âm điện.

Chung Ngân Hoàng lẽ ra phải nổi cơn lôi đình, nhưng dường như lại thờ phào nhẹ nhõm, ôn tồn giáo huấn Tế Dương vương, lại đem Đông Tinh gả cho Tế Dương vương làm thứ phi.

Khi Phó Cẩm Họa nghe được tin này, nàng không ngừng cười khổ, Chung Hoa Ly, rốt cuộc thì ngài vẫn ra tay cứu thiếp.

Phó Cẩm Họa ra lệnh cho Văn Nhạn ra hậu viện lấy một vỏ rượu mạnh, Văn Nhạn sững người dường như hiểu ra, trên mặt lộ vẻ mừng rỡ nhanh chóng đi làm.

Lê Trang uyển.

Quả nhiên, Chung Ngân Hoàng đến dưới ánh trăng, dường như tâm trạng người rất vui, thấy Văn Nhạn ngoan ngoãn mở cửa, liền thuận tay thưởng túi thơm trên eo cho Văn Nhạn.

Đẩy cửa bước vào, Phó Cẩm Họa đầu tóc rối bời, áo quần xộc xệch, tựa nghiêng trên giường, trong tay cầm một chén rượu, mắt lim dim, má say đỏ ửng, thấy Văn Nhạn dẫn Chung Ngân Hoàng đi vào, liền cười nói với Văn Nhạn: “Văn Nhạn, hình như ta say rồi, sao lại trông thấy cả hoàng thượng thế này?”

“Tiểu thư, đúng là hoàng thượng đến đây...”

“Em lừa ta, sao hoàng thượng có thể đến Lê Trang uyển này được?” Phó Cẩm Họa nói đoạn, uống cạn chén rượu trong tay.

Chung Ngân Hoàng tiến lên đón lấy chén rượu, hít một hơi, nghi hoặc nói: “Sao lại là rượu mạnh?”

Văn Nhạn đang vò khăn, đắp lên mặt Phó Cẩm Họa, khẽ đáp: “Tiểu thư nhà nô tỳ nói, rượu hoa lê là để dành cho hoàng thượng uống, nếu hoàng thượng đến thì lúc nào lấy ra cũng được, nhưng nếu hoàng thượng không đến, thì vĩnh viễn chôn trong lòng đất, không được mở niêm phong...”

Khuôn mặt Chung Ngân Hoàng tỏ vẻ cảm động, trong mắt còn có chút mừng rỡ không hề che giấu, giờ tay gọi Văn Nhạn ra ngoài hầu hạ, lại gần Phó Cẩm Họa, tự tay gỡ chiếc khăn trên mặt nàng xuống, chỉ thấy ánh mắt nàng say sưa, dưới làn da trắng trẻo ửng sắc hồng nhàn nhạt, đôi môi mấp máy tuôn ra những thanh âm mê hoặc lòng người...

Đêm hôm đó, Chung Ngân Hoàng ở lại Lê Trang uyển.

Hôm sau, Phó Cẩm Họa kiêu ngạo quay về Mặc Họa đường, còn Lê Trang uyển đã được Chung Ngân Hoàng hạ lệnh, mãi mãi niêm phong, không cho phép bất kì ai ở, việc đó nhất thời làm dấy lên một đợt sóng gió trong khắp hậu cung.

Phi tần các cung lại rùng rợn kéo đến, do thám tình hình ở Mặc Họa đường, Phó Cẩm Họa đón tiếp liên tục, cảm thấy có phần phiền phức mệt mỏi, nhìn những khuôn mặt giả dối kia mà cảm thấy buồn nôn, liền nhớ tới vẻ thanh cao lạnh lùng của Thạch Vận Tú, bèn chọn ngày đến Hồng Huân cung cảm tạ.

Do Hồng Ngọc đã bị đánh chết, nên Mặc Họa đường thiếu mất một cung nữ, lại thêm ân sủng của Chung Ngân Hoàng, đặc cách điều động bốn cung nữ, bốn thái giám đến đây. Khi tám cung nô đó vào Mặc Họa đường thỉnh an Phó Cẩm Họa, Phó Cẩm Họa kinh ngạc vô cùng, bởi lẽ trong số bốn cung nữ đó, có một người mà nàng quen biết, chính là Thanh Thù.

Tuy cô ta cố tình che giấu ánh mắt sắc bén vốn có ở người luyện võ, cố gắng khiến mình trông có vẻ chậm chạp, nhưng khuôn mặt vẫn rất xinh đẹp, quá nổi bật trong số các cung nữ, Phó Cẩm Họa bèn chọn cô ta, thay vào vị trí của Hồng Ngọc.

Mặc Họa đường, trong phòng ngủ của Phó Cẩm Họa.

Phó Cẩm Họa xuống giường, tiến lên đỡ lấy Thanh Thù, mừng rỡ nói: “Thanh Thù, sao lại là cô? Cô làm thế nào mà vào được trong cung?”

Thanh Thù lúc này mới thờ dài, khôi phục thần sắc bình thường, nói: “Vương gia thấy những người có thể dùng được bên cạnh cô không nhiều, lại không ai biết võ, nên đã sắp xếp cho Thanh Thù vào cung để giúp đỡ cô.”

“Ngài ấy, ngài ấy bây giờ...” Phó Cẩm Họa khẽ cắn răng, không nói nên lời.

“Cô nên hiểu rõ, đó chẳng qua chỉ là cái bẫy mà vương gia bày ra, từ cái chết của Lệ tiệp dư, đến sự việc của Đông Tinh...”

Phó Cẩm Họa sững người, nàng đã tính ra chuyện của Đông Tinh chẳng qua chỉ là Tế Dương vương cố tình làm vậy, nhằm gỡ bỏ sự phòng bị của Chung Ngân Hoàng, nhưng ngay cả cái chết của Lệ tiệp dư cũng là do Tế Dương vương hạ thủ, điều đó nàng ngàn vạn lần không thể ngờ tới.

“Không phải Lệ tiệp dư là người của ngài ấy sao?” Phó Cẩm Họa nhớ lại thời gian trước, khi Tế Dương vương ban đêm lên vào Mặc Họa đường đã từng nhắc rằng mọi chuyện đều có thể hỏi Lệ tiệp dư.

“Lệ tiệp dư đúng là đã từng làm việc cho vương gia, nhưng hiện giờ tư tâm của cô ta rất lớn, thấy hoàng thượng sủng ái là cô ta thỏa mãn, nhiều lần làm trái lời vương gia, nhưng cho dù là vậy, vương gia cũng chưa từng có ý định giết cô ta. Có điều vương gia nghe nói hậu cung ngầm nổi sóng, mà cô lại mới vào cung, không hiểu rõ hậu cung sâu thẳm, cho nên mới ra tay khuấy động không khí bình yên giả tạo này, để cô nhìn cho rõ thế cuộc.”

Phó Cẩm Họa khẽ than, nàng biết Tế Dương vương sắp xếp cho Thanh Thù vào cung, một mặt là giúp nàng làm nên chuyện, mặt khác cũng là để cho người có võ công như Thanh Thù dễ dàng ngầm truyền tin tức ra bên ngoài. Trong lòng đã hiểu rõ, nàng cũng không hỏi nhiều, chỉ sắp xếp cho Thanh Thù đi nghỉ, rồi lại gọi Văn Nhạn vào hầu hạ.

Chẳng mấy chốc, Phó Cẩm Họa đã vào cung được hơn một tháng.

Từ sau khi Tế Dương vương dẫn thần y vào cung chữa bệnh cho Mộ Dung San, thần sắc của Mộ Dung San ngày càng chuyển biến tốt, sắc mặt hồng

hào, ánh mắt long lanh. Có điều khi Phó Cẩm Họa đến Phượng Loan cung thỉnh an, nhận thấy thời gian Mộ Dung San để cho các phi tần ở lại trong Phượng Loan cung ngày càng ngắn, về sau còn ngập ngay trước mặt mọi người, giục mọi người mau chóng lui ra.

Vấn Nhận lấy làm ngạc nhiên, khẽ nói bên tai Phó Cẩm Họa: “Tiểu thư, hoàng hậu nương nương đoan trang cao quý, nhưng sao vừa rồi mới ngập một cái đã uest oải như vậy, thần sắc ngưng trệ, thật là kì quái.”

Phó Cẩm Họa thấy Thanh Thù dường như không lấy làm lạ, trong đầu liền lóe lên một suy nghĩ, liền hỏi ngay Thanh Thù: “Thanh Thù, thần y mà Tế Dương vương mời đến cho nhị tỷ của ta, cũng chữa cho tỷ ấy theo cách này sao?”

Thanh Thù do dự giây lát, gật đầu không nói gì.

Phó Cẩm Họa chỉ cảm thấy trái tim bỗng nhiên chùng xuống, tựa như hiểu ra, trong lòng trống rỗng, có phần thất vọng.

Trong thời gian đó, Thẩm chiêu nghi đã được thả ra khỏi phòng lưu dấu, sau sự đả kích như vậy, cô ta cả ngày chỉ ở trong Thanh Hà điện, ốm đau không ra ngoài nửa bước, Mộ Dung San liền miễn cho cô ta mấy ngày liền không phải đến Phượng Loan cung thỉnh an buổi sớm.

Còn Vinh Huyền cung vẫn được vinh sủng như cũ, Chung Ngân Hoàng cứ cách vài ngày lại đến Vinh Huyền cung, khiến ai nấy ngưỡng mộ vô cùng.

Ngu phi Ngu Hồng Ngạc đã sắp đến lúc lâm bồn, Chung Ngân Hoàng lại rất ít khi đến Kinh Hồng điện, chỉ ngày ngày sai thái giám đến hỏi thăm, bảo thái giám bám lại tình hình của Ngu phi mà thôi.

Kinh Hồng điện đông đảo thị vệ, yên tĩnh vô cùng, nhưng Phó Cẩm Họa lại dần cảm thấy có phần bất an, nàng vốn muốn đến xem sao, nhưng bị Vân Nương và Thanh Thù ngăn cản, ngay cả Vấn Nhận cũng kêu la ầm ĩ: “Tiểu thư, Kinh Hồng điện ít người ra vào, chúng ta vào rồi chẳng may Ngu phi có mệnh hệ gì, làm sao chúng ta tránh khỏi liên quan? Nếu cô quan tâm đến Ngu phi, chỉ bằng gọi ngự y ngày ngày bắt mạch cho cô ta đến hỏi, chẳng phải là sẽ biết ngay sao?”

Phó Cẩm Họa lắc đầu, rồi dẹp bỏ ý định đó. Nàng cũng không thể nói rõ rốt cuộc vì sao lại quan tâm đến Ngu Hồng Ngạc như vậy, chẳng lẽ, chỉ bởi vì Ngu Hồng Ngạc là muội muội của Ngu Tấn Thanh?

Đã vào đầu mùa hạ, hoa hải đường tứ quý nơi góc tường của Mặc Họa đường vẫn tươi sắc như cũ, khóm trúc phía đông đình viện đã trở nên xanh tốt, không biết cung nữ nào ở Mặc Họa đường lại đặt thêm mấy bồn hoa lên bậc thang cao ngang mặt nước của đình hóng mát, nhìn từ xa tựa như hoa nở trên mặt nước, diễm lệ vô cùng.

Số lần đến Mặc Họa đường của Chung Ngân Hoàng không nhiều cũng không ít, thái độ đối xử với Phó Cẩm Họa không dịu dàng cũng không nóng nảy, thậm chí còn không sùng ái bằng Phó Tổ Cẩm. Phó Cẩm Họa cũng không hề sốt ruột trước thái độ lúc nóng lúc lạnh của Chung Ngân Hoàng, muốn cho nhà họ Phó được vinh hoa phú quý lâu dài, không thể chỉ mong cầu sự sùng ái nhất thời, phải tính kế lâu dài mới được.

Một hôm, Phó Tổ Cẩm đến Mặc Họa đường, Phó Cẩm Họa mời nàng ta ra đình hóng gió.

Phó Cẩm Họa sai Vân Nương và Vấn Nhận đi chuẩn bị trà và điểm tâm, chỉ giữ lại Lục Châu và Thanh Thù hầu hạ.

Thanh Thù dìu Phó Cẩm Họa qua đó, do Thanh Thù dùng lực cánh tay, nên giày của Phó Cẩm Họa chỉ khẽ điểm trên mặt nước, không hề bị ướt.

Hai người đứng trong đình, quay người lại nhìn, Lục Châu dìu Phó Tổ Cẩm, khuôn mặt đầy vẻ chậm chạp do dự, Phó Cẩm Họa và Thanh Thù đưa mắt nhìn nhau, rồi lại nhìn xuống giày của Phó Tổ Cẩm.

Nếu Lục Châu làm cho Phó Tổ Cẩm bị ướt giày, vậy thì cô ta hầu hạ không chu đáo, nhất định phải chịu phạt. Nếu Lục Châu giúp Phó Tổ Cẩm không bị ướt giày, vậy thì cô ta nhất định có võ công, tuyệt đối không thể lưu lại trong Mặc Họa đường.

Lục Châu căng thẳng, mồ hôi trên trán vã ra theo tóc chảy xuống, cánh tay dìu Phó Tổ Cẩm cũng thoáng chút gượng gạo, ngẩng đầu lên bắt gặp ánh mắt dò xét của Phó Cẩm Họa, cô ta liền lập tức cúi đầu xuống, không dám nhìn tiếp nữa.

“Cầm phi nương nương, cô cẩn thận một chút...” Lục Châu khẽ nói, sau cùng vẫn quyết định cố tình làm vể yếu đuối, dìu Phó Tổ Cẩm đi qua bậc thang cao ngang mặt nước hồ.

Phó Tổ Cẩm bước lên đình hóng gió, có phần hậm hực giậm chân, giận dữ lườm Lục Châu, gió tay tát cô ta một cái, Lục Châu lập tức quỳ xuống đất, toàn thân run rẩy, có vẻ kinh sợ vô cùng.

Phó Cẩm Họa ngậm châu mày, Lục Châu chẳng tha chịu phạt, cũng không chịu để lộ ra chuyện mình biết võ công, xem ra phải nghĩ cách khác dò la mới được.

“Tỷ tỷ, tha cho Lục Châu đi.” Phó Cẩm Họa đưa mắt cho Lục Châu, bảo cô ta nhanh chóng lui ra.

Phó Tổ Cẩm nhìn theo bóng Lục Châu đi ra xa, lạnh lùng cười nói: “Muội tưởng ta không đoán ra các người đang giở trò gì sao?”

Phó Cẩm Họa cố tình ra vẻ không nghe thấy, bảo Thanh Thù lui xuống giục Vân Nương và Vấn Nhận nhanh tay chuẩn bị mấy món điểm tâm, Thanh Thù y lời nhanh chóng lui ra.

Trong đình, chỉ còn lại hai người Phó Tổ Cầm và Phó Cẩm Họa, Phó Tổ Cầm thấy Phó Cẩm Họa cố tình né tránh lời nói của mình, có phần không vui, nhưng bỗng nhiên bật cười thành tiếng, nói: “Hôm trước hoàng thượng nói, muốn cho nhà họ Phó một ân sủng to lớn, để mẹ vào cung thăm con gái nhà họ Phó. Tứ muội, muội nói xem, hoàng thượng muốn hạ chỉ cho mẹ đến Man Âm điện hay là Mặc Họa đường?”

Đột nhiên nghe thấy tin này, Phó Cẩm Họa quả thực kinh ngạc, nhớ lại những ngày tháng ở trong nhà họ Phó, không tìm được nỗi thê lương, nàng cố nén nhịn nỗi đau trong lòng, cười nhạt nói: “Đại tỷ xưa nay được hoàng thượng ân sủng, đương nhiên là người sẽ để mẹ đến Man Âm điện cùng đại tỷ tận hưởng niềm vui gia đình đoàn tụ rồi.”

Phó Tổ Cầm thấy Phó Cẩm Họa chỉ lạnh lẽo buồn rầu, không tranh cãi với mình thì thấy có phần vô vị, bèn chuyển giọng lạnh lùng nói: “Muội yên tâm, ta tự khắc sẽ cầu xin được ân sủng trước mặt hoàng thượng, để người hạ chỉ cho muội cùng đến Man Âm điện gặp mặt.”

Phó Cẩm Họa không tỏ vẻ gì, cảm tạ rất khách khí, thấy sắc mặt Phó Tổ Cầm không vui, trước khi đi còn khẽ nói với nàng: “Muội biết vì sao hoàng thượng lại hậu đãi Trinh phi như vậy không? Bởi vì phụ thân của cô ta Nghiêm Thanh Phong gần đây đang biên soạn một tác phẩm cái thế... tấu chương đàn hặc Tể Dương vương.”

Trông thấy vẻ kinh ngạc trên khuôn mặt Phó Cẩm Họa, Phó Tổ Cầm mới nở nụ cười chế nhạo, nhanh chóng bỏ đi.

Thanh Thù lại gần, đỡ Phó Cẩm Họa, quay lại trong đình, nói: “Về chuyện này, vương gia đã nghe nói từ lâu, lần này Thanh Thù vào cung, một nhiệm vụ khác chính là giúp cô trừ bỏ Trinh phi, khiến Nghiêm Thanh Phong thất tín với hoàng thượng.”

Phó Cẩm Họa quay lưng lại, hồi lâu không nói năng gì.

Chuyện gì phải đến cuối cùng đã đến, nàng không thể nào trốn tránh được.

Hôm sau, khi Phó Cẩm Họa đến Phụng Loan cung thỉnh an Mộ Dung San, dường như Mộ Dung San không được vui, giữ riêng Phó Cẩm Họa lại nói chuyện.

“Hôm đó xảy ra chuyện như thế, ai gia thấy hoàng thượng đang nóng giận, nhất thời không tiện cầu xin cho muội, đã để muội muội phải chịu khổ trong Lê Trang uyển rồi.”

Phó Cẩm Họa giật mình, Mộ Dung San trông có vẻ thân mật, nhưng lại bỗng dưng đề cập đến Lê Trang uyển, trong hậu cung này ai chẳng biết Lê Trang uyển là vì Phó Cẩm Họa mà được mệnh danh, hơn nữa còn không cho phép bất kì ai sau này sống ở đó hoặc lại gần nữa.

Ân sủng như thế, Mộ Dung San nhìn vào, sao có thể không gai mắt?

Phó Cẩm Họa lập tức đứng dậy, sợ sệt nói: “Thần thiếp ngu muội, khiến hoàng thượng long nhan đại nộ, lại phiền hoàng hậu nương nương phải lo lắng, thật là đáng trách.” Phó Cẩm Họa né tránh, không nhắc lại chuyện Lê Trang uyển nữa.

Mộ Dung San chỉ khẽ cười, ngáp một tiếng, đưa mắt nhìn Tắc Hỷ, Tắc Hỷ lập tức quay người lấy trong ngăn kéo ra một chiếc tẩu hút thuốc phiện tinh xảo...

Phó Cẩm Họa vò chặt chiếc khăn trong tay, nghiêng mặt nhìn Thanh Thù, nhưng Thanh Thù vẫn hoàn toàn bình thản, tựa như sớm đã quen với chuyện này, nàng lập tức hiểu ra, Phó Tắc Kỳ chắc chắn cũng thường lên con nghiện giống như Mộ Dung San vậy.

Mộ Dung San tỏ ra lìm dìm, Phó Cẩm Họa cố tình lùi ra phía sau kín đáo bịt mũi, nhìn thân hình ngày một gầy gò và những ngón tay như que củi của Mộ Dung San, trong lòng bị phần không thể lí giải.

Qua nửa canh giờ, Mộ Dung San mới tỉnh lại sau cơn khoái hoạt hút mây nhà khói, ánh mắt tươi tỉnh hơn bao giờ hết, lại nói: “Muội muội, muội cũng nên thử thử đồ chơi này xem, người ta thường nói từ sắc lâm say lòng người, thực ra đều không sáng khoái được bằng thứ này đâu.”

Phó Cẩm Họa đang định mở lời khuyên nhủ, ai ngờ thấy Tắc Hỷ ở một bên lên lau nước mắt, ngậm đưa mắt ra hiệu cho nàng, Phó Cẩm Họa lập tức không nói năng gì nữa.

Đợi đến khi Phó Cẩm Họa ra khỏi Phụng Loan cung, Tắc Hỷ từ sau lưng gọi nàng lại: “Họa phi nương nương, có thể cho nô tỳ nói riêng vài lời được không?”

Bên cạnh Phó Cẩm Họa chỉ có Thanh Thù, vì chuyện của Tể Dương vương, nàng cũng có phần cảnh giác với Thanh Thù, bèn gạt đầu đồng ý. Tắc Hỷ dẫn Phó Cẩm Họa đến một gian phòng hẻo lánh trong Phụng Loan cung, vừa vào trong liền quỳ xuống đất, “Họa phi nương nương, Tắc Hỷ có chuyện muốn cầu xin, mong Họa phi nương nương chấp thuận.”

Dẫu sao Tắc Hỷ cũng là người bên cạnh Mộ Dung San, các phi tần trong hậu cung đều phải nể cô ta ba phần, Phó Cẩm Họa lập tức đỡ cô ta dậy, ai ngờ Tắc Hỷ lại vô cùng cô chấp, nhất định đòi Phó Cẩm Họa nghe cô ta nói hết mới thôi.

“Vừa rồi Họa phi nương nương có lòng tốt, muốn nhắc nhở nương nương thứ thuốc đó có hại, là Tắc Hỷ nhất thời bạo gan ngăn cản, chỉ bởi lẽ, bởi lẽ ngày tháng của hoàng hậu nương nương đã không còn nhiều nữa, chỉ e không chịu đựng được bao lâu...”

Nói đoạn, Tắc Hỷ khóc lóc đau đớn, Phó Cẩm Họa biết ý Tắc Hỷ, chính vì không còn nhiều thời gian, cho nên thứ thuốc đó có thể khiến Mộ Dung San sáng khoái lúc nào hay lúc đó. Thế nhưng, dẫu sao thì cũng chưa đến lúc nguy cấp, Phó Cẩm Họa thực sự không hiểu Tắc Hỷ quỳ xuống cầu xin mình

rốt cuộc là vì chuyện gì.

“Đại hoàng tử hiện giờ được hoàng hậu nương nương bảo vệ, nhất thời không gặp phải nguy hiểm gì, nhưng nếu nương nương quy tiên, tình cảnh của đại hoàng tử khó mà đoán được, mẫu thân ruột của người là Thục phi lại không hiểu chuyện, nếu khi đó cô ta lấy đại hoàng tử làm quân bài để đòi lên ngôi hoàng hậu, chưa nói đến việc hoàng thượng sẽ trách giận, ngay cả các phi tần khác trong hậu cung cũng sẽ không dễ gì tha cho cô ta. Vốn dĩ, nếu nương nương ra đi không cần phải lo lắng gì đến những chuyện sau này nữa, nhưng đại hoàng tử thì khác, từ nhỏ người đã lớn lên bên cạnh nương nương, được nương nương đối xử như con ruột, tình cảm yêu thương khôn xiết. Nương nương có thể buông xuôi tất cả, chỉ vì muốn phó thác đại hoàng tử cho một người thích hợp.”

Lúc này Phó Cẩm Họa mới hiểu ý đồ của Mộ Dung San. Cô ta có thể dâng ngôi hoàng hậu cho người khác, chỉ cầu xin người đó đối xử tốt với Chung Đình Sóc, đưa Chung Đình Sóc lên ngôi.

Mà người đó lại chính là nàng.

Phó Cẩm Họa chau mày, nàng chưa từng ngờ rằng Mộ Dung San lại lựa chọn mình. Nàng mới vào cung chưa được bao lâu, lại không phải phi tần đắc sủng nhất, hơn nữa mẫu thân ruột của Chung Đình Sóc là Thục phi vẫn còn, cô ta sao có thể dễ dàng từ bỏ?

“Tắc Hỷ, đứng dậy đã rồi hãy nói.” Phó Cẩm Họa kéo Tắc Hỷ đứng dậy, Tắc Hỷ đầy vẻ ân cần, Phó Cẩm Họa không tiện giấu những suy nghĩ trong lòng, liền bình tĩnh nói: “Chuyện này hệ trọng, ta phải quay về suy nghĩ cho cẩn thận đã.”

“Họa phi nương nương, chỉ cần cô bằng lòng, đừng nói Tắc Hỷ nguyện làm trâu làm ngựa cho cô, cho dù là hoàng hậu nương nương cũng sẽ cảm kích vô cùng.”

Phó Cẩm Họa nghe giọng điệu của Tắc Hỷ, biết Mộ Dung San gửi gắm Chung Đình Sóc cho mình, nhất định cũng sẽ để Tắc Hỷ đi theo mình, để xem nàng liệu có đối xử tốt với Chung Đình Sóc hay không, nếu không tất sẽ lưu lại một chiêu không chế hiểm hóc, khiến nàng muốn hỏi cũng không kịp.

Khi đi ra khỏi Phụng Loan cung, trời đã tối, Thanh Thủ vẫn đứng đợi một bên, trông thấy Phó Cẩm Họa liền vội vàng chạy ra đón, ánh mắt dò hỏi.

Phó Cẩm Họa biết giấu cô ta cũng vô dụng, bèn nói những lời vừa rồi của Tắc Hỷ cho cô ta nghe, Thanh Thủ mừng rỡ ra mặt, nói: “Nếu cô lên ngôi hoàng hậu, còn lo gì không thể giúp đỡ vương gia?”

Phó Cẩm Họa không cho là vậy, nói: “Hôm nay cô cũng đã thấy tình hình của hoàng hậu rồi đó. Cô ta là chủ hậu cung, mà giờ đây cũng rơi vào kết cục như vậy! Kể ra cô ta cũng thông minh, trước tiên nuôi dưỡng đại thái tử bên mình, khiến hoàng thượng buộc phải nể nang vài phần, nếu không, cô tương ngôi vị chủ hậu cung sẽ thuộc về ai?”

Thanh Thủ nói: “May mà mấy ngày nữa vương gia sẽ vào cung, đến lúc đó kể cho vương gia, xem ngài ấy định đoạt thế nào.”

Phó Cẩm Họa hơi sững người, nhưng không dừng bước chân, cứ thế đi thẳng về phía trước...

Mấy ngày nay, vì chuyện Tắc Hỷ cầu xin, Phó Cẩm Họa luôn lấy cớ không khỏe, không đến Phụng Loan cung thỉnh an Mộ Dung San, chỉ có Lục Châu từ bên ngoài về nói: “Tắc Hỷ không biết phạm tội gì, bị hoàng hậu nương nương đánh mắng một trận, khiến mọi người đều cảm thấy quái lạ. Phải biết Tắc Hỷ là người xưa nay được hoàng hậu nương nương coi trọng, đám nô tỳ còn đồn riêng rằng hoàng hậu nương nương chắc chắn sẽ để hoàng thượng sủng ái Tắc Hỷ, cho Tắc Hỷ một danh phận nữa kia, ai ngờ lại xảy ra chuyện như thế.”

Phó Cẩm Họa nghe thấy thế sững người, đưa mắt nhìn Thanh Thủ, biết chuyện Tắc Hỷ lên cầu xin Phó Cẩm Họa vẫn bị Mộ Dung San phát hiện, Mộ Dung San nhất định là giận cô ta tự tiện làm can, cho nên mới trừng phạt cô ta.

Đêm hôm đó, Chung Ngân Hoàng ở lại Mặc Họa đường, đêm xuân quý giá, khắp phòng tràn ngập.

Chung Ngân Hoàng đưa tay nắm lấy cánh tay ngọc lộ hờ ra của Phó Cẩm Họa, khẽ vuốt ve, nói: “Họa nhi, nàng đang nghĩ gì thế?”

“Cẩm Họa đang nghĩ, ba nghìn phi tần trong hậu cung, có mấy người được hoàng thượng đặt trong lòng?” Phó Cẩm Họa tựa nghiêng trong lòng Chung Ngân Hoàng, hồi lâu mới đáp.

Chung Ngân Hoàng khẽ cười, nói như có ẩn ý: “Trẫm cũng khó xử, nữ nhân của trẫm nhiều lên, khó mà tiếp nhận được, có lúc cho dù trẫm đặt một người trong lòng, người đó cũng chưa chắc đã biết. Cho nên, cứ mặc kệ thôi, chỉ cần người đó không phải chịu áp lực, trẫm cũng chẳng buồn quan tâm.”

Phó Cẩm Họa ngẩng đầu, cố tình làm vẻ ngạc nhiên, nói: “Người xem, rốt cuộc thì người cũng nói thật, đã là người trong lòng, sao có thể chẳng buồn quan tâm? Trừ phi, trừ phi hoàng thượng hoàn toàn không muốn đề tâm.”

Chung Ngân Hoàng thấy nàng cười diễm lệ, trong lòng mừng rỡ, ôm nàng vào lòng, dịu dàng nói: “Trẫm rất muốn sủng ái một người, đưa nàng ấy lên tận mây xanh. Họa nhi, nàng có bằng lòng làm nữ nhân trong lòng trẫm không?”

Phó Cẩm Họa thấy ánh mắt chân thành của Chung Ngân Hoàng, trong lòng chột động, nhưng đột nhiên lại nói: “Hoàng thượng muốn hại Cẩm Họa phải không? Hoàng thượng nhất thời nổi hứng liền muốn đưa Cẩm Họa lên tận mây xanh, sau này chán không buồn quan tâm nữa, lại khiến Cẩm Họa từ trên trời rơi xuống, chẳng phải sẽ vỡ tan tành hay sao? Cẩm Họa không chịu đâu.”

Chung Ngân Hoàng cười ngất, giơ ngón tay lên trán Phó Cẩm Họa, mắng yêu: “Nghịch ngợm”, về chiều chuộng trong giọng nói không giống như là đang

giả vờ. Chung Ngân Hoàng đưa tay ôm lấy Phó Cẩm Họa, lại đề người lên trên, hít ngửi trên cổ nàng, lẩm bẩm, “Chính là thứ mùi hương thoang thoang này, khiến trầm đắm say.”

Phó Cẩm Họa nhắm mắt, khẽ thở dài.

Hôm sau, khi Phó Cẩm Họa tỉnh dậy, thấy Chung Ngân Hoàng đang chống tay ôm trán nhìn mình, không khỏi kinh ngạc, đưa mắt nhìn bầu trời bên ngoài cửa sổ, nói: “Sao lại thế này? Sao hoàng thượng vẫn chưa lên triều sớm? Nếu để hoàng hậu nương nương biết được, Cẩm Họa không gánh nổi tội đầu.”

Chung Ngân Hoàng giữ lấy thân hình nàng, cười nói: “Ngày thường trầm thấy nàng lúc nào cũng điềm tĩnh yên lặng, có bao giờ thấy bộ dạng nàng hốt hoảng thế này đâu, hôm nay trầm không lên triều sớm cũng đáng.”

Phó Cẩm Họa giật dỗi nói: “Đêm qua người còn nói muốn đưa Cẩm Họa lên mây xanh, giờ coi như Cẩm Họa đã được thấy rồi...”

Vấn Nạn, Vân Nương đứng hầu ở ngoài nghe thấy động tĩnh bên trong, vội vàng gọi các cung nữ hầu hạ hoàng thượng rửa mặt chải đầu vào hầu hạ, Phó Cẩm Họa không chịu gò bó lễ nghi, chỉ sai Vấn Nạn, Vân Nương hầu hạ mình, trang điểm nhẹ nhàng, quay đầu lại thấy Chung Ngân Hoàng cũng đang ăn vận chỉnh tề, liền bảo Vấn Nạn đưa đồ ăn qua, cùng ăn với Chung Ngân Hoàng.

Không biết vì sao, Chung Ngân Hoàng bỗng nhiên hỏi: “Nhà họ Phó có hai người con gái Cẩm, Họa vào cung. Nếu Phó phu nhân vào cung, nếu trầm chỉ cho phép bà ấy gặp một người...”

Phó Cẩm Họa hơi sững người, thấy ánh mắt dò xét của Chung Ngân Hoàng đưa tới, liền nói: “Cẩm Họa đương nhiên muốn giành cơ hội đó cho mình.”

Chung Ngân Hoàng nghe thấy thế, vỗ tay cười khế, long nhan mừng rỡ, nói: “Trầm rất thích sự thẳng thắn của nàng.”

Phó Cẩm Họa biết Chung Ngân Hoàng muốn nghe câu trả lời này, nhưng trong lòng vẫn thấp thòm, chỉ nghe thấy Vấn Nạn đứng một bên không kim được mừng rỡ, khẽ nói: “Tiểu thư, phu nhân vào cung, đã đến tiền viện Mặc Họa đường của chúng ta rồi...”

Phó Cẩm Họa đứng bật dậy, đang định chạy ra ngoài, lại nhớ đến Chung Ngân Hoàng vẫn còn ngồi đó, liền do dự dừng bước, nhìn người đầy vẻ mong đợi. Chung Ngân Hoàng thấy điệu bộ nàng thế thì cười nói: “Nàng cứ đi gặp Phó phu nhân đi, trầm ở bên cạnh hai người lại cảm thấy gò bó, nên trầm sẽ đi trước. Bảo Phó phu nhân không cần phải qua Phụng Loan cung tạ ơn.”

Nói đoạn, Chung Ngân Hoàng đứng dậy, dẫn đoàn tùy tùng rời khỏi Mặc Họa đường theo cửa phụ, Phó Cẩm Họa đứng tại chỗ tròn mắt, nàng không ngờ Chung Ngân Hoàng vì không muốn Phó phu nhân run sợ không yên, lại có thể hạ mình đi cửa phụ như thế.

Trước mắt, Phó phu nhân rung rung hành lễ với Phó Cẩm Họa, Phó Cẩm Họa run rẩy đưa tay đỡ Phó phu nhân, rồi sau đó hai mẹ con ôm nhau mà khóc.

Phó phu nhân đau đớn nói trong nước mắt: “Họa nhi, mẹ cứ tưởng cả đời này sẽ không gặp được con nữa...”

Phó Cẩm Họa lòng như dao cắt, ôm chặt lấy mẹ, nước mắt vòng quanh, nói: “Mẹ, Họa nhi chẳng phải đang đứng trước mặt mẹ đấy thôi.”

Vấn Nạn đứng một bên cũng rơi nước mắt, dịu Phó phu nhân, nói: “Đại phu nhân vừa mới khỏe lại, tiểu thư nên khuyên nhủ mới đúng. Hơn nữa, người trong cung và ngoài cung được gặp nhau vốn đã là ân sủng to lớn vô cùng, nên tranh thủ nói nhiều một chút, sao lại cứ khóc cùng phu nhân, càng lúc càng đau lòng như thế?”

Phó Cẩm Họa vừa khóc vừa cười, đỡ Phó phu nhân ngồi xuống, nói: “Vấn Nạn nhắc phải lắm, chỉ trách Họa nhi gặp được mẹ nhất thời vui quá, quên mất chuyện này.”

Phó Cẩm Họa thấy Phó phu nhân ngằm đưa mắt ra hiệu, liền ra lệnh: “Thanh Thu, xuống bếp chuẩn bị thêm mấy món điểm tâm, lát nữa để mẹ ta mang về. Lục Châu, cô đến Man Âm điện, mời Cẩm phi qua đây. Vân Nương, cô mở hòm chọn mấy tấm lụa thượng hảo ra đây...”

Mọi người lui ra, chỉ riêng Vấn Nạn vẫn đứng đó hầu hạ.

Phó phu nhân nhìn Vấn Nạn, Vấn Nạn hơi ngần người, kẻ đó dâng trà nói: “Vấn Nạn đi giúp Vân Nương chọn vải, dù sao thì tỷ ấy cũng không biết rõ sở thích của đại phu nhân bằng Vấn Nạn...”

Phó phu nhân thấy Vấn Nạn rời đi, liền kéo tay Phó Cẩm Họa, sắc mặt nghiêm trọng, kẻ nói: “Phen này vào cung, cha con đã dặn mẹ chuyển tới con vài lời...”

“Có chuyện gì vậy?” Lòng Phó Cẩm Họa chùng xuống, dường như đã đoán ra Phó phu nhân muốn nói tới chuyện gì.

“Nhìn rõ cục thế, an thân lập mệnh.”

Phó Cẩm Họa nghe thấy tám chữ đó, bật cười tự chế giễu, nghĩ bụng, bốn người con gái nhà họ Phó, hai người vào cung làm phi, một người gả cho Tế Dương vương, một người hứa hôn với Khánh Tuyên vương. Tế Dương vương tất sẽ tranh đoạt giang sơn, thay ngôi thiên tử, đến lúc đó, kẻ thắng người thua còn chưa định rõ, nhưng sự hi sinh của nhà họ Phó đã quá rõ ràng.

Nếu Tể Dương vương thắng, tức là Chung Ngân Hoàng bại, Phó Tổ Cầm và những người đi theo tất cũng phải hi sinh. Nếu Tể Dương vương thảm bại, vậy thì Phó Tổ Cầm tất sẽ xuống suối vàng. Khánh Tuyên vương lập trường chưa rõ, Phó Nhan Thư chưa biết chừng sẽ thoát khỏi kiếp nạn này.

Chỉ còn lại riêng nàng, cục thế không rõ, biết phải về đâu?

Người ngoài không rõ, nhưng phụ thân đương nhiên hiểu, cho dù Chung Ngân Hoàng thắng, nàng cũng chỉ có một chữ “bại”. Trừ phi, phụ thân muốn nàng giúp Tể Dương vương thành công, nhưng làm như thế tất sẽ phải hi sinh Phó Tổ Cầm, rốt cuộc phụ thân có ý gì?

Phó Cẩm Họa nhất thời không dám suy đoán thêm, Phó phu nhân thấy sắc mặt Phó Cẩm Họa không vui, khẽ than một tiếng an ủi: “Ông trời thương xót, con và Cẩm nhi đều đã vào cung, sau này ăn sung mặc sướng, phú quý vinh hoa đương nhiên khỏi phải bàn, mẹ dù có chết cũng ngậm cười nơi chín suối, không còn lo lắng gì nữa.”

Phó Cẩm Họa nghe xong chỉ cảm thấy chua xót vô cùng, thấy Văn Nhạn vén rèm mỉm cười bước vào, Văn Nương theo sau ôm mấy tấm lụa thượng hảo, nói: “Đại phu nhân, tiểu thư, Văn Nhạn chọn mấy tấm này có phù hợp không?”

Phó Cẩm Họa thu vẻ nghiêm trang, cùng Phó phu nhân xem vải, Thanh Thù cũng đem lên mấy món bánh tinh xảo, dùng giấy dầu gói lại đặt trong chiếc hộp gỗ đàn hương.

Mấy người nói nói cười cười, thấy Lục Châu bước vào, lập bập nói: “Lục Châu vô dụng, không gặp được Cẩm phi nương nương...”

Phó Cẩm Họa biết rõ Phó Tổ Cầm vì phen này Chung Ngân Hoàng trao ân sủng cho nàng nên trong lòng không thoải mái, mới không chịu đến gặp mẹ. Phó phu nhân quả nhiên đau lòng, lại lau nước mắt, Phó Cẩm Họa dịu giọng khuyên lơn: “Hoàng thượng đối xử với hai chị em con đều tốt như nhau, tuy Họa nhi được gặp mẹ trước, nhưng biết đâu lần sau mẹ sẽ được đến Man Âm điện thăm tỷ tỷ... Đây là lệnh vua, nếu mẹ cứ khóc, cẩn thận để kẻ có bụng trông thấy, lại đặt điều bịa chuyện thì không hay đâu.”

Phó phu nhân nghe thấy thế quả nhiên ngừng khóc, nói: “Là mẹ đã sai, mẹ nhất thời hồ đồ, quên mất nỗi khổ của con phải dè chừng trong cung. Tỷ muội các con đều đặc sủng, mẹ đương nhiên vui mừng, nhưng phạm sự đều phải có giới hạn, con hãy nhớ, tuyệt đối đừng tranh vinh sủng nhất thời, phải để hoàng thượng mãi mãi nhớ cái tốt của mình, như thế người mới không lạnh nhạt với con.”

Hai mẹ con lại nói rất nhiều chuyện, Phó phu nhân thấy trời không còn sớm, dù có muôn phần lưu luyến cũng đành đứng dậy rời khỏi hoàng cung về phủ. Phó Cẩm Họa nước mắt lưng tròng, tiễn Phó phu nhân ra ngoài cửa Mặc Họa đường, thần thờ khôn nguôi.

Tối đến, Phó Cẩm Họa bỗng nhiên nhắm lại lời của Phó Thần Đồ “Nhìn rõ cục thế, an thân lập mệnh”, nàng bèn nghiêng người hỏi Thanh Thù đang chải đầu cho mình, “gần đây phụ thân ta có gặp Tể Dương vương không?”

Bàn tay đang cầm tóc nàng của Thanh Thù hơi dừng lại, kẻ đó hỏi: “Vị sao cô lại hỏi như vậy? Bọn họ đều là trọng thần của triều đình, gặp mặt là lẽ tất nhiên, có gì lạ đâu.”

Nghe giọng điệu, lúc này Phó Cẩm Họa mới biết Phó Thần Đồ nhất định là đã thông nhất điều gì đó với Tể Dương vương, rốt cuộc là lợi ích nhường nào, có thể khiến Phó Thần Đồ chịu mạo hiểm, bất chấp hai đứa con gái trong thâm cung?

Đến hôm sau, Thanh Thù mất tích.

Vẫn là Lục Châu phát hiện ra đầu tiên, Phó Cẩm Họa thấy Lục Châu đây về nghỉ ngơi, chỉ lạnh nhạt nói: “Ta sai Thanh Thù đi làm chút việc, lát nữa sẽ về.”

May mà, chưa đến nửa canh giờ sau, Thanh Thù liền từ bên ngoài trở về, sắc mặt mệt mỏi, loạng choạng ngồi bên cạnh giường Phó Cẩm Họa. Phó Cẩm Họa vội sai bọn Văn Nhạn lui xuống, đỡ lấy Thanh Thù, chỉ nghe Thanh Thù nói: “Tôi vừa đến Tể Dương vương phủ một chuyến...”

Phó Cẩm Họa cả kinh, khẽ quát: “Thanh Thù, sao cô có thể làm càn như vậy? Trong ngoài hoàng cung có biết bao nhiêu cao thủ, nếu cô rơi vào tay bọn họ, cô bảo Tể Dương vương làm sao ra mặt cứu cô được?”

Thanh Thù ôm ngực lấy hơi, nói: “Sự tình khẩn cấp, có liên quan đến tính mạng hai chúng ta, tôi có chết cũng không sao, nhưng nếu vương gia không còn cô nữa, không biết sẽ đau khổ đến mức nào.”

“Thanh Thù, cô nói thế là thế nào? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Phó Cẩm Họa bỗng chốc hoang mang, thúc hỏi Thanh Thù.

Thanh Thù sau một hồi lấy hơi cũng gắng sức đứng thẳng được người, rút một cây trâm bạc trên tóc xuống, ném nhanh qua cửa sổ, chỉ nghe một tiếng rên khẽ, Thanh Thù mở cửa sổ ra, người đó đã mất dạng, cây trâm bạc cũng không cánh mà bay.

“Mấy đêm nay tôi đều trông thấy có người cố tình lại gần cửa sổ phòng cô, người đó rất nhanh, dường như rất quen với cách bố trí trong Mặc Họa đường, tôi chưa kịp đuổi đã chạy mất tăm rồi. Tôi sợ đánh rần động cô, cũng chưa từng làm lớn chuyện lên. Nếu chỉ có thể thì cũng cho qua, nhưng tối hôm trước tôi phát hiện trước cửa phòng có một đám cỏ Linh Tâm khô, sau đó tôi kiểm tra từng phòng một, lại thấy càng nhiều thứ cỏ đó hơn nữa riêng trước cửa phòng cô.”

Phó Cẩm Họa đột nhiên hiểu ra, cỏ Linh Tâm chẳng có gì lạ, nhưng nếu là cỏ khô sẽ phát ra một thứ khí độc, thứ khí độc đó không gây chết người, trừ phi gặp trầm hương...

Thanh Thù nhìn quanh tứ phía, khẽ hít ngửi theo mùi hương, dừng bước trước bàn trang điểm, cầm một chiếc hộp bằng đồng tinh xảo lên, mở ra, lại hít lần nữa rồi mới nói chắc chắn: “Chính là hộp phấn này có chứa trầm hương.”

Vì thái hậu tiền triều cũng áp dụng bí quyết này để chế phấn, cho nên Lục Châu liền tự tay điều chế hai hộp tặng nàng, Phó Cẩm Họa cũng cảm thấy tiện dùng, lại thấy Thanh Thù cũng thích mùi này, bèn tặng một hộp cho Thanh Thù.

Ai ngờ, đây hóa ra là một âm mưu quỷ kế.

“Cô ta chắc chắn không thể ngờ rằng, tôi bẩm sinh khứu giác nấn cảm, một chút mùi thoang thoang cũng chưa từng bỏ sót bao giờ, trầm hương trong phấn thơm này người thường làm sao ngửi thấy được? Có Linh Tâm và trầm hương gặp nhau, là chất kịch độc, không có thuốc giải. Bọn họ muốn lấy mạng tôi và cô.”

Thanh Thù đang định vứt hộp phấn đi, Phó Cẩm Họa liền gọi lại, nói: “Đừng vội, giữ hộp phấn này lại, vẫn còn có tác dụng.”

Phó Cẩm Họa dùng ánh mắt sắc bén, nhìn về phía phòng Lục Châu, khóe môi nở một nụ cười chế giễu, giống như là sinh lòng giết chóc.

“Cô mạo hiểm về phủ Tế Dương vương, chính là để nói cho Tế Dương vương biết chuyện này phải không? Ngài ấy nói sao?”

“Vương gia đương nhiên dặn đi dặn lại phải bảo vệ cô, biết cô gặp nguy hiểm liền sai tôi mau chóng trở về, nửa bước cũng không được rời. Hơn nữa lại dặn tôi, lúc nào nên ra tay thì cứ việc ra tay, xảy ra chuyện sẽ có người đứng ra gánh trách nhiệm.”

Phó Cẩm Họa nghi hoặc, thấy Thanh Thù cũng có phần không hiểu, bèn không nói thêm nữa. Người đứng ra nhận trách nhiệm, liệu có thể là ai? Phó Cẩm Họa lần lượt nghĩ đến từng người trong đám phi tần trong cung mà vẫn không đoán ra được.

Hồng Ngọc từng nói, Phuong cô cô là người của Mộ Dung San ở Phụng Loan cung, còn Lục Châu là người do Ngu phi Ngu Hồng Ngạc đưa tới, còn cô ta là người do Phó Tổ Cẩm cài cắm vào Mặc Họa đường. Phó Tổ Cẩm đã nói, Hồng Ngọc không liên quan gì đến mình, Phó Cẩm Họa cũng tin nàng ta, bởi lẽ thủ đoạn của Hồng Ngọc nông cạn lỗ mãng, không giống như tác phong của Phó Tổ Cẩm.

Phó Tổ Cẩm đã muốn hại ai, nhất định sẽ rất âm độc, khiến người ta không thể nào phát giác ra được. Phó Cẩm Họa bỗng nhiên nhớ lại khi còn ở trong nhà họ Phó, từng nghe thấy Phó Tổ Cẩm cảnh cáo Phó Tắc Kỳ, thuốc có thể uống nhiều, nhưng lời không thể nói lung tung, trong lòng bỗng nhiên kinh hoàng nghi hoặc... Không thể nào, không thể là Phó Tổ Cẩm được, dù sao nàng cũng là muội muội ruột của nàng ta, sao nỡ nóng lòng đốt thiêu nhau[7]?

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Cung Cẩm Tú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: TÂM KẾ

Chung Ngân Hoàng không nghĩ ngợi gì thêm, trong mắt Phó Tổ Cẩm lóe lên một tia kinh ngạc, Thanh Thù nắm chặt khăn tay, dường như có phần căng thẳng, Lục Châu thấy thế, dần cảm thấy bất an, chưa kịp suy nghĩ gì thêm đã thấy Phó Cẩm Họa đưa miếng điểm tâm lên miệng...

Lúc này, Thanh Thù cũng nhận ra sắc mặt Phó Cẩm Họa có phần bất ổn, liền hỏi: “Phải làm thế nào để trừ bỏ Lục Châu? Nếu chúng ta tự tay trừ khử cô ta, chắc chắn sẽ chọc giận người đó. Chi bằng...”

Chi bằng thừa cơ hành sự, cứ để Chung Ngân Hoàng giải quyết cô ta thì hơn.

Phó Cẩm Họa và Thanh Thù đưa mắt nhìn nhau, không nói mà cùng hiểu rõ trong lòng. Phó Cẩm Họa cho Thanh Thù lui xuống nghỉ ngơi, khi Thanh Thù ra ngoài cửa, nàng đột nhiên gọi cô ta lại, hỏi: “Ngài ấy có khỏe không?”

Thanh Thù do dự giây lát, cuối cùng cũng gượng gạo nói: “Vương gia không khỏe lắm, suốt ngày uống rượu giải sầu, vương phi lúc nào cũng cãi cò với ngài ấy, những lúc ấy vương gia liền trốn trong thư phòng. Khi Thanh Thù quay về, đã hai ngày hai đêm ngài ấy chưa ăn gì...”

Phó Cẩm Họa thấy lòng đau thắt, có phần cay đắng nói không nên lời, chàng sống không tốt, nàng làm sao mà vui vẻ được? Vốn dĩ hai bên đều có tình cảm với nhau, vậy mà giờ lại thành ra cục diện như thế này. Nếu ngày trước khi ở trong Thanh Âm am, nàng có thể động lòng trước chàng sớm hơn một chút, dón tình cảm cho chàng, thì liệu hôm nay có rơi vào tình cảnh quỵến luyến khó dứt như thế này hay không?

Nếu như thế, liệu chàng có tìm giai nhân khác đưa vào cung không?

Mà người đó sẽ là ai? Là người con gái khác của nhà họ Phó, hay là Ngu Hồng Ngạc?

Hôm sau, Chung Ngân Hoàng sai thái giám đến Mặc Họa đường thông báo, muốn cùng nàng dùng bữa tối. Nhưng không ngờ ngay sau đó Phó Tổ Cẩm

nói không được khỏe, Chung Ngân Hoàng lại đến Man Âm điện an ủi Phó Tổ Cẩm.

Phó Cẩm Họa dẫn Lục Châu: “Cô xuống bếp bưng một bát cháo tở yến, lấy thêm mấy món điểm tâm, lát nữa ta muốn qua Man Âm điện dâng cho hoàng thượng và tỷ tỷ.”

Phen này, chẳng những Lục Châu lấy làm quái lạ, ngay cả Vần Nhận, Vân Nương cũng kinh ngạc. Vần Nhận thẳng tính, nói: “Tiểu thư, chỉ e như thế không ổn, chúng em biết tiểu thư không có ác ý, nhưng bọn họ sẽ chỉ nói rằng tiểu thư đồ kị, tội gì phải làm như thế?”

Phó Cẩm Họa không nói gì, giục Lục Châu nhanh chóng chuẩn bị, gọi Thanh Thủ cùng đến Man Âm điện.

Trên đường, Phó Cẩm Họa ngồi trong kiệu mềm, lại nói quên đem theo khăn tay, sai Lục Châu quay về lấy, Lục Châu ngần ngại, cuối cùng đưa hộp thức ăn cho Thanh Thủ, tự mình quay lại. Đến khi Lục Châu đem khăn tới, Thanh Thủ đưa lại hộp thức ăn cho cô ta.

Trong Man Âm điện, Chung Ngân Hoàng đang cùng dùng bữa với Phó Tổ Cẩm.

Nghe thấy Phó Cẩm Họa đến, Phó Tổ Cẩm liền hờn dỗi nói với Chung Ngân Hoàng: “Hoàng thượng, thế mà người còn nói không thiên vị bao giờ. Người xem, dù sao thì muội ấy cũng là muội muội ruột của thần thiếp, nếu là phi tần khác, trong lòng thần thiếp làm sao chịu được?”

Trong mắt Chung Ngân Hoàng lộ vẻ kì lạ, dường như không được vui khi thấy Phó Cẩm Họa đến, bèn an ủi Phó Tổ Cẩm, rồi liền sai người truyền Phó Cẩm Họa vào.

Phó Cẩm Họa hành lễ với Chung Ngân Hoàng xong, lúc này Phó Tổ Cẩm cũng đổi mặt làm vui, nói: “Muội muội mới được hoàng thượng ân sủng, khó tránh khỏi lúc nào cũng quần lấy hoàng thượng, mới một hai ngày không gặp, biết tin hoàng thượng đến chỗ ta liền nóng ruột chạy qua, không biết xấu hổ nữa hay sao?”

Phó Cẩm Họa cố tỏ vẻ xấu hổ, nói: “Tỷ tỷ xưa nay miệng lưỡi sắc sảo, chỉ biết chê cười muội thôi. Lần trước mẹ vào cung, muội từng sai Lục Châu qua mời, tỷ không chịu đi, không gặp mẹ lấy một lần. Nhưng mẹ quả thực rất nhớ tỷ, bảo muội phải thường xuyên qua lại Man Âm điện, tỷ muội với nhau phải gần gũi hơn một chút. Hôm nay biết hoàng thượng đến Man Âm điện của tỷ, trong lòng muội cũng vui mừng, hoàng thượng ban cho nhà họ Phó chúng ta vinh sủng lớn bằng trời, tỷ muội chúng ta phải cùng nhau tạ ơn hoàng thượng mới phải.”

Những lời nói ra đều hợp tình hợp lý, quả nhiên, vẻ không vui trên mặt Chung Ngân Hoàng tan biến, cười nói: “Trẫm có đôi tỷ muội như hai bông hoa làm bạn, hậu thế hẳn cũng sẽ coi như một giai thoại.”

Phó Tổ Cẩm cũng cười theo, nhưng ánh mắt nhìn Phó Cẩm Họa lại vô cùng sắc bén.

Cung quy có lệnh, phàm khi hoàng đế và phi tần dùng bữa, đều phải có người ném trước, nếu không có độc, mới có thể dâng lên. Lục Châu đứng hầu một bên, chính là để chờ nghiệm độc.

Cung nữ của Man Âm điện dùng đĩa bạc gấp một miếng điểm tâm đặt lên đĩa bạc, Lục Châu đang định đón lấy đĩa, liền nghe thấy Phó Cẩm Họa nói: “Hôm nay hoàng thượng và tỷ tỷ đều ở đây, hay là để ta làm cho.”

Chung Ngân Hoàng không nghĩ ngợi gì thêm, còn trong mắt Phó Tổ Cẩm ngay lập tức lóe lên một tia kinh ngạc, Thanh Thủ nắm chặt khăn tay, dường như có phần căng thẳng, Lục Châu thấy thế cũng dần cảm thấy bất an, chưa kịp suy nghĩ gì thêm đã thấy Phó Cẩm Họa đưa miếng điểm tâm lên miệng... .

Qua giây lát, sắc mặt Phó Cẩm Họa bắt đầu trắng bệch, tay chân khẽ run, Thanh Thủ lập tức đỡ lấy nàng, Phó Cẩm Họa dựa vào người Thanh Thủ, chỉ Lục Châu, nói một cách khó khăn: “Lục Châu, người...”

Lúc này Lục Châu đã hiểu ra, trong mắt lộ vẻ không cam tâm, thấy Chung Ngân Hoàng nhanh chóng lao đến trước mặt, nắm lấy cổ tay cô ta, quát: “Tên nô tài to gan, rắp tâm gây họa, trẫm không thể tha cho ngươi được.”

Ánh mắt Chung Ngân Hoàng lạnh lùng, càng lúc càng dùng sức, sắc mặt Lục Châu lộ vẻ giằng co, dường như đang do dự không biết có nên phản kháng hay không, đúng lúc đó, Phó Cẩm Họa thấy Lục Châu khẽ kêu lên, tiếng gãy xương nghe rất rõ ràng, Chung Ngân Hoàng đã bẻ gãy cổ tay cô ta.

Lúc này môi Phó Cẩm Họa đã chuyển sang màu tím, nàng chìm vào hôn mê, được Chung Ngân Hoàng ôm chặt lấy, khẽ gọi: “Họa nhi, trẫm ra lệnh cho nàng tỉnh lại, Họa nhi...”

Phó Tổ Cẩm nhất thời không ngờ lại xảy ra chuyện như thế, nhìn Lục Châu một lúc lâu, thấy Lục Châu dựa vào góc tường ôm cổ tay phải, trên trán toát mồ hôi, đau đớn vô cùng, cũng do dự không yên.

Chung Ngân Hoàng ôm lấy Phó Cẩm Họa, bất chấp bao ánh mắt chăm chú trong hậu cung, nhanh chóng đi về phía Mặc Họa đường, đặt Phó Cẩm Họa vào trong phòng ngủ, truyền ngự y đến bắt mạch cho nàng.

Khắp Mặc Họa đường lúc này là không khí kinh hoàng cuồng quýt, Vần Nhận sợ quá khóc mãi không thôi, Vân Nương chau mày nghĩ ngợi, chỉ có Thanh Thủ coi như vẫn còn bình tĩnh, bảo vệ bên cạnh Phó Cẩm Họa, nửa bước không rời.

Ngự y suy nghĩ mãi, không biết phải bẩm báo với Chung Ngân Hoàng thế nào, Chung Ngân Hoàng quát: “Mau nói đi, Họa phi rốt cuộc bị làm sao? Trúng độc hay là bệnh nguy cấp?”

“Trông như thể bệnh nguy cấp, nhưng thực ra là trúng độc. Nhưng vì thần ngu độn, nhất thời không phân biệt được thứ độc này.”

Chung Ngân Hoàng đá vào trước ngực ngự y một cái, quát: “Đồ ngu, trăm nuôi các người có tác dụng gì? Cút ra ngoài!” Ngự y sợ quá, nhanh chóng lui ra.

Thanh Thủ vò một chiếc khăn, Chung Ngân Hoàng liền đón lấy, cẩn thận lau cho Phó Cẩm Họa, ôm nàng vào lòng, một tay đặt sau lưng nàng, ngậm truyền chân khí giữ tâm mạch cho nàng, đợi đến khi trên mặt Phó Cẩm Họa khôi phục lại chút vẻ hồng hào người mới buông tay rồi lệnh cho Thanh Thủ lại chăm sóc nàng cẩn thận.

Ngay lập tức, Chung Ngân Hoàng lại bắt Lục Châu từ Man Âm điện đến đích thân thăm vấn, Lục Châu lúc này tuy đã gãy cổ tay nhưng thần tình vẫn lạnh lùng cứng cỏi, cắn chặt răng không nói một lời.

Mộ Dung San sau khi biết Phó Cẩm Họa trúng độc, cũng lê tám thân tàn từ Phượng Loan cung đến, thấy Lục Châu co ro dưới đất, có phần sùng sốt, khẽ đó quát: “Tiện tỳ, nếu hoàng thượng trúng độc, cho dù có chu di cửu tộc nhà ngươi cũng không giải được mối hận trong lòng ai gia.”

Lục Châu trông thấy Mộ Dung San, ánh mắt đau đớn, lúc này mới mở miệng nói: “Oan cho Lục Châu...”

Chưa đợi Mộ Dung San mở miệng nói, Tắc Hỷ đã vung tay tát, lớn tiếng quát: “Hoàng thượng và hoàng hậu đều ở đây, không cho phép người chửi cái! Biết điều thì hãy mau chóng nhận tội đi, nếu không người tưởng còn có đường sống hay sao?”

Lục Châu bị Tắc Hỷ tát cho lật mặt, quay đầu lại, khoe miệng ứa máu, vẫn kiên cường nói đúng một câu: “Lục Châu bị oan.”

Chung Ngân Hoàng lúc này đã nổi giận thực sự, quát: “Người đâu, lời con tiện tỳ này đến phòng lưu dấu, nhất định phải bắt nó khai ra kẻ đứng sau sai khiến.”

Phòng lưu dấu là nơi tra tấn trong hậu cung, côn trượng thông thường nhẹ thì trầy da tróc thịt, nặng thì đứt gân gãy xương, tuy không mất mạng nhưng cũng sống không bằng chết. Một khi đã vào phòng lưu dấu, hơn nữa còn do hoàng thượng đích thân hạ lệnh, thì những hình phạt Lục Châu phải chịu trong đó người thường làm sao chịu nổi?

Mộ Dung San dường như ngẫm suy nghĩ, do dự nhìn Chung Ngân Hoàng nói: “Hoàng thượng, hay là giao Lục Châu cho thần thiếp, thần thiếp nhất định sẽ hỏi ra sự thực, rồi nói lại với Họa phi.”

Chung Ngân Hoàng vẫy tay, đỡ lấy Mộ Dung San, thấy lòng bàn tay cô ta toát mồ hôi, hơi ngẩn người, nói: “San nhi vẫn chưa khỏe, trăm sao nữ đế nàng phải mệt mỏi thêm? Trăm biết rõ những thủ đoạn trong phòng lưu dấu, con tiện tỳ này không chịu nổi vài canh giờ là sẽ khai ra thôi.”

Mộ Dung San thoáng sững người, khẽ đó ngáp một hơi, Tắc Hỷ vội tiến lên, khẽ nói: “Chủ nhân, tối hôm qua người bị đau đầu, bây giờ đi lại cũng mệt, hay là quay về nghỉ ngơi đi, dù sao ở đây cũng đã có hoàng thượng rồi, còn có gì phải lo nữa? Hoàng thượng chăm lo cho người, người cũng nên lo cho bản thân mình mới phải.”

“Đúng thế đó, cho dù là vì triều đình, nàng cũng nên nghỉ ngơi cho tốt.” Câu này của Chung Ngân Hoàng ý vị sâu xa khiến Mộ Dung San giật mình, chân hơi run, may mà cánh tay Tắc Hỷ đỡ một bên tiếp thêm lực nên mới không ngã xuống đất, cô ta hành lễ cáo lui, rời khỏi Mặc Họa đường.

Trong lúc đó, Lục Châu đã bị cung nhân lôi vào trong phòng lưu dấu.

Chung Ngân Hoàng quay vào trong phòng ngủ, thấy Phó Cẩm Họa vẫn hôn mê thì không ngừng chau mày giận dữ, Văn Nhạn đứng bên giường Phó Cẩm Họa khóc đến đứt ruột, khẽ gọi tên nàng.

Vân Nương bưng một bát trà trong tay, bảo Thanh Thủ rửa tay rồi dùng khăn sạch chấm môi cho Phó Cẩm Họa. Hơi thở của Phó Cẩm Họa giờ mỏng như sợi tơ, Chung Ngân Hoàng trong một đêm phải truyền chân khí ba lần mới giữ được tính mạng cho nàng.

Phó Tố Cẩm từ Man Âm điện đến, Chung Ngân Hoàng không biết phải làm sao, không cho phép nàng ta vào Mặc Họa đường một bước, chỉ sai Thanh Thủ ra ngoài nói, trong Mặc Họa đường, người không phận sự tất thấy không được bước vào.

Sắc mặt Phó Tố Cẩm xám như tro, cắn răng phun ra mấy chữ “người không phận sự” rồi hậm hực bỏ đi.

Ai ngờ, đến trưa hôm sau, phòng lưu dấu vẫn chưa có tin tức gì, Chung Ngân Hoàng ra lệnh cho thái giám theo hầu đi giục, chỉ thấy thái giám đó vội vã quay về, nói: “Á Lục Châu kia rất cứng đầu, mười ngón tay đã mất sáu, thương tích đầy mình, hôn mê bao nhiêu lần rồi mà vẫn không chịu nói nửa lời, nô tài chỉ e, cho dù bị giày vò đến chết, cô ta cũng sẽ không chịu nói rõ thực tình.”

Chung Ngân Hoàng phẫn nộ, quát: “Lũ nô tài đó ăn cái gì vậy? Ngay cả một cung nữ thôi cũng không tra khảo được hay sao?”

Mọi người kinh sợ, run rẩy không dám nói.

Không lâu sau, bên ngoài Mặc Họa đường có cung nhân đến báo, Tế Dương vương phi Phó Tắc Kỳ sau khi biết Họa phi trúng độc, vô cùng nhớ nhung tỳ muội, cho nên đã cùng Tế Dương vương vào cung thăm.

Ánh mắt Chung Ngân Hoàng lấp lánh, giọng nói uy nghiêm: “Truyền.”

Ngoài Mặc Họa đường, Tế Dương vương dìu Phó Tắc Kỳ bước vào, Phó Tắc Kỳ đưa mắt liếc nhìn Mặc Họa đường, quả nhiên có phong thái phi phàm, Phó Tắc Kỳ cười lạnh lùng, không ngờ người đi bên cạnh đột nhiên dùng ánh mắt lạnh như băng liếc qua, cô ta không khỏi run lên, tay chân lạnh toát.

Do Phó Tắc Kỳ thân thể yếu ớt, rất ít xuất hiện trong các bữa tiệc hoàng gia, nên đây là lần đầu tiên Chung Ngân Hoàng gặp cô ta kể từ sau lễ đại hôn với Tế Dương vương.

Chỉ thấy khuôn mặt cô ta và Phó Cẩm Họa có vài phần giống nhau, nhưng dáng vẻ yếu ớt yếu điệu hơn, tựa nghiêng vào bên cạnh Tế Dương vương, khiến người khác nhìn mà thương xót.

Trong phòng ngủ, Thanh Thủ bảo vệ bên cạnh Phó Cẩm Họa, đồ từ bình ngọc trong người ra một viên thuốc, dùng khăn gấp bọc lại bỏ vào trong bát, lại đổ rượu mạnh vào bát, đợi viên thuốc tan ra, mới bón cho Phó Cẩm Họa uống.

Hồi lâu sau, Phó Cẩm Họa khê ho vài tiếng rồi tỉnh lại, sắc mặt như tờ giấy, dùng ánh mắt dò xét nhìn Thanh Thủ, chỉ thấy Thanh Thủ khê gật đầu, nàng mới thở phào một hơi.

“Có rất nhiều cách để trừ bỏ Lục Châu, sao cô phải khổ sở một mực dùng cách mạo hiểm nhất như vậy? Nếu không khống chế cẩn thận liều lượng độc trong điểm tâm, sẽ là đem tính mạng đổi lấy mạng của Lục Châu, như vậy có đáng không?” Thanh Thủ trách móc.

Phó Cẩm Họa ôm ngực, nói một cách khó khăn: “Coi như một nước cờ hiểm, nhưng ta tin vào bản lĩnh của cô, sao có thể không khống chế cẩn thận liều lượng độc rồi lấy mạng ta được? Mau đỡ ta dậy, nằm thế này trong ngực khó chịu quá.”

“Thứ thuốc này độc tính rất mạnh, cho dù vừa rồi đã cho cô uống thuốc giải, nhất thời cũng không thể trừ được tận gốc, vẫn cần phải uống thuốc cẩn thận thêm vài ngày mới được.”

Phó Cẩm Họa gật đầu, đón lấy chén trà Thanh Thủ đưa tới, chưa đưa đến bên miệng, đã nghe thấy Thanh Thủ khê nói: “Vương gia đến rồi...”

Bàn tay cầm chén trà khê run, nước trà cũng sánh ra ngoài, theo ngón tay lặn trên chần gấm, Thanh Thủ thấy thế khê than: “Chuyện tối qua, Thanh Thủ đã truyền tin tức ra ngoài. Nhưng vương gia vẫn không yên tâm, nhất quyết muốn vào cung thăm cô, tâm ý như thế, thật là...”

Trong gian nhà trước, cung nhân bỗng nhiên vội vàng đi đến, quỳ trước mặt Chung Ngân Hoàng, khê nói: “Hoàng thượng, Lục Châu tự sát rồi.”

Chung Ngân Hoàng phần nộ đến tột đỉnh, đang định mớ lời xử phạt bọn người ở phòng lưu dấu thì nghe thấy Tế Dương vương lên tiếng: “Hoàng thượng không cần phải vội xử lý đám nô tài này nữa đâu ạ. Chẳng qua là có kẻ giở thủ đoạn, mua chuộc người trong phòng lưu dấu giết chết Lục Châu rồi lại nói là cô ta tự sát, trò vật vãnh đó, trong ngoài cung có gì là lạ?”

Phó Tắc Kỳ đứng dậy, nói: “Hoàng thượng, thần thiếp có thể vào buồng trong...”

“Đi đi.” Chung Ngân Hoàng xua tay, không nói thêm gì.

Nhưng Tế Dương vương bỗng nhiên đứng dậy, trong ánh mắt tựa như có hai ngọn đuốc, nhìn chăm chăm vào Phó Cẩm Họa đang từ buồng trong đi ra...

Chung Ngân Hoàng không kịp để ý tới hành động lạ thường của Tế Dương vương, chỉ qua đỡ Phó Cẩm Họa, lại sai Thanh Thủ đi lấy một chiếc áo choàng mỏng tới, dùng tay nắm lấy tay nàng, ngầm truyền mấy phần chân khí, trong lòng tuy có chút nghi hoặc, nhưng vẫn vô cùng mừng rỡ.

Phó Tắc Kỳ thấy Tế Dương vương thoáng có vẻ thất thần, lại ngầm cười lạnh lùng, hóa ra là thế, kẻ khiến chàng ngày đêm quuyền luyện ngăn ngừa, hóa ra là cô ta, tứ muội Phó Cẩm Họa. Không thể sai được, tự mình đã bao giờ trông thấy ánh mắt rực lửa như thế của chàng?

Phó Cẩm Họa không dám ngẩng đầu nhìn Tế Dương vương, chỉ hướng về phía Phó Tắc Kỳ khê gọi một tiếng: “Nhị tỷ, tỷ mới vừa khỏe lại, tội gì phải vì muội mà vào cung cho mệt?”

“Ta vốn cũng không muốn vào cung mà...” Phó Tắc Kỳ vừa dứt lời, mọi người cả kinh, ánh mắt Tế Dương vương đột nhiên lạnh lùng như muốn giết người, lờm Phó Tắc Kỳ, chỉ thấy cô ta mỉm cười, dường như cố tình thách thức giới hạn cuối cùng của Tế Dương vương, tiếp tục nói: “Một là tứ muội trúng độc, nhị tỷ không giúp được, vào cung chỉ thêm rắc rối; hai là vương gia lo cho sức khỏe của tỷ, cũng đã đưa lời ngăn cản, nhưng mẫu thân nhớ nhung da diết, một mực đòi tỷ vào cung xem sao, phải có người chuyển tin mẹ mới an tâm được.”

“Vương gia thật là chu đáo với nhị tỷ. Là Họa nhi không tốt, khiến mẫu thân phải lo lắng rồi.”

Phó Tắc Kỳ nghiêng mặt nhìn Tế Dương vương, khuôn mặt e ấp, hạ giọng nói: “Ta vừa mới mang thai, vương gia đương nhiên là quan tâm hơn một chút.”

Tế Dương vương nghe thấy thế hơi ngăn người, Phó Tắc Kỳ khê nhếch khóe môi, đầy vẻ mừng rỡ đắc ý, nói: “Vương gia, chàng sắp làm cha rồi.”

Lòng Phó Cẩm Họa đau đớn như dao cắt, tia hi vọng cuối cùng cũng đã hoàn toàn tan biến, nàng cười miễn cưỡng, nói: “Chúc mừng vương gia.”

Tế Dương vương muốn nói rồi lại thôi, trên mặt hoàn toàn không chút vui vẻ, Phó Cẩm Họa nói xong, cũng không nhìn Tế Dương vương nữa, chỉ nói với

Chung Ngân Hoàng: “Hoàng thượng, thần thiếp mệt rồi, xin về phòng nghỉ ngơi trước.”

Chung Ngân Hoàng liếc nhìn Tế Dương vương và Phó Tắc Kỳ, hai người đứng dậy quỳ xuống cáo lui.

Ra khỏi Mặc Họa đường, Phó Tắc Kỳ còn chưa ngồi lên kiệu đã bị Tế Dương vương nắm lấy cổ tay, khẽ quát: “Cô nói cô mang thai rồi ư? Sao bản vương không hề hay biết? Được bao lâu rồi?”

Phó Tắc Kỳ gắng sức vùng vẫy thoát khỏi sự kiềm chế của chàng, lạnh giọng nói: “Hai tháng, có điều vương gia đã hơn một tháng nay không đến phòng thiếp, đương nhiên là không biết rồi.”

Tế Dương vương thần sắc sa sầm, nắm chặt bàn tay, nghiêng mặt nhìn về phía Mặc Họa đường, đau đớn như vừa có vụn tiễn xuyên tâm...

Trong phòng ngủ ở Mặc Họa đường, thấy Phó Cẩm Họa đã tỉnh, Chung Ngân Hoàng an ủi nâng một hời, rồi liền ra tiền điện xử lý việc triều chính, lại sai ngự y đến bắt mạch rồi bẩm báo.

Phó Cẩm Họa ngồi ủ rũ trên giường, hồi lâu không nói năng gì, Thanh Thủ vẫn luôn ở bên cạnh, thấy thế khuyên nài: “Cô vừa mới tỉnh lại, cứ nên giữ sức khỏe thì hơn. Những chuyện khác... đừng suy nghĩ nữa.”

Phó Cẩm Họa suýt thì rơi nước mắt, nàng nheo mắt lại, ngồi ôm đầu gối, chống cằm lên gối, khẽ nói: “Dẫu sao đó cũng là nhị tỷ của ta, ta nên vui mừng mới phải, nhưng vì sao trong tim ta đau đớn như bị dao đâm vậy?”

Đúng thế, đau đớn như thể vụn tiễn xuyên tâm.

Đã có thai, nhưng đó không phải niềm vui giữa nàng và chàng, cảm giác đó nhất định Thanh Thủ khó lòng hiểu được, Tế Dương vương, từ nay về sau, giữa ngài và thiếp còn gì có thể tiếp tục duy trì nữa đây?

Cứ thế qua vài ngày, do được Thanh Thủ chăm sóc cẩn thận, sức khỏe Phó Cẩm Họa đã không còn gì đáng ngại. Chung Ngân Hoàng cứ bãi triều là vội vã đến bên cạnh nàng, Phó Cẩm Họa chỉ khẽ cười, lặng lẽ dựa vào lòng Chung Ngân Hoàng, nhưng cõi lòng tựa như những mảnh đá vỡ vụn bị mài mòn.

Mộ Dung San sai Tắc Hỷ đưa đến rất nhiều thứ, Phó Cẩm Họa dẫn theo Vãn Nhạn, Thanh Thủ đến Phụng Loan cung tạ ơn.

Ái ngờ, vừa mới vào điện đã thấy Mộ Dung San đang hút thuốc, sau đó gọi Tắc Hỷ dọn dẹp rồi mới ngồi thẳng dậy nói chuyện với Phó Cẩm Họa. Phó Cẩm Họa trong lòng rầu rĩ, thấy thần thái Mộ Dung San tươi tỉnh, chỉ khẽ thờ dài.

Tắc Hỷ sai người bưng mấy món điểm tâm lên, cười nói: “Mời chủ nhân và Họa phi nương nương dùng, nô tỳ còn có mấy thứ đồ thêu, mời Vãn Nhạn và Thanh Thủ tỷ tỷ đi giúp một tay, có được không?”

Vãn Nhạn không hiểu chuyện gì cho lắm, Thanh Thủ và Phó Cẩm Họa đưa mắt nhìn nhau, lập tức theo Tắc Hỷ đi ra.

Mộ Dung San thần sắc nghiêm trang, nói: “Nhất định muội đã rõ, mấy ngày trước vì sao ai gia lại trách phạt Tắc Hỷ. Không phải vì cô ta tự tiện làm theo ý mình, mà là để khiến cô ta mãi mãi ghi nhớ, từ nay về sau mỗi khi cô ta làm chuyện gì cho Đình Sóc, nhất định phải trả cái giá tương ứng.”

Phó Cẩm Họa yên lặng không nói gì, trong chuyện này nàng vẫn chưa nói rõ lập trường của mình, nàng chẳng tha chuyện không liên quan đến mình còn hơn.

“Nhưng chuyện mà Tắc Hỷ nói, từng câu đều là thực, ai gia quả thực muốn gửi gắm Đình Sóc cho một người thích hợp, người mà ai gia chọn chính là muội.”

Phó Cẩm Họa không tỏ vẻ gì, đang định mở miệng từ chối, liền nghe thấy Mộ Dung San nghiêm giọng nói: “Ai gia đã nói ra, tất phải có thù đoạn khiến muội không thể từ chối được.”

Phó Cẩm Họa nghi hoặc, suy nghĩ một lát bỗng nhiên nhớ tới một người, liền nghe thấy Mộ Dung San nói: “Muội nói xem khi Lệ tiếp dư chết, là ai đã lừa Thảm chiêu nghi vào Ngự hoa viên?”

Phó Cẩm Họa giật mình, lắp bắp nói: “Nương nương đang nói đến Cẩm phi ư?”

“Chính là hảo tỷ tỷ Cẩm phi của muội đó.” Mộ Dung San thấy sắc mặt Phó Cẩm Họa trắng bệch ra, lại trừng mắt khẽ quát, “Ngôi hoàng hậu này của ai gia biết bao kẻ ghen đỏ con mắt, bao kẻ phí hết tâm cơ muốn lôi ai gia xuống, kết quả thì sao? Bọn chúng đều bại trận thê thảm, xác chết lòi từ trong phòng lưu dẫu ra có bao nhiêu là những phi tần rắp tâm gây họa? Cô ta để ai gia nắm được thóp như thế, muội nói xem ai gia sao có thể dễ dàng tha cho cô ta được?”

“Nếu hoàng hậu nương nương tha cho tỷ ấy, nhất định là muốn thần thiếp bằng lòng với điều kiện của người, phải không?”

Mộ Dung San không nói gì, chỉ lạnh lùng nhìn Phó Cẩm Họa, ánh mắt sắc bén mà âm hiểm. Phó Cẩm Họa biết nàng đã không còn đường lui, chỉ có thể chấp nhận, nếu không nàng và Phó Tổ Cẩm tuyệt đối sẽ không được một ngày yên ổn trong cung.

Bởi lẽ Mộ Dung San là người đã sắp chết, đâu có thể dễ dàng làm việc khinh suất mà chừa lại đường lui cho nàng? Cô ta nhất định sẽ dốc toàn lực giết chết Phó Cẩm Họa và Phó Tổ Cẩm nếu như không đạt được ý định của mình.

Phó Cẩm Họa ngẫm suy xét, biết bằng lòng cũng không được, mà không bằng lòng thì sẽ rước lấy họa sát thân, bèn khề nói: “Thần thiếp bằng lòng là được chứ gì ! Có điều nương nương phải hứa, mãi mãi không được đụng đến Cẩm phi.”

“Cẩm phi trong mắt ai gia chẳng có gì quan trọng, ai gia cũng hứa với muội là được.” Sắc mặt Mộ Dung San cuối cùng cũng giãn ra, ôn hòa trở lại, lại nhẹ nhàng kéo tay Phó Cẩm Họa, nói: “Từ nay về sau, ai gia nhất định sẽ thành tâm giúp muội lên ngôi vị hoàng hậu, nhưng muội cũng phải làm một chuyện để thể hiện lòng trung thành với ai gia...”

Nói tới đây, Mộ Dung San dừng lại, đưa mắt quan sát Phó Cẩm Họa một lượt rồi mới hạ giọng nói: “Ngu phi sắp sửa lâm bồn, ai gia muốn hoàng thượng không thấy được mặt đứa trẻ đó.”

Phó Cẩm Họa chỉ cảm thấy đôi bàn tay nắm lấy tay mình của Mộ Dung San khô gầy lạnh lẽo, trong lòng nàng run lên, nhất thời không biết phải trả lời ra sao, không ngờ Mộ Dung San lại bắt nàng giết đứa trẻ đó.

Về đến Mặc Họa đường, Thanh Thủ thấy Phó Cẩm Họa ngơ ngẩn xuất thần, nói: “Có phải hoàng hậu ép cô làm việc gì mà cô không muốn làm hay không?”

Phó Cẩm Họa gật đầu, nói: “Nương nương muốn ta giết con của Ngu phi.”

Thanh Thủ khề thờ dài, cuối cùng cứng cỏi khuyên nàng: “Cô đừng quên, mục đích cô vào cung, thực ra vẫn là vì vương gia. Ngai ấy muốn thứ gì, lẽ nào cô không biết?”

Phó Cẩm Họa cười khỏ, nàng sao lại không biết? Ý Thanh Thủ là muốn khuyên nàng, nếu có cơ hội điên đảo hậu cung thì chớ bỏ qua.

“Lòng trung thành của Vân Nạp không cần phải nói, có điều muội ấy lòng dạ đơn thuần, không hiểu những âm mưu cay độc trong chốn thâm cung. Vân Nương kể ra là người thông minh, có điều thân phận cô ta không rõ, để bên cạnh rốt cuộc là phúc hay họa còn chưa biết được. Người mà ta có thể tâm sự, cũng chỉ có mình cô thôi, Thanh Thủ.”

Thanh Thủ nghe thấy thế hơi ngần ngại, hồi lâu mới than thở: “Khi tắm máu đại doanh Nguyên Hy, tôi chưa từng nghĩ rằng hôm nay sẽ cùng ở trong cung với cô, cùng nhau chống đỡ mọi âm mưu quỷ kế.”

Đến chiều, khi ngự y đến bắt mạch cho Phó Cẩm Họa, Phó Cẩm Họa làm vẻ vô tình hỏi: “Tô ngự y, chắc là sắp đến ngày hỷ của Ngu phi rồi phải không?”

Tô ngự y không hề nghi hoặc, cung kính đáp: “Hồi bẩm nương nương, vi thần vừa bắt mạch cho Ngu phi ở Kinh Hồng điện, theo mạch tượng, chắc là chỉ hai ba ngày nữa sẽ sinh long tử.”

“Con nói dối trong hậu cung không nhiều, các người phải hành sự cho cẩn thận, đảm bảo cho Ngu phi không có sơ sẩy gì.”

Đội Tô ngự y cáo lui, Phó Cẩm Họa nằm trên giường, mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, mơ màng mà hoảng hốt.

“Đi đi, Thanh Thủ, theo dõi Kinh Hồng điện.”

Thanh Thủ y lời mà đi, trước khi đi còn nói: “Cô nói đúng, Vân Nương có phần quái lạ, cần phải cẩn thận đối phó mới được.”

Phó Cẩm Họa đến phòng Vân Nương, Vân Nương đang thêu quạt, trên mặt quạt là hoa sen xanh, đường kim ngay ngắn tỉ mỉ, quả thực là tay nghề nữ công rất giỏi.

Phó Cẩm Họa cầm lấy chiếc quạt trong tay cô ta, đón lấy mũi kim thêu tiếp, đôi tay nhanh nhẹn. Vân Nương nhìn kỹ, ngấm ngấm kinh hãi, không ngờ đường thêu của Phó Cẩm Họa không khác cô ta là bao.

“Vân Nương, cô vào cung đã được một thời gian. Tuy trước đây cô là thị nữ của Ngu Tấn Thanh, nhưng cô thông minh nhanh nhẹn, chắc chắn phải biết những tiền nhân hậu quả của việc ta vào cung. Nói xem, trong mắt cô, ta vào cung là để làm gì?”

Giọng nói của Phó Cẩm Họa rành rọt, ánh mắt trong trẻo, lạnh lùng nhìn Vân Nương, Vân Nương ngần ngại, hồi lâu mới nói: “Vân Nương không biết.”

Phó Cẩm Họa đứng dậy, vút chiếc quạt vào trong giò thêu, cười lạnh lùng nói: “Rốt cuộc cô vẫn cứ nói dối ta. Thôi cũng đành, cô cũng nên hiểu rõ cái chết của Hồng Ngọc, Lục Châu rốt cuộc là vì sao! Nể mặt Ngu Tấn Thanh, ta tuy không lấy mạng cô, nhưng Mặc Họa đường này cũng không thể giữ cô lại được nữa.”

Vân Nương giật mình, nói: “Chủ nhân muốn đuổi Vân Nương ra khỏi Mặc Họa đường ư? Khi chủ nhân đưa Vân Nương từ phường thêu ra bố trí cho ở bên ngoài, người ngoài chỉ tưởng rằng chủ nhân lợi dụng tay nghề của Vân Nương, nhưng Vân Nương thì hiểu rõ, với tài thêu thùa của chủ nhân, thiên hạ làm gì có ai sánh được, cho dù là sự phụ năm xưa cũng chưa chắc đã có được tay nghề như thế. Nhưng cho dù là vậy, tuy tài lẻ này của Vân Nương không được chủ nhân dùng đến, cũng không phải không còn điểm nào tốt, vì sao cứ nhất định phải đuổi Vân Nương ra khỏi Mặc Họa đường?”

Phó Cẩm Họa gay gắt nói: “Vân Nương, người dám nói, người không phải là do Ngu Tấn Thanh cố ý phái đến phường thêu không? Ngày trước, Ngu Tấn Thanh sai người đến mai phục trong phường thêu, thừa cơ tiếp cận các phi tần tham dự tuyển chọn vào cung, chỉ là để giúp Ngu Hồng Ngọc có cơ hội giành chiến thắng.”

Vân Nương hơi sững người, ánh mắt lấp lánh mấy hồi, nắm chặt lấy khăn tay, lại nghe Phó Cẩm Họa tiếp tục nói: “Có điều Ngụ Hồng Ngạc vừa hay biết ta và Tế Dương vương qua lại thân mật, nên lại sai người để ý đến ta. Khi ta ở phường thêu, thấy người có tay nghề giỏi như vậy, liền lấy làm lạ, truyền nhân của Thiên Y tú nương sao lại có thể làm việc trong phường thêu? Ta lên tiếng đòi chuộc người, người liền nhận lời đi theo ta, sau đó ta bị bắt cóc, người vốn dĩ nên tìm đường khác, nhưng lại thông qua Ngụ Hồng Ngạc biết được ta lưu lạc nơi đại mạc mà chưa chết, thế là dưới sự dụ dỗ bất chính của đại tỷ ta, người lại theo vào cung. Người sớm đã liệu rằng, ta đương nhiên rồi cũng sẽ vào cung...”

Vân Nương cả kinh, mặt xám tro, toàn thân run rẩy, lùi về phía sau nửa bước tựa vào cửa sổ, nói: “Đó đều chỉ là suy đoán của chủ nhân mà thôi.”

Phó Cẩm Họa lấy ra một chiếc túi thêu, chính là do Vân Nương tự tay thêu, chiếc túi dùng để cất giấu bức thư Phó Cẩm Họa đưa cho Tế Dương vương. Phó Cẩm Họa lạnh lùng vút lên bàn, nói: “Người tưởng ta thực sự tin rằng Hồng Ngạc là kẻ tiết lộ bí mật sao? Là người, chính người đã tiết lộ tin này, hơn nữa còn cố tình làm rách mấy mũi khâu trên túi, nếu không, với tay nghề của người, đám người đó trừ phi cắt nát túi thêu, nếu không làm sao có thể nhận ra bên trong có giấu bức thư?”

Vân Nương cắt chặt môi, không nói gì nữa, hai tay yếu ớt bám vào một bên, không có lấy nửa lời phản bác.

“Vân Nương, người có phục không? Thư của Ngụ Tấn Thanh chắc là trong ngày hôm nay sẽ tới, ta từng chịu ơn chàng, nếu người quả thực là thị nữ của chàng, ta sẽ đưa người vào Kinh Hồng điện, hầu hạ Ngụ Hồng Ngạc, cũng coi như là một con đường tốt. Nếu người không phải là thị nữ của Ngụ Tấn Thanh, vậy thì người nên hiểu rõ thủ đoạn của ta, cho dù tự làm tổn thương chính mình, ta cũng phải loại bỏ người.”

Vân Nương vội vã quỳ xuống trước mặt Phó Cẩm Họa, do dự nói: “Vân Nương quả thực không phải là thị nữ của công tử.”

Lòng Phó Cẩm Họa chùng xuống, hỏi dồn: “Vậy người là ai?”

“Vân Nương là Bình Vân quận chúa Gia Luật Bình Vân của triều Nguyên Hy, có cha và anh bị Gia Luật Sở Tế giam giữ, cho nên không thể không nghe lệnh hần đến triều Thương Ly xa xôi này làm gián điệp trong thâm cung.”

Nàng vốn đã đoán ra Vân Nương chắc chắn không chỉ đơn giản là một cô gái tầm thường, có điều không ngờ cô ta lại là quận chúa Bình Vân cao quý của triều Nguyên Hy.

Điều đó đương nhiên khiến Phó Cẩm Họa giật mình, nhưng điều khiến nàng càng ngạc nhiên hơn là, Ngụ Hồng Ngạc và Gia Luật Sở Tế cùng nhau mưu đồ đã lâu.

Vậy còn Ngụ Tấn Thanh thì sao?

“Gia Luật Bình Vân, nay ta đã biết thân phận của người, tuyệt đối sẽ không giữ người lại bên mình. Nếu người muốn rời khỏi ng, hoặc đến Kinh Hồng điện, ta đều sẽ cố gắng thu xếp cho người.”

Vân Nương suy nghĩ hồi lâu, nói: “Cha và anh tôi đều nằm trong tay Gia Luật Sở Tế, tôi không thể rút lui, dù sống hay chết, tôi đều chấp nhận.”

“Người vẫn quyết ý đến Kinh Hồng điện ư? Cũng được, ta sẽ thu xếp đưa người qua đó.”

Phó Cẩm Họa lạnh lùng nói, không kinh ngạc cũng không nghi ngờ, quay người bỏ đi.

Đến tối, Chung Ngân Hoàng đến Mặc Họa đường, trong tay Phó Cẩm Họa đang cầm mấy món đồ thêu, tựa như vô tình nói: “Hoàng thượng, Ngụ phi sắp lâm bồn, cũng không biết đã sai người chuẩn bị quần áo cho tiểu hoàng tử chưa? Bên cạnh Cẩm Họa có một cung nữ, nghề thêu xuất thần nhập hóa, nếu còn kịp, hãy để cô ấy may vài thứ cho tiểu hoàng tử, cũng coi như tấm lòng của Cẩm Họa.”

Chung Ngân Hoàng nghe xong chỉ khẽ cười, không để ý, Phó Cẩm Họa tùy tiện bỏ mấy thứ đồ thêu xuống, cũng không nói gì thêm.

Chung Ngân Hoàng bụng chén rượu hoa lê của Phó Cẩm Họa lên, nhắm mắt ngẫm, chỉ cảm thấy hương thơm lưu lại trong miệng, dư vị lạ thường, nói: “Còn nhớ khi tuyển hoa khôi trong phủ Tế Dương vương, Hoa Ly từng nói tranh vẽ của nàng có phong thái của đế sư Ngũ Huy Tuyền, nàng và Ngũ Huy Tuyền có duyên nguyên thế nào?”

“Bốn tỷ muội nhà họ Phó đều từng được đế sư chỉ dạy, Cẩm Họa tính tình nghịch ngợm, hay quẩn luyến đế sư, nhưng cũng không lĩnh hội được điều gì.” Phó Cẩm Họa nói rất ngắn gọn, nhưng lại rất được lòng Chung Ngân Hoàng, điểm người không thích ở Phó Cẩm Họa chính là lúc nào nàng ta cũng tự phụ có tài đánh đàn thiên hạ vô song, không hề biết rằng cảm nghệ của Vân phi chẳng kém gì mình.

“Đáng tiếc ân sư đã xa lánh người đời, nếu không, với hùng tài kinh lược của người, lo gì không thu phục được thiên hạ?” Chung Ngân Hoàng ngậm than thở.

“Đế sư cho dù còn ở đây cũng sẽ không giúp hoàng thượng thu phục thiên hạ. Thứ mà người theo đuổi là vạn vật tuần tự sinh ra, tuần tự mất đi, yên ổn trong sự yên ổn của thiên hạ.”

Chung Ngân Hoàng nghe lời Phó Cẩm Họa nói, vỗ tay tán thưởng: “Quả nhiên có phong thái của ân sư, hẳn là nếu ân sư ở đây, cũng sẽ chỉ trả lời trầm bằng mấy chữ ngắn ngủi thế thôi.”

“Cẩm Họa ngu muội...”

Chung Ngân Hoàng vỗ vỗ vào vị trí bên cạnh, ra hiệu cho Phó Cẩm Họa ngồi trước mặt, khẽ than: “Thái tử triều Nguyên Hy là kẻ uống sữa báo trưởng thành, hung tàn độc ác, để giữ ngôi thái tử đã phí hết tâm cơ, đem ba mươi vạn binh tấn công biên cương triều ta.”

Phó Cẩm Họa giật mình, đem ba mươi vạn binh ư, Gia Luật Sở Tế quyết đánh đến cùng hay sao? Quan binh trấn giữ ở An Lăng chưa đầy ba vạn, Ngu Tấn Thanh phải dùng cách gì để đối phó trước sự xâm chiếm của quân Gia Luật Sở Tế đây?

Phó Cẩm Họa khẽ nói: “Cẩm Họa ngu muội, không biết điều hoàng thượng vừa nói là có ý gì?”

Chung Ngân Hoàng vỗ vai Phó Cẩm Họa, nói: “Phi tần hậu cung không được can thiệp vào chính sự. Cũng chính là vì nàng từ biên cương trở về, nên trầm mới huyền thuyên với nàng về chuyện này, tại trầm, tại trầm...”

Hai người cười nói vài câu, Chung Ngân Hoàng đang định ngủ lại, liền nghe thấy cung nhân bên ngoài vào báo, nói Trình phi nương nương đau ngực, bữa tối cũng không dùng, hỏi Chung Ngân Hoàng có cần qua đó xem không.

Phó Cẩm Họa vội đứng dậy, giục Chung Ngân Hoàng mau chóng đi xem.

Đến hôm sau, Chung Ngân Hoàng bãi triều từ Kinh Hồng điện đi ra, lại đến Mặc Họa đường, véo má Phó Cẩm Họa, cười nói: “Trầm muốn đòi nàng một người, nàng không được tiếc đâu nhé.”

Phó Cẩm Họa trong bụng biết thừa, nhưng vẫn cố tình làm vẻ ngạc nhiên, hỏi: “Hóa ra hoàng thượng hay đến Mặc Họa đường này, là vì ngắm được cung nữ nào đó rồi ư?”

Chung Ngân Hoàng cười ngất, chỉ vào Vân Nương đang cùng Vân Nhạn thêu quạt trên đình hóng gió trong sân, nói: “Người có nghề thêu tuyệt hảo mà nàng nói hôm qua, là cô ta phải không? Hồng Ngạc muốn mượn cô ta qua bên đó vài ngày, sợ nàng không vui, lại không chịu mất mặt, nên báo trầm đi hỏi.”

“Chuyện đó có gì không được !” Phó Cẩm Họa khẽ cười, vẫy tay với Vân Nương, nói, “Lát nữa, người đến Kinh Hồng điện đi. Ngu phi sắp sinh con, người giúp nàng ấy thêu vài bộ quần áo.”

Vân Nương đưa mắt nhanh chóng liếc nhìn Chung Ngân Hoàng, đứng hầu một bên tỏ vẻ hơi xấu hổ.

Hôm đó, mặt trời mùa hè ảm áp, trong Mặc Họa đường, dòng nước trên tòa giả sơn bốc lên hơi nóng, Phó Cẩm Họa nheo mắt, nhìn ra bên ngoài tường cung, thần sắc điềm nhiên, nhưng lại mang vẻ tự tin khó tả, đó là sự tính toán quyết thắng ngoài ngàn dặm, nàng – Phó Cẩm Họa, không thể thua được.

Thanh Thủ đứng sau lưng nàng, hỏi: “Cô cứ để cô ta đi như thế sao?”

“Nếu không ta còn có thể làm thế nào đây ? Cái chết của Hồng Ngọc, Lục Châu, hoàng thượng chỉ tưởng rằng chúng ta muốn trừ bỏ tai mắt của kẻ khác, cho nên mới không để tâm, nếu lại thêm một Vân Nương, chỉ e... Cho cô ta đến Kinh Hồng điện, nếu Ngu Hồng Ngạc chịu mở miệng đón nhận cô ta, chúng tôi nhất định còn có lúc dùng đến Vân Nương, hai người bọn họ hợp mưu, để lộ sơ hở, tính toán sai lầm thì không thể trách chúng ta được.”

“Ngu phi sắp sửa lâm bồn, chúng ta còn phải chuẩn bị cho sớm mới được.”

“Kinh Hồng điện của Ngu Hồng Ngạc như thành đồng vách sắt, cung nữ tằm thường đều không được phép ra vào, cho dù là Tô ngự y cũng phải có thánh chỉ mới có thể ra vào được. Trừ phi, trừ phi hạ thủ trên người bà đỡ.”

Thanh Thủ hơi sững người, nhìn kỹ lại Phó Cẩm Họa một lượt, dường như cảm thấy có phần không ổn, định nói gì rồi lại thôi, cuối cùng rời đi sắp xếp.

Bà đỡ và vú em trong hậu cung đều được nuôi dưỡng ở bên ngoài, chỉ khi nào trong hậu cung có phi tần lâm bồn mới được tuyển chọn rồi đón vào trong cung. Thanh Thủ phải đi báo tin cho Tế Dương vương, bảo chàng can thiệp vào việc tuyển chọn bà đỡ, cố gắng đưa người của mình vào cung.

Bà đỡ đều được lựa chọn từ những gia đình thân thế trong sạch xung quanh Tuyên Thành, nhà cửa cơ nghiệp đầy đủ, nếu trong quá trình đỡ đẻ xảy ra điều gì sai sót, không chừng còn phải đền cả tính mạng của người thân, cho nên bà đỡ thông thường đều không dám liều mạng.

Tế Dương vương có thủ đoạn của Tế Dương vương, Phó Cẩm Họa không cần phải phí công lo lắng chuyện ấy.

Qua giờ Ngọ, trời đang nắng rực rỡ bỗng nhiên nổi gió, mây đen từ xa ùn ùn kéo tới, sấm giập đùng đùng, đất trời chuyển màu, đổ một cơn mưa lớn chưa từng thấy.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Cung Cẩm Tú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: NGẦM TRỐN THOÁT

Đứa trẻ trong lòng, dưới mưa to gió lớn vẫn cực kì yên lặng. Tắc Hỷ thấy đáng vẻ che chở của Thanh Thù, cũng có phần kinh ngạc, chau mày không nói năng gì.

Thanh Thù mặc áo mưa chạy từ ngoài vào, nước từ trên áo mưa nhỏ xuống nền đá xanh, chẳng mấy chốc đã thành một vũng, nói: “Ngu phi sắp sinh rồi, bà đỡ đã vào cung...”

Nói xong, cô ta mới nhận ra Phó Cẩm Họa và Vãn Nạ đều đã mặc áo mưa, trong tay Vãn Nạ còn cầm một xấp giấy dầu nhét vào trong lòng, bèn ngạc nhiên hỏi: “Hai người định đi đâu?”

Phó Cẩm Họa không đáp, Vãn Nạ thần sắc nghiêm trọng, theo Phó Cẩm Họa rời khỏi Mặc Họa đường, Thanh Thù cũng nhìn người rồi cũng đuổi theo sau.

Bên ngoài Mặc Họa đường, cơn mưa mật mù không còn trông rõ phương hướng nữa, Thanh Thù nhìn xung quanh, đã không thấy bóng dáng Phó Cẩm Họa và Vãn Nạ đâu, sốt ruột vô cùng, bỗng nhiên trong đầu vụt lên một ý nghĩ, liền vội vàng đi về phía Kinh Hồng điện.

Bên ngoài Kinh Hồng điện, Phó Cẩm Họa, Vãn Nạ đứng cạnh rừng trúc, cơn mưa như trút theo làn tóc chảy xuống gương mặt, lại chảy xuống cổ, thấm từng tia lạnh giá. Vãn Nạ run lập cập, nhìn Phó Cẩm Họa đang mím môi, chăm chú theo dõi Kinh Hồng điện.

Đằng xa, xe của hoàng đế và hoàng hậu lần lượt đến nơi, Chung Ngân Hoàng xuống trước đỡ Mộ Dung San, cùng đi vào trong Kinh Hồng điện.

“Vãn Nạ, em có sợ không?”

Vãn Nạ cũng nhìn người, kể đó lúc đầu thật mạnh, nói: “Vãn Nạ không sợ.”

Khi Thanh Thù đuổi đến nơi, thấy quần áo của Phó Cẩm Họa và Vãn Nạ dưới áo mưa đã ướt hết, bèn nói: “Quay về đi, vương gia đã sắp xếp ổn thỏa rồi, chúng ta chỉ cần ở Mặc Họa đường chờ đợi tin tốt là được.”

“Không, còn có một chuyện chưa xong.” Giọng nói của Phó Cẩm Họa lạnh lùng quyết đoán khiến Thanh Thù có phần nghi hoặc, cơn mưa tầm tã khiến sắc mặt Phó Cẩm Họa trở nên trắng bệch, nhưng ánh mắt lại nhìn về phía cổng Kinh Hồng điện một cách điềm tĩnh và trầm ổn.

Không lâu sau, một người ăn mặc kiểu cung nữ chạy từ Kinh Hồng điện ra, trong lòng còn ôm một bọc gì đó, Vãn Nạ nhìn Phó Cẩm Họa, rồi liền chạy qua đón lấy cái bọc đó ôm vào che chở trong áo mưa.

Cung nữ kia không mặc áo mưa, đứng dưới cơn mưa to, nhìn Phó Cẩm Họa gần như cầu xin: “Chuyện cô sai tôi làm, tôi đã hoàn thành, nhưng cô đừng quên chuyện đã hứa với tôi.”

“Cô quay về đi, cẩn thận đừng để lộ ra sơ hở, chuyện ta đã hứa với cô, nhất định sẽ làm.” Phó Cẩm Họa giục cung nữ kia bỏ đi.

Thanh Thù đứng đó, nhìn mọi thứ có phần giận dữ, một đường sét ngoằn ngoèo lóe lên, cô ta trông thấy rõ cung nữ vừa rồi chính là Vãn Nương...

Nói như vậy thì, cái bọc mà cô ta đưa cho Vãn Nạ, nhất định là đứa con của Ngu phi.

Thanh Thù tiến lên định cướp đứa trẻ trong lòng Vãn Nạ, Phó Cẩm Họa chặn trước mặt, khẽ quát: “Thanh Thù, cô dám...”

“Tôi không thể giương mắt nhìn cô làm hồng đại sự của vương gia. Nó không thể sống được, nhất định phải chết.” Thanh Thù vội nói.

“Nó vừa mới ra đời, sao có thể làm hồng việc của vương gia? Trên tay Tế Dương vương cũng đã nhuộm không ít máu rồi, tội gì phải làm tổn âm đức như thế? Thanh Thù, thả cho Vãn Nạ đi đi, chuyện này cũng không biết Vãn Nạ liệu có thể trở về hay không, coi như chúng ta tích chút thiện đức cho Tế Dương vương đi.”

Thanh Thù thấy thế, bắt lực giảm chân, cuối cùng nói: “Xuất cung rất nguy hiểm, Vãn Nạ chỉ là một cô gái yếu đuối, làm sao đi được? Hay là để tôi đi cho.”

Phó Cẩm Họa do dự giây lát, thấy đằng trước có bóng người vụt qua, cuối cùng cũng giao đứa trẻ trong lòng Vãn Nạ cho Thanh Thù, lại dùng giấy dầu bọc cẩn thận quanh quần áo của đứa trẻ, khẽ nói: “Tắc Hỷ của Phụng Loan cung đang đợi ở đằng trước, cô ta sẽ dùng thủ lệnh của hoàng hậu đưa cô ra khỏi cung, cô đưa đứa trẻ này đến chỗ Thanh Hoan chân nhân ở Thanh Âm am, ở đây có một bức thư, cô đưa cả cho chân nhân, cô ấy sẽ sắp xếp ổn thỏa.”

Thanh Thù đang định đi, liền nghe thấy Phó Cẩm Họa lại gay gắt nói: “Thanh Thù, ta tin cô lần này, nhưng nếu cô giờ trò gét chết đứa trẻ, ta tuy không làm gì cô, nhưng đối với Tế Dương vương thế nào... cô tự mình suy xét.”

Thanh Thù hơi sững người, không nói gì, nhanh chóng bỏ đi.

“Tiểu thư, Thanh Thù liệu có đưa đứa trẻ đến Thanh Âm am an toàn không?”

Phó Cẩm Họa ngừng lại một chút mới khẽ nói “Có chứ”, về chắt chắt lộ ra qua giọng nói, tựa như khiến bản thân nàng cũng trở nên tê dại, đối với một Thanh Thủ xưa nay coi Tế Dương vương như thần thánh, dùng Tế Dương vương để uy hiếp cô ta, là thủ đoạn tốt nhất.

Trong Kinh Hồng điện, vang lên tiếng khóc thảm thiết của Ngu phi, tựa như bị ai rạch một đao trước ngực, thê thảm tuyệt vọng, vang vọng hồi lâu trên bầu trời hậu cung, khiến người ta rợn tóc gáy.

“Tiểu thư, quay về thôi.”

Vấn Nhận có phần kinh sợ, tiến lên đỡ Phó Cẩm Họa, mới phát hiện ra ngón tay nàng lạnh như băng, toàn thân khẽ run. Hai người về đến Mặc Họa đường, thay quần áo khô, Vấn Nhận lại bụng cho nàng một bát canh gừng, hầu hạ Phó Cẩm Họa đi ngủ.

Phó Cẩm Họa vỗ vỗ vào bên cạnh giường, nói: “Vấn Nhận, lại đây, cùng ngủ với ta như lúc ở nhà đi.”

Vấn Nhận thấy khuôn mặt Phó Cẩm Họa có phần tiều tụy thần thờ, không khỏi đỏ mặt, nằm lên giường, nghiêng người nhìn Phó Cẩm Họa, nói: “Tiểu thư, nếu cô thấy khổ quá thì cứ nói ra đi, Vấn Nhận tuy không hiểu, nhưng Vấn Nhận tuyệt đối sẽ không kể cho người thứ hai đâu.”

“Vấn Nhận, vì sao em không hỏi ta hôm nay tại sao lại bế đứa con của Ngu phi đi, rồi đổi một cái xác trẻ con vào Kinh Hồng điện?”

“Chắc là tiểu thư lo Ngu phi sinh được hoàng tử sẽ đắc sủng, được phong làm quý phi, kế đó lên ngôi hoàng hậu. Chuyện tranh đấu trong hậu cung toàn là như vậy, tiểu thư không cần vương bận trong lòng. Hôm nay chúng ta không ra tay, sau này bọn họ cũng sẽ ra tay đối xử với chúng ta như thế. Đạo lý đó thì Vấn Nhận cũng hiểu.”

Phó Cẩm Họa khẽ thở dài, nghĩ bụng, Vấn Nhận, rốt cuộc thì em vẫn không hiểu.

Mưa kéo dài suốt cả đêm, cả Phó Cẩm Họa và Vấn Nhận đều không ngủ được.

Rạng sáng, trời mới tạnh mưa, Vấn Nhận đi lấy nước hầu hạ Phó Cẩm Họa rửa mặt chải đầu, do dự nói: “Hoàng thượng đã hạ chỉ phong Ngu phi làm Ngu quý phi, tiểu thư, nước cờ này của chúng ta chẳng phải vô ích rồi sao?”

Phó Cẩm Họa chỉ cười khẽ, không trả lời cô bé, ngược lại hỏi: “Thanh Thủ đã về chưa?”

Vấn Nhận nhìn ra bên ngoài, thấp thòm: “Vẫn chưa. Nhưng vừa rồi Tắc Hỷ tỷ tỷ ở Phụng Loan cung có đến, nghe nói tiểu thư vừa mới dậy, nên không vào trong, chỉ lưu lại một câu, dặn cô cứ yên tâm.”

Phó Cẩm Họa cười lạnh lùng, nàng làm sao mà yên tâm được? Phải biết khi đó Mộ Dung San bắt nàng giết chết đứa con của Ngu Hồng Ngạc, chứ không phải là lén lút đưa ra khỏi cung, nàng vốn đánh liều cược một phen, bây giờ Tắc Hỷ lại đến báo nàng yên tâm, trừ phi, trừ phi Tắc Hỷ hoàn toàn không kể chuyện đứa trẻ đó còn sống cho Mộ Dung San.

Đến chiều, Thanh Thủ mới mệt mỏi quay về, mặc quần áo thái giám, vào đến Mặc Họa đường liền nhanh chóng thay quần áo cung nữ, khi ra vào cửa cung, chỉ nói rằng thay Mộ Dung San ra ngoài cung tìm mấy vị thuốc, Mộ Dung San quanh năm đau ốm, cho nên người khác không hề chú ý.

Nhưng theo Thanh Thủ nói, khi ra khỏi cung, cũng nguy hiểm vô cùng.

Đứa trẻ trong lòng, dưới mưa to gió lớn vẫn yên lặng, Tắc Hỷ thấy đáng vẻ che chở của Thanh Thủ, cũng có phần kinh ngạc, chau mày không nói năng gì.

Ai ngờ, khi ra khỏi cửa cung, có lẽ cảm nhận được nhịp tim căng thẳng của Thanh Thủ, đứa trẻ bỗng nhiên khóc lên một tiếng, Thanh Thủ vội vã rút cây trâm trên đầu ra khẽ đâm vào huyệt ngủ của đứa trẻ, nó mới ngủ thiếp đi.

Thị vệ trước cửa cung đều quay đầu nhìn về phía Tắc Hỷ và Thanh Thủ đang đóng giả thái giám, hỏi: “Vừa rồi sao lại có tiếng trẻ con khóc?”

Tắc Hỷ thoáng căng thẳng nhìn Thanh Thủ, còn chưa kịp nói, liền nghe thấy Thanh Thủ giơ tay trái lên, máu tươi chảy ra từ hổ khẩu bị nước mưa mau chóng rửa trôi, the the nói: “Không cẩn thận bị đứt tay...”

Thị vệ ngoài cửa cung lo là phòng bị, Tắc Hỷ cũng thờ phào một hơi, lấy khăn ra băng bó vết thương cho Thanh Thủ, vỗ vai cô ta quát: “Hoàng hậu nương nương đã dặn, người đi làm cho cẩn thận, chớ đi chổng vè, đừng để xảy ra sơ suất gì.”

Bởi lẽ Tắc Hỷ dù sao cũng là người thân cận nhất bên cạnh Mộ Dung San, cho nên các thị vệ trước cửa cung đều không lục soát, lại thêm áo mưa lùm bùm, họ không hề phát hiện ra bên trong giấu một đứa trẻ, cứ thế thả cho Thanh Thủ đi qua.

Thanh Thủ vừa ra khỏi cửa cung, liền chọn đường mau chóng đi về phía Thanh Âm ở ngoài thành. Do có thư tay của Phó Cẩm Họa, nên rất nhanh chóng gặp được Thanh Hoan chân nhân. Chân nhân quả nhiên vô cùng kinh ngạc, nhưng cũng nói sẽ chăm sóc đứa trẻ thật chu đáo, lúc nào Phó Cẩm Họa sai người đến đón cũng được.

Phó Cẩm Họa cho Thanh Thủ lui xuống nghỉ ngơi, khi Thanh Thủ quay người bỏ đi, lại lấy từ trong lòng ra một bức thư, đó là bút tích của Thanh Hoan chân nhân. Phó Cẩm Họa nhướng mày, Thanh Thủ cũng là người suy nghĩ chu đáo, cô ta sợ Phó Cẩm Họa không tin mình sẽ đưa đứa trẻ đến giao cho Thanh Hoan chân nhân, nên bèn xin một bức thư của chân nhân để làm bằng chứng.

Chung Ngân Hoàng tuy hạ chỉ tấn thẳng địa vị cho Ngu Hồng Ngạc, nhưng Kinh Hồng điện vẫn nặng nề tang tóc, cung nữ nô tài thậm chí không dám thở mạnh. Chung Ngân Hoàng an táng “đứa con bị chết” trên danh nghĩa của Ngu Hồng Ngạc theo lễ nghi dành cho hoàng tử, nỗi đau mất con khiến Ngu Hồng Ngạc đau đớn vô cùng, cả ngày khóc lóc, Chung Ngân Hoàng ở lại Kinh Hồng điện ba ngày liền để an ủi nàng ta.

Đám người đỡ đẻ cho Ngu Hồng Ngạc hôm đó lẽ ra phải bị xử trảm, nhưng Ngu Hồng Ngạc lại khờ sở cầu xin Chung Ngân Hoàng tha cho bọn họ, Chung Ngân Hoàng thương nàng ta tấm lòng lương thiện, lại truy phong con của Ngu Hồng Ngạc làm thân vương, cho nhà họ Ngu một ân điển, để Ngu Tấn Thanh khi hồi triều tấn kiến, được gặp Ngu Hồng Ngạc ở hậu cung một lần.

Điều này quả thực nằm ngoài dự liệu của Phó Cẩm Họa, nàng chỉ tưởng rằng Tể Dương vương nhất định sẽ dùng thật nhiều tiền bạc mua chuộc uy hiếp bà đỡ, bọn họ sẽ vì tiền tài và bảo vệ tính mạng người thân mà cam lòng chịu chết, đám người đó đều sẽ phải chết. Ai ngờ Ngu Hồng Ngạc lại chịu cầu xin thay cho bọn họ, thả cho bọn họ một con đường sống.

Vân Nương cũng vẫn sống yên ổn trong Kinh Hồng điện, vì ngày thường cô ta trầm tính, lại thêm có mối quan hệ với Ngu Hồng Ngạc, cho nên Ngu Hồng Ngạc không hề nghi ngờ cô ta.

Thanh Thủ cũng từng hỏi Phó Cẩm Họa, hôm đó khi nàng đưa Vân Nương vào Kinh Hồng điện, phải chăng đã sớm hợp mưu với cô ta, lợi dụng cô ta đưa đứa trẻ ra ngoài?

Cái gọi là tìm kiếm bà đỡ, có phải chỉ là thủ đoạn che mắt người khác, giấu được Mộ Dung San, giấu được Thanh Thủ, cũng giấu luôn cả Tể Dương vương?

Phó Cẩm Họa không trả lời, nàng quả thực đã nói rõ mưu kế của mình khi lật ngựa bài với Vân Nương, muốn cô ta giúp đỡ mình. Vân Nương không chịu, nhưng Phó Cẩm Họa lại nói ra điều kiện có thể khiến cô ta hồi tâm chuyển ý, đó chính là khiến cho Gia Luật Sở Tể thả cha và anh của Gia Luật Bình Vân, chuyện đó người khác không làm được, Chung Ngân Hoàng không làm được, Ngu Tấn Thanh không làm được, ngoại trừ Tể Dương vương. Và để tác động được đến Tể Dương Vương, chỉ có Phó Cẩm Họa nàng là có thể làm được.

Lấy Cẩm Long lệnh ra trao đổi, Gia Luật Sở Tể sao có thể không động lòng?

Có điều, nàng cũng biết được qua lời Thanh Thủ, đứa trẻ bị chết thay thế cho đứa con của Ngu Hồng Ngạc là do một phụ nữ đẻ khó sinh ra, không phải do Tể Dương vương cố tình giết hại, Phó Cẩm Họa cũng tạm yên lòng.

Ngày tiến hành đại điển sắc phong của Ngu Hồng Ngạc, Vân Nương lại quay về Mặc Họa đường, Phó Cẩm Họa cho cô ta và Thanh Thủ ở cùng phòng, nói: “Cô không nên mạo hiểm chạy về đây, có chuyện gì ta nhất định sẽ báo cho cô, cô cần gì phải nóng ruột như vậy?”

Vân Nương quỳ trước mặt Phó Cẩm Họa, nói: “Đại ân không biết phải cảm tạ thế nào. Cha và anh của Bình Vân đã được Gia Luật Sở Tể thả ra, Bình Vân cũng có thể về Nguyên Hy đoàn tụ với họ rồi.” Nói đoạn, khóe mắt đã đỏ lên, mừng rỡ nhìn Phó Cẩm Họa.

Phó Cẩm Họa có phần ngạc nhiên, hỏi: “Chẳng lẽ, cô vẫn luôn liên lạc với bên ngoài cung?”

Vân Nương do dự giây lát, cuối cùng nói: “Đúng thế, là chương quỹ ở tiệm vải Tài Văn...”

Phó Cẩm Họa không ngờ, kẻ đưa tin cho Vân Nương, lại là gã chương quỹ tiệm vải trông chẳng có gì đặc biệt đó, bèn nói: “Nếu tin tức là chính xác, vậy thì người có thể rời khỏi cung rồi, Ngu Hồng Ngạc sẽ nghĩ cách cho người.”

Nửa tháng sau, Ngu Tấn Thanh về triều.

Hôm đó, Ngu Hồng Ngạc sắp xếp cho Vân Nương ra khỏi cung, nhưng cô ta lại gặp thích khách, bị giết ngoài cửa cung. Phó Cẩm Họa nghe tin mà kinh hãi không nói được nửa lời, nhưng Thanh Thủ lại chỉ cười lạnh lùng, rồi ánh mắt ra chỗ khác khi thấy Phó Cẩm Họa lờm lờm, nói: “Cô không phải nhìn tôi, chuyện này không phải do tôi làm! Có điều trong lòng tôi rất hả hê, chỉ có để cô ta chết đi, chúng ta mới có thể yên tâm, không phải vậy sao?”

Tuy nói là như vậy, nhưng Phó Cẩm Họa vẫn không biết rốt cuộc chuyện này do ai gây ra, là Ngu Hồng Ngạc sợ Vân Nương ra khỏi cung sẽ liên lụy đến mình hay Mộ Dung San đã biết người bế đứa trẻ ra khỏi cung hôm đó chính là Vân Nương, cho nên mới giết người diệt khẩu? Hay là Tể Dương vương vì bảo vệ tính mạng cho Phó Cẩm Họa, cho nên mới ra tay kết liễu Vân Nương?

Sau khi Ngu Tấn Thanh về triều, chiến sự biên cương thay đổi nhanh chóng. Chung Ngân Hoàng đã được tin từ hơn một tháng trước, hoàng đế triều Nguyên Hy băng hà, Gia Luật Sở Tể dẫn binh quay về kế thừa hoàng vị, tình hình biên cương hòa hoãn, cho nên mới ân chuẩn cho Ngu Tấn Thanh về cung tấn kiến trong lúc Ngu Hồng Ngạc vừa phải chịu nỗi đau mất con.

Vậy mà bỗng nhiên, tin cấp báo truyền về triều đình, Gia Luật Sở Tể dẫn ba mươi vạn quân đến tấn công, rêu rao rằng chỉ vì một cuốn Cẩm Long lệnh, sau khi lấy được Cẩm Long lệnh sẽ lập tức dẫn binh về triều, trong vòng mười năm không xâm phạm nữa.

Chung Ngân Hoàng không sợ chiến tranh, có điều chinh chiến liên miên, thuế khóa nặng nề, trước sau chỉ có hại cho bách tính, giao ra Cẩm Long lệnh, chưa chắc đã không phải là cách hay để dân chúng được nghỉ ngơi, ít nhất thì có thể giúp bách tính tránh được nỗi khổ ly tán vì lửa khói chiến tranh.

“Trẫm biết, Cẩm Long lệnh là di vật tiên cổ, khi ân sư còn trẫm cũng từng được trông thấy tiên cơ, có điều duyên phận quá mỏng, cho nên không nhớ được. Nay ân sư đã an nghỉ, không biết tìm đâu, trước mắt làm sao có thể tìm được người biết Cẩm Long lệnh?”

Tể Dương vương Chung Hoa Ly do dự giây lát, cuối cùng nói: “Ngày trước Hoa Ly từng có uyên nguyên, có thể nhớ được nửa trên của cuốn Cẩm

Long lệnh...”

“Vậy nửa dưới còn ai nhớ được?” Chung Ngân Hoàng mừng rỡ nói.

“Họa phi...” Tế Dương vương khẽ nói ra mấy chữ, không tỏ vẻ gì khác lạ.

Chung Ngân Hoàng hơi sững người, hồi lâu mới nói: “Trẫm ra lệnh cho hai người, lập tức vào mật thất, nhắm viết ra cả quyển Cẩm Long lệnh.”

Đáy mắt Tế Dương vương nhảy nhót vui mừng, lập tức cúi đầu, tránh cái nhìn sắc bén dò xét của Chung Ngân Hoàng. Chẳng biết Chung Ngân Hoàng chịu cho mình và Phó Cẩm Họa vào mật thất viết Cẩm Long lệnh là bởi biết rằng Cẩm Long lệnh này nhất định phải hai người cùng viết mới được, một người viết từ trái sang phải, người kia viết từ phải sang trái, tâm niệm tương thông, cho đến khi câu cuối cùng trên dưới trùng hợp, quả thực không phải chuyện dễ.

Phó Cẩm Họa được Chung Ngân Hoàng đích thân đưa vào mật thất. Mật thất này nằm bên dưới Càn Nguyên điện, xu đều là thành đồng vách sắt, lại có trọng binh trấn thủ, đến con kiến cũng khó lòng chui qua.

Khi Phó Cẩm Họa bước vào, còn quay đầu lại nhìn Chung Ngân Hoàng, chỉ thấy ánh mắt người phức tạp, thần sắc cực kỳ bất ổn, thân mặc áo vàng đứng nguyên tại chỗ, tay chấp sau lưng, trong lòng Phó Cẩm Họa chợt động, bỗng nhiên khẽ nói một câu: “Xin hoàng thượng yên tâm...”

Nàng không nói tiếp, nhưng Chung Ngân Hoàng dường như có phần được an ủi, đáy mắt vụt lên vẻ vui mừng, gật đầu, đẩy Phó Cẩm Họa vào trong mật thất.

Tế Dương vương đã đợi sẵn bên trong, chỉ thấy trong mật thất bày đúng một chiếc bàn, trên bàn là hai chiếc ghế, vài cây bút tinh chế thượng hảo, và còn một cuộn giấy dài chừng ba thước.

Tế Dương vương đứng ở góc trái cuộn giấy, Phó Cẩm Họa đứng ở góc phải cuộn giấy, lặng lẽ nhìn nhau, kể từ hôm đó sau khi Phó Cẩm Họa trúng độc, Tế Dương vương dẫn Phó Tắc Kỳ vào cung thăm, hai người chưa hề gặp lại.

Phen này gặp gỡ lại là tình huống lạ lùng dưới mật thất trong cung, bất giác ưu sầu, Phó Cẩm Họa mở miệng đang định nói gì, ai ngờ Tế Dương vương bỗng nhiên dùng ánh mắt ngăn nàng lại, Phó Cẩm Họa nhìn theo ánh mắt chàng, chỉ thấy trên bức tường mật thất sau lưng có một cái lỗ nhỏ, Phó Cẩm Họa biết, đó chắc chắn là nơi để người bên ngoài nghe ngóng động tĩnh bên trong mật thất, nàng bèn khẽ khàng bước qua đó, dùng khăn tay bịt cái lỗ đó lại.

Quay đầu, thấy Tế Dương vương khẽ cười, lại gần Phó Cẩm Họa, ôm lấy nàng, đặt nàng lên trên cuộn giấy trên bàn, khẽ nói: “Để ta ngắm nàng cho kỹ.”

“Ngài gầy đi nhiều quá.” Phó Cẩm Họa khẽ vuốt lên má chàng, bên trên râu ria lún phún, nam nhân tuấn tú hồng hào ngày trước, lúc này đã mang thêm vài phần sầu tư, ánh mắt càng sâu thẳm, nóng rực...

“Họa nhi, nàng đợi ta thêm một thời gian... nỗi giày vò này, chúng ta sẽ không phải chịu đựng một cách vô ích đâu.”

Phó Cẩm Họa cười khổ, hỏi lại: “Còn nhị tỷ thì sao? Tỷ ấy sao rồi? Tỷ ấy đã có thai, sao ngài còn để tỷ ấy hút thứ thuốc độc đó?”

“Nàng biết đó là thứ gì sao?”

“Ngày trước, thiếp từng biết thông qua sách của đệ sư Ngũ Huy Tuyền. Thứ thuốc đó được luyện từ nước của một thứ hoa diễm lệ vô cùng, sinh trưởng ở nơi nóng bức, hút vào lâu ngày sẽ bị phụ thuộc khó lòng dứt ra nổi, đến chết mới thôi. Ngài khiến hoàng hậu nghiện thứ độc đó đã đành, nhị tỷ đã mang đứa con của ngài, sao ngài còn không nghĩ cách cứu tỷ ấy? Nếu không...”

Tế Dương vương lùi một bước, sắc mặt u ám, nói: “Nàng cứ đặt tâm tư vào hậu cung là được, những chuyện khác không cần phải lo.”

Phó Cẩm Họa bỗng thấy lòng chùng xuống, hỏi dò la: “Hay là ngài hoàn toàn chưa từng nghĩ đến việc sẽ để nhị tỷ sinh đứa con này ra?”

Tế Dương vương không trả lời, nhưng vẻ chắc chắn trong ánh mắt đã nói lên tất cả, Phó Cẩm Họa nhảy từ trên bàn xuống, giơ tay tát cho Tế Dương vương một cái, thanh âm giòn tan vang vọng hồi lâu trong mật thất. Phó Cẩm Họa đỏ mặt, cắn răng nói: “Chung Hoa Ly, ngài thật là bỉ ổi. Ngài lấy con gái nhà họ Phó là để chà đạp tỷ ấy như thế hay sao?”

Tế Dương vương lại ôm nàng vào lòng, nghẹn giọng nói: “Họa nhi, nàng không hiểu, yêu là yêu, không yêu là không yêu. Ta tuy là nam nhân, nhưng không rộng lòng được đến thế, trong lòng ta chỉ có nàng, không thể dung nạp thêm bóng hình thứ hai nào khác, cho dù người đó là tỷ tỷ của nàng ta cũng không thể nào thương xót hay yêu thương cô ta. Trong lòng ta, trong mắt ta đều chỉ có nàng, nếu không kiếp này chẳng thể nào vui vẻ được.”

Phó Cẩm Họa khẽ than, chỉ cảm thấy trái tim theo từng lời nói của Tế Dương vương mà tan vỡ, dựa trong lòng chàng, lầm bầm: “Thiếp chưa từng cảm thấy mình ngốc nghếch thế này bao giờ, rõ ràng trước mắt là vực sâu, vậy mà vẫn nhảy xuống không hề sợ hãi...”

Hai người nói chuyện một lúc, Phó Cẩm Họa liền cùng Tế Dương vương đứng ra hai góc của cuộn giấy, nhắm đọc Cẩm Long lệnh rồi cầm bút viết ra. Cẩm Long lệnh gồm hai quyển trên dưới, quyển trên bốn nghìn tám trăm tám mươi hai chữ, quyển dưới năm nghìn một trăm mười tám chữ, tổng cộng là một vạn chữ. Triều Nguyên Hy gọi nó là “Vạn tự thư”, tương truyền người có được quyển sách này, lại nắm quyền quân chủ ở triều Nguyên Hy, sẽ tìm được kho báu khổng lồ bị ẩn giấu của triều Nguyên Hy.

Gia Luật Sở Tế mới đăng cơ, trong tay đã nắm quyền quân chủ, cho nên mới dẫn binh xâm phạm, nhất định đòi lấy bằng được Cầm Long lệnh. Tế Dương vương và Phó Cầm Họa tuy mỗi người nhớ một quyển Cầm Long lệnh, nhưng chưa từng bỏ công nghiên cứu bao giờ, nay nhắm viết ra, trong lòng lại có cảm nhận khác.

Qua sáu canh giờ, cửa mật thất mới mở, Tế Dương vương đỡ Phó Cầm Họa đi từ trong mật thất ra, do vừa rồi phải viết liền một mạch, nên đã sáu canh giờ chưa ăn uống gì, Phó Cầm Họa không thể chịu nổi, bước chân yếu ớt, trông thấy Chung Ngân Hoàng vẫn đứng trước cửa mật thất, có phần kinh ngạc, trong lòng âm áp, nhìn người mỉm cười, không ngờ liền cảm thấy cánh tay Tế Dương vương dịu mình dùng lực mạnh thêm, khiến nàng đau đớn.

Chung Ngân Hoàng đỡ lấy Phó Cầm Họa từ tay Tế Dương vương, sai người niêm phong cuộn giấy lại, đặt trong cuộn sắt tinh xảo đặc chế, ngoại trừ chìa khóa trong tay Chung Ngân Hoàng, không ai có thể mở ra đọc trộm.

“Tấn Thanh, đến lúc đó người sai người hộ tống Cầm Long lệnh sang triều Nguyên Hy.”

Phó Cầm Họa vốn đang mềm nhũn người dựa vào lòng Chung Ngân Hoàng, bỗng nhiên nghe thấy hai chữ “Tấn Thanh” thân hình nàng sững lại, quay đầu nhìn qua, một thân hình cao lớn gầy gò mặc áo trắng giản dị đứng đó, mặt mũi thanh tú, bước chân đĩnh đạc bước tới, nàng không khỏi sững sốt, rốt cuộc thì vẫn gặp lại chàng.

“Tấn Thanh tham kiến Họa phi...” giọng nói của Ngu Tấn Thanh không hề xao động, tựa như chưa từng quen biết.

Phó Cầm Họa khẽ gật đầu đáp lễ, nhìn Tế Dương vương và mặt nhăn nhó đứng đằng xa, nói: “Hoàng thượng, thần thiếp mệt rồi, muốn về nghỉ ngơi.”

Chung Ngân Hoàng ra lệnh khiêng kiệu vàng của mình đưa Phó Cầm Họa về, nhất thời mọi người đều kinh ngạc, ngay cả Mộ Dung San là hoàng hậu tôn quý, cũng chưa từng được sủng ái như vậy bao giờ.

Trước khi rời đi, Phó Cầm Họa cũng không phớt lờ người đi bên cạnh Ngu Tấn Thanh là Chân Phiến. Tay áo bên trái của hắn trống không, hẳn là đã mất đi một cánh tay. May mà ánh mắt hắn vẫn trong sáng và lạnh lợi như trước, dường như chưa từng thay đổi bản tính vui cười ngông nghênh, nhưng lại khiến người ta càng cảm thấy chua xót.

Về đến Mặc Họa đường, phần vì mệt mỏi, Phó Cầm Họa liền đi nghỉ sớm, Chung Ngân Hoàng thông cảm cho sự vất vả của nàng, khi đến thăm thấy nàng đang ngủ say, liền không bảo Thanh Thù gọi nàng dậy, ở lại Mặc Họa đường đến nửa đêm mới rời đi.

Hôm sau, Thanh Thù sốt sắng nói với Phó Cầm Họa: “Vương gia được tin mật báo, hôm nay Nghiêm Thanh Phong sẽ dâng tấu lên hoàng thượng, Trình Phi được hoàng thượng sủng ái vô cùng, hoàng thượng xưa nay dè chừng vương gia, nếu không nghĩ cách, chi e hoàng thượng thực sự sẽ mượn cớ gây chuyện, tước bớt quyền thế của vương gia.”

Phó Cầm Họa nghi hoặc, nói: “Hôm đó Ngu Hồng Ngạc từng nói, Trình phi mang thai giả, hiện giờ đã lâu như vậy mà vẫn chưa lộ ra sơ hở gì, quả là hiếm thấy.”

“Vậy chúng ta phải làm thế nào mới vạch trần được cô ta?”

Phó Cầm Họa nhìn ra ngoài cửa sổ, hồ hững nói: “Chúng ta bị người ta bắt làm đao phủ một lần, phen này cũng nên đến lượt bọn họ...”

Thanh Thù nhìn theo ánh mắt Phó Cầm Họa, hướng đó chính là Phụng Loan cung.

Sau buổi trưa, vừa hay Tắc Hỷ đến mời Phó Cầm Họa qua Phụng Loan cung chơi, vừa mới ra khỏi Phụng Loan cung liền thấy Phó Cầm Họa dẫn Thanh Thù đi tới, cười nói: “Họa phi nương nương thật là thương Tắc Hỷ, đỡ vất công Tắc Hỷ đi một chuyến.”

Nằm ngoài dự tính của Phó Cầm Họa, thân thể Mộ Dung San suy nhược vô cùng, nằm trên giường không động đậy, trong phòng thoang thoang mùi thuốc, bên giường bàn đèn đã đặt sẵn sàng. Tắc Hỷ thấy Phó Cầm Họa cứ nhìn mãi, liền lấy khăn che đi, khẽ nói: “Chủ nhân không chịu nghe khuyên giải, Tắc Hỷ bảo người đừng hút nữa, nhưng người không nhin được. Ban đầu mỗi ngày chỉ hút một hai lần, bây giờ ngày nào không hút bảy tám lần là không chịu được.”

Mộ Dung San càng gầy hơn, hốc mắt trũng sâu, gầy như que củi, khiến người ta nhìn mà sợ hãi. Mộ Dung San thấy Phó Cầm Họa đến, giơ ngón tay gầy guộc vẫy về phía nàng, Phó Cầm Họa sững người, đi về phía cô ta, Tắc Hỷ thấy thế lập tức lấy một chiếc ghế đầu nhỏ cho Phó Cầm Họa ngồi.

Mộ Dung San vừa định mở miệng nói chuyện, liền ho hắng không ngừng, một lúc lâu sau mới bình ổn được hơi thở, nói một cách khó khăn: “Tắc Hỷ, người lui ra đi, ai gia có chuyện muốn nói với Họa phi.”

Thanh Thù đứng một bên nhìn Phó Cầm Họa, rồi liền theo Tắc Hỷ ra ngoài.

“Ai gia sợ không qua nổi mùa hè này...” Mộ Dung San cười khổ nói.

Phó Cầm Họa nhất thời không biết an ủi ra sao, hồi lâu mới nói: “Cai thứ đó đi, điều dưỡng sức khỏe cho tốt, sẽ khỏe lên thôi.”

Mộ Dung San giơ tay, vén chiếc khăn lên, lấy tấu thuốc ra, nói: “Ai gia sao lại không biết đây là thứ có thể sớm lấy mạng mình? Có điều hoàng thượng biết mà chưa từng khuyên lấy một câu, ai gia cần gì phải trân trọng bản thân mình nữa? Dù sao sớm muộn gì cũng phải ra đi, chi bằng trước khi chết được sung sướng một phen.”

Phó Cẩm Họa nhớ đến Phó Tắc Kỳ, nhớ đến những lời của Tể Dương vương, trong lòng hơi run, trăm mối suy tư dâng lên trong lòng, nhất thời cảm thấy vô cùng giằng xé.

Có lẽ Mộ Dung San nhận ra vẻ do dự trong thần sắc của Phó Cẩm Họa, hỏi: “Trước khi ai gia chết, nhất định sẽ giúp muội lên ngôi hoàng hậu. Hiện giờ Ngu quý phi ở trong hậu cung tuy địa vị cao, nhưng đã mất con, nửa năm một năm nữa khó lòng lại mang thai tiếp, không có gì đáng ngại. Chỉ có Trinh phi rực rỡ như mặt trời ban trưa, e rằng phải suy tính một phen.”

Phó Cẩm Họa thấy Mộ Dung San nhắc đến, liền theo đó tiếp lời: “Thần thiếp đến Phụng Loan cung cũng là vì muốn thương thảo chuyện này với hoàng hậu nương nương. Nghe đồn, Trinh phi không hề mang thai...”

Mộ Dung San dường như không hề kinh ngạc, ngược lại hồ hững nói: “Đúng là như thế, ai gia đã sai người điều tra rồi, Trinh phi hoàn toàn không hề mang thai. Muốn trừ bỏ Trinh phi, ai gia tự khắc có cách.”

Phó Cẩm Họa thấy vẻ sắc bén âm độc trong mắt Mộ Dung San thì không khỏi run lên, nghĩ đến việc mình cũng sẽ là kẻ trợ giúp cho hung thủ, lại cảm thấy muốn rút lui.

“Họa phi, muội phải ó, đây chính là một vòng nước xoáy, dòng nước chỉ có thể càng lúc càng nhanh, không có chuyện muội bỏ mặc ai gia rồi tự mình leo lên bờ được. Bây giờ muội muốn rút lui, chỉ e đã không thể được nữa, bất kể con đường sau này ra sao, muội đều phải theo ai gia đi tiếp.”

Thanh âm của Mộ Dung San khàn thấp mà âm hiểm, Phó Cẩm Họa bất giác ưỡn thẳng sống lưng, ngồi cứng đờ ở đó.

Khi ra khỏi Phụng Loan cung, mặt trời đã lặn, ráng chiều rực rỡ nhưng lại thấm đẫm vẻ quái dị khác thường, còn nhớ khi ở nhà họ Phó, Phó Cẩm Họa cũng từng nói những lời như thế, Phó Tổ Cẩm cười nằng lộng dạ đen tối nên mới có cảm giác như vậy.

“Thanh Thù, cô về Mặc Họa đường trước đi, ta muốn đến Man Âm điện thăm đại tỷ.”

Trong Man Âm điện tĩnh lặng vô cùng, khi Phó Cẩm Họa bước vào, Phó Tổ Cẩm đang chép kinh văn, trông thấy Phó Cẩm Họa vào cũng không ngạc nhiên, chỉ cười tự chế giễu nói: “Trong bốn tỷ muội, chỉ có ta viết chữ xấu nhất, kém Nhan Thư và Tắc Kỳ, lại càng kém xa muội.”

Phó Cẩm Họa cảm một chồng giấy nàng ta đã viết xong lên, chỉ thấy ban đầu nét chữ nguệch ngoạc, dần dần trở nên ngay ngắn. Phó Cẩm Họa ngược mắt nhìn, thấy nàng ta không thoa son phấn, áo quần đơn giản, phong thái xuất trần thoát tục.

Khi Phó Tổ Cẩm đặt bút xuống Phó Cẩm Họa mới để ý thấy móng tay nàng ta đã cắt hết, bàn tay thon thả, trong tay cầm một chuỗi tràng hạt bằng gỗ đàn hương.

“Ồ lại cùng ta dùng cơm tối nhé.”

Phó Cẩm Họa gật đầu, thấy cung nữ đang bày món ăn, không khỏi cảm thấy quái lạ, những món ăn đó đơn giản, ngoại trừ rau xanh đậu phụ, cũng không thấy bất kì món mặn nào. Phó Tổ Cẩm cầm đũa bạc lên, nếm một miếng, cười khổ nói: “Ta muốn thử xem, mình có thể ăn được thế này trong bao lâu, nếu cả đời phải ăn những thứ này, liệu có chịu được không?”

Phó Cẩm Họa đỏ mắt, biết Phó Tổ Cẩm đã có ý xuất gia, nhưng với tính tình của Phó Tổ Cẩm, lẽ ra phải bằng lòng lẫn lộn trong chốn hồng trần quyền thế, theo đuổi danh lợi mới phải.

Có lẽ nhận thấy nỗi nghi hoặc trong lòng Phó Cẩm Họa, Phó Tổ Cẩm nhếch, môi nở nụ cười cay đắng, nói: “Muội tưởng ta thực sự không nhận ra tầng tầng lớp lớp mưu kế trong hậu cung hay sao? Đấu đá lẫn nhau đã đành, Tắc Kỳ gần như hỏng rồi, Nhan Thư được chỉ hôn nhưng không thể làm chính phi, còn muội ở trong cung đã bao giờ vui vẻ? Ta cứ băn khoăn mãi, đây chính là ước vọng ban đầu của ta khi tranh tài khoe sắc hay sao?”

“Không, không phải, tứ muội, trong lòng ta khổ sở quá. Thảm chiêu nghi chịu tội cảm tước, để vương cũng không hề đến thăm lấy một lần; Đông Tinh tuy được sủng ái, nhưng chẳng qua chỉ một hai lần, sau đó chưa từng được triệu kiến. Ta tuy không đến nỗi thất sủng, nhưng không thấy để vương có chút nào thật lòng, ta lạnh lùng quan sát, ngoại trừ vài phần chân thành với muội, để vương thực ra hết sức bạc tình...”

Phó Tổ Cẩm vừa nói, hai hàng nước mắt tuôn rơi, xem ra đau đớn vô cùng, “Ta đã làm sai một chuyện, ta không nên hành động theo cảm tính vào lúc thất vọng với Khánh Tuyên vương, cứ nhất định muốn khiến chàng phải hối hận vì đã xem thường ta. Nhưng hiện giờ chàng và Nhan Thư tâm đầu ý hợp, còn ta hối hận vô cùng. Nếu ngày trước, ta xuất gia làm ni cô, cắt tóc vào Thanh Âm am, có lẽ cũng không đến nỗi lạc lõng thế lương như bây giờ.”

“Đại tỷ,” Phó Cẩm Họa tiến lên ôm lấy Phó Tổ Cẩm, tình cảm tỷ muội lúc này dâng lên, bao xa cách lạnh lùng lâu nay tan biến hoàn toàn, thay vào đó là thứ tình thân “một giọt máu đào hơn ao nước lã”.

“Tứ muội, hãy giúp ta, ta nhất định phải rời khỏi hoàng cung, nếu không chẳng thà chết đi cho khỏi phải chịu nỗi đau nửa đời còn lại.” Phó Tổ Cẩm nắm mạnh tay khiến Phó Cẩm Họa đau đớn, nhưng nàng không muốn giằng ra, nỗi đau này chẳng qua chỉ là nhất thời, liệu có thể đau được bao lâu?

Khi rời khỏi Man Âm điện, tâm tình Phó Cẩm Họa phút chốc rơi xuống đáy vực. Sự thay đổi của Phó Tổ Cẩm nằm ngoài sức tưởng tượng của nàng, ngay cả tỷ ấy cũng đã nhìn thấu cõi trần, xuất gia làm ni cô, cầu mong được giải thoát, còn nàng thì sao?

Phó Cẩm Họa cúi đầu, đi về phía Mặc Họa đường, không ngờ lại gặp một người bên ngoài Kinh Hồng điện, chính là Ngu Tấn Thanh.

“Nàng sống có tốt không? Rốt cuộc thì hán vẫn đưa nàng vào cung, thâm cung sâu thẳm này sao có thể tự do vui vẻ như ở bên ngoài? Hán vì quyền thế,

vẫn quyết định hi sinh nàng.”

Giọng nói của Ngu Tấn Thanh lạnh nhạt, nhưng lại khiến trong lòng Phó Cẩm Họa dậy sóng, nàng nắm chặt lấy góc áo, không nói một lời, định nghiêng người đi qua Ngu Tấn Thanh, ai ngờ Ngu Tấn Thanh dịch sang một bước, Phó Cẩm Họa hơi cúi đầu liền đâm vào trước ngực chàng, kêu lên thành tiếng

“Tiểu Tứ...”

Phó Cẩm Họa nghe thấy Ngu Tấn Thanh vẫn gọi mình như trước, trong lòng run lên, cuối cùng vẫn cương quyết lạnh lùng nói: “Ngu tướng quân, ngài nên gọi bản cung là Họa phi nương nương! Nể tình ngài phạm lỗi lần đầu, bản cung không so đo với ngài, nếu không nhất định sẽ bầm lên hoàng thượng, trị ngài tội đại bất kính đó.”

“Tiểu Tứ, giữa nàng và ta xa cách đến vậy sao?” Ngu Tấn Thanh tiến lên một bước, nắm lấy cánh tay Phó Cẩm Họa, Phó Cẩm Họa không giằng ra được, liền cắn thật mạnh, cho đến khi cảm thấy vị máu tanh trong miệng mới nhả ra, ánh trắng bầy bạc, xuyên qua cảnh lá phản chiếu những đốm sáng lên thân hình Ngu Tấn Thanh và Phó Cẩm Họa, như khói như mây.

Ngu Tấn Thanh không thu tay về, cúi đầu nhìn, trong giọng nói mang vẻ u sầu: “Còn nhớ khi ở An Lăng, nàng cũng cắn ta một miếng, cũng là trên bàn tay này, xem ra đời này ta luôn phải mang dấu vết của nàng sống qua ngày. Tiểu Tứ, không có nàng bên cạnh, đời này ta tuyệt đối không làm bạn cùng hồng nhan nào khác.”

Phó Cẩm Họa không phải không cảm động, bao kí ức khi còn ở An Lăng, những ngày tháng đẹp đẽ muốn một lòng ở lại bên cạnh Ngu Tấn Thanh bạn cùng mây nước, nhưng đột nhiên nghĩ đến một người, nàng như tỉnh ngộ, nói: “Vậy còn Vân Nương thì sao? Cô ấy có vai trò thế nào trong cuộc đời chàng?”

Ngu Tấn Thanh sững người, trầm giọng nói: “Khi ta về cung, Hồng Ngạc cũng nói với ta chuyện của Vân Nương. Cô ấy là một cô gái tốt, chỉ tiếc hồng nhan bạc mệnh, bỏ mạng ở triều Thương Ly. Khi cô ấy bị Gia Luật Sở Tế đưa vào triều Thương Ly, từng ở lại Ngu phủ của ta một thời gian, cũng từng đối với ta... chỉ có vậy thôi.”

Phó Cẩm Họa biết, những lời Ngu Tấn Thanh chưa nói hết là muốn nói rằng Vân Nương có tình ý với chàng, nhưng vì Vân Nương đã chết, để bảo toàn danh tiết cho cô ta, nên mới không nói ra.

“Hồng Ngạc đau lòng, muội ấy vốn đã viết thư cho ta, nói rằng cả đời này chỉ muốn có một đứa con làm bạn, cho dù phải sống trong lãnh cung cũng cam tâm tình nguyện. Nhưng giờ đứa con đã chết, muội ấy lại được phong làm quý phi, có phải là rất trở trêu không?” Ngu Tấn Thanh nói hết, thấy Phó Cẩm Họa chỉ im lặng, bỗng nhiên lại đổi giọng, nói: “Nhưng ta cứ cảm thấy sự việc không đơn giản như vậy, có lẽ đứa trẻ vẫn chưa chết...”

Phó Cẩm Họa nhanh chóng ngẩng đầu lên, thấy ánh mắt Ngu Tấn Thanh xuyên qua những khóm hoa rậm rạp, nhìn về phía Phụng Loan cung, bất giác ngẫm thờ phào, nói: “Đêm khuya rồi, bản cung phải về đây, Ngu tướng quân cũng không nên tiếp tục ở lại trong cung đến tận giờ này nữa.”

Có lẽ thái độ lạnh lùng xa cách của Phó Cẩm Họa đã khiến Ngu Tấn Thanh thực sự đau lòng, Ngu Tấn Thanh không nỡ giữ nàng nữa, chỉ giương mắt nhìn bóng hình gầy gò của nàng đi mỗi lúc một xa.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Cung Cẩm Tú* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: MỆNH SỐ

Tể Dương vương nhìn vào đôi mắt trong veo của Phó Cẩm Họa, nghĩ thầm: Đánh mất giang sơn thì đã sao, đầu sánh được với đầu chu sa trên trán nàng, bàn tay vuốt lên má Phó Cẩm Họa rơi xuống giữa chừng, chàng lặng lẽ nhắm mắt.

Cứ thế qua mấy ngày, vừa hay là mừng một tháng sáu, chính là ngày phi tần các cung đến Phụng Loan cung thỉnh an Mộ Dung San. Từ hôm trước Phó Cẩm Họa đã sai Thanh Thủ chuẩn bị thuốc trị thương, nói hôm nay có lẽ sẽ dùng đến, Thanh Thủ không hiểu cho lắm nhưng vẫn y lời đi chuẩn bị.

Nằm ngoài dự đoán của Phó Cẩm Họa, hôm nay, ngay cả Thạch Vận Tú, Ngu Hồng Ngạc, Phó Tô Cẩm cũng đều đến Phụng Loan cung. Ngu Hồng Ngạc là quý phi, địa vị chỉ dưới Mộ Dung San nên được ngồi ngay dưới Mộ Dung San, rồi lần lượt đến Đức phi, Vận phi, Cẩm phi, Phó Cẩm Họa.

Mộ Dung San hôm nay sắc mặt khá tốt, không uể oải một mảy mòi chút nào, ngược lại thần thái tươi tỉnh, mọi người đồng thanh tặng bốc trang phục của Mộ Dung San vừa đẹp vừa lộng lẫy, khiến cô ta đỏ mặt đến mức có phần mất tự nhiên.

Phó Cẩm Họa nhìn Tắc Hỷ, chỉ thấy cô ta thoáng lo âu nhìn vào chiếc hộp bên cạnh Mộ Dung San. Phó Cẩm Họa biết trong đó là tấu thuốc của Mộ Dung San, để có được thần sắc như hôm nay, cũng không biết cô ta đã phải dùng lượng thuốc tăng thêm gấp mấy lần.

Bỗng nhiên, Mộ Dung San đưa mắt nhìn khắp các phi tần, nói: “Vì sao Trinh phi không đến? Tắc Hỷ, ngươi tự mình đi mời Trinh phi đến đây, nói là các

tỷ muội hiếm khi tụ tập, cùng nhau nói chuyện một lát là được.”

“Chủ nhân, ngộ nhờ Tắc Hỷ không mời được thì sao?”

“Vậy thì người cầm thủ dụ của ai gia, đến Vinh Huyền cung mời Trinh phi.” Mộ Dung San lạnh lùng nói.

Mọi người sau đó ai nấy trầm ngâm, không khí lập tức có phần khác lạ, tựa như đang đợi một trận giông tố không biết trước, đưa mắt nhìn nhau, rồi lại rời ánh mắt ra chỗ khác. Thạch Vận Tú thần sắc lãnh đạm, ánh mắt nhìn thẳng, Ngu Hồng Ngạc do vừa ở cũ, trên người còn khoác một chiếc áo choàng mỏng, thần sắc thê lương. Phó Tổ Cẩm chậm rãi lần chuỗi tràng hạt trong tay, dường như không hề quan tâm.

Lát sau, Trinh phi vào Phụng Loan cung, hành lễ với Mộ Dung San. Mộ Dung San xưa nay ôn hòa, vốn dĩ khi phi tần trong hậu cung hành lễ, cũng sẽ không bắt bẻ quá nhiều, chưa đợi hành lễ xong đã bảo mọi người đứng dậy, ai ngờ Trinh phi quỳ sụp dưới đất rồi Mộ Dung San cũng không bảo cô ta đứng lên, ngược lại nói với Tắc Hỷ: “Tắc Hỷ, người xuống bếp nói một tiếng, bảo bọn họ hôm nay chuẩn bị thêm mấy món, hôm nay ai gia muốn giữ các tỷ muội ở lại Phụng Loan cung dùng bữa cho nào nhiệt một phen.”

Đức phi thấy Trinh phi quỳ đã lâu, trên trán bắt đầu vã mồ hôi, cuối cùng có phần không nổi, nói: “Hoàng hậu nương nương, Trinh phi mang thai, thân thể khó tránh khỏi mệt nhọc, xin hãy để muội ấy đứng dậy đi.”

Mộ Dung San nhìn Trinh phi đang quỳ, lạnh nhạt nói: “Cô ta có thai rồi sao? Rốt cuộc có thật hay không, sao ai gia lại nghe nói cô ta hoàn toàn không hề mang thai nhỉ?”

Trinh phi vội ngẩng đầu nói: “Hoàng hậu nương nương, oan uổng quá, trong bụng thần thiếp mang long thai, làm sao giả được?”

Phó Cẩm Họa thấy thần sắc Trinh phi không giống như nói dối, lại bắt đầu cảm thấy nghi hoặc, nếu Trinh phi thực sự mang thai, nàng sao có thể thấy chết không cứu, để Mộ Dung San hại một sinh mệnh còn chưa ra đời?

Ánh mắt Mộ Dung San lạnh lùng, giận dữ nhìn quét một lượt, quát: “Trinh phi, ngươi muốn nói là ai gia không phân biệt rõ trắng đen, đổ oan cho người sao?”

“Thần thiếp không dám!” Trinh Phi biết tình hình không ổn, nhìn Đức phi ở bên cạnh một cái, ánh mắt như thể cầu xin. Đức phi nhắm mắt thờ dài, nắm chặt khăn tay, cuối cùng khẽ dặn dò cung nữ sau lưng mấy tiếng, cung nữ đó liền lên ra ngoài từ phía sau điện.

Mọi thứ đều không lọt ra khỏi tầm mắt của Mộ Dung San và Phó Cẩm Họa, hai người đưa mắt nhìn nhau, lại nhanh chóng nhìn ra chỗ khác, chỉ nghe thấy Mộ Dung San tiếp tục nói: “Có phải hay không, chỉ cần kiểm tra là biết. Tắc Hỷ, người đưa Trinh phi vào nhà trong, để cô ta từng sinh con khám thử xem.”

Trinh phi âm ức ngẩng đầu, lại nhìn Đức phi, chỉ thấy Đức phi thoáng gật đầu, Trinh phi thở phào một hơi, rồi mới bằng lòng theo Tắc Hỷ đi kiểm tra.

Lúc này, Mộ Dung San đã hơi mệt, ngáp một hơi, liền vào trong phòng ngủ, lát sau lại đi ra, vừa kịp lúc Trinh phi và Tắc Hỷ cũng từ nhà trong đi ra.

“Tắc Hỷ, chuyện Trinh phi có thai rốt cuộc là thật hay giả? Ngươi phải bẩm báo đúng sự thực, nếu có chút nào sai sót, ai gia nhất định sẽ không tha cho ngươi.”

Tắc Hỷ nhìn Trinh phi, nói rõ ràng từng chữ: “Là giả, Lan cô cô nói Trinh phi hoàn toàn không hề mang thai, còn đang chảy máu vì đến tháng.”

Trinh phi sắc mặt trắng bệch, chỉ vào Tắc Hỷ quát lớn: “Con tiện tỳ to gan, dám vu cáo hãm hại bản cung.”

“Người đâu, lời Trinh phi xuống, đánh hai mươi trượng, ta không tin cô ta không chịu nói rõ sự thực.” Mộ Dung San gay gắt nói.

Trong Phụng Loan cung nhanh chóng xuất hiện mấy cung nô, ngay lập tức đề Trinh phi ra, gậy trượng đánh xuống. Mọi người kinh hãi, lúc này mới hiểu, hôm nay Mộ Dung San muốn dồn Trinh phi vào chỗ chết.

Đức phi đứng dậy, nói: “Hoàng hậu nương nương, cho dù là Trinh phi có tội, có thể đợi hoàng thượng đến rồi hãy định đoạt được không?”

Mộ Dung San cười lạnh lùng, nhìn chằm chằm vào Đức Phi, nói: “Đức phi, cô và Trinh phi từ khi vào cung đến nay toàn tranh sủng mê hoặc quân vương, mấy năm nay chưa hề nhường nhịn lẫn nhau, sao hôm nay lại bênh vực cho cô ta thế?”

Đức phi không quan tâm đến vẻ giễu cợt trong lời nói của Mộ Dung San, vẫn nói: “Chuyện này hệ trọng, xin hoàng hậu nương nương suy xét lại.”

“Đánh cho ai gia, đánh mạnh vào!”

Trượng trong tay cung nhân nhanh chóng vụt xuống, đánh thật mạnh lên người Trinh phi, Phó Cẩm Họa chỉ cảm thấy trước ngực đau đớn, không suy nghĩ gì liền che lên người Trinh phi, trượng thứ hai của cung nhân liền giáng mạnh xuống sau lưng nàng...

Phó Cẩm Họa chỉ cảm thấy đau đớn không thể chịu được, thấy Trinh phi phía dưới mình co ro vì đau đớn, cắn chặt môi, gần như đã hôn mê. Phó Cẩm Họa bỗng nhiên nảy sinh trực giác, Trinh phi có lẽ thực sự đã mang thai, nếu không thì nỗi đau đớn khó lòng chịu nổi trên khuôn mặt cô ta từ đâu mà có?

Phó Cẩm Họa dần lòng, không đứng dậy, vẫn che trên người cô ta, đang nghĩ sắp sửa phải chịu cây trượng thứ ba, liền thấy Chung Ngân Hoàng quát

lên giận dữ như sấm sét: “Chết tiệt...”

Mấy cung nô bị Chung Ngân Hoàng đá vào trước ngực, lập tức phun ra máu mà chết.

Chung Ngân Hoàng cẩn thận đỡ Phó Cẩm Họa dậy, giao cho Thanh Thủ ở một bên, lại ngồi xuống, thấy Trinh phi đang nằm co ro dưới đất giờ tay túm lấy vạt áo mình, khẽ nói: “Hoàng thượng, Ngọc Trinh vô năng, không giữ được đứa con trong bụng...” Nói đoạn liền ngất đi.

Chung Ngân Hoàng gào lên như mãnh thú bị giam cầm, chỉ vào Mộ Dung San vẫn đang lạnh lùng ngồi trên, giận dữ quát: “Mộ Dung San, ngươi, ngươi độc ác lắm...”

Mộ Dung San khẽ ho vài tiếng, dùng khăn che miệng, cúi đầu nhìn vào khăn, lập tức ánh mắt đầy nỗi niềm tuyệt vọng, nói: “Trinh phi tội ác vô cùng, thần thiếp đang chia sẻ nỗi lo cùng hoàng thượng.”

Phó Cẩm Họa thấy dưới váy Trinh phi là cả một vũng máu, trong lòng kinh hãi, biết Mộ Dung San sợ mình không chịu làm việc ác, liền lừa gạt mình nói rằng Trinh phi không mang thai, nhưng hiện giờ vũng máu dưới váy Trinh phi từ đâu mà ra, kinh nguyệt bình thường sao có thể đáng sợ như vậy?

Phó Cẩm Họa nhìn Mộ Dung San có phần oán hận, chỉ thấy Mộ Dung San lại bỗng nhiên chỉ về phía nàng nói: “Họa phi, vừa rồi ngươi không tiếc tính mạng bảo vệ Trinh phi, có phải là đồng mưu với cô ta không?”

Phó Cẩm Họa cố tình làm vẻ kinh hoàng, Chung Ngân Hoàng giận dữ quát: “Mộ Dung San, ngươi điên rồi sao? Người đâu, đưa hoàng hậu vào phòng ngủ, không có chỉ ý của trẫm, không được ra khỏi Phụng Loan cung nữa bước! Từ nay, phi tần các cung không cần đến thỉnh an nữa!”

Chung Ngân Hoàng sai người đưa Trinh phi ngồi kiệu mềm về Vinh Huyền cung, nhưng lại đích thân ôm Phó Cẩm Họa, đưa nàng về Mặc Họa đường, thấy sau lưng nàng vết thương rất nặng, nhìn Thanh Thủ đắp thuốc cho nàng, mới vuốt lên má nàng, nói: “Nàng nghỉ ngơi đi, buổi tối trẫm lại đến thăm nàng. Bên Ngọc Trinh không có ai trông coi, không biết rồi loạn đến mức nào, trẫm phải qua đó xem sao.”

Phó Cẩm Họa khẽ gật đầu, vừa động đến vết thương sau lưng đã đau đến mức xuýt xoa.

Đội Chung Ngân Hoàng bỏ đi, Ván Nhạn khóc lóc lao đến, sốt sắng nói: “Tiểu thư, cô điên rồi sao? Các phi tần không ai động đây, chỉ mình cô lao lên cứu Trinh phi, cô ta sống hay chết có liên quan gì đến chúng ta đâu?”

Nhưng Thanh Thủ lại đứng một bên cười lạnh lùng, nói: “Xem ra, màn khổ nhục kế này cũng đáng giá.”

Phó Cẩm Họa không còn hơi sức mà tranh cãi, nàng đã không phân biệt nổi khi đó lao lên người Trinh phi, rốt cuộc là vì muốn cứu đứa trẻ mà có thể cô ta mang trong bụng, hay chỉ đơn giản là để diễn kịch nữa.

Chung Ngân Hoàng sai người chuyển lời cho Phó Cẩm Họa, nói rằng đêm nay sẽ ở lại Vinh Huyền cung, bảo Phó Cẩm Họa nghỉ ngơi cho khỏe, có chuyện gì lập tức sai người đến báo là được.

Đức phi đến Mặc Họa đường thăm Phó Cẩm Họa, sai người đem đến hai tấm lụa thượng hảo và một miếng ngọc như ý, thấy thần sắc Phó Cẩm Họa có phần nghi hoặc, cười khổ nói: “Có phải muội đang nghĩ, trong cung đều đồn đại ta và Trinh phi bất hòa, hôm nay vì sao lại nói đỡ cho cô ấy không?”

Phó Cẩm Họa cũng từng suy nghĩ nhiều về vấn đề này, trong lòng quả thật vẫn còn thắc mắc, bèn nói dò la: “Tỷ và Trinh phi ra vẻ bất hòa, đấu đá lẫn nhau, hoàng hậu mới cho rằng có thể không chế được cả hai người. Nếu hai người giao hảo, vậy thì hoàng hậu sợ hai người cùng nhau mưu sự, nhất định sẽ nghĩ cách loại trừ một trong hai người.”

Mặt Đức phi hơi biến sắc, nói: “Muội quả nhiên thông minh, chẳng trách hoàng hậu nương nương phải nhìn bằng con mắt khác. Tỷ và Trinh phi còn cứ tưởng sẽ đem bí mật này vào trong quan tài, thực ra tỷ và cô ấy quen biết nhau từ nhỏ, tình cảm sâu sắc, nhưng nếu không xảy ra chuyện như thế, tỷ vẫn sẽ tiếp tục đấu cùng cô ấy, để che mắt tất cả mọi người.”

Nói đoạn Đức phi bỏ đi, có phần ủ rũ, hậu cung này vốn là như thế, tranh đấu không chỉ là vì vinh hoa phú quý, có những lúc chỉ vì nhu cầu cơ bản nhất, để có thể tiếp tục sống.

Mấy hôm sau, Phó Cẩm Họa đã khỏe lên, có thể miễn cưỡng đi lại. Nghe nói, Vinh Huyền cung trước sau rất yên lặng, Trinh phi sau khi tỉnh lại cũng không khóc lóc om sòm, chỉ lặng lẽ rơi lệ, dường như sớm đã dự liệu được kết cục như vậy.

Còn về phía Chung Ngân Hoàng thì chiều chuộng Phó Cẩm Họa vô cùng, mấy đêm liền đều ở lại trong Mặc Họa đường.

Một đêm, Chung Ngân Hoàng nổi hứng uống rượu, liền uống thi với Phó Cẩm Họa, ai ngờ còn không phải là đối thủ của nàng, không biết vì say hay thương cảm, nằm trong lòng Phó Cẩm Họa khẽ nói: “Trinh phi rõ ràng mang cốt nhục của trẫm, bọn người đó vẫn hại nàng ấy để non, bọn chúng rốt cuộc muốn làm gì? Không thể dung nạp một Chung Đình Sốc thứ hai sao?”

Phó Cẩm Họa ngẩn người, cánh tay ôm Chung Ngân Hoàng khẽ run lên, vỗ lên lưng người, không nói một lời.

Cầm Long lệnh đã được hộ tống đến triều Nguyên Hy, Gia Luật Sở Tế cả mừng, đưa thư đến triều Thương Ly, nói chắc chắn mười ngày sau sẽ đến triều Thương Ly, cùng Chung Ngân Hoàng ký điều ước, muôn đời hữu hảo.

Bách tính triều Thương Ly vui mừng khôn xiết, những ngày tháng khói lửa chiến tranh, nhà tan cửa nát cuối cùng đã qua đi.

Hậu cung vì Mộ Dung San một là bị cấm túc, hai là thân thể yếu ớt không gánh vác được công việc, Chung Ngân Hoàng liền để cho Vận phi và Đức phi cùng nhau xử lý việc trong cung.

Trong lúc đó, Phó Tổ Cẩm cuối cùng đã quyết định đến Thanh Âm am cắt tóc làm ni cô, Phó Cẩm Họa vì muốn giúp nàng ta khởi hành suôn sẻ đã nghĩ ra một kế sách, chính là bảo Phó Tổ Cẩm nói rằng mình được thần tiên báo mộng, phải xuất gia làm ni cô ngày đêm cầu phúc cho triều Thương Ly, nếu không hậu cung tất sẽ gặp đại họa.

Chung Ngân Hoàng ban đầu vẫn không cho phép, không ngờ Phó Tổ Cẩm khờ sờ cầu xin, lại còn quỳ ba ngày ba đêm ở Man Âm điện, cuối cùng người hạ chỉ ban ơn, ban cho pháp hiệu là Vong Cẩm chân nhân, cắt tóc ở Thanh Âm am.

Trước khi đi, Phó Tổ Cẩm đến Mặc Họa đường từ biệt, gỡ bỏ ham muốn hồng trần. Phó Tổ Cẩm tựa như một đóa hoa lê thanh tịnh xuất trần, khuôn mặt điềm đạm, nói với Phó Cẩm Họa: “Tứ muội, kiếp này ta không sống uống.”

Phó Tổ Cẩm đi đến trước mặt Vần Nhận, hành lễ xin lỗi, cực kì hối hận vì ngày trước ngu muội, đem Vần Nhận bán vào lầu xanh, cho nên lại đưa cho Vần Nhận phần lớn vàng bạc châu báu. Vần Nhận hoảng sợ, quỳ xuống đưa lại không dám nhận, Phó Cẩm Họa liền thay cô bé đón lấy, khuyên cô bé nhận để tỏ lòng đón nhận tâm ý của Phó Tổ Cẩm.

Chung Ngân Hoàng dùng nghi thức long trọng tiễn Phó Tổ Cẩm đến Thanh Âm am, người đời đều biết Vong Cẩm chân nhân vì muốn cầu phúc cho triều Thương Ly, nhất thời vang danh thiên hạ.

Hôm sau là ngày Gia Luật Sở Tế vào cung, Vần Nhận chọn mấy bộ quần áo cho Phó Cẩm Họa, nói: “Tiểu thư, rốt cuộc bộ nào trông mới nổi bật? Đó là hoàng đế của triều Nguyên Hy, tiểu thư nhất định phải nổi trội giữa các phi tần, để cho đại hân triều Nguyên Hy mê mẩn đến thần hồn điên đảo, cũng khiến cho hoàng thượng của chúng ta được vừa lòng.”

Thanh Thủ chau mày, khẽ hỏi Phó Cẩm Họa, nói: “Định yến ngày mai, cô có đi không?”

“Vi sao lại không đi? Tiểu thư, phi tần hậu cung, hoàng thân quốc thích đều phải tham gia, chúng ta cũng đi xem náo nhiệt xem sao.” Vần Nhận vẫn không biết những dây mơ rễ má giữa Phó Cẩm Họa và Gia Luật Sở Tế ở địa doanh triều Nguyên Hy, hơn hờ tươi cười nói.

Đúng lúc đó, Chung Ngân Hoàng sai người đưa quần áo đến, là một chiếc áo được kết bằng lông khổng tước bảy màu, nói rằng muốn Họa phi mặc trong buổi đình yến ngày mai.

Phó Cẩm Họa cười khờ, nhìn Thanh Thủ nói: “Xem ra, nhất định phải đi rồi.”

Đến hôm sau, trong buổi đình yến, ai nấy áo gấm thêu hoa, ăn vận chải chuốt, Phó Cẩm Họa mặc áo lông khổng tước, trên tóc cài một sợi lông khổng tước, tuy chỉ trang điểm nhẹ nhàng nhưng vẫn lộ rõ vẻ tuyệt thế phong hoa, vừa bước vào Càn Nguyên điện đã khiến tất cả mọi người phải kinh ngạc ngược nhìn.

Chung Ngân Hoàng ngồi trên ghế rồng, nhìn Phó Cẩm Họa mỉm cười, Phó Cẩm Họa hành lễ rồi liền ngồi vào vị trí của mình, đưa mắt nhìn thẳng, nhưng vẫn cảm thấy ánh mắt của mọi người đang đổ dồn về phía mình, hoặc bắt cần, hoặc rực lửa, hoặc dò xét, hoặc đồng tình...

Đưa mắt nhìn lên, vừa hay trông thấy Tế Dương vương và Phó Tắc Kỳ ngồi đối diện với mình, bên cạnh Tế Dương vương là Gia Luật Sở Tế đang ngồi chễm chệ, ánh mắt hần dán lên người Phó Cẩm Họa, sáng trong mà bá đạo, cười lớn nói: “Triều Thương Ly quả là nơi nhân kiệt địa linh, hậu cung bao nhiêu mỹ nữ, có điều vị Họa phi này sao trông giống tù binh trong quân doanh của trẫm vậy?”

Mọi người ồn ào bàn tán, Chung Ngân Hoàng sầm mặt, còn Tế Dương vương lườm Gia Luật Sở Tế, khẽ quát: “Gia Luật hân vương nói năng cho cẩn thận, ở đây không được bừa bãi ngông cuồng như triều Nguyên Hy các người. Họa phi là tiên nữ từ trên chín tầng mây hạ phàm, sao có thể cho phép ngài khinh bạc?”

Gia Luật Sở Tế cũng không giận, vẫn cười nói: “Sur huynh dạy rất phải, sur đệ thật uống là đế vương, nói năng không biết che giấu gì cả, xin hoàng đế Thương Ly lượng thứ.”

Mọi người lại càng kinh hãi, triều Thương Ly có mấy người biết được, Gia Luật Sở Tế và Tế Dương vương Chung Hoa Ly là sư huynh đệ, đồng môn học nghệ suốt mười năm?

Đình yến rầm rả, rất nhiều lễ tiết mất thời gian, Phó Cẩm Họa ngồi hơn một canh giờ thì cảm thấy mệt mỏi, thừa cơ mọi người ngà ngà say bèn lên ra khỏi đại điện, định ra ngoài hít thở, chỉ để Vần Nhận ở lại, nếu Chung Ngân Hoàng hỏi đến, thì nói rằng mình về Mặc Họa đường thay quần áo.

Bất giác đi đến trước đình, dưới ánh trăng, một bóng hình mảnh khảnh, tựa dưới một gốc cây, tay phải cầm vò rượu, vẻ kì quái không sao nói hết.

Phó Cẩm Họa còn chưa lại gần, đã thấy người đó đột nhiên tiến lên, gọi một tiếng: “Tứ cô nương...”

Hóa ra là Chân Phiến, Phó Cẩm Họa nhìn kỹ, Chân Phiến quả thực đã mất đi cánh tay trái, thấy Chân Phiến cố tình cúi đầu tránh sự hỏi thăm của nàng, Phó Cẩm Họa liền dồn nén những nghi vấn đã ra đến miệng vào trong lòng.

Phó Cẩm Họa cười, nhất thời không biết nên nói gì mới phải, đang định quay người bỏ đi, bỗng nhiên nghe thấy Chân Phiến nói: “Tứ cô nương, cô có biết hôm đó, Tế Dương vương làm thế nào mà đưa được cô ra khỏi Ngu phủ không?”

Phó Cẩm Họa sững người, đây quả thực là câu đố mà nàng muốn biết lời giải nhất, bèn quay người lại, nói: “Người nói đi.”

“Sau này Chân Phiến mới biết, hôm đó công tử đã bỏ thuốc vào cháo, tuy huynh ấy muốn mượn cơ đó giữ cô lại bên mình, nhưng rốt cuộc vẫn không nỡ làm tổn thương cô. Thứ thuốc đó tên là Ly Tình Tán, chỉ có dùng máu mới có thể phát tán được tính, cũng phải là máu của người hạ độc mới có thể làm thuốc giải, công tử vì chuyện này tự làm mình bị thương đến hai lần, sao có thể là địch thủ của Tế Dương vương?”

Thì ra là thế, tảng đá trong lòng Phó Cẩm Họa cuối cùng cũng có thể gỡ bỏ, không nói hết cảm giác trong lòng, nàng hồ hững đáp một tiếng “Cảm ơn”, rồi nhanh chóng bỏ đi.

Đến khi quay lại Càn Nguyên điện, không ngờ lại gặp phải Gia Luật Sở Tế, Phó Cẩm Họa chau mày, muốn tránh cũng không tránh vào đâu được, chỉ đành tiến lên, Gia Luật Sở Tế ngăn nàng lại, nói: “Ngày ấy nếu nàng chịu ở lại Nguyên Hy thì hôm nay nàng đã là hoàng hậu ở dưới một người mà trên muôn vạn người rồi, tội gì chỉ là một phi tần nhỏ nhoi?”

“Chuyện này không cần ngài phải quan tâm, Gia Luật hân vương.”

Chưa đợi Phó Cẩm Họa lên tiếng, Thanh Thủ đã đứng một bên khẽ quát, bọn họ từng giao đấu trong đại doanh triều Nguyên Hy, Thanh Thủ gặp hấn, sao có thể không nóng mặt giận dữ?

Nói đoạn, Thanh Thủ liền đứng chặn trước mặt Phó Cẩm Họa, Gia Luật Sở Tế cũng không so đo với Thanh Thủ, hỏi ngược lại: “Chẳng lẽ nàng không muốn biết, cái gọi là Vạn Tự Thư Cầm Long lệnh, rốt cuộc là thứ gì sao?”

Phó Cẩm Họa sinh lòng hiếu kỳ, quay người, nhưng lại khẽ cười nói: “Ta không muốn biết, cũng không cần phải biết. Thương Ly và Nguyên Hy chinh chiến bao năm, đôi bên cùng thương tổn, giờ là lúc cần phải nghỉ ngơi dưỡng sức. Chỉ cần bách tính được yên ổn, thiên hạ hưng thịnh lâu dài, Cầm Long lệnh có gì là quan trọng?”

Gia Luật Sở Tế sững người, ngẫm suy nghĩ câu nói của nàng, hấn biết, rốt cuộc thì hấn vẫn đã xem thường nữ nhân này.

Về đến đình yến, thấy Tế Dương vương và Phó Tắc Kỳ đều đã không còn ở đó nữa, nghe Văn Nhạn nói, vì Phó Tắc Kỳ không được khỏe nên Tế Dương vương đã dẫn nàng ta về phủ trước.

Hôm sau, Gia Luật Sở Tế quyết định quay về Nguyên Hy, trước khi đi còn nói với ý vị sâu xa: “Chuyện này trầm đến đây, coi như không uống.”

Đêm hôm đó, hậu cung xảy ra chuyện kỳ bí, trong cung của Trinh phi có bóng dáng đàn ông, còn bị Chung Ngân Hoàng tận mắt trông thấy. Chung Ngân Hoàng cả giận, lập tức đẩy Trinh phi vào lãnh cung, Trinh phi cuối cùng cũng khóc thành tiếng, gào thét kêu oan nhưng Chung Ngân Hoàng chỉ phẩy tay áo bỏ đi.

Đức phi và Vạn phi sai người đến lục soát Vinh Huyền cung, phát hiện ra tín vật qua lại giữ Trinh phi và Nghiêm Thanh Phong, Chung Ngân Hoàng càng giận dữ, ra lệnh cho Ngu Tấn Thanh phụ trách chuyện này, thâu đêm lục soát Nghiêm phủ còn tìm được thư từ của Trinh phi trong thư phòng của Nghiêm Thanh Phong, hơn nữa còn tìm ra chứng cứ Nghiêm Thanh Phong kết bè phái mưu lợi riêng.

Khí thế như sấm sét, chỉ trong vòng ba ngày, Ngu Tấn Thanh đã lục soát phủ đệ của hơn chục quan viên. Trong nháy mắt, triều đình trên dưới ai nấy lo lắng không yên, chỉ e chuyện của nhà họ Nghiêm liên lụy đến mình.

Gần đây phía tây nam triều Thương Ly vỡ đê, liên tiếp xảy ra lũ lụt, bách tính thương vong vô số, ruộng cày mất trắng, nhà cửa tan hoang. Chung Ngân Hoàng sai Tế Dương vương đi vỗ về nạn dân. Bất ngờ là, uy vọng của Tế Dương vương ở trong dân ngày một cao, dân vượt qua cả uy thế của Chung Ngân Hoàng.

Chung Ngân Hoàng không tỏ vẻ hỷ nộ, tuy bận rộn việc triều chính nhưng cứ cách vài ngày vẫn đến Mặc Họa đường. Có điều lần này có phần khác lạ, Chung Ngân Hoàng đã mấy ngày không đến, Phó Cẩm Họa trong lòng bất an, cứ cảm thấy sẽ xảy ra chuyện gì đó ngoài ý muốn, quả nhiên, ngày ấy cuối cùng cũng đến.

Vụ án Nghiêm Thanh Phong đã dây dưa đến cả nhà họ Phó, Ngu Tấn Thanh cảm thủ dụ của Chung Ngân Hoàng đến lục soát nhà họ Phó, tìm thấy trong thư phòng của Phó Thần Đồ những thứ không thể tưởng tượng được, là thư từ giữa Phó Thần Đồ và Tế Dương vương, trong thư lời lẽ ngắn gọn, khó mà nhìn ra rốt cuộc đang thương nghị chuyện gì.

Vốn sẵn lo sợ bóng gió, Phó Thần Đồ sao có thể bình tĩnh sống qua ngày? Ông ta hoảng hốt, lập tức muốn đến phủ Tế Dương vương, bị Ngu Tấn Thanh sai người bắt quả tang.

Chung Ngân Hoàng lại sai Ngu Tấn Thanh lục soát nhà họ Phó, lần này lại tìm được hình nộm trong phòng Phó phu nhân, dưới đệm có giấu hai hình người nhỏ, bên trên khắc sinh thần bát tự của hoàng đế và hoàng hậu, kim châm dày đặc bên trên, trông mà rợn tóc gáy.

Phó Thần Đồ tội danh đã định, vẫn không biết hối cải, còn ở trong nhà lao gào thét rằng bốn cô con gái nhà họ Phó đều kết thân quyền thế, không giống như những gia đình tầm thường.

Chung Ngân Hoàng hận nhất là kết bè kết đảng, hậu cung can thiệp chính sự, họ hàng của người trong hậu cung chuyên quyền, trong lúc Phó Cẩm Họa còn chưa biết đã đem chém cả nhà họ Phó, đến lúc Phó Cẩm Họa biết tin liền lập tức ngắt đi.

Phó Cẩm Họa chán chường mọi thứ, suốt mấy ngày không thiết gì ăn uống, nhớ đến Phó Nhan Thư vẫn chưa đi lấy chồng đã gặp nạn thì đau đớn vô cùng, ai ngờ Vãn Nhạn nói với nàng: “Vì bảo toàn tính mạng cho tam tiểu thư, Khánh Tuyên vương nguyên tử bỏ phong hiệu thân vương, cưới tam tiểu thư về, tuy chỉ làm thiếp, nhưng vẫn được sủng ái.”

Phó Cẩm Họa nghe vậy mới hơi yên lòng, cười khổ mà nói: “Phó Nhan Thư, sau cùng thì mệnh của tỷ cũng vẫn còn tốt, có một người đàn ông nguyện vì tỷ mà từ bỏ quyền thế, chỉ thật lòng với tỷ mà thôi.”

Vụ án kết thúc, Tể Dương vương ra vào trong triều càng tỏ vẻ hất hàm ngang ngược, các quan viên cùng chí hướng với chàng ngày một nhiều, dần dần trở thành một nhà với Tể Dương vương.

Chung Ngân Hoàng âm thầm phẫn nộ nhưng ngoài mặt không tỏ vẻ gì là đang có định độ sức cùng Tể Dương vương. Lúc này, Thạch tể tướng ra sức phò trợ Chung Ngân Hoàng, Chung Ngân Hoàng càng thêm vài phần sủng ái Thạch Vận Tú, ban thưởng không ngớt cho Hồng Huân cung.

Mộ Dung San giờ đã như ngọn đèn cạn dầu, Tắc Hỷ nửa đêm lên đến Mặc Họa đường, nói cho Phó Cẩm Họa biết chuyện này, một lần nữa cầu xin Phó Cẩm Họa nhất định phải đối xử tốt với Chung Đình Sóc sau khi Mộ Dung San chết. Phó Cẩm Họa sau khi nhà họ Phó bị chém toàn gia, đã mất hết ý chí, Chung Ngân Hoàng cũng đã nhiều ngày không đến Mặc Họa đường, Thanh Thủ ngày đêm ra vào giữa trong và ngoài cung, rất ít nói chuyện với nàng nên nàng gần như cũng đã đoạn tuyệt tin tức với thế giới bên ngoài.

Có điều, nàng hiểu rõ, ngôi vị hoàng hậu sẽ không thuộc về nàng.

Quả nhiên, sau khi Mộ Dung San chết, Chung Ngân Hoàng phong Thạch Vận Tú làm hoàng hậu, đồng thời lại thăng Đức phi và Phó Cẩm Họa làm quý phi.

Ngu Hồng Ngạc từ sau khi mất con vẫn luôn rầu rĩ không vui, lâu dần thành bệnh, không ngờ bệnh nhập cao hoang, Ngu Tấn Thanh dần dần hay ra vào trong Kinh Hồng điện.

Có một hôm, Ngu Hồng Ngạc sai cung nữ mời Phó Cẩm Họa qua nói chuyện, khi nàng đến Kinh Hồng điện thì gặp Ngu Tấn Thanh đang định rời đi, thấy nàng đến liền có phần kinh ngạc, nói: “Nàng gầy đi nhiều quá...”

“Nhà họ Phó chịu hàm oan bị chém toàn gia, ta sao có thể sống thanh thản được? Không thể cùng họ ngủ yên dưới đất đã là bất hiếu, ngoài còn hi vọng ta đêm ngày ca hát hay sao?” Phó Cẩm Họa mĩa mai.

“Tiểu Tứ, nàng đang nghi ngờ ta sao?”

“Không phải ngài thì là ai? Nếu không phải có người hãm hại, mẹ ta sao có thể làm ra hình nhân thế mạng? Chuyện đó có lợi gì cho bà ấy?” Phó Cẩm Họa hỏi như dõn ép.

Ngu Tấn Thanh khẽ thở dài, nói: “Rồi nàng sẽ hiểu, mọi thứ không đơn giản như nàng nghĩ đâu...” Nói đoạn, chàng không dám nghe Phó Cẩm Họa nói tiếp nữa, lập tức bỏ đi.

Phó Cẩm Họa giận dữ vô cùng, nắm chặt hai tay, mặc cho móng tay đâm sâu vào lòng bàn tay, máu ứa ra cũng không cảm thấy đau đớn.

Vào đến Kinh Hồng điện, Ngu Hồng Ngạc đang nằm nghiêng trên giường, ánh mắt thần thờ, trong mắt tối tăm, trông thấy Phó Cẩm Họa cũng không nói gì. Phó Cẩm Họa cảm thấy kì lạ, nhìn kỹ lại mới biết Ngu Hồng Ngạc đã không trông thấy gì nữa, không khỏi cảm thấy kinh hãi.

“Cô đến rồi đó ư?”

“Tôi đây.” Phó Cẩm Họa đáp.

Trên mặt Ngu Hồng Ngạc nở nụ cười, Phó Cẩm Họa chỉ cảm thấy kì quái, thấy cô ta giơ tay mò mẫm bụng chén trà trên chiếc bàn trước mặt, chậm rãi uống không chừa một giọt, kể đó lại vút chén trà xuống đất, mặc cho mảnh vỡ tứ tung, khiến mu bàn tay cũng bị rạch ra vài vết xước.

“Cô uống cái gì vậy?”

“Rượu độc.”

Khi đó Phó Cẩm Họa cũng đã nghĩ là như vậy, nhưng vẫn có phần không thể nào tin nổi, lắm bầm nói: “Vì sao?”

“Vì muốn hãm hại cô, để cô không ra khỏi Kinh Hồng điện này được nữa bước.” Ngu Hồng Ngạc vừa nói vừa cười lớn, thanh âm thê lương, giống hệt như tiếng khóc đau đớn vì mất con vào ngày mưa bão đó.

“Cần gì phải khổ như vậy? Tiếp tục sống chẳng phải rất tốt sao? Cho dù chỉ như một xác chết biết đi, cũng phải sống tiếp...” Phó Cẩm Họa ngồi bên cạnh Ngu Hồng Ngạc, hờ hững nói.

“Tôi nhớ con tôi...” Ngu Hồng Ngạc khẽ ho vài tiếng, khóe môi ứa máu, thanh âm gần như khản đặc.

“Nó vẫn còn sống, ở trong Thanh Âm am, nếu cô sống tiếp, rồi sẽ có ngày gặp lại nó.”

Ngu Hồng Ngạc bỗng nhiên nghe được tin con mình vẫn còn sống trên đời, xúc động vô cùng, nói: “Tôi tận mắt trông thấy con mình bị kẻ khác bắt đi, chỉ hận tôi không dám kêu lên, vì muốn bảo toàn tính mạng cho con. Nếu khi đó tôi kêu lên, hoặc sau đó để hoàng thượng đi điều tra, chỉ e kẻ đó lo sợ tình bại lộ, sẽ lại giết chết con tôi. Tôi không dám mạo hiểm, nên chỉ có thể coi như con mình đã chết, giờ nghe cô nói, đứa trẻ vẫn còn sống, tôi rất yên lòng. Chỉ cần nó còn sống, dù tôi chết cũng có sao?” Ngu Hồng Ngạc nôn ra một ngụm máu, thân hình không giữ vững được nữa, dựa vào cột trong đại điện, mềm nhũn lăn xuống ngã vật ra.

Phó Cẩm Họa lại gần, cởi áo ngoài trên người, che lên mặt cô ta, quay người ra khỏi Kinh Hồng điện, tòa cung điện xưa nay nàng chưa từng đặt chân tới, nhưng vừa vào trong liền trông thấy cái chết của Ngu Hồng Ngạc.

Ngu Hồng Ngạc đã chết, khi Phó Cẩm Họa ra khỏi cung, vừa hay Chung Ngân Hoàng đến, người ra lệnh hậu táng cho Ngu Hồng Ngạc, nhưng không trút giận lên đầu Phó Cẩm Họa. Đây là lần đầu tiên Phó Cẩm Họa gặp Chung Ngân Hoàng trong hơn mười ngày nay, nàng hơi nheo mắt, mỉm cười nhìn người đàn ông tay nắm trọng quyền ấy.

Chung Ngân Hoàng tiến lên ôm lấy vai nàng, khẽ hôn lên trán nàng, nói: “Về Mặc Họa đường đi, sau này không có chuyện gì thì đừng đi lại lung tung.”

Phó Cẩm Họa bỗng nhiên ngẩng đầu, có phần mất hết vẻ điềm tĩnh vốn có, nói: “Vậy vì sao hoàng thượng không ban cho thiếp được chết luôn?”

Ánh mắt Chung Ngân Hoàng lạnh lùng đến cực điểm, trầm giọng nói: “Nếu nàng kiên quyết muốn vậy, còn sợ ngày đó đến chậm hay sao?”

Phó Cẩm Họa sững người, bật cười, cười đến mức không kiềm chế được mà rơi nước mắt, quay người đi về Mặc Họa đường. Bên cạnh, Ngu Tấn Thanh như làn gió lướt vào Kinh Hồng điện, hét lớn một tiếng, đau đớn thế lương.

Về đến Mặc Họa đường, Thanh Thủ đã đợi trong phòng ngủ, thấy Phó Cẩm Họa lạc lõng quay về, có phần ngạc nhiên, chỉ nghe nàng lầm bầm: “Thế này là thế nào? Vì sao người thì chết, người thì xuất gia...”

“Đó chính là mệnh số.”

“Bao giờ ngài ấy ra tay?”

Thanh Thủ hơi sững người, do dự đáp: “Giờ ngộ ngày mai, vương gia sẽ phá cửa cung... Làm sao cô biết?”

“Cửa cung đóng chặt, bất kì ai cũng không được ra vào, Ngu Tấn Thanh ở lại trong cung, các cung tăng cường thị vệ canh giữ, có cung điện còn phát cả đao kiếm cho thái giám. Mặc Họa đường tuy vẫn như thường, nhưng đường ra vào bốn bên đều được trọng binh trấn giữ. Nếu không phải có họa diệt vong, hoàng thượng sao có thể hành động như vậy?”

Thanh Thủ thay một bộ quần áo bó, bên ngoài vẫn mặc quần áo của cung nữ, nói: “Thanh Thủ không quan tâm đến thứ gì khác, vương gia chỉ giao cho Thanh Thủ một nhiệm vụ, chính là bảo vệ an toàn cho cô, không được để xảy ra sơ sót gì với cô.”

Phó Cẩm Họa cười khổ, nằm nghiêng trên giường, hồi lâu vẫn không thể thấy nhẹ nhõm, Ván Nhạn thấp thòm không yên đứng hầu bên cạnh, nhất thời vẫn không biết sắp sửa xảy ra chuyện gì.

Đêm khuya, Chung Ngân Hoàng đột nhiên vào Mặc Họa đường, Phó Cẩm Họa chỉ khoác một chiếc áo ngoài đứng chân đất trên nền đá xanh, nhìn thẳng vào Chung Ngân Hoàng.

Trong tay Chung Ngân Hoàng còn cầm hai chiếc bình sứ, một chiếc màu đỏ, một chiếc màu xanh, người đỡ Phó Cẩm Họa lên giường ngồi xuống, lại cúi xuống lấy giày ra đi cho nàng, đến khi ngón tay ấm áp chạm vào bàn chân lạnh như băng của Phó Cẩm Họa thì bất giác hơi rụt lại.

“Nàng có biết vì sao phụ thân nàng lại có dính líu đến vụ án của Nghiêm Thanh Phong không? Cho dù có dính líu, dựa vào ân sủng của nàng và Cẩm phi, trẫm có xá miễn cho phụ thân nàng cũng chẳng có gì quá đáng, nhưng vì sao trẫm vẫn hạ chỉ chém cả nhà họ Phó?”

“Bốn người con gái nhà họ Phó, Cẩm Họa vào cung, Kỳ theo Tể Dương vương, Thư làm lễ cho Khánh Tuyên vương. Nhn bề ngoài, Khánh Tuyên vương là vì tam tử mà từ bỏ phong hiệu thân vương, nhưng thực ra ngài ấy thông minh nên mới chọn cách giữ mình, tạm thời tránh con sóng gió, nếu cục thế vẫn bình ổn, hoàng thượng đương nhiên sẽ lại phong ngài ấy làm vương, nếu bên kia đắc thế, tân đế vì muốn lôi kéo lòng người, cũng chắc chắn sẽ phong vương cho ngài ấy, cho nên, bước đi của ngài ấy thật là cao minh. Còn nhà họ Phó thì khác, bất luận thế nào cũng bị vướng vào bên trong, không thể thoát thân ra được, bất luận bên nào đắc thế, bất luận bên nào thất thế, nhà họ Phó vẫn được hưởng ân sủng. Một gia tộc như thế, ai trông vào mà chẳng gai mắt? Tể Dương vương không muốn trông thấy điều đó, bèn vu oan cho nhà họ Phó, hoàng thượng không muốn trông thấy điều đó, bèn chém cả nhà họ Phó.”

“Họa nhi, nàng quả thực thông minh! Trẫm vốn muốn sủng ái nàng, nhưng suy đi nghĩ lại, trẫm không thể thua được. Họa nhi, đừng trách trẫm nhẫn tâm, trẫm cũng từng cho nàng cơ hội, là tự nàng không muốn đón nhận mà thôi. Trẫm và Hoa Ly, nàng chỉ có thể chọn một, nếu nàng chọn trẫm, trẫm sẽ không truy cứu chuyện cũ, vẫn sẽ sủng ái nàng như trước. Còn nếu nàng cố chấp một lòng nhớ nhung hắn, vậy thì trẫm nhất định sẽ không hạ thủ lưu tình.”

“Thiếp chọn ngài ấy.”

Phó Cẩm Họa nhắm mắt, than thầm, đây chính là số phận của nàng, không thể trách ai, có trách thì chỉ trách nàng như thể phát điên, chỉ yêu chàng, nhớ chàng, cam tâm tình nguyện vì chàng làm bất cứ chuyện gì. Khi đoán ra chàng hãm hại nhà họ Phó, trong lòng nàng căm hận, nhưng lại tình nguyện ôm hận sống tiếp, yêu đến tận cùng, cho dù có hận cũng không nở buông xuôi.

Chung Ngân Hoàng đưa chiếc bình xanh trong tay cho Phó Cẩm Họa, Phó Cẩm Họa thở dài một hơi, nói: “Hoàng thượng, nếu ngài ấy thua, xin hãy tha cho ngài ấy một con đường sống. Người như ngài ấy, nếu một đòn không trúng, tuyệt đối sẽ không có lần thứ hai đâu.”

Chung Ngân Hoàng chau mày, hỏi lại có phần thương cảm: “Nàng không lo trầm phải chết oan sao?”

Phó Cẩm Họa cười khò: “Nếu hoàng thượng không nắm chắc cả mười phần, thì cũng biết Phó Cẩm Họa thiếp chính là quân cờ chế ngự Tế Dương vương tốt nhất, hoàng thượng đã muốn ban cái chết cho thiếp, tức là không cần đem thiếp ra uy hiếp ngài ấy nữa rồi.”

Chung Ngân Hoàng im lặng không nói gì.

“Trước khi chết, Cẩm Họa khẩn cầu hoàng thượng bằng lòng với thiếp một chuyện. Cung nữ Vân Nhạn, Thanh Thủ bên cạnh Cẩm Họa đều vô tội, xin hoàng thượng đuổi họ ra khỏi cung, đừng để bọn họ phải uống mạng trong cuộc chiến.” Nói đoạn, Phó Cẩm Họa uống một hơi cạn rượu độc trong chiếc bình xanh.

“Trẫm hứa với nàng là được!”

Phó Cẩm Họa quay lưng lại, nghe tiếng bước chân Chung Ngân Hoàng mỗi lúc một xa, không khỏi than thầm, đời này kết thúc, không ngờ kết cục lại thế lương như vậy, nhưng ngày trước trong khoảnh khắc vào cung, chẳng phải nàng đã sớm dự liệu sẽ có kết cục như thế hay sao?

Phó Cẩm Họa hoa mày chóng mặt, gắng chút hơi sức cuối cùng thay một bộ váy trắng, lẳng lẽ nằm trên giường, từ từ nhắm mắt lại, trước mắt dường như còn vang lên tiếng hét của Vân Nhạn, “Tiểu thư, tiểu thư, Vân Nhạn không ra khỏi cung, Vân Nhạn muốn ở bên cạnh cô...”

Thân vệ của Tế Dương vương đánh một đòn sấm sét công phá cửa cung, chém giết tràn lan, thị vệ trong hậu cung anh dũng phản kháng nhưng không chống lại được sự giết chóc không ngừng của quân phản loạn, dần dần mặt đất đầy máu tanh, thi thể ngổn ngang, tiếng phi tần khóc lóc, tiếng cung nhân gào thét sợ hãi vang lên không dứt.

Phó Cẩm Họa một thân áo trắng đứng trên tường cung, nhìn từ xa khắp trong ngoài hậu cung, từ sau khi tỉnh lại vì tiếng chém giết, nàng liền hiểu rằng chiếc bình xanh mà Chung Ngân Hoàng đưa cho mình chỉ là thuốc mê, không phải thuốc độc. Khi nàng đi từ trong Mặc Họa đường ra ngoài, các thị vệ canh giữ xung quanh Mặc Họa đường không hề ngăn cản nàng.

Tế Dương vương cười tuấn mã hiên ngang xông tới, nhảy từ trên ngựa xuống, vẫy tay với Phó Cẩm Họa, nói: “Họa nhi, xuống đây, đến bên cạnh ta.”

Phó Cẩm Họa khẽ cười, chỉ ra phía xa, nói: “Đứng đây ngắm phong cảnh đẹp lắm, hay là ngài cũng lên đây đi.”

Tế Dương vương theo cầu thang, từng bước trèo lên tường cung, lại gần Phó Cẩm Họa, nắm tay nàng, bàn tay vẫn lạnh giá thấu xương, thuận theo hướng tay nàng chỉ, bên kia ánh lửa xung thiên, khói mù mịt đến chín tầng mây.

Phó Cẩm Họa lạnh lùng nói: “Đó là Lê Trang uyển.”

Tế Dương vương có phần ngạc nhiên, từ xa như vậy, dựa vào công lực của mình chàng cũng không thể phân biệt được nơi bốc cháy là tòa cung điện nào, Phó Cẩm Họa dựa vào đâu mà đoán chắc đó là Lê Trang uyển?

“Bởi vì ngọn lửa đó là do thiếp phóng...” Phó Cẩm Họa cười lẳng lẽ, ánh mắt sáng trong, tựa như cánh hoa lê thoảng bay trong gió.

Tế Dương vương nắm tay nàng, nói: “Đi thôi, đến Càn Nguyên điện, ta muốn để nàng trông thấy ta nắm lấy giang sơn.”

Phó Cẩm Họa đưa tay vòng qua cổ Tế Dương vương, khẽ nói: “Ôm thiếp đi, Hoa Ly...”

Thân hình Tế Dương vương sững lại, bàn tay ôm mạnh lấy eo Phó Cẩm Họa, chau mày, hỏi như không dám tin: “Vì sao? Vì sao lại làm như vậy?”

Phó Cẩm Họa lùi ra sau nửa bước, buông thanh trường kiếm thò ra nơi tay áo, thanh kiếm đã đâm thẳng vào tim Tế Dương vương, máu tươi ứa ra, thấm ướt cả tà áo.

Sau lưng, Chung Ngân Hoàng và Ngụ Tấn Thanh lần lượt xuất hiện, đứng từ xa nhìn về phía bên này.

Thân hình Tế Dương vương mềm nhũn quỵ xuống đất, nhưng ánh mắt vẫn nhìn Phó Cẩm Họa, tựa như hiểu rõ đó là số phận của mình, khẽ cười cay đắng, Phó Cẩm Họa đau đớn vô cùng, tiến lên ôm lấy chàng, để chàng tựa vào trong lòng mình.

“Có hai chữ, gọi là ‘hồi hận’.” Tế Dương vương phun ra một ngụm máu, cười nói: “Nàng xem, rốt cuộc ta lại chết bởi tay nàng”

Về giả dối và hòa nhĩ sau cùng đã choán hết những kháng cự thầm lặng, nếu muốn có được thiên hạ, sao có thể coi thường sinh mạng như thế?

Tế Dương vương nhìn vào đôi mắt trong veo của Phó Cẩm Họa, nghĩ thầm: Đánh mất giang sơn thì đã sao, đâu sánh được với dầu chu sa trên trán nàng, bàn tay vuốt lên má Phó Cẩm Họa rơi xuống giữa chừng, chàng lẳng lẽ nhắm mắt.

Phó Cẩm Họa dùng tay cẩn thận lau máu tươi trên khóe miệng Tế Dương vương, nhìn Chung Ngân Hoàng cười khò sò: “Cuối cùng người đã thắng.”

“Trẫm thích một người con gái có tính cách riêng của mình. Trẫm sẽ không ép nàng phải làm gì, con đường này trước sau là do nàng tự chọn.” Chung Ngần Hoàng chấp tay đứng đó, trong giọng nói mang theo vài phần tiếc nuối thể lương.

Ngu Tấn Thanh chậm rãi đi tới, định lại gần, Phó Cẩm Họa lắc đầu tuyệt vọng, kiên định nói: “Đừng lại đây, vô ích thôi, ta đã giết ngài ấy rồi, lẽ nào còn một mình sống tiếp?”

“Thiếp tuy chưa từng thực sự ở bên chàng, nhưng thiếp đã đem cả tính mạng ra để yêu chàng, Hoa Ly, đợi thiếp...” Phó Cẩm Họa giờ tay ấn mạnh vào lưỡi dao trước ngực Tế Dương vương, mũi dao xuyên qua sau lưng Tế Dương vương đâm vào tim Phó Cẩm Họa, tư thế thân mật, tựa như đang giải bày tình ý.

Một khúc sát phá hào tình, khuynh quốc khuynh thành. Khi tiệc đã tàn canh, dây đàn không thành tiếng, hậu cung ngồi đỏ má xanh, rèm gấm uyển chuyển, thử hỏi cô gái nhà ai chịu rũ bỏ tấm áo của ái tình, một giọng nhu tình, sao sánh được với hùng tâm bá nghiệp đế vương?

Gấm vóc hoàng cung, trông có vẻ uyển chuyển như tranh, nhưng lại ẩn giấu biết bao xương máu, lóm chớm vỡ nát. Năm xưa lạc bước vào ngôi nhà trúc sau Thanh Âm am mà gặp gỡ, ai ngờ những con sóng ngầm của quyền thế, giết chóc và hùng tâm trợn lặn đã làm điên đảo một cuộc tình vốn định sẵn sẽ đi vào ngõ cụt.

HỒI KẾT

Chàng múa kiếm, nàng ủ rượu, chàng đánh đàn, nàng hát ca, trọn đời đánh cờ, chỉ mong có được một thế cờ hoàn hảo như thế.

Gió ẩm hiền hòa, say đắm lòng người, trong đình viện của Phá Hiếu sơn trang, phía bên trái khóm hoa có một chiếc đu, một người con gái mặc váy màu xanh nhạt tựa vào dây thừng, khẽ đung đưa, trên môi khẽ hát một bài ca dao, trong lòng ôm một đứa trẻ đang ngủ say.

Ở một góc khác trong đình viện, trên bàn ghế bằng đá, một nam tử cao lớn khôi ngô đang đọc quyển kinh, chợt lên tiếng hỏi: “Họa nhi, nàng nói Gia Luật Sở Tế lấy được Cẩm Long lệnh rồi, rốt cuộc có thể tìm được thứ kì trân dị bảo mà hắn muốn không?”

Người con gái trên chiếc đu ngẩng đầu, mái tóc đen nhánh búi lên, để lộ dung nhan tuyệt thế, chính là Phó Cẩm Họa, còn nam tử ngồi bên bàn đá, chính là Tế Dương vương Chung Hoa Ly.

Phó Cẩm Họa thấy đứa trẻ trong lòng động đậy, khẽ chau mày nhìn Tế Dương vương, dường như trách chàng nói to quá làm ồn đến đứa trẻ, liền giao nó cho Vãn Nhạn đứng bên cạnh, chậm rãi đi về phía bàn đá, hờn dỗi trách móc: “Cẩm Long lệnh vốn là di thư thượng cổ, để sư từng dặn đi dặn lại, luyện tập nó, là để lĩnh ngộ khí mạch vô biên ở bên trong, thế mà chàng không nhìn rõ thế tục, lại hỏi kì trân dị bảo gì là sao?”

Tế Dương vương cười lớn, thấy vẻ yêu kiều hờn dỗi của Phó Cẩm Họa, trong lòng lại dâng lên cảm giác yêu thương vô hạn, giờ tay ôm lấy nàng đặt lên đùi, nói: “Ngày trước, nàng từng nói, sẽ không hối hận theo ta đến Phá Hiếu sơn trang, sao gần đây cứ hay nổi nóng thế?”

Phó Cẩm Họa hơi ngần ngại, nàng cũng không biết gần đây bị làm sao, lúc nào cũng dễ dàng không kiềm chế được mà hay giận dỗi vô cớ.

Tế Dương vương thấy bộ dạng chau mày phiền não của nàng, cảm thấy buồn cười, vui đầu vào trước ngực nàng, khẽ nói: “Họa nhi, trước ngực ta còn đau lắm.”

Phó Cẩm Họa vội ngồi dậy, dùng tay gỡ vạt áo chàng, lo lắng nói: “Còn đau không? Để thiếp xem nào...”

Tế Dương vương thấy nàng vội vàng lo lắng như thế thì thấy không nỡ tiếp tục trêu nàng, liền giữ tay nàng lại, đưa lên môi khẽ hôn, giọng nói chứa chan tình cảm: “Không đau nữa, có nàng ở bên cạnh là không đau nữa. Có điều, hôm đó nàng nhẫn tâm đâm nhát kiếm ấy, không sợ giết chết ta ngay tại chỗ, sẽ không còn cách gì cứu vãn hay sao?”

Phó Cẩm Họa nhớ lại lúc đó, trường cung biến một năm trước trong triều Thương Ly, nàng dùng kiếm đâm xuyên qua ngực Tế Dương vương, nếu không phải Ngu Tấn Thanh từng dạy nàng làm thế nào đâm lệch vài tấc xuyên qua ngực người khác, Tế Dương vương đã chết ngay tại chỗ rồi.

Phó Cẩm Họa không khỏi lo sợ, run giọng nói: “Hoa Ly, thiếp vẫn chỉ có một câu nói thôi, chàng chết rồi, thiếp sao có thể một mình sống tiếp? Thiếp sẽ làm bạn cùng chàng nơi địa phủ...”

Tế Dương vương ôm nàng vào lòng, dựa đầu vào mái tóc nàng khẽ vuốt ve, muôn vạn hào tình đều hóa thành tiếng thờ dài khe khẽ, chính là thứ nhu tình này đã khiến chàng cam tâm tình nguyện chết trong lòng nàng, từ bỏ quyết tâm đuổi hươu giành giang sơn, chiếm đoạt thiên hạ.

Từ nay bạn cùng mây nước, chỉ ở trong Phá Hiếu sơn trang.

“Năm tháng trước, Tấn Thanh sai người đưa thư đến, nói là muốn đến Phá Hiếu sơn trang uống rượu mừng Thanh nhi tròn một tuổi, chắc là ngày mai ngày kia sẽ đến nơi.”

Phó Cẩm Họa khẽ “ừ” một tiếng, không tỏ vẻ gì, hỏi: “Vậy Khánh Tuyên vương và tam tỷ của thiếp có đến không?”

“Tam tỷ của nàng vừa mới sinh cho Tầm Trạch một tiểu thế tử, Tầm Trạch hơi sức đâu mà đi uống rượu mừng của người khác? Đệ ấy còn đang ở trong vương phủ bận rộn chăm sóc cho tỷ tử của nàng và tiểu thế tử.”

Phó Cẩm Họa nghe Tế Dương vương nói thế thì mừng rỡ vô cùng, bốn tỷ muội nhà họ Phó, Tổ Cẩm xuất gia làm ni cô, Tắc Kỳ sau trường cung biến đã

qua đời, nàng ẩn náu trong Phá Hiếu sơn trang, chỉ riêng Phó Nhan Thư tự do sống giữa phồn hoa trần thế, nàng thành tâm vui mừng thay cho tỷ ấy.

Hai ngày sau, chính là ngày Chung Đình Thanh tròn một tuổi, khi Ngu Tấn Thanh đến nơi, đứng vào lúc Chung Đình Thanh đang chọn đồ vật đoán tương lai[8], chỉ thấy cậu bé ngồi giữa một đồng đồ đặc, bập bẹ nói, bàn tay bé nhỏ trắng trẻo mũm mĩm vớ hết thứ này thứ khác, bỗng nhiên tóm lấy một con dao nhỏ nghịch chơi, vỏ dao dát vàng nạm ngọc, trong khoảnh khắc khiến mọi người ai nấy thót tim.

Ngu Tấn Thanh tựa cửa, mình mặc áo trắng, vẫn anh tuấn xuất trần như thế, nói như có phần suy tư: “Dẫu sao thì nó cũng có huyết mạch đế vương, không cầm đao kiếm làm sao nắm giữ thiên hạ được?”

Chung Đình Thanh chính là đứa trẻ Ngu Hồng Ngạc sinh ra trong ngày mưa gió, được Thanh Thủ đưa đến Thanh Âm am, là cháu họ của Ngu Tấn Thanh. Khi Phó Cẩm Họa và Tế Dương vương rời khỏi Tuyên Thành, Phó Cẩm Họa nói cho Ngu Tấn Thanh biết tung tích của đứa trẻ, ai ngờ Ngu Tấn Thanh lại đưa nó ra khỏi Thanh Âm am, giao cho Phó Cẩm Họa và Tế Dương vương nuôi nấng.

Phó Cẩm Họa thấy thế, vội hỏi: “Huynh muốn đưa nó về cung ư? Giao cho Chung Ngân Hoàng ư?”

Ngu Tấn Thanh cười khỏ, lắc đầu nói: “Cho dù quay lại trong cung sống dưới thân phận hoàng tử thì cũng chỉ có tranh quyền đoạt vị, nó không có ai che chở, một mình làm sao sống nổi? Chẳng thà ta để cho nó làm một người bình thường, cả đời yên ổn, cho dù Hồng Ngạc dưới đất có linh cũng sẽ cảm thấy được an ủi.”

Tế Dương vương âu sầu, Phó Cẩm Họa thấy vậy liền hiểu ngay vì sao chàng ủ rũ, đang định tiến lên khuyên nhủ thì tự nhiên bỗng thấy hoa mắt chóng mặt rồi dựa vào một bên nón khan mấy tiếng, sắc mặt trắng nhợt.

Tế Dương vương lập tức lo lắng không yên, tiến lên ôm nàng, hỏi: “Họa nhi, nàng sao thế? Chỗ nào không khỏe?”

Ngu Tấn Thanh nhìn kỹ, trong lòng chua xót, nói với Tế Dương vương: “Thật không biết ngày trước cứu người là đúng hay sai nữa, người sợ ý quá, nàng ấy có tin mừng rồi mà cũng không biết.”

Tế Dương vương ngăn người, ánh mắt dò hỏi nhìn Phó Cẩm Họa, thấy Phó Cẩm Họa khẽ gạt đầu xấu hổ, lập tức cả mừng, nói: “Ông trời vẫn hậu đãi Chung Hoa Ly ta lắm...” Nói đoạn, lại khẽ nói bên tai Phó Cẩm Họa, “Hóa ra đạo này nàng hay nổi nóng là có lý do, ta bằng lòng chịu đựng lý do này.”

Ngu Tấn Thanh thấy hai người thân mật, thần sắc lạc lõng thần thờ không sao nói hết, ôm Chung Đình Thanh quay người ra khỏi phòng, ở lại trong Câu Tinh các, nơi hậu viện của Phá Hiếu sơn trang.

Phá Hiếu sơn trang là nơi Ngu Tấn Thanh xây dựng sau trường cung biến Thương Ly, tính ra được hoàn thành trong vòng hai tháng khi Tế Dương vương và Phó Cẩm Họa đường thượng.

Chàng biết Phó Cẩm Họa và Tế Dương vương cảm sát hài hòa, biết Chung Ngân Hoàng sẽ không truy cứu, nhưng không biết rằng, bản thân chàng lại cô đơn, đau lòng đến vậy...

Ngày Ngu Tấn Thanh ra đi, Phó Cẩm Họa đích thân tiễn chàng ra khỏi sơn trang, hai người lặng lẽ bước đi, hồi lâu, Ngu Tấn Thanh nói: “Ta phải đi rồi, lần sau không biết khi nào mới lại đến đây...”

“Hoàng thượng, người có khỏe không?” Phó Cẩm Họa cuối cùng cất tiếng hỏi.

Ngu Tấn Thanh nhìn về phía xa, trong ánh mắt mang theo vẻ xa cách và chế giễu, nói: “Vẫn nắm giữ hoàng quyền, vẫn sùng ái phi tần theo thế cuộc, sống những ngày tháng không hề hạnh phúc, nhưng đó là sứ mệnh của Chung Ngân Hoàng. Ngồi vị đế vương xưa nay không dành cho kẻ thích ngang ngược làm càn, có điều phải đặt cược bằng cách đối xử với mình tàn nhẫn hơn, thắng thì sẽ lưu truyền hậu thế, thua thì sẽ điên đảo giang sơn.”

Cho nên đế vương, chính là người phải đứng thẳng ngay trong lúc mệt mỏi nhất, tay nắm giữ trăng sao, chân giẫm lên sông núi, dưới gầm trời duy ngã độc tôn.

“Ta chỉ e một ngày, người sẽ tìm đến đây... Ta và Hoa Ly được yên ổn như ngày hôm nay không phải dễ, quả thực không muốn mất đi.” Phó Cẩm Họa nói nhỏ dần.

Ngu Tấn Thanh khẽ thờ dài, đưa cho Phó Cẩm Họa một cuộn vải gấm, chỉ thấy bên trên viết mấy chữ lớn như nước chảy mây trôi, “Lê Trang uyển đã mất, rượu hoa lê vẫn còn.”

Phó Cẩm Họa lập tức đỏ mặt, cười thê lương, hôm đó tự nàng phóng hỏa thiêu trụ Lê Trang uyển chính là muốn cùng Chung Ngân Hoàng trên trời dưới đất không còn dây dưa gì nữa, nhưng rượu nhạt hoa lê dưới gốc cây lê trong hậu viện vẫn còn lưu giữ vẹn nguyên.

Ngu Tấn Thanh quay người bỏ đi, nghe thấy Phó Cẩm Họa ở sau lưng, chân thành nói: “Tấn Thanh, cảm ơn huynh.”

Ngu Tấn Thanh hơi dừng lại, không nói gì, đặt cây sáo ngọc trong tay lên miệng, tiếng sáo trong trẻo, tựa như đã vượt ra khỏi trời đất từ lâu, mơ hồ xa xăm, lại tiêu sái tự do...

Bóng hình Ngu Tấn Thanh đi mỗi lúc một xa, cho đến khi hóa thành một chấm đen, không còn trông rõ nữa.

Phó Cẩm Họa quay người, tay nàng đặt lên bụng, thoáng để lộ nụ cười, đi về phía Phá Hiếu sơn trang. Có lẽ cả đời này cứ vậy đi, chàng múa kiếm, nàng

ủ rượu, chàng đánh đàn, nàng hát ca, trọn đời đánh cò, chỉ mong có được một thể cò hoàn hảo như thế.

—Hoàn—

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Cung Cẩm Tú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Chú giải – Hết

[1] Trong tiếng Trung Quốc, câu quán ngữ “May áo cưới cho người khác” có nghĩa bóng chỉ việc bản thân mình vất vả bận rộn mà chẳng được gì, ngược lại còn khiến người khác được việc.

[2] Hai chữ “ngư sinh” trong tiếng Trung Quốc phát âm giống hai chữ “Ngư” và “Thanh” trong tên của Ngưu Tấn Thanh.

[3] Lấy tích Lưu Bang ngoài mặt thì tu sửa đường núi, nhưng sau lưng ngầm ngầm đi đường vòng sang Trần Thương bắt đại tướng Chương Hàm của Hạng Vũ, cuối cùng đoạt được thiên hạ, dựng nên triều Hán. Ý nói việc ngầm ngầm hoạt động.

[4] Ý nói sắp sửa xảy ra chiến tranh

[5] Chỉ việc phải chia ly với người yêu thâu thiếu thời

[6] Câu này xuất xứ từ “Hồng ân mộng” của Tào Tuyết Cần, chỉ sự luân phiên thay đổi người cầm quyền. Ở đây chỉ việc Gia Luật Sở Tế mới lên ngôi thái tử nên ráo riết phát động chiến tranh.

[7] Đây là câu cuối trong bài thơ “Thất bộ thi” của Tào Thực, ý nói anh em ruột thịt mà lại tàn sát lẫn nhau.

[8] Tập tục vào ngày bé tròn một tuổi, cha mẹ bày xung quanh các đồ vật cho bé chọn, để dự đoán tương lai và sở thích của bé.

—HẾT—

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Cung Cẩm Tú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.